AUTOAREA BESTSELLERULUI *TIMPUL SOARELUI*
TRACY REES
CONACUL SILVERMOOR
„Tracy Rees este cea mai importantă voce nouă în ficțiunea istorică."
LUCINDA RILEY
LITERA
BLUE MOON

TRACY REES

CONACUL SILVERMOOR

Traducere din limba engleză şi note de

LAURA DRĂGHICI

EDITURA LITERA

Bucureşti – 2023

TRACY REES

CONACUL SILVERMOOR

Traducere din limba engleză și note
LAURA DRĂGHICI

LITERA
București

Tracy Rees
The House at Silvermoor
Copyright © 2020

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Quercus în anul 2020
Autoarea şi-a declarat drepturile morale asupra acestui roman.
Imagini copertă: Trevillion Images
Conacul Silvermoor
Tracy Rees

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

ISBN 978-606-33-9915-2
ISBN EPUB 978-630-319-047-1

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat
exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat.
Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau
parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet
sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive
sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost
descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,
fără consimțământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele
existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Pentru Phil,
pentru părinții mei
și
în amintirea bunicului meu, Leonard Rees,
care a fost miner în South Wales

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

TOMMY

Vara anului 1897

— Iertare, domnu' învăţător.

Clopoţelul tocmai sunase, anunţând sfârşitul ultimei noastre zile de şcoală. Ceilalţi băieţi dispăruseră cât ai clipi din ochi, într-o debandadă generală. Pentru ei, sfârşitul şcolii însemna o nouă etapă din viaţă, şansa de a câştiga o leafă pentru familiile lor. Să calci pe urmele generaţiilor trecute, să te ridici la înălţimea tradiţiilor: asta însemna să devii bărbat într-o localitate minieră. Eu însă am mai zăbovit.

Am urmărit cum domnul Latimer îşi făcea ordine pe birou şi îşi scutura jacheta care atârna tot timpul pe spătarul scaunului în timp ce el ne explica lecţiile. Praful alb de cretă se aşternuse peste praful de cărbune pe care îl purtam pe haine şi îl respiram toţi. Îl înghiţeam şi când ne lingeam pe buze. Amestecul de alb cu negru îi dăduse întotdeauna lui Latimer un aspect cenuşiu şi şters.

Şi-a ridicat privirea.

— Tommy Green. N-ai plecat încă, băiete? Vrei ceva?

— Aş preţui o vorbă, domnule, doar un minuţel din timpul dumitale.

Latimer a continuat să-şi scuture jacheta şi să alinieze bucăţile de cretă. M-am foit, neştiind ce să fac cu mâinile. Nici măcar nu ştiam ce voiam să-l întreb. Nu ştiam să existe altceva în afară de minerit şi nobilimea locală. Ce ar fi trebuit să-l întreb?

— Mulţumesc, domnule. Treaba e că..., am inspirat adânc. Dumneata ai avut tot timpul bunătatea de a-mi spune că-s bun la carte, domnule.

Speram să mă ajute, poate să intervină şi să-mi spună: „Sigur că eşti, Tommy! În toţi anii de când sunt învăţător n-am văzut niciodată un flăcău atât de promiţător. Ţi-ai irosi viaţa în mină...”

Dar nu a spus nimic. A şters tabla, făcând să dispară proverbele şi versetele din care ne desprinseserăm ultimele învăţături de ortografie şi bună purtare. Toate speranţele mele s-au risipit odată cu ele.

De-a lungul anilor mă străduisem mult la şcoală şi fusesem lăudat de învăţător. Câştigasem premii trei ani la rând, care îmi fuseseră înmânate de conte cu un zâmbet la şcoala de duminică, în timp ce mama, cu boneta pe cap, aplauda obosită. Cei mai mulţi dintre noi nu stătuseră niciodată atât de aproape de conte, care de fiecare dată mi-a strâns mâna şi mi-a spus că sunt un băiat isteţ. A doua oară eram pregătit să-l salut ca pe o veche cunoştinţă, dar nu a dat nici un semn că şi-ar fi dat seama că eram acelaşi băiat isteţ de mai înainte.

A treia oară era însoţit de fiul său în vârstă de şase ani. Botezul tânărului Lord Walter Sedgewick avusese loc în ziua în care împlineam cinci ani şi toţi sătenii fuseseră invitaţi la Silvermoor, unde se ţinea banchetul, care se încheiase cu focuri de artificii. Lucrul ăsta mă făcuse întotdeauna să-mi imaginez că între noi exista un fel de legătură. Am dat mâna şi cu el, atitudinea sa fiind solemnă precum cea a unui mic judecător. L-am privit în ochi cu încrâncenare. „Nu mă cunoşti?”, l-am întrebat în gând. „Ai fost botezat de ziua mea, suntem legaţi unul de altul.” El s-a uitat însă la mine uşor speriat. Când i-am dat drumul, şi-a scuturat o pată de cărbune pe care i-o lăsasem pe manşetă.

Calităţile mele nu s-au văzut însă numai la şcoală. Spre mulţumirea tatei, trecusem cu brio peste o mulţime de mici provocări menite să mă facă bărbat. Am împuşcat iepuri, iar el mă plesnea când plângeam. La nouă ani am stat o noapte întreagă închis în magazia de cărbune, ca să mă obişnuiesc să stau singur pe întuneric, după cum spunea el. Am stat lângă leşuri şi m-am zgâit în ochii lor larg deschişi, pentru că, zicea tata, urma să mă confrunt de multe ori cu moartea.

Visam – oh, cât de mult visam – să plec din Grindley şi să mă duc departe. Visam să cunosc oameni care făceau şi altceva şi

vorbeau şi despre alte lucruri, nu doar despre minerit. Visam la încăperi pline cu cărţi. Dar, ori de câte ori, în inocenţa mea copilărească, aduceam fără să vreau vorba de speranţele mele, mă alegeam cu o chelfăneală de la tata. Prin urmare, am învăţat să-mi ţin gura.

Când eram foarte mic, visul meu preferat era că, într-o zi, contele avea să se prezinte acasă la noi şi să mă recunoască drept fiul său de mult pierdut şi fratele lui Walter. Urma să locuiesc la Silvermoor şi să călăresc ponei în fiecare zi. Când însă am mai crescut şi am început să înţeleg cum stăteau lucrurile, mi-am dat seama că fantezia mea nu putea deveni realitate decât cu preţul nenorocirii mamei, iar *asta* nu era posibil decât dacă ea ar fi fost un cu totul alt gen de persoană.

În ciuda eforturilor mele de a mă cultiva, viaţa îmi arăta aceleaşi posibilităţi pe care le arăta tuturor, adică una singură: munca în mină. Şi iată-mă, aşadar, la doisprezece ani, dorindu-mi cu disperare să evit soarta care mă aştepta.

Latimer s-a apucat de următoarea treabă, aranjarea cărţilor în dulapul de lemn căruia îi spuneam bibliotecă.

— Mă întrebam, domnule, dacă ar putea fi... dacă aş putea...? Nu avusesem niciodată o nevoie mai mare de a merge la toaletă, dar m-am înarmat cu curaj. Mai e vreo şcoală de făcut, domnule? Pot s-o fac? Pot să fac şi altceva în viaţă decât să lucrez în mină? Rogu-te, domnu' învăţător, îţi stă în putinţă să mă ajuţi?

— Deci aşa, a spus el în cele din urmă, îmbrăcându-şi jacheta. E adevărat că te-ai descurcat bine la învăţătură, dar lecţiile cele mai importante nu le-ai învăţat: smerenia, resemnarea, simţul datoriei. Eşti fiu de miner, Tommy, nepot de miner. Nu ai pic de respect pentru ei şi pentru munca lor?

— Nu, nu! m-am grăbit să-l asigur. Nu-i vorba de asta, domnule... Dar ştiu că dincolo de Grindley lumea e mare. Ştiu că sunt oameni care *nu* lucrează sub pământ şi mă întrebam doar dacă aş putea fi şi eu ca ei. Nu-i lipsă de respect, domnule.

— Înţeleg. S-a aşezat şi şi-a împreunat mâinile pe catedra din faţa lui. Ani de zile stătusem în bancă şi îl urmărisem pe domnul Latimer stând la acea catedră. Sunt întristat, Green, dacă ţi-am dat speranţe false. E adevărat că ai fost de mai multe ori primul

din clasă, dar asta nu este decât o tristă urmare a faptului că majoritatea copiilor din Grindley nu au nici cea mai elementară inteligență. Nu e vina lor, e buna creştere. Cineva trebuie să fie primul din clasă, Tommy. Într-o şcoală mică de la țară, unde minţile greoaie se străduiesc din greu să capete nişte cunoştinţe de bază, acest cineva ai fost tu.

Am simțit cum sângele mi se urcă la cap, dar n-am plâns, acesta fiind un alt lucru învățat de la tata.

— Dar, dar, domnule... contele...

Mi-a aruncat o privire de gheață.

— Ce-i cu contele?

— Mi-a... mi-a spus că-s isteț. Când mi-a dat premiul.

Învățătorul a pufnit.

— Doar nu era să-ți spună că eşti nătâng când ți-a dat premiul. E un om cu maniere alese, Green, nu trebuie să iei lucrurile de bune. Totul e relativ, înțelegi? Relativ.

Nu înțelegeam, dar mă străduiam, aşa cum aveam obiceiul să fac atunci când ceva era nou pentru mine sau prea greu.

— Asta înseamnă că *nu* sunt isteț, domnu' învățător, ci numa' par aşa pe lângă alții?

Trăsăturile sale s-au îmblânzit puțin.

— Green, flăcăule. Trebuie să înțelegi, lumea e mai complexă şi mai dificilă decât ți-ai putea imagina. Tainele şi misterele sale nu sunt pentru cei ca tine. Aici poate că eşti elev fruntaş. Dincolo de locul ăsta, nu ai mai fi nimic. Ai fi strivit într-o clipită, la fel ca oamenii ăia care au fost striviți cu ani în urmă în galeria White Arrow. Nu ne spune oare pastorul că fiecare dintre noi s-a născut în locul potrivit pe acest pământ? Te îndoieşti de planul Domnului?

Nu eram în stare să spun nimic. Limba mi se înțepenise la propriu în gât, formând un nod vâscos, şi nu eram în stare nici să înghit, nici să vorbesc. Mi-am plecat capul şi am rămas nemişcat, simțind că iau foc.

— Cred şi eu că nu, a concluzionat, ca şi cum l-aş fi aprobat. Du-te acum, flăcăule, şi, în semn de prețuire pentru eforturile tale la învățătură, nu o să-i spun nimic lui taică-tău, dar, dacă mai

aduci vorba despre asta, o să am grijă să-ți dea o mamă de bătaie ca să-ți scoată prostiile din cap.

Ar fi fost cea mai zdravănă bătaie din viața mea, ştiam asta. Am şoptit:

— Atunci chiar nu e... nimic? Pentru mine?

— Nimic, m-a asigurat el.

M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din clasă pentru ultima dată. Ajuns la uşă, nici o putere din lume nu m-ar fi putut opri să mă întorc şi să-i pun o ultimă întrebare:

— Ce-a fost tatăl *dumitale*, domnule? Tot învățător?

Buretele de şters tabla a străbătut aerul cu o precizie nemiloasă.

— *Ieşi afară*, Green!

CAPITOLUL 2

TOMMY

M-am îndreptat spre casă foarte descurajat. Să aflu că nu eram suficient de isteț încât să pot aspira la altceva decât la viața asta a fost o pierdere la fel de mare pentru mine ca atunci când fratele meu Dan a murit anul trecut în mină. Ştiam însă că trebuia să-mi revin înainte ca tata să ajungă acasă. Ne spusese deseori că, pe vremuri, înainte ca legea să se schimbe, copiii erau trimişi la muncă în mină de la cinci ani. Din tonul său răzbătea o uşoară nostalgie pentru acele vremuri.

Când am ajuns acasă, fratele meu John se bălăcea în scăldătoarea de tablă din curte.

— E totu' bine, Tom? m-a întrebat.

Mercy, cea mai mare dintre surori, care trebăluia lângă copaia de spălat rufe, îi luase hainele şi o pereche de izmene curate era atârnată pe zid. E inutil să mai spun că aceia dintre noi care lucrau nu aveau voie să intre în casă înainte să se spele.

Am intrat în camera din spate pe singura uşă pe care o foloseam vreodată, unde mama gătea ceva cu slănină. Condițiile de trai erau mai bune în Grindley decât în alte sate miniere. Aveam două camere jos, destul de măricele. Trei pe trei măsura fiecare. Ernest şi Alfie jucau arşice pe podea. Sora mea mijlocie, Mary, cosea îmbufnată într-un colț. Era mereu încruntată de când Jimmy, fratele ei geamăn, începuse lucrul în mină anul trecut şi oricum nu fusese nici înainte cea mai zâmbitoare fată. Bunica curăța cartofi lângă sobă. Acolo stătea tot timpul anului, pentru că era friguroasă.

— Unde e Con? am întrebat-o pe mama, sărutând-o pe obraz şi rupând o bucăţică din pâinea pusă deoparte să se răcească.

Connie era mezina şi era preferata mea.

— Nu ştiu, mi-a răspuns mama tulburată. Nu mai pot să fiu cu ochii pe voi toţi. Mintea mea nu mai e ce-a fost de când s-a dus Dan.

Într-adevăr, mama, odinioară calmă şi cu mintea ageră, era nemângâiată de când îl pierduserăm pe Dan. Nu în aşa măsură încât să-şi dea seama vecinii, căci continua să gătească şi să spele şi să ne coasă nasturii şi să ne organizeze pe toţi. În intimitatea casei, noi vedeam însă schimbările. Adesea era cu mintea dusă departe şi plângea din te miri ce. Uita lucruri pe care nu le-ar fi uitat niciodată înainte, iar noi eram conştienţi că o parte din ea se stinsese odată cu Dan.

Fusese cel mai chipeş dintre toţi fraţii. Avea doar şaptesprezece ani când a murit. Nu fusese vreun dezastru de proporţii sau vreun accident ieşit din comun, doar că Ned Vale, ortacul care lucra în spatele său în ziua aceea, nu consolidase suficient tavanul. Sau poate îl consolidase, părerile erau împărţite. Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată când Ned răspundea de consolidare, deci poate că aşa a vrut soarta. Tavanul a căzut, strivindu-l pe Dan. Ned a fost distrus. A fost singura dată când l-am văzut pe tata plângând.

Ştirea nu a ajuns în ziare; asta se întâmpla doar când erau multe victime. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, din punctul de vedere al presei, care dorea relatări senzaţionale. Şi pentru mineri, astfel de articole erau mai folositoare în lupta lor pentru a obţine condiţii mai bune de muncă. Dar nici un ziar nu ar fi putut schimba soarta groaznică pe care o avusese Dan, la o sută de metri sub pământ, singur în întuneric... prăbuşirea bruscă a pietrelor... Fusese rapid – Dan îşi dăduse sufletul pe loc – sau zăcuse acolo vreme îndelungată, ştiind că moartea îi dădea târcoale?

Uşa s-a deschis brusc şi în prag a apărut John, care terminase baia, urmat de Mercy, roşie la faţă şi înfierbântată, iar la scurt timp după ei au intrat bunicul şi Connie, care ţinea strâns în mână o găletuşă şi chicotea veselă.

— Am reuşit, mami! a strigat. Am prins un peşte!

Faţa i s-a luminat când m-a văzut şi mi-a sărit în braţe, lovindu-mă cu găleata peste picior.

— Au!

— Îmi pare rău! Uite ce peşte am prins, Tommy!

Am privit înăuntru şi am văzut pe fundul găleţii o minusculă plevuşcă argintie, moartă.

— Am dus-o la pârâu, a explicat bunicul. A vrut să contribuie şi ea la cină.

— I-am mulţumit peştelui că s-a lăsat prins, a explicat Connie, trântind triumfătoare plevuşca pe masă. Şi mămicii şi tăticului peştelui pentru că m-au lăsat să le iau odrasla. Şi pârâului că m-a lăsat să pescuiesc în el.

— De unde scoate toate astea? s-a minunat mama, punând peştele deoparte.

După cină, când cei mici se duseseră sus la culcare, iar bunica şi bunicul se băgaseră în patul lor pliant de sub scări într-un colţ al bucătăriei, noi, ceilalţi, ne-am aşezat în camera din faţă, iar mama a început să cânte încet la armoniu „Prin milostivirea sa mă voi înălţa”. Mercy croşeta. Mary îşi sprijinea capul pe umărul lui Jimmy, mulţumită că geamănul ei era în sfârşit acasă. George şi John jucau cărţi. Aceste scurte momente de linişte pe care le trăiam seara însemnau foarte mult pentru mine.

Apoi tata mi-a făcut un semn şi a arătat cu capul spre uşă, ridicând un deget în dreptul buzelor ţuguiate.

— E timpul să pufăi niţel, a spus el, luându-şi luleaua şi îndreptându-se spre ieşire.

Am aşteptat un minut sau două să nu atrag atenţia, iar apoi am ieşit după el. Stătea pe zid, bătând cu degetul în bolul pipei. În depărtare, alţi vecini făceau acelaşi lucru. Îşi trecuse picioarele peste zid în aşa fel încât să stea cu faţa la stradă şi la celelalte case, situate în paralel cu a noastră. M-am aşezat lângă el, cu faţa spre casa noastră.

— Te iau pe tine diseară, a spus el fără nici o introducere. Nu-l mai iau pe Jimmy acum că lucrează-n mină. Mâncarea e puţină şi am nevoie de o mână de ajutor.

N-am zis nimic, digerând vestea.

— Nu-i spune lu' maică-ta, m-a avertizat în mod inutil tata.

Mama îl dojenea adesea pe tata că îşi ducea fiii să braconeze. De fiecare dată când unul dintre noi se ducea cu el pentru prima dată, îl acuza că pentru el moartea noastră înainte de vreme nu însemna nimic. Aveam să fim toţi împuşcaţi sau spânzuraţi, îl ocăra ea, dar cel puţin aşa scăpam de munca în mină. Tata n-o lua în seamă, dar nu cred că-i convenea.

— Nu-i spun, l-am asigurat. La ce oră, tată?

— La miezu' nopţii. E lună bună în noaptea asta. Ai grijă să înveţi drumul cât timp îl poţi vedea. Acu' du-te. Lasă-mă să-mi isprăvesc luleaua.

La miezul nopţii m-am furişat din pat. Picioarele lui Ernest erau sub bărbia mea, un braţ de-al lui John era peste mine, iar piciorul meu stâng era prins sub George, care sforăia. Ce să mai vorbim de pericolele braconajului, să mă dau jos din pat fără să trezesc pe toată lumea a fost prima mea provocare.

Tata aştepta în curte, mohorât ca de obicei, şi am pornit la drum fără să ne spunem nici un cuvânt. Chiar şi aşa, mă simţeam eroul unei aventuri. Ar fi trebuit să am un tată mai rău decât al meu ca să nu simt fiorul de a mă aventura cu el sub razele lunii.

Braconajul era ilegal, fireşte, şi riscant, dar eram nerăbdător să păşesc din nou pe moşia Silvermoor. Amintirea glorioasă a celei de-a cincea aniversări a zilei mele de naştere era încă vie, iar fascinaţia mea secretă pentru nobilime nu dispăruse. Când am ajuns însă la cotitura care ducea spre Silvermoor, tata a continuat să meargă înainte.

— Unde mergem, tată?

— Nu putem merge la Silvermoor o vreme. A fost cât pe ce să fiu prins săptămâna trecută.

— Şi atunci...?

Nu mi-a răspuns. Tata era zgârcit la vorbă.

Am mai mers câţiva kilometri îndreptându-ne spre Arden, următorul sat. Mi-a venit în minte că următoarea moşie la care urma să ajungem era Heston Manor şi de frică mi-a îngheţat sângele în vine. Heston era moşia familiei Barridge, celălalt proprietar care avea zăcăminte de cărbuni în zonă. Deţineau trei

mine, iar oamenii lor munceau ca nişte câini. Când noi, cei din Grindley, ne spuneam că eram norocoşi să lucrăm pentru familia Sedgewick din Silvermoor pentru că alţii erau mai răi, la familia Barridge ne gândeam.

Cu douăzeci de ani în urmă fusese o explozie la una dintre minele lui Barridge, cauzată de metan, unul dintre gazele toxice care făceau ca viaţa în subteran să fie atât de primejdioasă. Şeful de echipă, un om cu experienţă, îl avertizase despre porţiunea aceea de tunel pe Winthrop Barridge, care îi spusese să-şi vadă de treabă. Sute de oameni au fost ucişi. Nu-mi venea să cred că cineva putea da dovadă de atâta nepăsare. Toţi oamenii aceia muriseră degeaba.

Iar Winthrop Barridge nu le-a dat nici un ban ca despăgubire văduvelor. Chiar în ziua următoare li s-a cerut să plece. Atâtea femei îndurerate şi copii care nu aveau unde să se ducă şi din ce să trăiască. Se spunea că Barridge avea o bucată de cărbune în loc de inimă.

Femeile au protestat, mobilizându-se la hotarul moşiei Heston. Barridge şi-a asmuţit câinii asupra lor. S-au dus la un ziar local, care o vreme a făcut mare caz pe tema proprietarilor de mine lacomi şi neînduplecaţi. Barridge le-a dat bani şi povestea a murit. Văduvele şi odraslele lor au dispărut fără ca nimeni să ştie încotro, iar Winthrop Barridge a adus alţi oameni să lucreze la Hepzibah şi a sărbătorit cu şampanie naşterea fiilor săi gemeni.

Povestea aceasta rezuma tot ce ştiam despre clanul Barridge. Iar acum urma să braconăm pe pământurile lor.

Moşia Heston era pustie acum. Poate că Dumnezeu îl pedepsise pe bătrânul Barridge pentru inima lui de cărbune, pentru că, în urmă cu şase ani, fiul său cel mare, moştenitorul familiei Barridge, avusese un sfârşit tragic. Pasionat de călărie, fusese aruncat din şa de un cal cumpărat recent. La scurt timp după aceea, familia Barridge s-a mutat la cealaltă casă pe care o avea în Yorkshire, care era mai mică decât Heston, dar era lipsită amintiri neplăcute. Familiile noastre nu-şi permiteau să înfrunte astfel pierderile.

Heston Manor era un loc înfiorător. Îngrădit, înconjurat de ziduri, lanţuri şi interzis din toate punctele de vedere. Pădurile

gemeau de vânat, dar era lucru ştiut că, deşi familia Barridge nu era acolo să-şi frigă iepurii, nu voia nici să-i lase altora. Paulson, paznicul lor, era un om violent care îi urmărea cu înverşunare pe braconieri. Auzisem că Paulson, însoţit de oamenii săi şi de trei copoi mari şi negri, pusese curse şi patrula toată noaptea prin împrejurimi. Din moment ce tata mă ducea acolo, nu puteam decât să-mi imaginez că aceste zvonuri erau în mare măsură exagerate.

— Aşadar, băiete, a spus tata, oprindu-se din mers în întuneric. Ai auzit poveştile despre locul ăsta? Ei bine, toate-s adevărate. Nu putem merge prea departe, nu-s decât vreo două cotloane pe care bătrânul Paulson le scapă din vedere. Stai lângă mine şi fă ce-ţi spun, m-ai auzit? Omu' ăla e în stare să te spânzure de picioare dacă te prinde.

Am încuviinţat din cap, nevenindu-mi să cred că eram pe punctul de a traversa o graniţă atât de inviolabilă. Un gard viu înalt şi des, înţesat cu urzici şi mărăcini, ne bloca drumul de parcă ar fi fost ieşit dintr-un basm. Părea o fiinţă vie şi rău intenţionată. Tata mi-a arătat însă o porţiune mică unde era mai puţin des. Frunze şi crengi mai flexibile fuseseră trase peste porţiunea respectivă, dar în lumina lunii se vedea clar, precum chelia din vârful capului predicatorului Tawney. Chiar dacă îşi pieptăna părul peste ea, chelia rămânea tot acolo. Tata a dat crengile la o parte şi mi-a făcut semn cu capul să mă strecor. În urma mea a trecut şi el şi şi-a pus mâna pe umăr pentru o clipă, în timp ce priveam în jur. Eram înconjuraţi de copaci.

— Nu te lăsa înşelat, mi-a şoptit tata la ureche. Nu suntem în siguranţă, fii cu ochii-n patru tot timpul. Dacă vezi pe cineva, chiar şi în depărtare, fugi şi ieşi de-aici. Au nişte câini cum n-ai mai văzut niciodată. Cele mai iuţi bestii pe care le-am întâlnit vreodată. Sunt două cărări pe care putem merge. Hai să-ţi arăt.

Am încuviinţat din cap tulburat, dar probabil nu atât de tulburat cum ar fi trebuit să fiu. Totul părea un vis. Am mers mai puţin de un kilometru pe o cărare foarte îngustă care trecea prin mărăciniş. În capcanele puse de tata am găsit doi iepuri şi un fazan. În strania lumină albă, faţa lui avea o expresie triumfătoare

şi hotărâtă. Am vârât vânatul într-o desagă şi mi-a arătat cum să pun la loc capcanele.

— Vezi pinul ăla? mi-a spus el. Ăla înalt şi subţire de lângă tufişurile dese. Acolo e limita noastră. Să nu treci de ea niciodată dacă ţii la viaţa ta. M-ai înţeles, fiule?

— Am înţeles, am şoptit.

Rar ne spunea aşa mie sau fraţilor mei, aşa că mi-am dat seama că vorbea al naibii de serios.

— O să-ţi arăt de ce, a spus el, ducându-mă spre pinul cel subţire.

Luna dispăruse pentru o clipă în spatele unui nor. Când a ieşit din nou, tata a arătat cu degetul. Nu vedeam nimic şi m-am încruntat, dar el mi-a tras una peste cap şi m-am uitat din nou. Atunci am văzut. O linie subţire, subţire ca un fir de păr, traversa cărarea. M-am uitat la tata şocat.

— Asta e...?

A încuviinţat din cap.

— E o puşcă în tufiş. Sfoara aia o declanşează. Chestiile astea sunt ilegale de optzeci de ani încoace, dar Paulson încă le foloseşte. Şi capcane, locu' ăsta e plin de ele. Deci unde tre' să te opreşti, băiete?

— La pinul subţire de lângă tufişurile dese.

A încuviinţat din cap.

— Să ne întoarcem. Ia-o înainte, arată-mi că ai ţinut minte drumul.

Aveam o memorie bună când era vorba de orientarea în natură, iar luna lumina din plin. Doar o dată era s-o iau pe altă cărare şi atunci tata mi-a dat iar o palmă peste cap, ca să-mi intre drumul corect bine în minte.

Pe cealaltă cărare am înaintat şi mai puţin; tata nu-şi asuma nici un risc, preferând să evite primejdiile. De data asta, în capcanele puse de el n-am găsit decât o veveriţă. Tata a înjurat încet şi a aruncat trupul mic şi frânt în tufele de ferigi. Mi-a arătat cât era de important să acoperim din nou capcanele cu frunze, ca să rămână ascunse.

— Nu vrem ca Paulson să fie cu ochii-n patru în zona noastră.

Apoi a arătat iar cu degetul.

— Vezi movila aia? Dâmbu' ăla caraghios de lângă cărare? Acolo tre' să te opreşti.

M-a dus spre locul cu pricina. Nu voiam nici măcar să ştiu de unde aflase toate astea. Tata a luat un băţ gros şi l-a aruncat în faţă. Nu văzusem capcana, care era acoperită de ferigi, dar i-am văzut sclipirea cenuşie când s-a închis brusc. Nu era o capcană mică precum cele folosite de tata; era făcută pentru braconieri, nu pentru vânat. S-a auzit o pocnitură puternică, iar băţul s-a rupt în două, aşchiile sale zburând în toate direcţiile. Am înghiţit în sec.

— Putea fi picioru' tău, a spus tata sec.

Apoi, cu prada noastră neînsemnată şi câştigată cu greu, am pornit din nou spre casă.

CAPITOLUL 3

JOSIE

Aprilie 1898

Întotdeauna a existat o rivalitate între Arden, satul nostru, şi Grindley, aflat la cinci kilometri distanţă. Faptul că eu eram din Arden mă făcea să simt o mândrie prostească pentru că avea un nume mai frumos; ca o copilă ce eram, nu ceream mai mult de la locul în care mă născusem. Privind înapoi, mă minunez de satisfacţia pe care o simţeam. Eram fiică de miner, într-o bună zi aveam să fiu nevastă de miner, iar Arden era locul în care trăiam. Totul s-a schimbat în ziua în care l-am cunoscut pe Tommy Green.

Era ziua în care se mărita sora mea Alice. Primisem sarcina să culeg violete pe care să şi le prindă în păr pentru a-i scoate în evidenţă ochii de culoarea albăstrelelor. Alice şi culoarea ei perfectă, şi chipul ei angelic! De ce şi-ar fi dorit să-şi scoată ochii în evidenţă? Doar se mărita cu Fred Deacon, care era îndesat şi oacheş şi cu care eu nu m-aş fi măritat nici pentru cinci lire. Spunea că îl iubeşte, dar eu cred că iubea meseria de brigadier, care avea să fie a lui la moartea tatălui său. Cred că iubea mai ales casa cea mare în care urma să locuiască.

Era sfârşitul lunii aprilie. Nu s-au gândit la asta când m-au trimis după violete, nu-i aşa? Florile dispăruseră deja de pe poteci, dar eu ştiam unde mai creşteau. Am plecat spre locul meu secret, un cotlon al moşiei bătrânului Barridge, Heston. M-ar fi omorât cu siguranţă dacă ar fi ştiut că m-am dus acolo.

Familia Barridge era proprietara pământurilor, nobilimea locală. Casele noastre, slujbele noastre, totul le aparţinea. Chiar şi

sufletele noastre, spuneau unii. Familia Barridge locuise odinioară la Heston Manor, unde organizase baluri şi dineuri şi se dedase plăcerilor obişnuite ale celor putred de bogaţi. Conacul Heston era însă pustiu acum, abandonat şi *interzis*.

Era singurul lucru pentru care îi invidiam pe cei din Grindley. *Ei* aveau nobilii lor, pe care îi puteau vedea şi saluta şi despre care puteau vorbi. Ai noştri erau prea departe să putem face asta. Nu văzusem niciodată un lord sau o lady şi nu întrezărisem măcar vreo trăsură elegantă. Doar bărbaţii aveau ocazia să-l vadă pe unul dintre membrii clanului Barridge, căci, în ciuda distanţei, în ciuda vârstei şi indiferent de vremea de afară, Winthrop Barridge îşi vizita minele *în fiecare zi*. Dar ăsta nu era un lucru bun, spuneau ei.

Se ştia în tot comitatul că era un stăpân dur. Pe atunci nu înţelegeam prea bine ce însemna asta. Tot ce ştiam era că familia nu era pe placul oamenilor, dar mie ce-mi păsa? Doar n-aveam cum să mă întâlnesc vreodată cu unul dintre ei.

Am pornit în pas de voie, bucurându-mă de vremea bună, până am ajuns la un povârniş stâncos ce urca spre un zid vechi de piatră. În spatele său era un pâlc de copaci, care ameninţa să îl străpungă. Zidul se năruise într-un loc, iar gaura fusese acoperită cu un gard de lemn, dar scândurile putreziseră şi era uşor ca cineva să se strecoare înăuntru. Mă îndoiam că paznicul vânatului dădea vreo atenţie acestui desiş; avea o suprafaţă mare de patrulat, iar aici nu erau decât flori sălbatice şi mărăcini. După ce m-am văzut înăuntru, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit în afară. Am privit printre scândurile de lemn, observând peisajul rural din faţa mea din perspectiva unui moşier. Aveam de gând să mă bucur de liniştea de care nu aveam niciodată parte acasă, şi să plec după o vreme.

În această perioadă a anului, pădurea era plină de clopoţei şi violete, mai albastre şi mai proaspete decât oriunde, deoarece copacii deşi le protejau de praful de cărbune din aer. Era un lucru neobişnuit să vezi culori vii, neumbrite de tonul cenuşiu. Am cules suficiente violete pentru coroniţa lui Alice şi un braţ de clopoţei pentru mine, după care m-am îndreptat spre casă. Ar fi trebuit să fie o dimineaţă obişnuită.

În clipa aceea m-am trezit însă față-n față cu paznicul vânatului. Nu-l mai văzusem niciodată, dar l-am recunoscut imediat după ghetre şi bocanci şi după penele de fazan de la pălărie. Şi după puşca atârnată într-o parte. Şi după pasul legănat, cu care străbătea potecile de parcă ar fi fost ale lui. I-am mulțumit lui Dumnezeu că mă aflam într-un loc unde aveam tot dreptul să fiu.

— Bună dimineața, domnule, am spus pe un ton vesel.

— De unde ai florile alea, fato? m-a interogat el.

M-am înroşit la față. Eram sigură de asta. Când ai obrajii ca ai mei nu poți să ascunzi nimic. Îmi urăsc părul roşu şi pielea albă. Nu e vorba de vanitate, ideea e că nu sunt practice. Alice, în schimb, putea spune o minciună sfruntată, iar fața ei tot culoarea porumbului copt ar fi avut-o. Dar ce-l putea interesa pe el faptul că o fată de doisprezece ani culesese flori sălbatice?

Dar cum să nu-l intereseze?

— Le-ai furat de la Heston? m-a întrebat cu o voce tunătoare. Dintr-odată am devenit conştientă de peisajul vast şi tăcut care se întindea în toate direcțiile. Ai încălcat proprietatea, fato? Răspunde-mi!

— Sunt pentru nunta surorii mele, domnule! m-am bâlbâit. Alice a noastră se mărită la ora unu. Aş face bine să mă întorc acasă dacă nu vreau să mă omoare mama. Mi-a părut bine, domnule. O zi bună.

— Nu aşa repede! mi-a smucit brațul, iar clopoțeii s-au împrăştiat pe potecă.

Violetele le îndesasem în buzunarul de la şorț, aşa că n-au pățit nimic.

— Nu! am țipat, şocată de această risipă şi de meschinăria sa.

— Cum ai intrat? mi-a urlat în față, fără să-mi dea drumul la braț. N-ai citit ce scrie pe tăblițe, fato? Poate că nu ştii să citeşti. Scrie: „Persoanele care încalcă proprietatea vor fi pedepsite”. Ce-ai de spus?

— N-am încălcat proprietatea! am suspinat. Pe cuvântu’ meu!

— Atunci de unde le-ai cules? Nu prea sunt clopoței în gardul viu, nu-i aşa?

— Domnule, nu-s decât flori!

— N-ai nici un drept asupra florilor din Heston. Te întreb încă o dată: cum ai intrat?

— Am fost la Grindley, domnule! Sunt clopoței pe poteci la Grindley, poți să te duci să vezi.

M-a privit cu neîncredere.

— Ai mers tocmai până la Grindley să culegi flori pentru sora ta?

— Am mers! Pentru nunta ei, domnule. E o zi specială.

Mi-a dat drumul.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

Inima mi s-a oprit în loc. Ştiam cu toții ce necazuri putea aduce un om ca el, un om căruia familia Barridge îi dădea ascultare, celor ca tatăl meu. Nu-i puteam spune adevărul.

— Broad, domnule, Thomas Broad.

— Dar pe tine, fetițo?

— Lizzie.

— Ei bine, Lizzie Broad, ai face bine să faci cale întoarsă la Grindley, nu-i aşa, şi să mai culegi nişte flori pentru sora ta. Astea nu mai sunt bune de nimic – a spus el, călcând în picioare clopoțeii mei, zdrobindu-le tulpinile şi făcând una cu pământul delicatele lor petale.

— Da, domnule. Aş face bine. Dacă asta-i tot, domnule.

— Să nu te mai prind atât de aproape de Heston.

M-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă spre Grindley, care era în direcția opusă celei în care trebuia să merg. După o vreme m-am uitat înapoi peste umăr. Nu mă urmărea. Părăsise poteca şi urca dealul spre Heston. Chiar şi aşa, cred că am alergat aproape un kilometru înainte să-mi fac curaj să mă opresc şi să-mi pun în gând să mă întorc. Când în sfârşit am făcut asta mi-am dat seama că plângeam. Fusesem atât de îndrăzneață, iar acum mă simțeam speriată şi proastă. Dumnezeule, speram că omul ăla nu se dusese în Arden să întrebe de Thomas şi Lizzie Broad, pentru că persoanele respective nu existau.

Până atunci nimeni nu-mi smulsese din mână ceva ce-mi dorisem şi mi-am dat seama că motivul era că nu-mi dorisem niciodată nimic. Când ceva atât de neînsemnat cum erau nişte

flori de câmp îți era refuzat, nu puteai să nu te simți un pic umilit.

În clipa următoare am auzit un fluierat şi un băiat cam de vârsta mea şi-a făcut apariția. Am oftat enervată şi mi-am trecut mâneca peste fața umedă de lacrimi. Nimeni nu stătea acasă sau nu mergea la biserică în duminica asta? Toată lumea trebuia să bată potecile dintre Arden şi Grindley şi să-mi iasă în cale?

— Sal'tare, a spus băiatul, ducându-şi mâna la şapcă.

— Ziua bună, am răspuns, dându-mi importanță, nu ştiu nici eu de ce, pentru că el era din Grindley.

Presupun că urmam exemplul adulților. Bărbații se jurau că cei din Grindley erau mototoli, că familia Sedgewick, pentru care lucrau, era mototoală şi că fetele din Grindley ar fi trebuit să se considere norocoase dacă se măritau cu bărbații din Arden, în ciuda faptului că aşa ceva nu se întâmplase niciodată de când mă ştiam. Cu timpul am aflat că oamenii din Grindley erau la fel de mândri de originea lor cum eram şi noi de a noastră, descoperire care la început m-a uluit.

A zâmbit de parcă aş fi spus ceva amuzant, lucru care m-a făcut să mă înfoi şi mai tare. Eram enervată mai ales din cauză că trebuia să mă întorc şi s-o pornesc spre casă şi, dacă făceam asta în clipa aceea, ar fi părut că îl urmăresc pe flăcăul cu pricina. Eram destul de sigură că avea o părere suficient de bună despre el încât să creadă asta. Era ponosit şi acoperit cu praf de cărbune, aşa cum eram toți, dar era chipeş. Ochii săi verzi ca apa iazului erau uşor bulbucați, dar nu într-atât încât să arate ciudat, ci doar cât să atragă atenția. Ochi de broască, m-am gândit imediat; îi dădeau un aspect sincer şi curios. Era înalt – lucru care nu era de ajutor în mină – cu părul închis la culoare şi cârlionțat, şi avea un aer arogant. Asta e tot ce am gândit atunci, că avea un aer arogant. Am şovăit, pentru că nu ştiam încotro s-o apuc şi pentru că eram curioasă.

— E o zi frumoasă, a remarcat, iar ochii săi neobişnuiți continuau să zăbovească asupra mea de parcă s-ar fi delectat sau de parcă eram o sursă de amuzament.

— Uite care-i treaba, am spus. O să fiu cinstită. Trebuie să mă întorc şi să mă duc acasă. Trebuie să ajung la nunta surorii mele,

iar mama o să mă omoare că am stat atât. Dar acum mi-ai ieşit tu în cale şi nu vreau să crezi că te urmăresc. Sunt sigură că fetele din Grindley te au la inimă, dar eu sunt din Arden, iar fetele din Arden n-au treabă cu străinii. Deci nu-ţi face iluzii.

Acestea fiind spuse, m-am întors şi i-am luat-o înainte, deşi nu ştiu cum am crezut că eram în stare să menţin ritmul de mers. Era înalt, după cum am spus, iar eu eram de statură medie.

— Vrei să mă întorc ca să nu crezi nici tu că te urmăresc? a strigat după mine, cu obrăznicie după părerea mea.

Am pufnit.

— N-are nici o importanţă pentru mine unde mergi. Ce-ar fi să-ţi vezi de drum?

A râs zgomotos, o izbucnire surprinzătoare de sunete în acea dimineaţă liniştită de duminică.

— O să merg mai departe atunci, dacă tot ţi-e indiferent, m-a informat şi şi-a potrivit pasul după al meu. Acu', că suntem tovarăşi de drum, ar trebui să ne prezentăm, a spus el. Eu sunt Tommy Green din Grindley.

M-am uitat la el pieziş, simţindu-mă uşor obosită, dar nevrând să încetinesc ritmul. Sinceră să fiu, nu voiam să-şi menţină ritmul alert de mers şi să se îndepărteze de mine.

— Josie Westgate din Arden.

— Încântat de cunoştinţă. Dacă sora ta se măritată, iar maică-ta te vrea acasă, de ce alergai cât te ţineau picioruşele în direcţia opusă?

— Eu *nu* am picioruşe! am spus indignată, oprindu-mă în loc şi trăgându-mi răsuflarea. Am picioare absolut normale pentru o fată de vârsta mea.

— O fată de...?

— Am doişpe ani, Tommy Green, deşi nu te priveşte. Şi mă duceam spre Grindley, dacă vrei să ştii, pentru că am dat nas în nas cu bătrânul paznic al vânatului şi a trebuit să scap de el. Întotdeauna pui atâtea întrebări?

S-a oprit şi el în loc şi a oftat.

— Da. Toată lumea-mi spune asta. Vrei să spui bătrânul Paulson? Ăla cu pene la pălărie, care acoperă soarele?

N-am putut să nu chicotesc.

— Chiar el.

— Ce treabă are să se ia de o fată?

— Aveam clopoţei... Am ezitat; nu spusesem nimănui despre vizitele mele pe moşia interzisă, deci de ce i-aş fi spus unui necunoscut? Simţeam însă nevoia s-o fac. Am ajuns la locul de pe potecă unde frumoasele mele flori fuseseră risipite şi călcate în picioare. Am arătat spre ele cu tristeţe. Credea că le-am furat de la Heston. Era foarte supărat. I-am spus că le-am cules de pe potecile din Grindley ca să mă lase-n pace, iar el mi-a spus să mă întorc şi să iau altele. Aşa că a trebuit să merg în direcţia aia.

S-a holbat la mine.

— Şi e adevărat? Le-ai luat de la Heston?

Părea intrigat, uluit şi îngrijorat, toate în acelaşi timp.

— Vezi acolo sus? Am arătat cu degetul, iar el mi-a urmărit privirea. E o gaură în zid. Nu merg departe, doar în pădurice, dar e linişte, iar florile sunt frumoase.

— *Erau* frumoase, a murmurat el, culegând două sau trei tulpini de pe jos şi aruncându-le la loc când a văzut cât erau de strivite.

— Doar că el a zis că am furat, am continuat eu, bucuroasă că aveam cui să-i încredinţez secretul meu. Şi m-a întrebat cum îl cheamă pe tata, aşa că am inventat un nume, iar acum mă tem că o să meargă la Arden şi o să vrea să vorbească cu Thomas Broad, dar nu există nimeni cu numele ăsta. De acum încolo o să trebuiască să-mi petrec restul vieţii ascunzându-mă. Nimeni nu mă poate confunda cu părul ăsta. Am tras de o şuviţă lungă şi am inspectat-o. Era la fel de roşu cum fusese şi dimineaţa. Şi în fiecare dimineaţă. Bravo ţie, Josie Westgate, am conchis cu amărăciune. În mare belea ai intrat.

Porniram din nou la drum, potrivindu-ne pasul unul după celălalt fără nici o problemă, ca şi cum faptul că avea picioarele mai lungi nici nu avea vreo importanţă.

— Ei bine, eu cred că ai fost curajoasă, a spus el. Nu-ţi face griji. Cred că a vrut doar să-ţi insufle frică de Dumnezeu, ca să nu te întorci la Heston. Şi ai face bine să nu te întorci, e un netrebnic şi are mai mulţi netrebnici care lucrează pentru el. Nu sunt nişte persoane pe care ai vrea să le mai vezi.

— De unde ştii *tu* asta?

— Braconez acolo de luni de zile, a spus el. Tata mi-a spus nişte poveşti care ţi-ar face părul măciucă.

Am fost îngrozită şi impresionată de îndrăzneala de care dăduse dovadă şi uimită de sinceritatea lui.

— Câţi ani ai? l-am întrebat.

— Aproape treişpe.

— La suprafaţă?

Băieţii de prin partea locului terminau şcoala la doisprezece ani, munceau la suprafaţă până împlineau paisprezece, după care intrau în subteran.

— Da. Crooked Ash.

— Îţi place?

A pufnit.

— Dacă-mi place? Nu, nu-mi place câtuşi de puţin. E mai bine decât o să fie când o să intru în subteran, ştiu asta, dar dacă cel mai bun lucru pe care-l poţi spune este „probabil că n-o să mor azi", nu e cine ştie ce, nu crezi?

Acum că zicea asta, trebuia să recunosc că avea dreptate. Logica sa era clară, dar niciodată nu-l auzisem pe tata sau pe fratele meu, Bert, spunând aşa ceva.

— Dar... aşa e *viaţa* noastră..., am respirat adânc, minunându-mă de îndrăzneala lui. Adică asta e ceea ce *facem*, nu-i aşa?

— Da, aşa-i, a convenit el. Da' nu trebuie să ne şi placă.

— Nu?

— Mineritul, a spus el, adoptând tonul unui pedagog care se adresa unei clase, e o industrie puternică. De sute de ani se fac bani din asta, *o grămadă* de bani, pentru stăpânii şi patronii noştri. Pentru noi nu prea, trebuie să recunoaştem asta, a adăugat el. E periculos, e greu, dar pe patroni nu-i interesează asta. Pericolele şi greutăţile sunt pentru cei ca noi. *Noi* nu ne putem aştepta la ceva mai bun, suntem oameni simpli care n-am şti ce să facem dacă am avea o viaţă mai bună. Aşa suntem învăţaţi, să ne riscăm vieţile pentru ei. E calea noastră spre mântuire.

Am rămas cu gura căscată. Avea înclinaţii poetice Tommy Green din Grindley. Nu mai auzisem pe nimeni care să vorbească

aşa, dar eram în stare să recunosc un anumit grad de sarcasm când îl auzeam.

— Cei mai mulţi sunt de părere că-i un sistem bun, aşa cum l-a vrut Dumnezeu, şi perfect în simplitatea sa, a continuat el. Eu zic că-i un sistem prost, iar patronii ar putea să se gândească mai mult la oamenii pe care-i pun la muncă până mor şi la ce-şi doresc ei sau de ce sunt în stare. Unii patroni sunt mai buni decât alţii, iar ai voştri sunt cei mai răi dintre toţi.

Am deschis gura automat să iau apărarea celor din Arden, dar ceva m-a oprit. Voiam să ştiu.

— Dacă-i aşa rău, l-am întrerupt, de ce fac asta atâţia oameni?

La şcoală, când puneam o întrebare, ne alegeam cu o palmă şi ni se spunea că suntem nerozi. Tommy însă nu m-a făcut să mă simt ca o neroadă.

— Bună întrebare. Pentru că omul tre' să câştige o leafă. Tre' să-şi poată întreţine familia. Şi i s-a spus tot timpul că asta-i singura cale. Aşa că nu se-ntreabă niciodată ce alte posibilităţi ar putea avea.

Mi-am dat seama ce voia să spună.

— Da' tu te-ntrebi, nu-i aşa, Tommy Green?

— M-am întrebat, da. Da' mi s-a explicat clar că tot ce am sunt braţe pentru despicat şi picioare pentru cărat şi un cap pe care să mi-l sparg de un tavan de piatră în adânc. Aşa că în subteran o să ajung când o să vină vremea.

— Şi ţi-e frică.

— Sigur că mi-e.

Nici un băiat din Arden n-ar fi recunoscut vreodată că îi era frică, dar Tommy a spus asta ca şi cum era lucrul cel mai natural din lume. Şi, gândindu-mă mai bine, chiar era.

Mi-am pus mâna pe braţul lui, fără să ştiu nici eu de ce.

— Tommy Green, am spus în cele din urmă, eşti cumva un... un...? Întotdeauna încercasem să ignor discuţiile despre politică de acasă. Ce fată tânără e interesată de aşa ceva? Şi preferam să cred că vieţile noastre nu erau aşa de rele. Acum însă mă străduiam să-mi amintesc un cuvânt pe care îl auzisem în gura bărbaţilor, un cuvânt care credeam că descrie sentimentele exprimate de Tommy. Eşti... revoluţie?

Ştiam că mai lipseau câteva silabe, dar nu-mi aminteam exact cuvântul.

A râs din nou. Nu disprețuitor, ca fratele meu, ci cu bunăvoință de parcă, în ciuda furiei sale, ceva în el rămăsese neatins.

— Da, ăsta-s eu, Josie. O revoluție în carne şi oase, formată dintr-un singur om. Aş schimba lumea dacă aş putea.

— Şi o s-o faci?

— Nu. Nu-s decât un băiat. Există un întreg sistem, cu un secol de istorie în spate. N-o să schimb nimic. O să-mi văd de treabă, la fel ca toți ceilalți, şi-o să-mi accept soarta. Doar că mi-aş fi dorit să... ei, nu contează.

— Ce? am întrebat.

Eu, care niciodată nu-mi dorisem ceva, nu visasem şi nu-mi pusesem întrebări, doream din tot sufletul să ştiu care era dorința sa.

— Îți spun altă dată. Uite, ai ajuns la Arden. Du-te s-o vezi pe sora ta cum se mărită şi stai departe de Heston. Vorbesc serios. Locul ăla e mai periculos decât ți-ai putea imagina.

Avea dreptate: ajunsesem la ultimul povârniş înainte de Arden şi puteam vedea căsuțele şi şcoala şi turnul bisericii. Clopotele de nuntă băteau. Aveau să mă jupoaie.

— Ei bine, am spus, întinzându-i mâna. Mulțumesc pentru lecție şi noroc cu dorințele, oricare ar fi ele. Rămas-bun, băiete din Grindley!

Mi-a scuturat mâna şi a zâmbit larg.

— Rămas-bun, fată din Arden!

Mi-am adunat fustele şi am luat-o la fugă.

— Îmi place părul tău, a strigat după mine.

Părul mi se încolăcea în jurul feței ca nişte şerpi roşii. Ce obraznic! Auzi la el, să-i placă părul meu! Alice era cea cu cosițe aurii, bălaie ca o prințesă. Dacă ar fi spus că-i plac ochii mei, poate că l-aş fi crezut. Erau negri ca murele şi destul de frumoşi, credeam *eu*. Dar nimeni nu mă ştia drept fata cu ochi frumoşi şi negri. Întotdeauna fusesem doar „fata cu părul roşu”.

Când am ajuns înapoi, violetele erau ofilite în buzunarul şorțului, cu petalele lor delicate atât de întunecate şi de umede încât păreau că plâng. Familia mea era deja pe drum spre

biserică. I-am aruncat violetele mamei, care mi-a dat o palmă zdravănă, după care le-a prins rapid în părul lui Alice, pentru că mama nu era genul să-şi schimbe planul în funcţie de circumstanţe. Mi-a smuls şorţul şi l-a aruncat într-un tufiş, de unde urma să-l luăm mai târziu. M-a privit de sus până jos şi a clătinat din cap ruşinată. A scos un pieptăn din buzunar şi mi l-a trecut prin păr, motiv pentru care nu mi-am putut stăpâni lacrimile până s-a terminat lectura psalmilor. Alice s-a măritat cu Fred şi arăta ca o zână.

Mai târziu, când mi-am cules şorţul din tufiş, din el a căzut un mănunchi de clopoţei proaspeţi şi încântători.

CAPITOLUL 4

JOSIE

La o săptămână după nunta lui Alice m-am decis, din pură încăpățânare şi curiozitate, să vizitez din nou locul meu secret, dar gaura din gard fusese descoperită şi astupată cu o mulțime de scânduri şi cuie. Prin urmare, Tommy a devenit noul meu secret.

Ne-am întâlnit din nou de câteva ori, întotdeauna din întâmplare. (Întâmplarea era ajutată de faptul că ştiam că duminica era ziua în care obişnuia să iasă la plimbare, iar în plimbările mele paşii mă duceau acum întotdeauna spre Grindley.) Nu îl vedeam des; viețile noastre nu ne permiteau prea multe ore de odihnă. Cu toate acestea, ne-am împrietenit; de fapt, presupun că deveniserăm prieteni de la prima noastră întâlnire.

Adesea îi auzeam fluieratul pe potecile şerpuite înainte de a-l vedea. Apoi îşi făcea şi el apariția în fața mea, cu ghetele prea mari pentru el, picioarele lungi, zâmbetul larg, ochii verzi bulbucați şi cârlionții castanii în dezordine. Înfățişarea sa mă făcea întotdeauna să zâmbesc. Ne plimbam, stăteam de vorbă şi escaladam Silvermoor Rise, dealul din vârful căruia puteam vedea ambele noastre sate. Ne veghea în timp ce ne trăiam viețile şi munceam, iar panta sa uşoară devenea, pe rând, verde, cenuşie şi aurie.

Din locul nostru obişnuit din vârful dealului puteam contempla tot ținutul. Puteam vedea impunătoarea intrare în mina Crooked Ash, unde lucra Tommy, în spatele nostru şi minele Hepzibah şi Drammel Depth, ambele aparținându-i lui Barridge, spre vest şi nord-est. În fața noastră era o adâncitură între dealuri unde nu

se vedea nici o intrare în mină, dar noi ştiam că White Arrow Drift (a familiei Barridge) şi Horizon Drift (a familiei Sedgewick) erau acolo, nevăzute sub straturile de pământ. Aerul era întotdeauna încărcat şi murdar, dar eram obişnuiți cu asta. Era lumea noastră.

Vorbeam despre câte-n lună şi în stele. Ce-am fi vrut să fim, dacă am fi putut alege. Unde am fi vrut să mergem. Tommy era obsedat de meleaguri străine şi am învățat mai multe despre lumea cea mare de la el decât în toți anii mei de şcoală. Niciodată nu eram atentă la ore. Dar când *Tommy* îmi povestea despre Amsterdam sau Peru îmi aminteam totul fără nici un efort. Discuțiile cu el mi-au deschis orizontul.

— Egiptul, ofta el. Piramidele, Nilul. Crocodilii. Mi-ar plăcea să văd un crocodil, Josie. Îmi imaginez că sunt cele mai străvechi creaturi de pe pământ.

— Eşti un băiat ciudat, remarcam eu, cuprinsă de un fior. Şi lor le-ar plăcea să te vadă şi să te facă fărâme.

— India, murmura el. Mai ales India. Elefanții, Josie! Rubine mari cât ouăle.

Fascinația sa pentru ținuturi îndepărtate şi exotice era molipsitoare. După o săptămână sau două am început şi eu să visez cu ochii deschişi.

— Cred că o să merg în Africa să îmblânzesc lei, am declarat într-o zi. O să-i învăț să tragă la căruță şi să mă ducă de colo-colo. O să-i păzească pe copiii mei şi o să mă lase să dorm cu capul pe ei noaptea ca pe nişte perne aurii blănoase.

În scurt timp nici nu-mi mai puteam imagina cum de nu mă gândisem până atunci la astfel de lucruri.

Mai vorbeam despre familiile noastre şi despre viața din sat şi despre nobilimea locală. Ei habar n-aveau cum ne cheamă, dar ne țineau soarta în mâinile lor, iar pe noi ne fascinau.

În unele zile ne urcam şi mai sus pe deal să privim de acolo moşia Heston. Vedeam pajişti şi păduri şi printre copaci se întrezărea un acoperiş, roşu şi ascuțit.

— E un loc sumbru şi amenințător, dar valorează o avere. M-am înfiorat. De ce au plecat? Ştiu că fiul lor a murit, dar... *noi* avem

parte tot timpul de aşa ceva. Noi nu putem fugi de suferinţă, trebuie să trăim cu ea.

Începeam să semăn cu Tommy, puneam mereu întrebări. Erau ca buruienile. Odată ce începeau să se ițească, nimic nu le mai putea opri.

— Da, a oftat el. Chiar aşa facem.

A privit în zare şi ştiam că se gândea la fratele său Dan, care murise la şaptesprezece ani, aşa că am schimbat subiectul.

— Cum e la Silvermoor, Tommy? E frumos?

Atunci mi-a povestit despre ziua în care împlinise cinci ani şi fusese la botezul micului lord.

— După atâția ani încă îmi amintesc ziua aia drept cea mai frumoasă şi mai luminoasă zi din viața mea. O, ți-ar fi plăcut, Josie. Toți minerii au primit o zi liberă şi am fost invitați toți la Silvermoor, tot satul! Erau bucate din belşug şi butoaie cu bere şi jocuri pe pajişte... Plimbări cu poneii şi râsete, şi muzică. Iar apoi, la sfârşit, *focuri de artificii*! Scântei argintii şi rachete aurii. A râs. Nu mai e nevoie să spun că a fost cea mai frumoasă zi de naştere din viața mea! Eram atât de mic, Josie, nu puteam să nu-mi imaginez că totul era pentru mine. M-am gândit că, dacă au ales ziua *mea* de naştere, sigur însemna ceva. Dar apoi a venit noaptea şi ne-am întors toți la casele noastre, la mină şi la copaia cu rufe şi la şcoală şi la praful negru şi la munca grea... A oftat din nou. Chiar şi atunci ştiam care era viața pe care o preferam.

Am tăcut o clipă, imaginându-mi scena.

— Şi familia? Ai văzut-o pe lady Amelia?

— Da, avea o rochie albastră precum cicoarea. Ştii cum sunt femeile de prin partea locului, Josie, încovoiate şi încruntate şi înfăşurate în şorțuri? Ei bine, *ea* era înaltă şi grațioasă, cu părul bălai şi ochii cenuşii. Se zice că soțul ei, contele, a călcat de multe ori strâmb, dar oare e posibil să fie aşa?

Am ridicat din umeri. Cine-i înțelegea pe bărbați?

— Contele arăta impunător, a continuat el. Avea un zâmbet larg şi o mustață uriaşă. Lady Flora e doar cu câțiva ani mai mare decât tine, Josie, iar Lady Elizabeth e cu câțiva ani mai mică.

Aş fi vrut ca familia Sedgewick să fie *a noastră*. În comparație cu ea, familia Barridge era o adunătură de netrebnici. Doi băieți

gemeni, de vreo douăzeci şi unu de ani, două fete gemene care erau şi mai mari – *ce plictisitor* – şi un moştenitor mort. Un stăpân şi o stăpână nemiloşi, despre care nimeni nu spusese vreodată că ar fi frumoşi. Eu nu aveam să văd niciodată o rochie frumoasă sau o trăsură elegantă.

— Ştiu că sunt oameni care-i urăsc pe nobili, a spus Tommy. Oameni care urăsc tot ce reprezintă ei şi vor să-i distrugă. Da' eu cred că-i o cale greşită. Cred că *noi* ar trebui să trăim mai bine. Poate nu chiar ca ei, dar aproape ca ei. Ar trebui să putem vedea lumina zilei şi să putem face alegeri şi să sărbătorim cu artificii. Toată lumea ar trebui să poată face asta, nu crezi?

Nu mă mai gândisem până atunci la artificii, dar, după ce a spus asta, nu mi s-a părut că însemna să ceri prea mult.

— Poate că, de fapt, eşti fiul contelui. Mi-am dat iar frâu liber fanteziei. Poate că într-o zi o să te ia la el şi o să fii Thomas Sedgewick şi o să fii prea important ca să mă mai bagi în seamă.

Auzisem şi de lucruri mai ciudate. Nu era ceva nemaiauzit ca un lord să îşi facă mendrele cu o fată din sat, dar întotdeauna fugea înapoi la conacul său când apăreau consecinţe. În general, oamenii nu erau prea binevoitori cu femeia în cauză, de la care se aşteptau să-şi vadă de viaţă şi să se descurce cu ploconul primit. Nu era izgonită, nimic de genul ăsta; la urma urmei, cine îl putea refuza pe unul dintre stăpâni? Ceea ce lumea nu vedea însă cu ochi buni era dacă femeia începea să-şi dea aere şi să se creadă importantă; şi mai rău era dacă îi dădea odraslei numele cuiva din familie. Îmi amintesc cum tata a insistat mult pe subiectul ăsta când eram mică, nu-mi amintesc de ce. Originile aristocratice trebuiau ascunse sub un nume simplu ca Joe sau Molly. Nu se cuvenea ca în Arden să apară un mic Winthrop ori Clementina, sau în Grindley un Rufus ori o Amelia.

— De multe ori am visat şi eu asta, a spus Tommy, dar nu-i posibil. N-ai cunoscut-o pe mama, Josie, dar, dacă ai cunoaşte-o, ţi-ai da seama că-i imposibil. În plus, sunt fiul tatălui meu, asta-i clar. Suntem diferiţi, dar uneori e evident dacă te uiţi la forma gurii sale sau la felul în care mi se aşază părul aici... Locul meu e în Grindley, Josie, ceea ce face să fie şi mai frustrant faptul că...

— Că nu te simţi acasă, am terminat eu fraza.

CAPITOLUL 5

TOMMY

Duminica următoare m-am dus la biserică, zâmbind în sinea mea cu gândul la Josie. Era ca o luminiță, strălucitoare şi veselă în viața mea cenuşie, viață pe care mi-o petreceam acum la intrarea în uriaşa mină Crooked Ash, prins în interesanta activitate de spălare a cărbunelui. Crooked Ash era o mină de adâncime deținută de contele de Silvermoor. Avea şi o mină aluvionară, Horizon Drift, şi destinul tuturor băieților din Grindley era să muncească într-una dintre ele. De obicei urmam exemplul taților noştri; tata lucra la Crooked Ash, aşa că acolo am ajuns şi eu să lucrez.

Când eu şi colegii mei de şcoală am început munca, n-a fost nevoie ca supraveghetorul să ne explice ce trebuia să facem sau de ce. Aveam cărbunele în sânge; tații şi frații noştri vorbeau la nesfârşit despre munca lor, cu oboseală, pasiune şi mândrie. Cuvinte ca abataj şi galerie, vagonet şi huilă erau limba noastră maternă. Sarcina noastră era să punem cărbunele într-un rezervor. Cărbunele bun şi curat plutea şi putea fi trimis spre sortare. Cărbunele care se ducea la fund trebuia înlăturat şi zdrobit pentru a elimina impuritățile. Cât era ziua de lungă stăteam sub copertina de lemn, spălând şi sortând, pentru că cererea de cărbune era inepuizabilă. Nu-i de mirare că prietenia lui Josie îmi era atât de dragă.

Am respirat mirosul proaspăt şi lucios al lacului care dădea băncilor de mahon o culoare brună şi am privit distrat şuvițele subțiri din părul blond-roşcat al predicatorului Tawney sclipind în lumina soarelui şi făcând să se vadă şi mai clar chelia de

dedesubt. Ar trebui să renunțe, m-am gândit, să accepte că începuse să chelească. M-am îngrozit însă imediat de acest gând. Dacă cineva putea înțelege nevoia de a lupta în continuare pentru o cauză pierdută, acel cineva eram eu.

Propriile mele visuri zăceau adormite în sufletul meu. Le îngropasem atât de adânc încât probabil aveau să se transforme şi ele în cărbune, dar erau acolo. Iar în ziua aceea mi-am dat seama că nu eram singurul.

După slujbă am fost opriți de Millicent Tawney, soția predicatorului, o femeie micuță care țopăia de colo-colo ca un cintezoi. La Rotherham, de Paşte, urma să aibă loc un concert la care erau invitate coruri de copii din tot comitatul, ne-a spus ea în stilul ei volubil. După părerea ei, ar fi fost o idee foarte bună – o idee minunată! – ca Grindley să trimită un cor. Ea intenționa să aleagă muzica şi să se ocupe de pregătire. Oare Connie ar fi vrut să li se alăture?

Connie a ciripit încântată. Avea doar şase ani, dar adora muzica. Bunica îi cânta adesea seara, iar Connie o îngâna, repetând cu uşurință melodiile. Nici unul dintre noi, ceilalți, nu aveam ureche muzicală.

Tata a mormăit şi s-a văitat, fireşte, îngrijorat de costuri, de deranj, dar doamna Tawney cea mărunțică a răspuns tuturor obiecțiilor sale, până când mama a intervenit:

— O, Jim, ce rău poate fi în asta?

— Nu vreau să-i intre gărgăuni în cap copilului, a spus el, încruntându-se. O să-i umple capul cu idei trăsnite. Nu-i ceva de viitor pentru ea.

— *Sigur* că nu, l-a liniştit mama. E doar de data asta, Jim, doar o distracție. E doar un ghem de copil.

Tata s-a mai văitat puțin până când bunica, de obicei atât de tăcută încât uitam de prezența ei, l-a înghiontit zdravăn.

— Las-o să se ducă, a spus ea. Îmi place să-i aud vocea subțirică. Toți nepoții mei în afară de ea ți-au moştenit lipsa de talent la muzică, Jim Green, şi nu sunt prea încântată de treaba asta. O să meargă, doamnă Tawney.

În entuziasmul general, cred că am fost singurul care a sesizat luminița din ochii lui Connie. Am recunoscut-o. Era atracția Altei

Lumi. Dacă visa la o astfel de lume, mă întrebam cum avea să se descurce micuța mea Con, obligată să-şi petreacă restul vieții în Grindley.

CAPITOLUL 6

JOSIE

Iunie 1899

Săptămânile au trecut pe nesimțite şi s-au transformat în luni, aducând cu ele vara anului următor. Faptul că îl cunoscusem pe Tommy mă schimbase profund. Îmi dăduse darul curiozității, al visării şi al râsului. Se apropia însă ziua când urma să împlinească paisprezece ani, iar el simțea că munca în mină însemna sfârşitul vieții sale. Nu sfârşitul vieții sale *de până atunci*, ci pur şi simplu sfârşitul. Era obsedat de neagra presimțire că soarta lui era să moară în mină, la fel ca fratele său Dan.

Era o fire atât de exuberantă în cea mai mare parte a timpului încât îmi era greu să-l văd melancolic şi abătut. Iar gândul că ar putea avea dreptate, că l-aş putea pierde, mi-a trecut prin minte ca un fulger. Viața mea ar fi fost mai săracă fără el într-o măsură imposibil de descris. Încercam să ne încurajăm reciproc, să ne distragem atenția de la ceea ce urma.

— Aşadar, ce ai face dacă ai putea face orice? m-a întrebat el într-o zi.

— Păi ar fi... munca la fermă, am meditat. Aş putea fi lăptăreasă. Aş mai putea lucra ca slujnică. Mmmm...

— Îngrijitor, paznic al vânatului, s-a încruntat Tommy. Cum poate ajunge cineva să facă *asta*, de exemplu? Mi-e greu să cred că Paulson are studii. Nu poate fi mai deştept ca mine.

— Poate că slujbele astea se moştenesc în familie, la fel ca ale noastre.

— Poate.

— Dar vorbeam despre *mine*, i-am amintit. Fetele nu pot fi paznici la vânat. Poate că ar trebui să devin artistă! Am chicotit amândoi la acest gând. Aveam tot atâtea şanse să devin inorog. Aş putea fi dansatoare de cabaret! am hohotit de râs. Cu cârlionți şi panglici...

— Şi pantalonaşi bufanți, a spus Tommy.

— Ce ştii *tu* despre pantalonaşii bufanți? l-am repezit, lovindu-l peste braț.

— John are un cartonaş dintr-un pachet de țigări. Lillian Sharpell, din anii '80. Cu un picior în aer şi fustele ridicate. Pot să mi te imaginez în pantalonaşi bufanți cu dantelă, Josie Westgate, chiar pot.

— Dezgustător, am pufnit. E adevărat ce se spune. Băieții din Grindley sunt nişte creaturi îngrozitoare, primitive.

Am declarat asta chiar dacă şi Bert avea un cartonaş asemănător, cu Patricia Lamar. Era şocant, desigur, dar era atât de frumoasă. Mai frumoasă chiar şi decât Alice.

Veselia noastră a fost de scurtă durată; viitorul era acum prea aproape.

— Când o să fie mai exact? l-am întrebat încet.

Trebuia să-l întreb, cât timp mai eram împreună. A înțeles ce voiam să spun.

— Două săptămâni.

— Două săptămâni?

Ziua lui de naştere era foarte aproape.

— Da. Mi-au mai rămas două săptămâni însorite, a spus el. Apoi cobor în întuneric. Şi atunci totul se va sfârşi pentru mine.

M-a străbătut un fior sub razele soarelui de vară şi am sperat să se înşele.

CAPITOLUL 7

TOMMY

Iunie 1899

În ultima mea săptămână de lucru la suprafață, m-am simțit împovărat şi amorțit. De câteva ori am testat senzația respectivă, doar ca să mă asigur, aşa cum împungi cu limba un dinte care se clatină. M-am gândit la Silvermoor. N-am simțit nimic. M-am gândit la micul lord şi n-am simțit nimic. M-am gândit la lumina soarelui şi la geografie şi la artă şi la faptul că toate astea nu aveau să mai facă parte din viața mea. N-am simțit nimic. Era o uşurare. Poate că în felul ăsta munca în mină era posibilă pentru mine.

În ultimii doi ani progresasem de la spălarea cărbunelui la selectarea sa pentru diferite piețe, trecându-l prin site de fier, ocupație care era la fel de monotonă. În ultimele zile, care erau numărate în mintea mea atât de clar de parcă cineva desenase cifre mari şi negre pe ele, aş fi putut face asta şi în somn. De fapt, adesea chiar aşa se şi întâmpla.

Dintr-un astfel de vis obişnuit m-a trezit într-o noapte tata, supărat pentru că dormisem până la miezul nopții. M-am dat jos din pat împleticindu-mă şi deranjându-i pe frații mei care dormeau la grămadă.

Am pornit la drum într-un ritm alert. Tata avea patruzeci şi cinci de ani, dar era puternic ca un taur. După un kilometru de mers gâfâiam.

— Stai, a spus el, prinzându-mă de braț când am ajuns la intrarea noastră secretă. Mâine faci paişpe ani, iar luni cobori în mină. Asta-i ultima ta ieşire, ai înțeles?

— Bine, tată, e-n regulă. Toți începeam munca în prima zi de luni după ce împlineam paisprezece ani. Mă gândeam la ziua mea de naştere mai degrabă ca la o condamnare la moarte decât ca la o sărbătoare.

— Săptămâna care vine îl iau pe Ernest. Lucrează la suprafață acum, e aproape bărbat.

— O, tată, nu, am protestat în şoaptă, în timp ce frunzele foşneau în jurul nostru. Nu pe Ern. E atât de firav.

Palma pe care mi-a tras-o peste ureche nu a fost foarte puternică, dar numai pentru că s-a abținut de frică să nu țip în liniştea nopții.

— Şi pe cine altcineva să iau? a întrebat încet, dar mânios. Alfie e încă un țânc. Sau vrei s-o iau pe Con?

Connie avea acum şapte ani şi continua să fie lumina ochilor mei. O copilă încântătoare, cu un suflet pur ca o rază de soare. Concertul ei de Paşte venise şi trecuse, şi nu se mai repetase niciodată.

— Nu, tată, am spus sfârşit. Sigur că nu. Dar ştii cum e Ern.

Ernest era fragil. Obosea uşor, căpăta o tuse în fiecare lună, abia putea să ridice găleata cu cărbuni...

— Va trebui să facă mai mult de acum. Tre' să demonstreze că-i bărbat.

— Nu-i firav pentru că aşa vrea, tată. Unii aşa-s făcuți. O să merg eu în locul lui o vreme, până mai creşte Alfie. Nu mă deranjează.

Alfie era un copil robust, presupun că la fel de potrivit pentru viața din Grindley cum era şi tata.

Mi-a tras o palmă zdravănă de data asta şi nu m-am putut abține să nu țip, iar el m-a scuturat bine pentru că țipasem. Trecuse ceva timp de când avuseserăm astfel de discuții, în care ceea ce mie mi se părea normal îl înfuria pe tata peste măsură.

— Tu, băiete, a mormăit el. Tu şi ideile tale trăsnite. Habar n-ai cum e lumea. N-o să poți să rezişti o zi în mină, iar după aia să ieşi noaptea. O să-ți dai seama când o să ajungi acolo.

Am mai făcut o încercare de dragul fratelui meu.

— Mamei nu-i place ca vreunul dintre noi să braconeze, dar ştii cum e ea când e vorba de Ern. Te-ar jupui, tată, iar pe el sigur l-

ar afecta escapadele de noapte mai mult decât pe noi. Mama o să-şi dea seama până la urmă, îţi spun eu.

— O, îmi *spui* tu deci. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun *eu* ceva, băiete. Am plecat. N-am chef să lucrez cu tine în noaptea asta. Dacă tot eşti aşa bărbat şi poţi să faci totul şi ştii totul, ar trebui să fie o nimica toată pentru tine, nu-i aşa? Şi să nu te întorci cu mâna goală.

S-a îndepărtat pe potecă şi a dispărut rapid în întuneric. Am oftat, după care m-am strecurat prin gardul viu şi am mers mai departe. M-am dus mai întâi pe cărarea unde era capcana: o veveriţă şi doi iepuri. Am aruncat iepurii în desagă. Fusese o vreme în copilăria mea când imaginea unui iepure mort, delicat şi catifelat şi însângerat, mă făcea să plâng. Acum nu mă mai afecta. La urma urmei, trebuia să şi mâncăm. Am făcut cale întoarsă, după care am luat-o pe cărarea unde era puşca şi am găsit un fazan. Eram mulţumit, pentru că ştiam că şi tata avea să fie. Am ajuns la pinul înalt şi subţire de lângă tufişurile dese.

Apoi ceva s-a întâmplat. Noaptea fusese întunecată ca smoala, dar dintr-odată a apărut luna, luminând cărarea. Am văzut sclipirea perfidă a sârmei argintii şi mi-a venit gândul nebunesc să calc pe ea.

Mi-am amintit cuvintele tatei din prima noapte: „Acolo e limita noastră. Să nu treci de ea niciodată dacă ţii la viaţa ta”.

Dar eu nu mai eram sigur de asta. Şi îl uram pe ticălosul ăla bătrân. M-am uitat în sus, aşteptându-mă ca un nor să acopere luna în orice moment, dar aceasta continua să lumineze neclintită şi strălucitoare, spunându-mi parcă: „Haide, băiete, n-o să te abandonez”.

— Paişpe ani mâine, am şoptit.

Şi, având grijă să ridic piciorul cât mai sus, am trecut peste sârmă.

CAPITOLUL 8

TOMMY

Cărarea era în continuare îngustă, cu ferigi care atârnau de o parte şi de alta, iar eu mergeam imprudent, fără să mă gândesc la capcane. Încrezându-mă în lumina lunii, am cotit o dată şi încă o dată, afundându-mă tot mai mult în pădure, până am străbătut-o în întregime şi m-am oprit la marginea ei, privind spre o pajişte întinsă presărată cu stejari maiestuoşi. Dincolo de ea, era perfect vizibilă Heston Manor. Casa construită cu preţul vieţii a o mie de oameni.

Ar fi trebuit să plec de acolo cât timp nu mă părăsea norocul, dar ceva mai puternic decât dorinţa de a muri m-a paralizat. Povestea acelei case era atât de impresionantă; era ca o imagine a tot ceea ce-mi dorisem întotdeauna, doar că fără un final fericit. Şi ar fi fost o poveste minunată pe care să i-o relatez lui Josie.

În lumina lunii, acoperişul său roşu părea negru şi cenuşiu. Era o casă înaltă cu acoperiş în două ape, de modă veche chiar şi pentru ochiul meu neştiutor şi mai pretenţioasă decât Silvermoor, care era mai simplă şi într-un stil mai clasic. Nu văzusem niciodată vreun membru al familiei Barridge şi nici nu-mi doream asta, dar contemplarea conacului lor abandonat mi-a adus în minte drama pe care o trăiseră. Fiul lor cel mare, preţuit nu pentru leafa adusă acasă, cum se întâmpla în cazul nostru, ci din motive de moştenire, tradiţie şi orgoliu, murise în floarea vârstei. Familia a părăsit acel loc. Cât de mare trebuie să le fi fost durerea!

Vederea arcadelor şi a streşinilor şi a coşurilor şi a peluzelor, chiar dacă neclară din cauza întunericului, făcea ca totul să

revină la viaţă. Ce viaţă trebuie să fi dus aici! Balurile şi banchetele şi lecţiile şi călătoriile... Toate abandonate. Casa fusese probabil plină de viaţă, dar acum era plină de umbre. Gândul la camerele goale, în care singurii locatari erau păianjenii, mi-a dat un fior. Majoritatea locuitorilor din Grindley ar fi încăput destul de confortabil acolo, dar noi eram nevoiţi să suportăm cămăruţele noastre înghesuite, la numai trei kilometri de această casă fantomatică.

În clipa în care acest gând mi-a trecut prin minte, chiar *am văzut* o fantomă. Un bărbat alb pe un cal alb dansând pe pajişte. Din nou ar fi trebuit s-o iau la fugă, dar n-am putut. Era ca şi cum mă transformasem în stană de piatră. M-am frecat la ochi, sperând din tot sufletul că aveam vedenii. *Un cal care dansează?*

Când însă mi-am luat mâinile de la ochi era tot acolo. Bărbatul nu purta pălărie, iar părul său albicios strălucea în lumina lunii. Nu purta jachetă, ci doar o cămaşă albă largă. Mâinile sale erau albe pe frâie. Iar de cal nici nu mai vorbesc! Nu numai că dansa, ci plutea la vreo doi centimetri deasupra solului. Era alb complet cu o coamă albă care sclipea. Îşi arcuia gâtul şi îşi ridica în aer copitele, se învârtea şi se legăna adoptând posturi complicate în timp ce îl priveam, ca şi cum s-ar fi mişcat pe muzica unei orchestre invizibile.

Uimirea era mai puternică decât teama. Nu mă gândisem niciodată că o fantomă ar putea fi atât de frumoasă. Ce avea să creadă Josie despre *asta*?

Apoi am auzit un sunet care mi-a îngheţat sângele în vine. Câini care lătrau în pădure, apropiindu-se tot mai mult. Nu-mi mai doream să mor. Nu voiam să fiu sfâşiat în bucăţi de copoii aceia negri. Apariţia plutitoare trezise în mine o senzaţie pe care nu o mai trăisem de mult, reînviind acea parte din mine care era mişcată de frumuseţe şi care venera miraculosul. Sufletul meu poate. Am luat-o la fugă.

Luna care îmi călăuzea paşii şi-a ţinut promisiunea. Nu fusesem niciodată atât de iute. Picioarele mele lungi parcă zburau, iar inima îmi bubuia în piept când am auzit câinii apropiindu-se, trupurile lor masive străbătând desişul şi sfârtecându-l. Când am ajuns la pinul cel subţire de lângă tufişul

des nu am îndrăznit să încetinesc şi să mă uit după fir, ci m-am străduit să-i ghicesc poziția cât am putut de bine şi să trec peste el dintr-un salt, cu desaga de braconier în spate. M-am aruncat prin breşa din gardul viu, m-am oprit o clipă în loc să împing ramurile şi încrengătura de iederă ca să astup deschizătura, după care am rupt-o din nou la fugă. În scurt timp, bătăile inimii mele au devenit tot mai puternice, iar lătratul câinilor se auzea tot mai slab şi mi-am dat seama că nu mă urmăriseră.

M-am oprit din alergare şi mi-am continuat drumul poticnindu-mă. Picioarele îmi tremurau ca piftia şi abia mă puteam ține drept. Mă bucuram că distanța până la Grindley îmi dădea timp să mă adun. Am început să mă gândesc la cele întâmplate. Nimeni nu m-ar fi putut vedea printre copacii deşi suficient de bine încât să mă recunoască. Probabil că puteam să scap basma curată. Dar, când oamenii aveau să ajungă din urmă câinii şi să-i găsească adulmecând în locul unde dispărusem, urmau să găsească spărtura din gard şi s-o acopere, iar aici se încheia braconajul la Heston. Tata avea să fie furios. Nu puteam să-i spun ce rol jucasem eu în toată povestea asta.

Dacă tata nu se putea întoarce la Heston şi se temea încă să meargă la Silvermoor, braconajul avea să se încheie pentru o vreme. Mi-am dat seama că evenimentele din acea noapte îl salvaseră poate pe Ernest. Poate calul cel alb cu călărețul său palid nu fuseseră nişte fantome. Poate că fusese un înger argintiu, strălucitor.

CAPITOLUL 9

JOSIE

Iunie 1899

E ciudat cum uneori începi să te gândeşti la un anumit lucru, iar apoi viaţa îţi răspunde la întrebări. La scurt timp după acea zi mohorâtă când eu şi Tommy ne-am întrebat ce ar putea face în viaţă o femeie, s-a întâmplat ceva de neimaginat. Bătrânul domn Embry, care ţinea magazinul sătesc din Arden, a murit. Dar nu asta era întâmplarea de neimaginat; era mai degrabă rezultatul firesc al faptului că-şi trăise viaţa. Partea ieşită din comun era că cea mai apropiată rudă a sa era o nepoată, iar aceasta, la fel ca toate nepoatele, era femeie. Am văzut-o la înmormântare; venise tocmai din Leeds. Nu i-am putut vedea prea bine faţa, ascunsă în spatele vălului negru şi al batistei cu care se tot ştergea la ochi. Avea însă o siluetă zveltă şi dreaptă şi un mers graţios, iar, când s-a dus vorba că era beneficiara moştenirii, toată lumea a spus acelaşi lucru.

— Ooo, ce păcat! Ce pierdere! Magazinul ăla era viaţa lui. Nu putea să găsească undeva o rudă de sex masculin? Acum o să ajungă la străini.

Câţiva ani mai târziu am aflat că multe femei lucrau în magazine săteşti şi nu era ceva atât de neobişnuit. În Arden însă, concepţia noastră despre lume, aşa cum se lamenta deseori Tommy, era definită de cercul îngust în care ne învârteam, iar noi nu mai auziserăm până atunci aşa ceva. Domnul Embry fusese întotdeauna negustorul din Arden, prăvălia din Grindley era

ținută de domnul Goldsworthy, iar în Steepley, negustorul era un oarecare domn Grunt[1], ceea ce mi se părea foarte amuzant.

Aşa stăteau deci lucrurile. Negustorii erau bărbați. Toată lumea a regretat profund moartea domnului Embry şi faptul că munca sa de o viață fusese irosită într-o clipă. Pentru că era evident că o femeie nu putea gestiona o afacere.

Domnişoara Embry, după cum s-a dovedit, nu era de aceeaşi părere.

Magazinul Universal al lui Embry a fost închis timp de două săptămâni, din respect pentru moartea bătrânului şi din motive de ordin practic, având în vedere că nepoata sa trebuia să-şi împacheteze tot ce avea şi să se mute de la oraş într-un fund de țară. Apoi s-a redeschis, cu acelaşi nume şi aceleaşi mărfuri, dar cu o cu totul altă figură în spatele tejghelei.

Am avut grijă să merg acolo în prima zi şi să mă prezint. Domnişoara Embry mi se părea o zeitate, pentru că venea de la oraş, era necăsătorită, independentă şi, pe deasupra, nici nu arăta rău! Părul său castaniu închis era prins într-un coc strâns şi avea o piele albă delicată. M-a salutat cu amabilitate şi la plecare mi-a spus că speră să putem fi prietene. Am plecat de acolo radioasă şi parcă plutind.

Şi iată că primisem răspunsul. Exact după ce mă întrebasem ce poate face în viață o fată, în afară de a se mărita cu un miner sau de a deveni slujnică sau de a lucra la o fermă, printre noi a apărut o străină care mi-a dat răspunsul: absolut orice. Abia aşteptam să-i povestesc lui Tommy despre ea.

Am ieşit să mă plimb în fiecare duminică, dar nu am dat de el pe poteci. De fapt, nu aveam să-l mai văd mult timp de atunci înainte.

---

[1] În limba română, „mormăit”, „grohăit”.

CAPITOLUL 10

TOMMY

Iunie 1899

În cele din urmă s-a întâmplat. Prima mea zi în subteran. În mina de adâncime Crooked Ash. La peste o sută de metri adâncime, ca să fiu mai exact. Am stat alături de ceilalți, așteptând să intru în colivie, încălțat în saboți. Șapca mea turtită era căptușită cu ziare, singura protecție pe care o aveam pentru bietele noastre capete fragile. Țineam strâns cutia în care aveam prânzul constând din felii de pâine cu gem. Numai dulceața gemului se simțea prin praful de cărbune din subteran; știam asta de la toți cei care fuseseră înaintea mea. Mama îmi dăduse cutia când am plecat, spunându-mi: „Ai grijă”. Amintirea vocii ei era greu de suportat.

Tata nu lucra în schimbul acela, nici John sau Georgie. Jimmy lucra, dar nu vorbisem cu el. Nu eram sigur care era părerea lui despre toate astea, nu vorbea niciodată despre mină. Nu prea vorbea în general, decât cu Mary.

În jurul meu, băieții glumeau, încercând să își ascundă neliniștea; bărbații murmurau predicții sumbre despre greve și foamete, ceva legat de mina Hebzibah din satul alăturat. Nu le-am acordat nici o atenție. Pur și simplu priveam în gol.

Colivia s-a oprit cu o zguduitură. M-am aplecat pe sub grilaj și am păşit înăuntru alături de alți nouăsprezece mineri. Apoi grilajul a fost tras în jos și ușa coliviei s-a închis. Stăteam umăr lângă umăr și aerul era încărcat de emoții: teama noilor veniți, care se întrebau dacă aveau să îndure chinul, și superioritatea

plictisită a celor mai experimentați, care îndurau totul de ani de zile.

Colivia s-a scuturat şi a început să coboare. Mi-am ținut capul în sus, pe de o parte, pentru că altfel nasul meu ar fi fost înțepenit la subsuoara lui Sam Kerrell şi nu era un lucru prea plăcut şi, pe de altă parte, ca să pot vedea lumina zilei până în ultimul moment. Era un dreptunghi alb-gri, care s-a micşorat până a ajuns cât un plic, apoi cât un timbru poştal, cât un vârf de ac, după care a dispărut.

Totul părea atât de nedrept încât mi-a venit să plâng. Eram oare sărit de pe fix pentru că vedeam lucrurile în felul ăsta? M-am uitat la ceilalți din reflex, să văd dacă fețele lor reflectau ceva din ceea ce simțeam eu, dar, evident, nu i-am putut vedea.

Colivia s-a oprit cu o bufnitură. A urmat o pauză. Întuneric. Un întuneric imposibil de imaginat dacă nu ai fost niciodată în măruntaiele pământului. E un întuneric copleşitor, capabil să-ți sece plămânii de aer. Nu mi-era frică de întuneric la suprafață, dar aici era diferit. Ştiam că *acest* întuneric putea – şi chiar reuşise – să facă oamenii să-şi piardă mințile.

S-a făcut linişte preț de o clipă, după care au început să răsune vocile. Uşa s-a deschis brusc, grilajul a zornăit, iar oamenii s-au revărsat afară. Cineva a aprins un chibrit şi nu m-am putut abține să nu mă gândesc la metan şi la bioxidul de carbon, gazele care stăteau la pândă în întuneric ca nişte tăcuți şerpi veninoşi. Dar, bineînțeles, atât de aproape de puț nu s-ar fi adunat şi încolăcit; debitul de aer era puternic aici. Apoi au fost aprinse lămpile, care aruncau o lumină tremurătoare în întuneric.

Şeful de echipă ne-a repartizat sarcinile. În cele din urmă aveam să fiu cioplitor, la fel ca tata, dar, în general, băieții nou-veniți începeau prin a mâna poneii, o modalitate deja încercată şi verificată de a învăța mersul lucrurilor. Asta mă aşteptam să fac în prima zi şi perspectiva îmi aducea o oarecare satisfacție, pentru că iubeam animalele.

Am fost trimişi toți în direcții diferite, dar Bulford, şeful de echipă, m-a oprit. În lumina pâlpâitoare a lămpilor, mi-a făcut un semn din cap şi m-a luat deoparte, rămânând singuri. M-am întrebat dacă mi se dădea un tratament preferențial pentru că

eram fiul lui Jim Green, dacă urma să primesc din prima zi o răspundere mai mare. Chiar şi aşa, mi-ar fi plăcut să lucrez cu poneii.

Culoarul pe care am pornit se înclina în jos. Nu era loc suficient să stăm drept. În întunericul absolut, simţurile mele erau alerte ca ale unui animal şi captau senzaţii pe care nu ar fi trebuit să le poată simţi. Mi se părea că simt întreaga greutate de un milion de tone a comitatului Yorkshire deasupra mea, gata să cadă peste mine. Am atins grinzile de lemn de deasupra capului şi m-am gândit la Dan. Mi se părea că văd lumina soarelui sclipind peste ocean, la mulţi kilometri distanţă, chiar dacă sub pământ nu era soare, iar eu nu văzusem oceanul în viaţa mea. Parcă auzeam vocea lui Josie tachinându-mă: „Ţi-e frică, Tommy Green?"

Sigur că mi-era. Nu de ceva anume, pentru că de fapt pericolele erau atât de mari şi atât de numeroase încât mintea mea le adunase pe toate într-o ameninţare vagă şi le pusese deoparte, ci mi-era frică de viaţa asta. De ideea de a fi o fiinţă umană nevoită să trăiască precum un vierme. De ideea de a avea un creier pe care să nu-l folosesc niciodată. De faptul că iubeam cărările şi lumina şi ploaia şi nu aveam să le mai văd pe parcursul lungilor zile de muncă. Eram ca un tren care deraiase pe o linie greşită şi urma să ajungă la o destinaţie greşită.

Tavanul a devenit tot mai jos, iar eu m-am aplecat şi mai mult. În cele din urmă mergeam îndoit de mijloc, simţind cum spatele îmi ardea de la efort. Am început să mă întreb dacă ar fi mai bine să mă târăsc în genunchi, dar Bulford continua să înainteze în acelaşi ritm. Nu aş fi putut să merg de-a buşilea la fel de repede cum mergeam în picioare. Şi chiar şi aşa, nu ar fi însemnat decât că aş fi simţit că îmi ard genunchii, nu spatele. Toate astea înainte ca ziua de muncă să înceapă. Mersul până la zăcământul de cărbune nu era remunerat. Nu eram plătiţi pentru cele treizeci de minute de mers aplecaţi şi bâjbâind prin măruntaiele pământului. Era privilegiul nostru să parcurgem această distanţă până la locul în care în cele din urmă puteam începe să ne câştigăm leafa.

Dar nedreptăţile sistemului erau cea mai mică dintre grijile mele în acea primă zi. La doi kilometri şi jumătate de colivie,

Bulford s-a oprit lângă o movilă uriaşă de praf şi un şir de vagonete goale.

— Umple-le, a spus el. Vin să te iau când se termină schimbul.

După care a plecat, sau, mai bine spus, s-a ghemuit şi s-a îndepărtat târându-şi picioarele ca o insectă grotescă. L-am privit cum pleacă şi cum lumina lămpii lui devenea tot mai slabă, până când a dispărut cu totul.

Probabil era o glumă. Cum oare aş fi putut să petrec nouă ore acolo, singur cuc, cărând cu lopata praful în liniştea aceea absolută? Dacă mi se stingea lampa? Dintr-odată, o astfel de posibilitate m-a îngrozit. Ştiam că se întâmplă frecvent, dar îmi imaginasem că urma să fiu alături de alţi ortaci şi că împreună ne-am fi descurcat. Aici nu mă puteam baza pe nimic. Întunericul acela dens avea să mă invadeze şi să pună stăpânire pe mine... avea să mă strivească precum o avalanşă.

Şi dacă Bulford nu se mai întorcea? Dacă uita sau murea sau pur şi simplu mă abandona din răutate? Când şi cum puteam să plec? Nu aveam cum să ştiu când se terminau cele nouă ore, dar, dacă plecam înainte de terminarea schimbului, aş fi dat de necaz. Şi cum aş fi putut nimeri drumul? Mina era un labirint subteran. Trecuserăm prin nenumărate bifurcări ale tunelurilor şi toate arătau la fel. Adâncimea şi întunericul îmi şterseseră deja din minte orice simţ al orientării. Nu ştiam unde era colivia. Nu ştiam cum să ajung acasă. Am simţit cum micul-dejun din dimineaţa aceea, pregătit cu grijă de mama, îmi venea înapoi şi mă lăsa gol pe dinăuntru. M-am simţit extrem de rău o vreme.

După ce mi s-a golit stomacul, m-am simţit ameţit şi slăbit. Atmosfera era înăbuşitoare, iar tăcerea grea era întreruptă doar de scârţâituri şi trosnete ciudate, care îmi dădeau impresia că întregul tavan era pe punctul de a se prăvăli în capul meu. Părea imposibil ca o entitate atât de imensă şi de puternică cum era pământul să scoată astfel de sunete dacă dezastrul nu era iminent. M-am gândit din nou la Dan.

Orele petrecute sub pământ erau lungi. Mai lungi decât orele de la suprafaţă, asta era sigur. Era un fenomen ciudat pe care am ajuns să-l cunosc bine. O oră acasă sau afară pe poteci sau cu diverse treburi prin sat era ca argintul viu, dispărea într-o clipă.

O oră sub pământ era un fel de monstru târâtor, şuierător şi implacabil.

Am început să dau la lopată plângând şi cu ochii aţinţiţi asupra lămpii pâlpâitoare. Nu îndrăzneam să o pun pe jos de frică să n-o răstorn. Nu îndrăzneam să o pun pe o poliţă de frică să nu cadă. Dacă o puneam mai departe, simţeam că lumina ei nu ajungea la mine. O tot mutam de colo-colo învârtindu-mă în loc neîncetat, căutând soluţia perfectă care nu exista.

Toate astea pentru un şiling.

Nouă ore mai târziu, Bulford s-a întors şi m-a condus spre ieşire. Când urcam spre suprafaţă în colivie m-am agăţat de bare, incapabil să stau în picioare. Tremuram şi mi se părea că deja o luasem razna. Ceilalţi bărbaţi mă priveau cu înţeles. Pe drumul spre casă mi-am dat însă seama că supravieţuisem. A fost singura dată când i-am fost recunoscător tatei pentru copilăria pe care mi-o dăduse.

Am aflat mai târziu că aşa era primul şut pentru toată lumea. Era o formă de iniţiere, menită să ne întărească. Nimeni nu vorbea niciodată despre asta; era cel mai bine păzit secret al minei. La început chestia asta m-a înfuriat, dar apoi mi-am dat seama că a fost mai bine că nu am ştiut dinainte. Dacă aş fi ştiut, nu cred că aş fi putut merge şi ce s-ar fi întâmplat atunci? Aşa că la rândul meu am respectat şi eu acest jurământ nerostit de tăcere şi nu le-am povestit băieţilor mai mici despre ziua aceea, pentru că nu voiam să se sperie şi mai tare. Până când am ajuns acasă am reuşit să-mi iau o înfăţişare curajoasă pentru mama. Când m-am prezentat a doua zi la mină, am reuşit să-mi compun o înfăţişare dură, cea pe care o aştepta toată lumea de la fiul lui Jim Green.

CAPITOLUL 11

TOMMY

În ziua a doua, am început să lucrez cu poneii. Acel ritual brutal de iniţiere avea un singur lucru bun: nimic nu mai putea să pară atât de rău după el. Stan Baldwin, care conducea echipa ce lucra cu poneii, ne-a dus la grajduri, un loc bizar aflat aproape de fundul puţului.

Crooked Ash avea o sută patruzeci de ponei, care la un moment dat zburdaseră liberi pe dealurile galeze. Numele lor erau gravate deasupra boxelor, iar grajdul era plin de rozete pe care le câştigaseră, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o lume mai bună. Să vezi poneii captivi sub pământ, în întuneric, era un lucru ciudat şi inuman. Totuşi, erau trataţi bine, pentru că erau bunuri de preţ. Productivitatea noastră depindea de ei. De multe ori, chiar şi viţele noastre depindeau de ei.

În ziua aceea mi s-a repartizat un ponei pe nume Mint, care era acolo de şase ani şi era cu siguranţă cea mai inteligentă fiinţă ce traversase vreodată acele tuneluri. Mint îşi cunoştea bine meseria.

Cu ajutorul lui şi al lui Stan, am învăţat mersul lucrurilor: cum să dirijez poneii prin comenzi verbale, cum să-i fac să manevreze în locuri dificile, cum să le cer să deschidă uşile cu capul. Tunelurile erau pline de curbe şi cotituri şi presărate cu moloz. Aveau urcuşuri şi coborâşuri. Înălţimea tavanului varia foarte mult; în mod frecvent ne loveam la cap. Nişte şine tăioase pentru corfe, aflate la jumătate de metru distanţă una de alta, se întindeau pe toată lungimea lor şi erau periculoase în întuneric, deşi cu timpul aveam să ajung să le cunosc ca-n palmă. De câte

ori vedeam o bârnă de lemn încovoiată de greutatea pe care o susținea mă gândeam la Dan şi mă cuprindea neliniştea.

După trei săptămâni mi s-a dat voie să dresez un ponei. Stan susținea că aveam un talent înnăscut să lucrez cu ei. Primul ponei pe care l-am dresat a fost un mascul alb pe nume Rogue, pe care în fiecare zi îl rugam să mă ierte pentru că îl pregăteam pentru o viață atât de îngrozitoare.

A mai trecut o săptămână şi încă una şi eram conştient că nu o mai văzusem pe Josie de mult. Eram tot timpul obosit şi mă durea câte ceva, dar motivul era altul. Fără îndoială ne-am fi putut vedea pe drumul cunoscut dintre Arden şi Grindley, fără să ne dăm întâlnire sau să ne facem vreun plan, şi am fi putut petrece măcar puțin timp împreună. Când ieşeam însă de la biserică duminica, o luam în direcția opusă față de Arden.

Dacă m-ar fi întrebat cineva dacă o evit pe Josie, i-aş fi răspuns că nu. Nu era o alegere conştientă să dau bir cu fugiții. Presupun însă că simțeam că *nu puteam* s-o văd, acum că viața mea se schimbase atât de mult. Ea făcea parte din realitatea *anterioară*, când aveam ocazional motive de bucurie şi uneori mă simțeam chiar lipsit de griji. Josie, la fel ca speranța sau ambiția sau lumina soarelui, nu îşi avea locul în viața unui miner. Cu părul său roşu aprins, ochii negri vioi şi simțul poznaş al umorului, continuam să cred că Josie era ca o luminiță, pe care nu voiam s-o sting.

Îmi petreceam zilele în întuneric. De cele mai multe ori lucram în poziție orizontală, chiar în inima filonului de cărbune, sub o consolă de piatră sfărâmicioasă, mânuind târnăcopul, cu care loveam şi ciopleam cărbunele din fața mea. După circa o jumătate de oră îmi simțeam gâtul pe punctul de a se frânge. Când ajungeam în sfârşit acasă nu-mi mai recunoşteam corpul. După o zi în care mă răsucisem în poziții nefireşti, mă durea şi mă ardea într-un mod pe care nu mi l-aş fi putut imagina niciodată.

Evident că nu aveam latrină în subteran. Când trebuia să ne facem nevoile pur şi simplu ne duceam într-o margine a tunelului şi făceam ce aveam de făcut. Cu treaba mică era relativ simplu. Era oricum atât de multă umezeală acolo, atâta apă în care ne bălăceam până la glezne, încât asta era cea mai mică dintre

problemele noastre. Pentru treburile mai serioase încercam să semnalizăm într-un fel locul, în aşa fel încât să nu călcăm în el. Înfigeam un băţ în el pentru ca cei care veneau în urma noastră să îl poată ocoli.

Aveam un coleg în echipă, Mikey Rawlins, care avea ceea ce *el* numea un nemaipomenit simţ al umorului, dar noi, ceilalţi, numeam obraz gros, adică o nesimţire crasă. Când făcea treabă mare nu înfigea niciodată un băţ în ea şi nu se sfia să-l împingă pe cel care se afla în faţa lui când treceam pe lângă un loc pe care îl botezase. Nu doar o dată am mers acasă cu ofranda lui Mikey lipită de talpa saboţilor. Cel puţin nu era ceva personal. Toţi încercam să evităm să mergem lângă el, dar în fiecare zi cineva trebuia să facă asta.

Uneori, lucrurile deveneau personale şi era îngrozitor când se întâmpla aşa ceva, având în vedere că eram cu toţii în aceeaşi barcă, sau aşa ar fi trebuit să fim. Eu eram norocos. Eram înalt şi puternic, iar tata nu era doar respectat, ci şi temut. Am avut şi eu porţia mea de tachinare pe motiv că eram un „visător" şi un „savant", dar nimic serios. Micul Benny Larkin însă, care începuse lucrul la scurt timp după mine, avea de suferit. Era mic de statură şi părea mai puţin potrivit să fie miner chiar şi decât Josie. Mai mult decât atât, bunicul lui muncise în timpul grevei din 1839, iar amintirile se păstrau timp îndelungat prin partea locului. Benny nici măcar nu se născuse când bunicul său luase acea decizie nefericită, dar continua să poarte pe umeri povara ruşinii familiei sale.

Bulford, şeful de echipă, l-a luat deoparte în prima zi, i-a aprins lampa ca să putem vedea toţi şi i-a tras pantalonii în jos ca să putem râde cu toţii de părţile sale intime. Eu n-am râs. Benny a izbucnit în plâns.

Apoi i-au uns membrul cu un amestec de noroi şi pietriş numit prund şi i-au spus că asta o să-l ajute să crească. Timp de câteva luni după aceea, toţi minerii din echipă, cu excepţia mea, s-au simţit îndreptăţiţi să comenteze pe tema bărbăţiei lui, sau a lipsei sale, după cum susţineau ei. Prin urmare, lipsa de omenie din mine nu se limita la sistem, ci afecta şi modul în care ne tratam

între noi. Îmi făcea sângele să-mi fiarbă în vine, dar, dacă aş fi spus ceva, ne-aş fi făcut un deserviciu şi mie, şi lui Benny.

Josie era extrem de curioasă. Ar fi dorit să afle toate detaliile. Şi ce fel de poveşti din mină i-aş fi putut relata prietenei mele, o fată tânără? Poveşti despre întuneric, excremente şi ruşine? Nu, nu eram în stare de aşa ceva. De aceea o luam în direcția opusă în fiecare duminică.

CAPITOLUL 12

JOSIE

Septembrie 1899

Toată luna septembrie mi-am văzut de treabă cu plânsul în gât, dar fără să vărs nici o lacrimă. Trecuseră mai bine de trei luni de când îl văzusem ultima dată pe Tommy. La început mi-am spus că de vină era noua slujbă, că era obosit, că nu avea timp. Dar de fapt nu înțelegeam. Aveam doar treisprezece ani şi jumătate şi, deşi auzisem toată viața despre minerit, nu-mi puteam imagina care era realitatea.

Nu credeam că Tommy era fericit. Dar atunci nu era normal să aibă nevoie de cineva care să-l înveselească? Şi nu eram eu persoana potrivită pentru asta? Cu siguranță că, dacă ar fi vrut *într-adevăr* să mă vadă, dacă prietenia noastră însemna pentru el la fel de mult ca pentru mine, ar fi găsit o cale.

Nu aveam cu cine să vorbesc despre asta. Deşi aveam trei surori, cu Alice nu mă înțelesesem niciodată. Tansy cea bălaie, care avea şase ani, era prea mică. Martha cea brună era cu doi ani mai mare decât mine şi avea răbdarea unei sfinte, dar era prea delicată şi nu voiam s-o împovărez cu suferința mea. Însăşi ideea de a-mi deschide sufletul în fața mamei era o glumă proastă. Nu ne înțeleseserăm niciodată bine. Nu mă credeam de o inteligență deosebită, cum era Tommy, şi cu siguranță nu eram vreo frumusețe. *Încercam* să mă integrez, dar cumva nu reuşeam să scap de senzația că eram diferită şi că mamei nu-i plăcea asta.

— Te crezi specială, nu-i aşa? obişnuia să mă ia în râs mama pe parcursul adolescenței mele.

— *Nu!* exclamam eu. Nu sunt specială, mamă, de asta sunt sigură!

Abia mulți ani mai târziu mi-am dat seama că era ceva trist în eforturile unei fiice de a-şi împăca mama, asigurând-o că nu se simțea deloc specială.

Pe măsură ce creşteam, petreceam tot mai mult timp împreună. Martha era cea mai mare dintre fiicele nemăritate, deci era sarcina ei să fie umbra mamei la bucătărie şi la vatră. Dar, când era vorba de a primi ajutor, mama prefera să aibă şi o rezervă. În plus, cred că îşi imagina că eu aveam şansele cele mai mici să mă mărit, motiv pentru care urma să rămână cu mine pe cap.

Oricum ar fi stat lucrurile, a trebuit să învăț cum să spăl rufele, cum să scot toți nasturii de la haine înainte de a le trece prin storcător, ca să nu fie striviți, iar apoi cum să-i cos la loc. Uram sarcina asta repetitivă şi monotonă, certitudinea că orice aş fi făcut – cususul nasturilor sau scosul nasturilor – nu era menit să dureze. Cel puțin era o treabă care nu mă punea în primejdie, cum se întâmpla în cazul lui Tommy şi al lui Bert, în afară de primejdia de a o lua razna.

Am învățat să gătesc, cu chiu cu vai, şi să spăl podelele şi să fac focul, dar abilitățile mele fuseseră dobândite cu efort şi chiar şi aşa tot neîndemânatică rămăsesem, după cum susținea mama.

Aş fi vrut s-o întreb pe domnişoara Embry ce credea despre dispariția bruscă a lui Tommy din viața mea, dar în acele prime săptămâni ale sale în Arden mă temeam să nu fiu o pacoste, aşa că nu mergeam la prăvălie decât atunci când aveam un motiv real. O admiram şi o adoram, dar nu îndrăzneam să sper că prezicerea ei că vom fi prietene s-ar fi putut adeveri.

Într-o zi, când eram pe punctul de a ieşi din magazinul ei ținând strâns în mâini o pungă cu făină, am avut pentru prima dată ocazia să văd cum arată aristocrația. Dacă aş spune că nu s-a ridicat la înălțimea aşteptărilor mele, ar fi prea puțin spus. Când doi domni au trecut grăbiți pe lângă mine şi au intrat în magazin, nu mi-am dat seama cine erau. Nu m-am gândit decât că era ceva neobişnuit să văd străini aici şi, pe deasupra, îmbrăcați atât de diferit față de oamenii din sat. Curiozitatea mea

înnăscută m-a făcut să rămân într-un colţ lângă uşă, privindu-i din spate în timp ce se apropiau de tejghea.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnilor? a întrebat domnişoara Embry.

Cât de mult îi admiram siguranţa, felul în care vorbea cu toată lumea.

— N-am venit să cumpărăm nimic, a spus unul dintre ei, am venit doar să ne uităm.

— Puteţi arunca o privire. Sunteţi interesaţi de ceva anume?

— *De tine*, draga mea, a spus celălalt. Am auzit zvonuri cum că ar fi o negustoreasă nouă în Arden, o femeie, şi că ar fi drăguţă. Aşa că, firește, am venit să ne convingem.

A fost singura dată când am văzut-o rămânând fără grai. Acum nu mai era curiozitatea cea care mă ţinea în loc, ci instinctul. Nu era bine să rămână singură cu acei bărbaţi.

— În privinţa primului aspect, poveştile sunt adevărate, a spus unul dintre bărbaţi. După cum vezi, Willard, e clar femeie. Ce părere ai de celălalt punct?

— Hmm, a spus Willard. Drăguţă? Da, aş zice că aşa e. Păr negru şi ochi negri, în stil Baudelaire. *Tu* ce părere ai, Jocelyn?

— Mă tem că nu m-a convins din punctul ăsta de vedere. Nu e pe gustul meu.

Celălalt a chicotit.

— Ştim cu toţii că gusturile tale merg în altă direcţie, Joss. Ei bine, ai văzut destul? Putem pleca?

— A fost suficient pentru mine. A fost o experienţă destul de dezamăgitoare per ansamblu. Dar poate că nu şi pentru tine.

— Mă bucur că am văzut cu ochii mei. O figură plăcută, îmi menţin părerea. Dar nu merită deranjul să revin.

— Sunt cu totul de acord! O zi bună, domnişoară negustoreasă!

Domnişoara Embry a rămas în continuare mută.

Cei doi s-au răsucit pe călcâie, s-au îndreptat spre uşă şi m-au văzut stând acolo, strângând în braţe punga cu făină. Erau înalţi şi slabi, cu pomeţi pronunţaţi şi nasuri ascuţite. I-am urât profund şi instinctiv. Părul lor şaten închis era pieptănat pe spate, lăsând la vedere frunţile înalte, şi aveau mustăţi castanii închis, scurtate cu grijă şi date cu ulei. Erau identici. Acum ştiam

cine sunt: cei doi fii mai mari rămaşi în viaţă ai familiei, fiii lui Winthrop Barridge.

— Dumnezeule mare! a spus Jocelyn Barridge. Willard, uită-te la *asta*!

M-am înfiorat. Dacă era în stare să vorbească cu atâta lipsă de respect despre domnişoara Embry, ce avea să spună despre *mine*? Mi-am amintit toate poveştile despre nobili care căutau un pic de noutate la fetele din sat şi m-am speriat. Nu mă amăgeam cu ideea că le-aş putea părea atrăgătoare, dar nu mai simţisem niciodată atâta răutate precum cea pe care o emanau acei fraţi gemeni.

Willard m-a privit de sus în jos cu o expresie imposibil de descifrat.

— Vezi ce văd şi eu? a insistat fratele său.

— Daaaa, a spus Willard în cele din urmă. Da, văd. Ce chestie! Ce zici de asta, Joss?

Jocelyn a râs şi a ridicat din umeri.

— Nu contează, a spus el. Nu contează.

Apoi au plecat. Am fost atât de uşurată încât braţele şi picioarele mi s-au înmuiat şi am scăpat făina. Punga s-a spart, iar făina s-a împrăştiat într-un nor alb, acoperind podeaua magazinului.

— O, îmi pare rău! am strigat. Îmi pare atât de rău, Miss Embry. O să curăţ eu. Am nevoie doar de o mătură.

— Prostii! m-a certat ea, venind grăbită spre mine şi lăsând urme de paşi în făină, lucru care nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Apoi m-a luat prin surprindere strângându-mă în braţe. Eşti bine, draga mea?

M-am lăsat îmbrăţişată. Era o senzaţie atât de plăcută. Niciodată nu mă îmbrăţişase nimeni!

— O! am spus cu o voce tremurândă. Nişte persoane îngrozitoare, îngrozitoare.

— Se spune că aşchia nu sare departe de trunchi, a aprobat ea, întorcând plăcuţa de pe uşă şi afişând semnul de „Închis”. O să curăţ aici înainte de a mai intra cineva, ca să nu-şi murdărească de făină pantofii şi tivurile rochiilor.

A adus o mătură, un făraş şi un mop şi, în timp ce eu aruncam grosul la coş, ea spăla podeaua după mine.

— N-am fost niciodată atât de uşurată să fiu considerată lipsită de farmec, a râs ea. Ce ființe dezgustătoare!

— O! Cum au putut să spună aşa ceva despre dumneata, miss? Eşti aşa de chipeşă. Eşti frumoasă, *eu* aşa zic!

— Mulțumesc, Josie, eşti amabilă. Mă bucur că *tu* crezi asta, dar ei? Cred că aprecierea *lor* m-ar face să mă înfior mai mult decât disprețul pe care mi l-au arătat. Dacă-i mai vezi vreodată, să stai departe de ei, m-ai auzit?

— O, da, miss, aşa o să fac. Ştiu asta.

Împreună am terminat de curățat podeaua şi mi-a dat o altă pungă de făină gratis, ceea ce era de o amabilitate mai mare decât mi-aş fi imaginat şi m-a scutit de la a-i spune o minciună mamei. Apoi ne-am îmbrățişat din nou şi am plecat acasă, tremurând de fiecare dată când mă gândeam la cele două priviri reci şi impersonale ațintite asupra mea.

„Dumnezeule mare... Uită-te la asta! Vezi ce văd şi eu?”

„Ce chestie!”

De parcă aş fi fost o ciudățenie, nu o persoană. Chiar dacă nu-mi doream admirația lor, nu m-am putut abține să nu gândesc: dacă nu o considerau pe domnişoara Embry încântătoare, atunci cu siguranță că nici eu nu eram şi mă întrebam dacă aşa se explica de ce Tommy renunțase să mai vină spre Arden duminica după-amiază.

CAPITOLUL 13

TOMMY

Septembrie 1899

Într-o duminică de septembrie m-am îndreptat spre pârâu şi am mers spre vest până când pârâul s-a transformat în râu, iar cărările acoperite cu iarbă de pe ambele laturi s-au lărgit. Crengile copacilor atârnau peste apă şi m-am gândit că era probabil unul dintre cele mai frumoase locuri din sudul comitatului Yorkshire. Am mers mai departe pe drumul şerpuit, încercând din răsputeri să mă conving că aceste ore răzleţe de odihnă şi plăcere ar putea fi suficiente încât să dea sens vieţii mele.

M-a trezit din reverie o voce subţirică:

— Hei, sal'tare, Tommy. E o zi numa' bună.

Era Benny Larkin, care stătea în apa puţin adâncă, cu nădragii suflecaţi pe picioarele sale slăbănoage şi având în mână o plasă şi o găleată.

— Sal'tare, Ben. Pescuieşti pentru cină?

— Nu, caut gângănii şi chestii de-astea... A făcut o pauză, obişnuit cred ca lumea să râdă de el, după care a continuat, probabil amintindu-şi că şi eu eram ciudat. Îmi place să văd creaturile pe care Domnul le-a pus pe pământ.

Am coborât pe mal şi m-am dus spre el. A luat o pânză subţire de pe găleată, ca să pot privi înăuntru. O libelulă de un albastru strălucitor sclipea şi tremura înăuntru, alături de o broscuţă şi un bondar, pe care captivitatea părea să îi fi afectat. Cunoşteam sentimentul.

— Calu' popii, broscuța, bărzăunul, a spus micul Benny cu o oarecare încântare. Uită-te la calu' popii, Tommy, ce culoare!

Am încuviințat din cap. Libelula strălucea atât de tare încât aproape că mă dureau ochii după o săptămână în mină. M-am uitat la fața sfrijită şi entuziasmată a lui Ben şi am avut o revelație.

— N-ai încă paişpe ani, am murmurat.

Familiile îşi trimiteau adesea băieții în mină cu un an sau doi înainte pentru a încasa mai devreme o leafă. La minele lui Sedgewick reuşeau să facă asta pentru că managerii nu cunoşteau familiile suficient de bine încât să-şi dea seama. La minele lui Barridge reuşeau pentru că lui Winthrop Barridge nu-i păsa. Se spunea că ar fi primit şi pruncii, dacă ar fi crezut că în felul ăsta poate extrage mai repede cărbunele.

Ben a clătinat din cap.

— Unşpe, a recunoscut.

— Bietul băiat, am spus fără să-mi dau seama. Nu am vrut să pară că-l iau de sus, dar, sincer, nişte oameni în toată firea îşi băteau joc de un băiat de unsprezece ani... Ce fel de lume era asta? Nu da atenție la ce-ți spun oamenii din mină, i-am spus brusc. Eşti un puşti curajos, Ben Larkin, iar pe lume există oameni care nu gândesc ca cei de pe-aici. Să ții minte asta. Nu eşti *tu* cel care are o problemă.

I-am urat lui Ben noroc să descopere insecte şi animale prietene şi mi-am continuat drumul. Mi s-a rupt puțin sufletul când l-am lăsat acolo, cu dragostea lui pentru natură şi o viață întreagă de nedreptăți în față. Am mers mai departe până am auzit țipete şi râsete undeva mai înainte.

M-am oprit. Puțin mai în față era un pod de piatră şi mai mulți băieți săreau de pe el. I-am urmărit de la umbra unui stejar cu trunchiul lat. L-am recunoscut pe tânărul Lord Walter Sedgewick, suplu şi blond, care se juca cu trei băieți mai mari ce îl incitau la tot felul de acrobații care mai de care mai îndrăznețe, de la care el nu se dădea înapoi. Era ca un peşte, agil şi iute.

Unul dintre băieți era mult mai mare, avea cam douăzeci de ani, şi părea să îi aibă în grijă pe cei mai mici. Chiar dacă îi tachina şi îi provoca, nu-i lăsa să se prostească. Atunci când a fugit pe pod,

toți s-au oprit din joacă să-l privească, pentru că era în stare să facă cele mai frumoase sărituri în apă.

— Ura! Bravo, Cedric! au strigat ei.

Am zâmbit, imaginându-mi cum ar fi fost să spun: „Bravo, tată" sau „Bravo, Georgie" pentru o treabă bine făcută în sat. Deci acesta era vărul mai mare al lordului Walter din York. Avea doi veri, care veneau deseori în vizită la familia Sedgewick: Cedric Honeycroft şi sora lui, Clarissa sau Camelia sau alt nume care începea cu litera C. Când îi povestisem acest detaliu al vieții din Silvermoor lui Josie, aceasta oftase şi rămăsese visătoare.

— Mi-ar plăcea să mă mărit cu cineva pe care să-l cheme Cedric, a murmurat ea. Sunt sigură că cineva cu acest nume nu ar putea să-şi bată soția sau să se plângă de cină. Şi, dacă m-ar fi chemat Camelia... nimic n-ar fi putut merge rău în viața mea.

Josie punea întotdeauna prea mare preț pe nume.

Întreaga scenă era atât de plină de lumina soarelui şi de stropi împroşcați în aer încât nu-mi puteam desprinde privirea de la ea. Băieții s-au aruncat de pe pod, rostogolindu-se în aer. Nu aveau pe ei decât izmenele. Trupurile lor erau albe în lumina soarelui şi arătau la fel cum arăta şi al meu odinioară: zvelt şi cu muşchi discreți. Trupul unui miner era diferit. Aveam fibre şi mănunchiuri bizare de muşchi ca nişte ciorchini în locuri neaşteptate, din cauza sarcinilor pe care le îndeplineam. Când au ajuns jos, băieții au împroşcat apa, iar stropii s-au împrăştiat în aer strălucitori şi aurii. Contrastul dintre viața lor şi a noastră nu putea fi mai evident.

CAPITOLUL 14

TOMMY

Octombrie 1899

Acest contrast m-a urmărit de-a lungul mai multor săptămâni. În Grindley, am aflat de la predicatorul Tawney că departe, în Republica Transvaal, izbucnise un război. Până la noi au ajuns frânturi de ştiri despre o ţară fierbinte şi aridă. Africa. Pe bună dreptate sau nu, mi-am imaginat un peisaj format din munţi înalţi galbeni, văi întinse şi păsări negre, cu aripi largi, care se învârteau în cerc pe fondul cerului senin. În timpul ăsta, îmi târam picioarele pe drumul spre mină şi înapoi, înfruntând negura şi burniţa persistentă din Yorkshire.

Toamna era în toi. Murele căzeau din arbuşti, cele care mai rămăseseră după ce băieţii lacomi din Grindley şi le îndesaseră cu pumnul în gurile purpurii şi după ce fetele le culeseseră pentru mamele lor, umplând castroane şi găleţi pentru plăcinte.

Într-o seară a venit în vizită Georgie. Se măritase cu Agnes Storr în timpul verii şi acum locuia peste drum. Împreună cu tata, cu John şi cu Jimmy discutau despre mina Wyard din Maltby, o mină mică ai cărei proprietari deciseseră să plătească fiecărui om încă doi *penny* pentru fiecare şut. Nimeni nu înţelegea de ce sau cum puteau face asta, când tot ce ştiam noi de la patronii noştri era că profitul lor era foarte mic. Cu toţii au meditat la asta o vreme, făcând tot felul de speculaţii.

— Cui îi pasă? am întrebat eu. Doar nu o să se mute nici unul dintre noi la Maltby. Nici unul dintre noi nu va pleca nicăieri. Nici măcar pentru marea avere de *doi penny*.

Tatei nu-i plăcea sarcasmul.

— N-ai decât să râzi, s-a răstit el, dar tu nu trebuie să te ocupi de gospodărie. Nu eşti tu cel care răspunde de alimentarea trupului şi sufletului tău şi al familiei tale. Doi *penny* înseamnă mult când îi aduni zi după zi. Înseamnă doişpe *penny* pe săptămână! Gândeşte-te ce-ar putea face mamă-ta cu ei.

— Da, tată. Ştiu. Doar că... lasă, nu contează.

— Doar că *ce*?

N-ar fi trebuit să deschid gura. Ştiam mai bine decât oricine că cu tata nu se putea discuta. Cu toate astea, nu m-am putut abține. Din ziua aceea de la râu, eram mai sigur decât oricând că mineritul era un afront la adresa vieții. Şi nu spusesem nimic atâta vreme.

— Doar că nu ți se pare jalnic? Doi *penny*? Pentru o zi din viața unui om? Când el îşi riscă viața, îşi rupe spatele, trudeşte ca un cal de povară...

— O, sunt sigur că tu eşti prea bun ca să trudeşti cinstit, s-a înfuriat tata. Dar noi, ceilalți, am fost crescuți să ne mândrim cu munca noastră. E o muncă calificată, e cinstită, suntem picioarele pe care se sprijină națiunea!

Era o frază pe care contele o rostea ori de câte ori se adresa sătenilor.

— Da, exact asta am spus şi eu! Cred că, din moment ce e atât de necesară, atât de onorabilă, ar trebui să fie mai bine plătită. Nu numai *eu* sunt prea bun ca să fiu plătit cu o nimica toată pentru toată vigoarea şi viața pe care le-o dedic, ci noi toți.

— Tu auzi ce spune fiu-tău? a întrebat-o tata pe mama, dezgustat.

— E şi fiul tău, a răspuns ea pe un ton blând, după care s-a întors la Biblia ei.

— Renunțăm la *tot* ca să coborâm în mină! am insistat eu. La toate drepturile date de Dumnezeu. La lumina zilei, la aerul curat, la şansa de a vedea lumea...

— Ah! Vrei să vezi lumea, nu-i aşa? Şi aş putea să ştiu ce are Grindley? A fost destul de bun pentru noi toți, de când lumea şi pământul, dar *tu* vrei să vezi lumea. Nu mai vreau să aud aşa ceva de la tine. Răzvrătire, asta o să predici nu peste mult timp.

Dacă o să aduci necazuri familiei, Tommy Green, o să te omor în bătaie, aşa o să fac şi nu-mi pasă ce spune mamă-ta.

Mama s-a oprit din citit şi şi-a ridicat privirea.

— Nu e răzvrătire să îți doreşti să poți alege! am urlat. Isuse, de ce nu înțelegi?

A fost o ceartă aprinsă. Pe parcursul ei, fetele s-au strecurat afară din cameră. Apoi au plecat şi băieții. Doar mama a rămas. Nu se amesteca niciodată, dar nici nu ne abandona, pe nici unul dintre noi.

Tata s-a ridicat dintr-un salt şi m-a tras şi pe mine în picioare. S-a oprit doar o secundă când m-am aflat la un milimetru distanță de el şi şi-a dat seama că eram cu vreo şapte centimetri mai înalt decât el şi la fel de lat în spate. Forța fizică nu îl intimidase însă niciodată pe tata, nici când era vorba de oricare dintre ortacii din mină şi cu atât mai puțin când era vorba de propriul său fiu.

— Există o rânduială în viață! Asta e tradiția noastră, moştenirea noastră. Poate că *noi* nu avem pietre funerare elegante sau urne în cimitir şi nimeni n-o să ne facă statui să le pună în biserică după moartea noastră. Dar locul nostru e aici la fel de mult ca al lor. Cărbunele trebuie extras. Patronii trebuie să vândă cărbunele pentru binele țării. Totul depinde de asta.

— Atunci n-au decât să coboare *ei* să-l scoată, am spus.

M-a scuturat până au început să-mi clănțăne dinții şi nu am opus rezistență pentru că era tatăl meu, iar unele lucruri erau adânc înrădăcinate în mine aşa cum erau şi în el. Totuşi, nu m-am putut abține să nu continui.

— Dan *a murit* acolo jos, tată! Oricare dintre noi ar putea muri oricând! Asta nu te face să-ți pui nici o întrebare?

— Nu pomeni numele lui frate-tău, a mormăit tata cu o voce amenințătoare. Fratele tău nu s-a plâns niciodată, nu şi-a pus întrebări. A fost cel mai bun flăcău, iar tu nu-i arăți nici măcar respectul de a-i urma exemplul.

— Dan *a fost* într-adevăr cel mai bun dintre noi, ştiu asta la fel de bine ca tine. Dar faptul că oamenii îşi petrec viața sub pământ, fără ca cineva să se deranjeze foarte tare să ne protejeze, e *greşit*. Sunt sigur de asta.

Pumnul tatei a zburat spre faţa mea şi am avut impresia că lovitura mi-a despicat obrazul. M-am împleticit până în partea cealaltă a camerei, m-am împiedicat de un scaun şi am căzut grămadă. Mama a ţipat:

— Jim! Nu!

După aceea a urmat o perioadă mohorâtă. Tata nu vorbea cu mine, iar mama se căina în fiecare zi. Toată disperarea mea a ieşit la suprafaţă, precum cărbunele, şi a rămas expusă la vederea tuturor. Nu mai aveam cum s-o îngrop. Dar ce puteam face altceva decât să-mi dublez eforturile? La muncă eram atent pe unde mergeam, eram atent la ce vorbeam şi îmi concentram fiecare fibră din corp asupra zăcământului negru strălucitor din stâncă.

Apoi au sosit veşti noi. Familia Barridge îşi închiriase una dintre mine către Tysen's, o companie care deţinea exploatări carbonifere. Astfel de consorţii existau de zeci de ani în sudul comitatului Yorkshire, oameni de afaceri care doreau să profite de goana după cărbune ce părea să nu se termine niciodată. Nu avusesem însă vreo astfel de companie atât de aproape de casă. Şi nu auzisem niciodată de o familie care deţinea mine de cărbune, o familie aparţinând nobilimii locale, care să intre într-un astfel de parteneriat cu o companie.

Să lucrezi pentru o corporaţie era chiar mai rău decât să lucrezi pentru o familie. Cel puţin nobilimea locală avea un simţ al responsabilităţii şi onoarei faţă de pământurile pe care le deţinea, care fuseseră moştenite din generaţie în generaţie. Fireşte că unele familii, cum era familia Barridge, îşi neglijau această responsabilitate, dar altele, cum era familia Sedgewick, considerau că rolul lor era acela de administratori. Asta nu schimba faptul că noi eram cei care coboram în subteran şi făceam toată treaba, dar însemna că situaţia noastră ar fi putut fi mult mai rea.

Oamenii care conduceau corporaţiile nu aveau nici un simţ al istoriei sau al dependenţei reciproce. Totul se reducea la exploatarea unei oportunităţi. Iar aceştia erau oamenii care aveau să-şi spună părerea, să ia decizii. Am auzit că intenţionau să taie salariile, apoi să sape două puţuri noi pe o rază de nouă kilometri

şi să plătească pentru ele aceleaşi lefuri neînsemnate. Ne-am simțit din nou recunoscători că lucram pentru familia Sedgewick. Mina care urma să fie închiriată era Drammel Depth, unde lucrau tatăl şi fratele lui Josie.

CAPITOLUL 15

JOSIE

Noiembrie 1899

După aflarea veştii despre Tysen's, abia mai suportam să stau acasă, într-atât de mohorât devenise locul. Când se întorcea de la muncă, tata se prăvălea imediat pe un scaun lângă foc şi rămânea acolo, meditând deasupra flăcărilor, până venea timpul să se ducă la culcare. Până şi cina o lua acolo, ghemuit deasupra castronului, ridicând şi coborând lingura rapid, ca şi cum însuşi faptul de a se hrăni îi distrăgea atenţia de la reflecţiile sale. Mama şi-a luat obiceiul de a-şi roade cu dinţii pielea din jurul unghiilor. I se întâmpla chiar să lase jos pâinea pe care o frământa pentru a face asta, neputându-se opri din ciugulit, indiferentă la petele de aluat care îi rămâneau pe faţă. Nu o mai văzusem niciodată atât de absentă.

Singura parte bună era că nu mai stătea tot timpul cu ochii pe mine. Poate din cauza certitudinii că urmau să vină vremuri şi mai grele, defectele mele erau ultimul lucru care o preocupa. Reuşeam să ajung la magazinul universal de două ori pe săptămână, uneori chiar şi de trei, după cină. Mama nu ştia cât de mult timp petreceam acolo. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că o persoană ca domnişoara Embry ar fi fost încântată să primească vizita mea de curtoazie, dar, din ziua în care trecuseră pe acolo cei doi gemeni îngrozitori, deveniserăm bune prietene. Preţ de două ore seara şi în zilele de duminică, eu şi domnişoara Embry stăteam de vorbă la o cană de ceai.

Pe măsură ce săptămânile treceau, m-a rugat să îi spun pe numele de botez, care era Dulcie, nume care îmi plăcea foarte

mult. Orice subiect părea interesant când Dulcie vorbea despre el, chiar şi mineritul; avea acest dar, la fel ca Tommy. Spre deosebire de toate persoanele pe care le cunoşteam, nu părea să creadă că mineritul era o realitate incontestabilă, ceva care avea să dureze pentru totdeauna. Industria era în declin, în opinia ei. Cărbunele britanic de cea mai bună calitate fusese deja excavat şi vândut şi toate industriile care produceau pentru export se confruntau de mai multe decenii cu concurenţă din partea Germaniei, Americii şi a Franţei...

— Atunci cum de mergem mai departe? m-am minunat.

— Poziţia noastră este consolidată, avem multă experienţă şi un produs de înaltă calitate, chiar şi acum. Ne ţinem pe poziţii, Josie, dar viaţa asta n-o să dureze la nesfârşit.

Credeam că o să-mi explodeze capul! Dacă industria carboniferă dispărea, ce aveau să facă familiile Barridge şi Sedgewick? Dacă industria carboniferă dispărea, ce rost mai avea Arden sau Grindley? Ce avea să se întâmple cu *noi*? Într-o clipită mi-am imaginat şirurile de case ale minerilor goale, căditze de tablă goale răsturnate prin curţi şi un exod de bărbaţi, femei şi copii părăsindu-şi casele. Aşa ceva nu era posibil, cu siguranţă. Un viitor alternativ era imposibil de imaginat.

Într-o notă mai plăcută, Dulcie îmi descria lumea din afară, prin asta înţelegând zone din Yorkshire aflate dincolo de controlul familiei Barridge. Leeds, firește, oraşul ei natal, cu uriaşa sa galerie de artă. Vasta deschidere a estuarului Humber, cu apele sale argintii. Hoyland Lowe, o veche cabană de vânătoare din care, într-o zi senină, se putea vedea priveliştea până la York Minster[2].

— Ar trebui să vezi catedrala! a spus ea cu entuziasm. Este de o frumusețe nemaivăzută şi are o mândreţe de clopote cu care îi cheamă pe credincioşi la vecernie! Josie, ţi-ar plăcea la nebunie

---

[2] Catedrala Metropolitană dedicată Sfântului Petru este celebră pentru arhitectura sa gotică, pentru dantelăria de piatră sculptată care împodobeşte atât interiorul, cât şi exteriorul, dar mai ales pentru vitraliile care acoperă imensele ferestre ale clădirii.

Yorkul. Oraşul e înconjurat de ziduri şi e atât de vechi încât există fantome de toate felurile, vikingi şi romani şi cine mai ştie ce?

Cât de mult îmi doream să îl văd! Cel mai mult îmi plăcea că îmi citea poveşti; nu pildele plictisitoare pe care le auzisem la şcoală, în care copiii răi erau luaţi de diavol, iar copiii buni ajungeau la îngeri, ci poveşti precum *O mie şi una de nopţi* şi basmele fraţilor Grimm, *Alice în Ţara Minunilor*, care mi-a plăcut, chiar dacă eroina principală purta numele nesuferitei mele surori, şi *Fiicele doctorului March*, pe care am adorat-o din mai multe motive, nu numai pentru că eroina purta numele meu.

Apoi am început *eu* să citesc poveştile, în timp ce Dulcie asculta şi mă ajuta când mă poticneam. Într-o astfel de seară am fost întrerupte de zgomotul unei încăierări şi de o bufnitură afară, în curte. Dulcie a oftat şi s-a dus la fereastră.

— Iarăşi vulpile, a mormăit, trăgând draperiile. Apoi a scos un ţipăt, care mi-a făcut inima s-o ia la trap ca un ponei. E cineva afară! a exclamat Dulcie. Ah! Oare ce vrea?

N-am putut să rezist tentaţiei de a mă duce lângă ea la fereastră, chiar dacă mi-era frică. Nu mai văzusem niciodată un răufăcător, dacă n-o punem la socoteală pe mama.

Lângă perete era într-adevăr o siluetă ponosită care, văzând panica pe care o provocase, a făcut un pas în faţă, ieşind din întuneric. Spre surprinderea mea totală, în faţa mea stătea Tommy.

— Nu-ţi fie frică! am exclamat. Nu-i decât Tommy. Habar n-am ce caută aici, dar n-ai nici un motiv de teamă.

— Tommy? a întrebat Dulcie, venindu-şi în fire. Trebuie să-i deschidem, poate că are necazuri.

A deschis fereastra şi l-a invitat înăuntru. Apoi s-a grăbit spre uşa prăvăliei, în timp ce el se furişa pe lângă perete, iar eu mă foiam cuprinsă de emoţie. O clipă mai târziu se afla în faţa mea în frumosul salon al lui Dulcie.

Nu-mi venea să cred că-l vedeam din nou, atât de mult timp trecuse. Avea faţa mai suptă, trupul mai vânjos, iar cârlionţii îi stăteau lipiţi de cap. Arăta ca un bărbat, deşi avea tot paisprezece ani şi abia îşi începuse noua viaţă de câteva luni. Cea mai mare

schimbare era expresia ochilor săi verzi. Înainte erau senini ca cerul, cu nori ocazionali atunci când un gând întunecat nu-i dădea pace. Acum parcă prevesteau o furtună; cerul era înnorat şi întunecat.

— Ah, Tommy, am spus. Mă bucur aşa mult să te văd! S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Am venit pentru că... era vremea să te văd.

— Aş spune că era de mult vremea să mă vezi. A trecut de mult vremea să mă vezi, aş zice eu!

Eram indignată, dar nu foarte tare. Puteam citi pe faţa sa motivele înainte ca el să mi le explice.

— Ştiu, a oftat el. Ştiu, Josie.

— Tommy, a spus Dulcie, ia loc, te rog. Ai vrea ceva de mâncat sau de băut?

Faţa i s-a lungit a mirare. Era pus într-o situaţie stânjenitoare; cu un minut în urmă dădea târcoale afară, aşteptând să ies, iar acum i se oferea o gustare.

— Nu vreau să deranjez, miss. Îmi pare rău că am apărut aşa, doar că trebuia s-o văd pe Josie şi nu voiam să merg la ea acasă; m-am gândit că părinţilor ei n-o să le placă asta. Am văzut-o intrând aici, aşa că am aşteptat...

— Ai fi avut mult de aşteptat, i-a spus ea în felul ei zglobiu, pentru că eu şi Josie suntem prietene bune şi stăm de vorbă cu orele. Sper că vom fi şi noi prieteni, Tommy. Dă-mi voie să-ţi aduc ceai şi pâine prăjită.

Ochii lui mari s-au făcut şi mai mari. Mâncare. Ea a ieşit în grabă, iar el s-a aşezat pe un scaun, arătând stingherit.

— Sunt atât de multe de spus, a oftat el.

— Şi nu-i decât vina ta, am spus înţepată. Dar ai dreptate, nu ştiu de unde să începem.

— Chiar e în regulă chestia asta? a arătat spre încăperea în care eram, într-o casă străină.

— O, da! Miss Embry, eu îi spun Dulcie, e cea mai bună fiinţă. Mamei nu-i place să vin aici, dar sunt toţi atât de prinşi cu schimbările de la mină, încât cred că n-ar observa nici dacă m-aş mărita şi aş pleca de acasă. Presupun că ai aflat.

El a confirmat dând din cap.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit. Ăsta şi... Am ceva interesant să-ți spun. Ştiu că am lăsat să treacă prea mult timp, dar...

— Dar e greu, l-am ajutat eu.

— Da. Când intri în subteran e ca atunci când te scufunzi în apă. Respiri adânc şi intri. Nu mai respir până nu ies la suprafață. Sunt atât de multe de spus, dar nu vreau să pun o povară prea mare pe umerii tăi slabi. E atât de rău pe cât credeam, Josie, şi chiar mai rău.

— Îmi dau seama. Şi habar n-ai ce rău îmi pare, Tommy Green. Dar nu poți să mă eviți aşa la nesfârşit. Nu trebuie să vorbim despre nimic din toate astea dacă nu vrei. Sau putem vorbi şi o să-ți dai repede seama că umerii mei sunt mai puternici decât par. Dar nu putem să renunțăm să mai fim prieteni doar pentru că lucrezi în mină, căci în felul ăsta o să pierzi mai mult decât e cazul.

— Ştiu asta. Da, o să ne întâlnim din nou, Josie, o să ne vedem din nou duminica de câte ori o să putem. A zâmbit larg, lăsând să se întrevadă ceva din vechiul Tommy. Vreau să spun dacă nu eşti prea ocupată să vii aici şi să te vezi cu o prietenă mai de soi decât mine.

— Eşti țicnit. O fată poate avea doi prieteni, să ştii.

Gândul că mă voi vedea din nou cu Tommy mi-a luminat viața mai tare decât lămpile pe gaz pe care le avea domnişoara Embry, cu abajururile lor elegante cu ciucuri. Compania domnişoarei Embry mă ajutase să n-o iau razna în ultimele luni şi o apreciam mai mult decât i-aş fi putut explica, dar presupun că Tommy era o parte din mine. Să stau departe de el a fost ca şi cum aş fi mers de colo-colo cu o umbră în piept, ce avea aproximativ forma şi mărimea cutiei mele toracice. Prezența lui fizică mi-a umplut acea cavitate cu lumină şi mi-a permis să respir mai uşor.

Domnişoara Embry a întârziat mult cu pâinea prăjită. Cred că voia să ne lase să vorbim doar noi doi înainte să ni se alăture. Ne-am împărtăşit doar întâmplări, nu şi sentimente. Pentru moment, faptul că ne văzuserăm din nou era suficient.

Dulcie s-a întors, iar Tommy a înfulecat pâinea prăjită de parcă nu mai văzuse niciodată pâine. În scurt timp şi-a depăşit timiditatea faţă de ea. Au început să discute despre minele de cărbuni şi despre schimbările care urmau să se petreacă în Arden şi nu a trecut mult până a început să vorbească cu aceeaşi însufleţire ca de obicei.

A trebuit însă să ne despărţim prea repede. Eu trebuia să mă gândesc la mama, iar Tommy avea un drum lung de făcut până acasă, iar apoi îl aştepta o zi grea de muncă. I-am mulţumit lui Dulcie şi i-am luat mâinile în mâinile noastre în timp ce ne luam rămas-bun cu regret. Apoi am străbătut împreună satul liniştit, oprindu-ne la capătul străzii mele.

— Era să uit! a şoptit el. Unul dintre motivele pentru care am venit.

— O, da, ai spus că e ceva interesant. Ce e?

— Familia Sedgewick dă o petrecere de Anul Nou la Silvermoor pentru oamenii din Grindley. Ţi-am povestit despre ultima dată, la botez?

— Doar de vreo zece ori.

— Ei bine, nu ştiu prea multe despre asta încă, ştiu doar că o să fie..., a făcut o pauză pentru a căuta un cuvânt pe care nu-l foloseam prea des, magnific. A încuviinţat din cap. M-am gândit că... dacă vrei..., a spus el fără prea multă ceremonie, aş putea probabil să mai strecor pe cineva. Membrii familiei nu ne cunosc pe toţi atât de bine încât să-şi dea seama.

Un zâmbet larg mi s-a lăţit pe faţă, de la vârful uneia dintre cozile mele împletite de culoare roşu aprins până la cealaltă. O petrecere pentru a sărbători noul secol! Cu Tommy! Într-un conac, cu toată nobilimea înveşmântată elegant! O, abia îmi puteam stăpâni emoţia!

— Trebuie să par că-s o fată din Grindley? l-am tachinat. Ei, nu ştiu dacă pot. Familia Sedgewick n-o să-şi dea seama că sunt altă stofă?

— O, dintr-o privire, a râs el, dar îmi asum riscul dacă poţi să te cobori într-atât încât să te amesteci printre noi doar pentru o noapte.

— Bine atunci, am chicotit, după care mi-am aruncat brațele de gâtul său. Ne-am ținut strâns mult timp, compensând absența sa din ultimele luni, după care l-am împins. Mulțumesc, Tommy. M-am uitat la el serioasă când i-am spus asta. Mă bucur tare mult că ai venit.

CAPITOLUL 16

TOMMY

Înainte de petrecerea de Anul Nou de la Silvermoor, eu şi Josie ne-am întâlnit de câteva ori pe poteci duminica. Uneori, când vremea era proastă, mergeam s-o vizităm pe domnişoara Embry şi stăteam împreună în salonul din spatele prăvăliei.

Iar o dată Josie a venit să mă viziteze la Grindley. Nu mai fusese niciodată. Şansele de a mă vedea nu erau suficient de mari încât să merite efortul; turele mele erau imprevizibile şi era drum lung de la Arden la Grindley, chiar dacă ea nu ar fi recunoscut asta niciodată.

— Sunt doar cinci kilometri între ele cel mult, spunea ea întotdeauna. Chiar şi aşa, era ceva de mers, iar ea nu avea prea mult timp liber, cu toate treburile pe care i le dădea mama ei.

În dimineaţa aceea se certase însă cu mama ei. Îi spusese în cele din urmă despre mine; să se strecoare neobservată într-o după-amiază de duminică era una, dar, dacă voia să dispară o seară întreagă în ajunul Anului Nou şi să stea până după miezul nopţii, trebuia să dea o explicaţie. Doamna Westgate fusese furioasă când aflase că Josie se vedea cu un băiat, iar pe deasupra cu unul din Grindley. I-a interzis să meargă. Josie a refuzat să o asculte, iar doamna Westgate a alungat-o pe Josie din casă.

— Nu vreau să te mai văd pe aici tot restul zilei, a avertizat-o ea.

— Mie-mi convine, a replicat Josie, plecând valvârtej spre Grindley.

A întrebat în stânga şi-n dreapta şi a aflat că eram în subteran, dar urma să urc la suprafaţă în scurt timp. Într-adevăr am urcat, trăgând cu putere aerul în piept ca de fiecare dată, obosit până-n măduva oaselor şi visând la baia care mă aştepta, iar primul lucru pe care l-am văzut a fost o claie de păr roşu aprins şi nişte ghete care se bălăngăneau pe zidul din apropiere. Nu aş fi fost mai surprins nici dacă aş fi văzut-o pe regina Victoria.

— Josie! Ce s-a întâmplat?

A sărit jos, rânjind.

— Nimic, Tommy Green, doar că mama-i o cotoroanţă şi n-am voie să mă duc acasă azi. Aşa că am venit aici!

John a urcat şi el la suprafaţă.

— O, Tommy, o prietenă? m-a tachinat el, înghiontindu-mă. Ai ţinut-o ascunsă, nu-i aşa? *Secretosule!*

— Nu fi prost! John, ea e Josie Westgate, o prietenă din Arden. Josie, neghiobul ăsta mare e fratele meu John.

Au dat mâna.

— Îi ţin eu de urât cât timp tu faci o baie, s-a oferit John. Nu poţi s-o scoţi în lume aşa.

Nu eram foarte dornic s-o las cu John, care în ultima vreme începuse să-şi cam dea aere de cuceritor. Evident că nu aveam o astfel de părere despre Josie. Dar avea dreptate, eram jegos. Ei s-au plimbat pe stradă dintr-un capăt în altul cât timp eu am făcut cea mai rapidă baie din viaţa mea. Praful de cărbune nu ieşea uşor. Nici măcar nu pricepeam cum de ajungea în unele locuri. Când am terminat, am vărsat toată apa înnegrită şi am adus alta proaspătă.

— Grăbeşte-te, John, am strigat, alergând în stradă. Apa-i pregătită! I-a făcut cu ochiul lui Josie. Abia aşteaptă să te aibă doar pentru el, nu-i aşa? În locul tău aş fi cu ochii pe el, miss Westgate.

Miss Westgate, auzi la el!

Josie a zâmbit larg.

— Ei bine, Tommy, acum îmi arăţi splendorile din Grindley?

— Fiecare cărămidă şi colţişor, am promis.

Pe strada principală am fost nevoiți să ne oprim din cauza unei mulțimi de oameni; toți localnicii care nu erau în subteran păreau să se fi adunat lângă prăvălia lui Goldsworthy.

— Ce se petrece? am întrebat-o pe Aggie Bradstock, o prietenă de-ale mamei.

— Sunt toți înăuntru! a explicat ea, emoționată ca o fetiță. Familia! *Inclusiv* verii, veniți din York! Se spune că tânărul domn Honeycroft e foarte interesat de minerit!

Josie a tras aer în piept. Nu considera că întâlnirea sa cu gemenii Barridge însemna că văzuse nişte adevărați reprezentanți ai nobilimii, iar acum avea ocazia să-i vadă pe toți ai noştri dintr-odată! Ca la comandă, uşa magazinului s-a deschis cu un clinchet de clopoțel şi au ieşit lordul şi Lady Sedgewick, urmați de o liotă de copii ca un cârd de rățuşte.

— Acela e micul lord, i-am spus, arătând spre Walter cel bălai, care era în fruntea coloanei. Acolo sunt Lady Flora şi Lady Elizabeth şi mezinul, lordul Humphrey.

— Lumea zice că lordul e un adevărat crai, a murmurat Aggie. Nu se dă înapoi de la o tăvăleală cu fetele din sat. Păi dacă o femeie ca asta nu-şi poate ține bărbatu' acasă, nu ştiu cine poate.

Într-adevăr, Lady Amelia era la fel de blondă şi de frumoasă cum mi-o aminteam. Ochii săi cenuşii erau serioşi şi purta o rochie grena. Portul său era elegant ca al unei statui. Oare contele chiar îşi căuta în altă parte plăcerea?

Josie făcuse ochii mari cât cepele şi ştiam că era atentă la fiecare detaliu al costumației lor. Nu m-am putut abține să nu-mi pară rău pentru băieți, toți îmbrăcați până-n gât cu veste şi jachete şi câte şi mai câte, dar mi-am dat seama că Josie se uita cu jind la rochia roz şi la eleganta jachetă maro a domnişoarei Flora. Ce frumusețe de fată era miss Flora, la fel ca mama ei. Miss Elizabeth îmi aducea puțin aminte de Connie, cu părul său castaniu drept şi nasul cârn. Connie însă nu ar fi arătat niciodată atât de dichisită şi timidă. Picioarele micului Humphrey erau atât de scurte încât abia reuşea să meargă, dar şi el era foarte sclivisit. Fireşte, Walter era cel care mă fascina cel mai tare.

Mergea cu o solemnitate nemaivăzută la un băiat de nouă ani. La vârsta asta, copiii din sat încă mai alergau de colo-colo țipând,

profitând la maximum de fiecare an scurt înainte de a începe munca. Iar când o începeau, se maturizau peste noapte. Micul lord era diferit, între copil şi bărbat, ceva ce noi nu aveam şansa să devenim. Era cu siguranţă obişnuit ca o mulţime de oameni să se holbeze la el, spre deosebire de frăţiorul său, care aproape izbucnise în lacrimi sub toate privirile pline de funingine. Walter era sobru, dar avea încă mersul uşor şi neîmpovărat al unui copil. Era bălai şi suplu, total opusul meu în toate privinţele.

Contele s-a oprit şi întregul clan s-a oprit în spatele lui.

— Bună ziua, ni s-a adresat el tuturor, ducând mâna la pălărie. Am murmurat cu toţii un salut, trăgându-ne şepcile şi holbându-ne la ei. Femeile au făcut o reverenţă. Mă bucur să fiu din nou la Grindley, a continuat el. Sunt încântat să vă văd pe toţi. O zi bună.

Din nou am murmurat ceva şi ne-am tras şepcile şi am făcut reverenţe.

Ei şi-au văzut de drum şi o clipă mai târziu uşa prăvăliei s-a deschis din nou cu un clinchet de clopoţel şi au ieşit verii, Cedric, pe care îl văzusem deunăzi la râu, şi sora lui al cărei nume începea cu litera C. Josie a răsuflat adânc, pentru că domnişoara Honeycroft avea părul la fel de roşu ca al ei. Avea culoarea roşu aprins, ca o flacără, şi nu îl purta în modeste cozi împletite, ci cârlionţat şi înfoiat, cu o pălărie neverosimil de minusculă pe care o purta într-o parte pe vârful capului. Rochia sa era de asemenea de un roşu aprins. Nu se asorta deloc cu părul, dar efectul era cu siguranţă remarcabil. Era îndrăzneaţă şi plină de viaţă, iar Josie rămăsese cu gura căscată de admiraţie. Domnişoara Honeycroft mergea la braţ cu fratele ei, sprijinindu-se de el de parcă ar fi existat o reală afecţiune între ei.

Domnul Honeycroft nu a rostit un salut propriu-zis, cum făcuse contele. S-a apropiat de marginea mulţimii adunate acolo, trăgând-o după el pe splendida sa soră, şi a început să vorbească cu lumea aflată în faţă. Am încercat să ne facem loc spre primele rânduri, dar toată lumea făcea la fel şi n-am putut decât să privim şi să încercăm să auzim ce spunea.

— Cum e *de fapt* munca la Crooked Ash? cred că l-am auzit întrebând. Sunteţi mulţumiţi de slujba voastră?

N-am văzut cui i se adresa şi nici n-am auzit răspunsul. Când au plecat, domnişoara Honeycroft a ridicat o mână înmănuşată şi a zâmbit.

I-am privit plecând. Erau ca un miraj de culoare şi lumină şi bune maniere. După plecarea lor, Grindley părea şi mai cenuşiu. Apoi viaţa cotidiană şi-a reintrat în drepturi şi ne-am scuturat cu toţii înainte de a ne întoarce la treburile noastre.

Mai târziu, eu şi Josie am găsit un loc ferit la marginea satului unde puteam sta şi discuta liniştiţi, chiar dacă vremea se răcise în acele ultime zile ale secolului.

— Ah, să-i văd aşa, a oftat ea. Şi *au vorbit* cu noi! Nu-i aşa că au fost minunaţi, Tommy? M-au făcut să visez. O, ce n-aş da să fiu miss Honeycroft. Sau Lady Flora. Imaginează-ţi...

A continuat o vreme să vorbească despre asta entuziasmată, apoi mi-am amintit că în discuţiile noastre din ultimele săptămâni nu-i povestisem despre apariţia fantomatică pe care o văzusem la ultima mea vizită la Heston Manor.

— Chiar plutea? Deasupra pământului? Cum adică *dansa*? a întrebat ea.

Când am ajuns la partea în care câinii mă urmăriseră prin pădure, a ascultat îngrozită. Când în sfârşit a terminat de digerat povestea mea, a rămas mult timp tăcută.

În cele din urmă a rostit:

— Îţi spun eu ce înseamnă asta, Tommy Green. Înseamnă că soarta ta nu e să rămâi în mină.

— De ce crezi asta?

Îmi doream să aibă dreptate.

— Pentru că nimeni dintre cei pe care *eu* îi cunosc nu vede fantome sau îngeri. *Nimeni* nu se apropie atât de mult de copoii lui Paulson şi reuşeşte să scape fără să fie nici măcar muşcat de gleznă. Chiar *ai* ceva special, Tommy. Mi-am dat seama de la început. Aveai dreptate cu ani în urmă la şcoală. Ai o altă cale de urmat în viaţă, chiar dacă nu ştiu care sau unde. O să vezi. Într-o bună zi.

CAPITOLUL 17

TOMMY

31 decembrie 1899

Era sfârşitul anului şi sfârşitul unui secol şi am străbătut aleea lungă spre Silvermoor în ajunul secolului XX ca doi copii căzuți pradă unei vrăji. Recent dobândita mea apatie şi chiar vigoarea de miner au dispărut parcă undeva pe drum, făcând să-mi tremure genunchii şi să fiu cuprins de uimire când am ajuns la marele conac.

Era construit din piatră de Portland şi albul său perlat strălucea în lumina difuză a după-amiezii. În spatele său, cerul era cenuşiu, iar copacii formau o masă întunecată dincolo de el. Cădea o ninsoare umedă, mai mult ploaie decât cristale de gheață. O bufniță a planat prin fața noastră, după care a dispărut în pădure.

Toți minerii din Grindley şi familiile lor erau acolo. Era o mulțime de oameni. Ai mei erau şi ei undeva în mulțime, dar eu şi Josie ne-am luat libertatea de a ne separa de ei. Surorile mele au ridicat din sprâncene când au cunoscut-o, iar mama s-a uitat cam chiorâş la prietena mea slăbănoagă şi cu părul roşu ca focul; ştiam că îi evalua calitățile de posibilă noră. N-avea rost să-i explic că lucrurile nu stăteau aşa. N-ar fi înțeles. Cât despre părinții lui Josie, tot nu erau încântați de faptul că ieşise cu mine, şi încă la Silvermoor dintre toate locurile posibile. Domnişoara Embry intervenise însă, asigurându-i că prietenia noastră era inocentă şi că nimic rău nu se putea întâmpla. Nici unul dintre noi nu se gândea în seara aceea la familia Westgate.

În ciuda lapoviței care cădea oblic dinspre nord în stropi fini pe fețele noastre, intrarea principală de la Silvermoor era larg deschisă. Tot ce puteam vedea înăuntru era o explozie de lumină. O menajeră şi un majordom ne întâmpinau la intrare, îmbrăcați în uniformele lor elegante; probabil erau înghețați de frig. Poate de aceea păreau atât de morocănoşi! Ne studiau din cap până-n picioare când treceam pragul, vigilenți la orice posibilitate de furt sau distrugere.

— E chiar mai bine decât data trecută! i-am şoptit lui Josie în timp ce intram în vastul hol. N-am mai intrat niciodată în casă până acum.

Tavanele erau atât de înalte! Eram obişnuit să lucrez în locuri care nu aveau nici măcar înălțimea mea. Aici era atât de mult spațiu între creştetul capului meu şi uriaşul candelabru încât mă lua amețeala! Desene colorate şi încărcate cu flori şi fructe şi heruvimi împodobeau fiecare panou pătrat ieşit în relief al tavanului; nu mai văzusem niciodată picturi pe un tavan. Josie m-a înghiontit şi mi-am dat seama că mă holbasem atât de mult încât îmi înțepenise gâtul. L-am îndreptat cu o mişcare dureroasă.

Apoi am zărit cea mai minunată imagine pe care o văzuseră vreodată ochii mei, cu excepția calului argintiu care dansa de la Heston. Un pom de Crăciun, măsurând nici mai mult, nici mai puțin de nouă metri şi care nu avea nici măcar o creangă rămasă neacoperită de globuri de sticlă strălucitoare, beteală şi lumânări. Un înger cu trompetă şi aripi şi o mulțime de alte detalii trona în vârf. Toți copiii aflați acolo erau atraşi de el ca de un magnet. În scurt timp nu te mai puteai apropia de pom în aşa fel încât să-l poți atinge din cauza copiilor care se aşezaseră sau îngenunchează în jurul acelei minunății.

— Pfff, ce risipă de bani! a mormăit Neil Smisby, vecinul nostru. Şi închipuie-ți că ni-l arată nouă, care n-avem de nici unele. Noi ne-am putea hrăni familiile cu jumate din cât a costat ăsta. Închipuie-ți că au atâția bani încât îi aruncă pe ceva fără rost cum e chestia asta. Mai bine ne-ar da să-mbucăm decât să ne arate asta.

Eu nu eram însă de aceeaşi părere. Dintr-un anumit punct de vedere nu puteai să-l contrazici. Mâncarea *era* într-adevăr mai folositoare decât un pom împodobit. Totuşi, nu aş fi renunţat la acea imagine pentru toată pâinea de care aş fi putut avea vreodată nevoie. Ştiam deja că imaginea aceea avea să-mi rămână în memorie laolaltă cu cea a calului fantomatic, a zilei botezului, a băieţilor bogaţi care se bălăceau în apa râului luminată de razele soarelui şi a părului roşu al lui Josie. Un alt lucru care să mă tortureze şi să mă facă să tânjesc după o viaţă mai bună când eram în subteran. Eram însă dispus să plătesc acest preţ doar ca să ştiu că viaţa *avea* într-adevăr sens, chiar dacă nu era la îndemâna mea.

Câteva slujnice aşteptau să ne ia paltoanele şi le aşezau pe mese de lemn care fuseseră aliniate pe lângă perete. Avea să fie foarte greu să le găsim din nou mai târziu în grămada mare de zdrenţe, dar era cald înăuntru, iar sentimentul că ne aflam într-un loc pentru care nu eram făcuţi ne făcea să ne fie şi mai cald. Fata care ne-a luat jachetele era prietenoasă.

— Ah, îmi place părul tău, a spus ea când Josie şi-a scos pălăria, o ciudăţenie tricotată cu câteva mărimi mai mare.

Josie a săgetat-o cu o privire bănuitoare, dar fata a continuat:

— E exact ca al lui Miss Coralie.

— Miss...? a întrebat Josie.

— Miss Coralie Honeycroft, e o verişoară a familiei.

Josie s-a uitat la mine mută. Ştiam la ce se gândea. *Ce nume perfect!* Am zâmbit.

— Treceţi, a spus fata. Probabil îi păream foarte ciudaţi. Acolo sunt băuturile, iar Înălţimea Sa vă va saluta când toată lumea se va linişti.

Petrecerea avea loc în holul mare şi în trei încăperi mari care dădeau în hol. Nici măcar nu ştiam cum să le numesc; nu înţelegeam ce e o sufragerie sau un salon sau care e diferenţa dintre ele. Într-o cameră era berea, în alta mâncarea, iar în cealaltă, cadouri pentru toţi copiii. Se făceau multe schimburi şi târguieli, fiind date la schimb panglici de păr în locul bilelor sau batiste în locul cercurilor. Lady Flora era şi ea de faţă, supraveghind totul cu mult umor. Nu-l vedeam pe Walter, pe care

o parte copilărească şi iraţională a inimii mele insista să-l considere fratele meu de mult pierdut.

Contele ne-a salutat de la jumătatea scărilor şi în scurt timp a început dansul. Domnişoara Elizabeth şi conaşul Humphrey s-au alăturat. Domnişoara Elizabeth era o bună dansatoare şi a dansat pe rând cu mai mulţi băieţi din sat. Conaşul Humphrey era prea mic să facă altceva decât să meargă printre picioarele noastre şi să ne facă să ne împiedicăm, dar prezenţa sa sporea veselia, cu faţa sa rotundă şi radiantă şi chicotitul său molipsitor. Le-am văzut în mulţime pe surorile mele, pe care noutatea experienţei le făcea să jubileze. Eu şi Josie nu ne consideram buni dansatori, dar, spre marea noastră surpriză, am descoperit că puteam urma paşii şi că formam un cuplu agil pe întinsa podea lustruită.

Orele au trecut. Dădusem pe gât când bere, când limonadă şi în cele din urmă am simţit nevoia să mă uşurez; o situaţie jenantă într-o casă ca aceea. Josie s-a încruntat când am refuzat să mai dansez, dar să ţopăi cu vezica plină era extrem de incomod.

— *Întreabă* pe cineva, a spus ea, cu un pragmatism specific sexului feminin. Sincer, femeile astea!

Am dat-o la o parte pe Josie şi m-am grăbit să ies afară. Ninsoarea se înteţise. Mici grupuri de oameni stăteau afară, fugind de căldură şi de zgomotul petrecerii, şi urmăreau ninsoarea şi luna. Am mormăit şi m-am îndepărtat rapid pe lângă zidul casei. A durat ceva, deoarece casa era foarte mare. În sfârşit am dat colţul, dar tot nu mi s-a părut în regulă să-mi fac nevoile acolo. M-am strecurat pe o poartă care ducea într-o grădină îngrădită. Era o grădină cu zarzavaturi pentru bucătărie şi nu mi-a plăcut ideea de a le uda recoltele în felul acela. Am continuat să merg, cu dinţii clănţănind de frig şi frustrare. În spatele unei alte porţi am văzut în cele din urmă o grămadă de bălegar. Am oftat uşurat. Acela era locul.

După aceea, în timp ce ieşeam grăbit din grădina cu zarzavaturi, m-am izbit de un băiat bălai şi zvelt: tânărul Lord Walter.

— Dumnezeule! a strigat el, clătinându-se şi făcând un pas înapoi.

Era însoțit de doi câini, deşi în primul moment nu am văzut decât unul, un animal enorm, lățos, de culoare brună amestecată cu alb. L-am *auzit* însă şi pe celălalt; lătratul frenetic şi ascuțit al unei creaturi prea mici ca să fie zărită cu uşurință. Nu ştiam unde este până când m-a prins de gleznă.

Am țipat, alarmat de muşcătura feroce a micului animal. Mi-am ridicat piciorul şi am ridicat şi câinele odată cu el. A rămas agățat de gheata mea din piele groasă, cu labele în aer, dar dând în acelaşi timp din coadă; era clar că era făcut să nimicească duşmanii. Când şi-a dat seama că gheata mea nu avea să cedeze, a început să alerge în jurul meu în cerc, lătrând fioros, hotărât să-mi vină de hac. Între timp, câinele mare mârâia încet, dar constant.

Am rămas acolo cu un aer nătâng, îngrozit că lovisem un membru al familiei şi ruşinat că fusesem văzut ieşind dintr-o grădină unde nu aveam ce să caut.

— Iertare, milord, m-am bâlbâit în cele din urmă. Aveam nevoie de puțin aer, asta-i tot. Nu te-am văzut. Îmi pare rău că te-am lovit.

— Teacup! a strigat el spre surprinderea mea. Teacup, taci! Ți-am spus să te potoleşti, nu ne face nimic. Încetează cu lătratul! Teacup!

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Să fiu amenințat de o creatură pe nume Teacup[3] mi s-a părut extrem de amuzant.

— Empress, şi tu! a poruncit el. Abia aud ce spune băiatul ăsta. Teacup, vino aici!

L-a luat pe cățel în brațe. Teacup s-a mulțumit să-mi arate colții săi mici şi albi, în timp ce Empress m-a adulmecat cu atenție şi a tăcut.

— Nu-i nimic, mi-a spus băiatul. Presupun că n-ai distrus grădina cu zarzavaturi şi n-ai furat nici un dovlecel.

— O, nu, milord, nu, am vrut doar să arunc o privire. N-ar fi trebuit să intru, ştiu, dar n-am făcut nimic rău, jur...

---

[3] „Ceşcuța de ceai”.

— Nu, nu! a spus el. Te tachinam doar. Sigur că n-ai furat nici un dovlecel. Cine ar face asta? Sunt nişte legume dezgustătoare. *Pe mine* nu mă deranjează că arunci o privire, deşi nu pot să bag mâna-n foc pentru tata. Înțeleg că eşti din sat?

— Da, milord. Mulțumesc, domnule.

Am început să mă îndepărtez, dar a strigat după mine.

— Cum te cheamă?

— Tommy Green, milord.

— Lucrezi în mină, Tommy?

— Da, la Crooked Ash.

A încuviințat din cap şi a continuat să mă privească zâmbind.

— Asta-i tot, domnule?

— Da. Nu. Vrei să te plimbi puțin cu mine, Tommy? Sau ți-e prea frig?

— Să mă *plimb* cu domnia-ta, domnule?

Nu aş fi putut fi mai surprins nici dacă mi-ar fi cerut să mă dau de-a rostogolul.

— Dacă vrei. Nu cred că am mai întâlnit vreun băiat din sat până acum.

— M-ai întâlnit *pe mine*, milord!

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să mă gândesc. A părut uimit şi mi-a părut rău că spusesem asta.

— Iertare. A fost acum câțiva ani, milord, la ceremonia de premiere de la şcoală. Dar erai doar un băiețel şi nu ai cum să-ți aminteşti.

— Nu-mi amintesc. Îmi amintesc însă ocazia. Îmi amintesc că am fost la şcoală cu tata şi că o mulțime de oameni se holbau la noi. Ai fost unul dintre premianți?

— Da, domnule. Trei ani la rând.

— Înțeleg. Şi acum mai mergi la şcoală? Vino, hai să ne plimbăm puțin.

Într-o bizară răsturnare a situației, ca desprinsă dintr-un vis, mi-am potrivit pasul cu al lui. Era ca şi cum îmi dorisem atât de mult acest moment încât devenise realitate, punctul culminant al unei vieți întregi de iluzii.

— Acum, nu. La doişpe ani terminăm şcoala, milord, şi mergem la muncă. După aia nu mai avem nici o şansă să studiem. Dar

suntem recunoscători pentru slujbele noastre, firește, am adăugat, pentru că așa răspundeam de fiecare dată când eram întrebați.

— Firește. Și presupun că te-ai bucurat să scapi de lecțiile alea plictisitoare. Îmi imaginez că mineritul trebuie să fie foarte interesant. Vă admir mult pe voi toți.

Preț de o secundă am rămas mut.

— Ah, nu, milord. Să fiu sincer cu domnia-ta, nu m-am bucurat deloc să scap de școală. Îmi plăcea mult să învăț. Nu-mi place să fiu ignorant. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

— Înțeleg.

Părea nedumerit, așa că am tăcut.

— Ea e Empress[4], iar ea e Teacup, a spus el, ridicând-o în brațe pe cea din urmă, care încă se mai zvârcolea și își arăta colții din brațele sale, în timp ce Empress ne urma ca un gardian maiestuos.

— Ai ales niște nume foarte potrivite pentru ele. N-aș fi putut găsi nume mai bune nici dacă m-aș fi gândit un an.

— Îmi plac câinii. Ție-ți plac, Tommy?

— Nu știu nici unul suficient de bine încât să-mi dau cu părerea, milord.

— Familia ta n-are animale de companie?

— Nu, milord. Avem deja treișpe guri de hrănit în casă.

— Da, a încuviințat el din cap cu înțelepciune. Tata spune mereu că surorile mele mănâncă atât de mult încât o să ne aducă la sapă de lemn.

N-am îndrăznit să zic nimic. M-am întrebat dacă exista vreun aspect din viața mea pe care să și-l poată imagina corect.

Lordul Walter a lăsat-o jos pe Teacup.

— Teacup, a avertizat-o el, amenințând-o cu degetul în timp ce ea se uita în sus la el cu ochii săi sclipitori. Dacă te las jos, trebuie să te porți frumos, m-ai înțeles? Să nu-l muști pe miner!

Nu m-am putut abține să nu râd din nou.

— Mulțumesc, milord! am spus.

---

[4] „Împărăteasa”.

Îmi imaginam ce-ar fi spus Neil Smisby sau ceilalţi bărbaţi din sat dacă ar fi auzit un băiat, un ţânc, vorbind aşa despre ei. Mi-am dat însă seama că intenţia sa nu era să fie arogant, doar că făcea parte dintr-o altă lume.

— De ce nu eşti la petrecere, milord? am întrebat. Fratele şi surorile domniei-tale sunt acolo şi dansează de mama focului.

— N-aveam chef de companie în seara asta, Tommy, mi-a explicat cu un aer obosit. Am alte probleme pe cap.

— Oh!

N-am îndrăznit să-l întreb nimic. De aproape, părea mult mai mic. Avea aceeaşi postură sobră şi vorbea frumos, dar părea atât de inocent.

— Da, a continuat el. Tata nu vrea să-mi ia un ponei nou, iar Merrylegs e destul de bătrână şi înceată. Vreau să învăţ să sar peste obstacole, dar tata spune că trebuie să mă mulţumesc să merg la trap călare pe Merrylegs până mai cresc. Îţi vine să crezi aşa ceva? S-a aplecat spre mine, ca şi cum aşa i-aş fi putut înţelege mai uşor preocupările. Nu-i aşa că tata e cel mai mare înapoiat?

— Poate că n-o să te facă să aştepţi prea mult, am murmurat. Poate că nu va fi mai mult de un an.

— Un an. Crezi asta, Tommy? O să am zece ani, crezi că e vârsta potrivită să încep să sar peste obstacole?

— Nu mă pricep la călărie, milord.

A continuat să mediteze.

— O să faci zece ani în iunie, am îndrăznit să spun. O să-mi amintesc mereu data, milord, pentru că botezul domniei-tale a fost ţinut de ziua mea, aşa că mi-a rămas în minte.

— Cred şi eu. Sper că botezul meu nu te-a împiedicat să îţi aniversezi ziua.

Am râs din nou.

— Nu! Noi nu sărbătorim că am mai îmbătrânit cu un an, milord. Botezul domniei-tale a fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea! Mi-a plăcut absolut tot.

— Ah, mă bucur să aud asta. Tommy? Iartă-mă dacă par obraznic, dar mi se pare că nu prea ţi se potriveşte meseria de miner. Adică sunt sigur că te descurci foarte bine, dar îţi plac

şcoala şi petrecerile şi să explorezi grădinile de zarzavaturi la lumina lunii. Nu ştiam că minerii pun preţ pe astfel de lucruri. Eu nu sunt amator de învăţătură, dar o să am parte de ea din belşug, cel puţin până la optsprezece ani. Sora mea Flora este adevărata învăţată dintre toţi fraţii şi *asta* e o pierdere, pentru că e fată. Minerilor le plac lecţiile în general?

— Unora le plac, iar altora nu, milord. Deşi... eu sunt de cele mai multe ori diferit de ceilalţi.

— N-ai putea să faci altceva în viaţă?

— Nu, n-am cum. N-am bani şi am doar câteva clase. Iar tata m-ar ucide. Are nevoie să aduc leafa acasă.

— Deci eşti... nefericit, Tommy?

Am făcut o pauză. Aveam atâtea motive să fiu diplomat. Voiam însă să spun adevărul; nu puteam să fac asta cu ai mei.

— Da, milord, sunt foarte nefericit.

— Îmi pare rău, sincer. Dar ce pot face *eu*? Am doar nouă ani, a oftat adânc. Cred că ar trebui să ne întoarcem. Tata se va supăra dacă pierd discursul său şi clopotele de la miezul nopţii.

— La fel şi Josie.

— Josie e iubita ta?

— Nu, n-am aşa ceva. E o bună prietenă, asta-i tot.

— E drăguţă?

— Da, eu aşa zic.

— Atunci pun pariu că o să fie iubita ta într-o zi, a zâmbit el, părând cu adevărat un băieţel în clipa aceea. Tommy, mi-a făcut plăcere să vorbim.

— Şi mie, domnule.

— O să mă mai vizitezi şi altă dată?

Era ceea ce îmi dorisem întotdeauna: o apropiere între mine şi micul lord. Dar eram mai mare acum şi ştiam că ceea ce îţi *doreai* să se întâmple, chiar şi ceea ce *ar fi trebuit* să se întâmple, nu coincidea întotdeauna cu realitatea.

— Mi-ar plăcea foarte mult, milord. M-aş bucura foarte tare. Dar probabil că ar trebui să spun nu. Familiei domniei-tale nu i-ar pica bine, sunt sigur. În seara asta e altceva datorită acestei sărbători speciale pentru noul secol, dar de obicei sunt tot timpul

la muncă, mai puțin seara, când domnia-ta trebuie să fii în pat, sau duminica, când mă văd cu Josie şi trebăluiesc prin casă.

— Trebăluieşti duminica? a strâmbat din nas. Nu prea îmi place cum arată viața ta, Tommy.

— Nu, nu cred că ți-ar plăcea.

— Dar poate într-o duminică? Poți s-o aduci şi pe Josie. Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Aş vrea să-ți fac pe plac, mi-ar face mare plăcere. Dar cred că ar trebui întâi să-l întrebi pe tatăl domniei-tale. Poate că noi nu vedem nimic rău în asta, dar asta nu înseamnă că alții vor crede la fel. Întreabă-l. Şi dacă spune da, aş fi bucuros să vin.

A oftat.

— Atunci sper că tata va spune da. Prietenii mei, băieții Cray-mill, s-au mutat la Londra, iar Cedric, care e vărul meu, nu mai e la fel de amuzant de când a crescut. Adică e tot băiat de treabă, dar acum e foarte ocupat cu munca, îşi face mereu griji pentru minele de cărbuni şi scrie scrisori să schimbe ceva.

— Serios? Cum?

— Nu ştiu. Iar înainte era campion la cățăratul în copaci.

A rămas abătut tot drumul spre casă, cugetând la această evoluție regretabilă a caracterului lui Cedric.

Când am ajuns la uşa principală am rămas mai în spate şi am privit cum era înghițit de mulțimea veselă. Am zărit-o pe Josie, cu fața strălucind de entuziasm, vorbind cu sora mea Connie. Poate că tânărul Walter Sedgewick avea dreptate în legătură cu noi. Mi-am izgonit însă imediat din cap acest gând; eram prea tânăr să mă gândesc la aşa ceva.

Chiar şi aşa, când contele şi-a încheiat discursul şi toți sătenii țineau în mâini pahare de şampanie, iar clopotele au bătut pentru a anunța începutul unei noi ere în istoria omenirii cu toate speranțele şi planurile sale, am sărutat-o pe Josie. A fost doar un sărut rapid.

CAPITOLUL 18

JOSIE

Ianuarie 1901

Viața în noul secol s-a dovedit a fi o reală dezamăgire. Tommy avusese dreptate când mă avertizase că nu ne vom trezi în prima zi a anului 1900 eliberați ca prin farmec. Acum mai trecuse un an, iar noul secol nu mai era chiar atât de nou. Regina murise, iar pe tron urcase Edward al VII-lea; nici asta nu a însemnat pentru noi nici o schimbare. Am început să mă îndoiesc de ceea ce-i spusesem lui Tommy. Poate că nu era nici un alt destin care să-l aştepte nici pe el, nici pe vreunul dintre noi.

La Arden, starea de spirit era în continuare proastă. Primul puț nou fusese săpat şi fuseseră ridicate în grabă noi locuințe pentru cei care lucrau acolo. Acestea s-au alipit oarecum la Arden; nici măcar n-au dat aşezării un nume nou. Prin urmare, nou-veniții spuneau că locuiesc în Arden, deşi casele în care stăteau nu făceau parte din vechiul sat Arden, care exista de peste o sută de ani. Presupun că trebuiau să spună că locuiesc undeva.

Mica noastră populație s-a dublat, aparent peste noapte. Cred că partea cea mai rea era cât de neajutorați ne simțeam cu toții. Ni se demonstrase în mod dramatic că nu aveam nici un control asupra situației noastre. Economia gospodăriilor noastre se putea schimba, satul nostru se putea schimba şi toate astea în urma unor decizii luate de alții, nu de noi.

Nu au fost prea multe probleme între noi şi nou-veniți. Eram cu toții prea epuizați să ne certăm. Dar nu a existat nici amabilitate sau vreo primire călduroasă. Nu puteam să nu detestăm prezența lor, pentru că deranjau tot ceea ce cunoscuserăm vreodată, iar ei

nu puteau să nu fie precauți în preajma noastră, având în vedere motivele noastre pentru a-i detesta. Încercam să trăim ca două comunități separate, chiar dacă stăteam practic unii peste alții. Mă bucuram însă pentru Dulcie; prăvălia ei avea mai mulți clienți, iar ea era mulțumită de venitul suplimentar.

Bert se însurase cu Franny May. Trebuie să spun că nu prea semăna cu Patricia Lamar. Alice a născut gemene, ambele fete, ceea ce a fost o adevărată lovitură. Recunosc că m-am bucurat că dăduse greş undeva. Drăguța de Martha era curtată. Tansy era în continuare ca o luminiță în întunericul vieții mele de acasă, suplă şi bălaie, plutind prin lumea noastră sumbră ca un puf de păpădie. Dacă mă întâmpina vreodată cineva când mă întorceam din plimbări sau de la treburi, aceea era Tansy. Dacă mă săruta vreodată cineva, era Tansy, care îşi țuguia buzele rozalii de heruvim şi mi le planta pe obraz. Speram ca viața să fie mai bună cu ea decât cu noi, ceilalți. Nu suportam să mi-o imaginez călcându-i pe urme mamei.

În februarie am împlinit cincisprezece ani şi încă nu ştiam ce avea să-mi rezerve viața. Nici un băiat din Arden nu se arăta interesat de mine, aşa că nu părea probabil că mă voi căsători şi voi avea marea şansă de a repeta aceeaşi viață într-o casă identică de peste drum. Probabil urma să trăiesc alături de mama toată viața.

Într-o duminică de aprilie, am pornit spre Grindley după prânz, dar nu l-am văzut pe Tommy în ziua aceea. Am văzut însă ceva total neaşteptat. Exista o porțiune de drum care se înălța treptat, după care cobora mai abrupt. Era distractiv să îl cobor în fugă, dar nu la fel de distractiv să îl urc la întoarcere. Când am ajuns în vârful acestei coline, am văzut o pată neobişnuită de culoare pe malul pârâului: un roz carmin atât de aprins încât părea să strălucească. O rochie. Iar apoi am văzut ceva care mi-a făcut sângele să-mi fiarbă. Doi băieți necioplți o urmăreau pe nimeni alta decât pe Miss Coralie Honeycroft. Eram sigură că ea era. Cine altcineva ar purta o astfel de rochie?

Am luat-o la fugă. Am alergat cât de repede mă țineau picioruşele, aşa cum încă le mai numea Tommy. Probabil băieții ăia erau nou-veniți. Nu că băieții din Arden ar fi fost incapabili să

calce strâmb, dar toți îi cunoşteau pe moşierii din zonă şi ştiau care erau consecințele dacă nu se purtau frumos. Am ajuns la pârâu, dar nu-i vedeam nicăieri. Chiar la capătul cărării acoperite de iarbă era un pod de piatră, ascuns sub deal. Era doar piatră cenuşie, nimic deosebit, dar era pitoresc în felul său datorită poziționării. Probabil că acolo dispăruseră toți.

Într-adevăr am auzit voci. Domnişoara Honeycroft striga: „Nu, vă rog, nu!", iar mai multe voci masculine o luau în zeflemea. Eram îngrozită de ceea ce aş fi putut vedea, dar, când am ajuns acolo, situația nu era atât de rea cum mă temusem. Intenția lor era s-o jefuiască şi s-o tachineze.

— Ce puiuț frumos! spunea unul dintre ei. De ce te-ai îndepărtat aşa mult de coteț, puiule?

Iar ceilalți piuiau precum puii:

— Piu, piu, piu...

Mi-am dat ochii peste cap. Zău aşa!

Primul ținea boneta ei de panglici şi o învârtea în aer, iar cel care imita piuitul puilor îi înhățase geanta. Îngrozită, ea îşi desfăcea cerceii cu mâinile tremurânde, în mod evident dispusă să le dea orice, numai s-o lase în pace. Ştiam însă câte ceva despre băieții necioplți şi nu mi se părea că erau porniți pe acel gen de răutate; doar că nu ştiau mersul lucrurilor de pe la noi. Erau probabil veniți din Irlanda sau Northumberland sau de peste mare, din cât deduceam după accentul lor.

— Ce altceva ai de gând să-ți mai scoți pentru noi? au întrebat ei şi au izbucnit în hohote zgomotoase de râs.

Cred că nici măcar nu ştiau ce insinuează, proştii. Planul meu era să-i pun pe fugă, pe cât posibil fără să fiu văzută, pentru că îmi plăcea să hălăduiesc singură şi nu voiam să mă tem de răzbunarea a doi idioți din New Arden. Deşi în acel moment mă simțeam în stare să țin piept unei armate, eram totuşi o fată de cincisprezece ani de statură cel mult medie.

Am luat o piatră şi am țintit, închizând ochii pe jumătate în umbra de sub pod. Fusesem întotdeauna o bună ochitoare. Crescând în Arden şi având părul roşu aprins, era o abilitate utilă. De-a lungul anilor mi se spuseseră multe în bătaie de joc şi întotdeauna stătusem prost cu răbdarea. L-am lovit pe unul

dintre băieți în frunte şi a căzut ca un fazan împuşcat. Tovarăşul său s-a întors alarmat, dar a fost orbit de lumina soarelui, care îi venea drept în ochi. L-am bombardat cu patru sau cinci pietre, una după alta, iar el s-a întors pe călcâie şi a luat-o la fugă. A scăpat boneta şi şi-a lăsat amicul să zacă acolo, crezându-l probabil mort, deşi, pentru binele meu, speram să nu fie aşa.

Am alergat spre domnişoara Coralie. Era ghemuită lângă peretele jilav; mi se rupea sufletul s-o văd pe acea femeie tânără şi plină de viață aproape moartă de frică.

— Gata, gata, miss, am spus. Au plecat. Eşti în siguranță.

— Ah! a suspinat ea. Mulțumesc, mulțumesc! Credeam... mi-era teamă că...

— Nu te mai gândi la asta, am sfătuit-o. Aşteaptă să ajungi acasă la ai tăi. Poți să mergi, miss? Ar trebui să ieşim din fundătura asta şi să mergi acasă. O să te însoțesc dacă vrei.

— Ah, ai putea? Chiar ai putea să faci asta? Câtă bunătate! Şi ce curajoasă eşti! Tu ai aruncat pietrele?

— Da, miss. Uite-ți geanta... Bădăranul care făcea ca puiul a scăpat-o când l-am doborât.

— Este...? a întrebat ea.

M-am apropiat şi m-am aplecat deasupra lui, furia mea justificată stingându-se dintr-odată. Privind în urmă, mi-era teamă de ce făcusem. Am constatat însă că bruta aceea urâtă respira. Un cucui mare îi apăruse deja pe tâmplă, dar a gemut când l-am înghiontit, iar pleoapele i-au fluturat uşor.

— O să supraviețuiască, am apreciat eu.

I-am întins boneta şi am condus-o repede spre potecă. Era drumul principal dintre Arden şi Grindley şi mă îndoiam că cineva ne-ar fi putut face vreun rău acolo.

— O, aşteaptă! a exclamat ea. Era să uit! Poneiul meu e aici, pe cărare. Din cauza şocului, mi-a ieşit complet din minte.

Nu mă pricepeam la cai, dar mi se părea un animal frumos, maro închis cu copitele albe, o privire vioaie şi un smoc de iarbă care îi ieşea din botul ca de cauciuc.

— Ah, Maverick! a exclamat ea, aruncându-şi brațele de gâtul său. Am trecut printr-o primejdie *atât* de mare. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, dragul, dragul meu băiat.

Şi a început să plângă cu suspine.

— Domnişoară, te rog, am atins-o uşor pe braţ. Trebuie să plecăm, serios. Sau cel puţin *domnia-ta* ar trebui să pleci.

— Şi să te las aici? a întrebat ea, ridicându-şi faţa din coama poneiului pentru a se uita la mine. Avea ochii roşii şi faţa lividă şi plină de pete. Fără să vreau, m-a consolat faptul că arăta exact ca mine când plângea. Cum aş putea face aşa ceva? Urcă în spatele meu şi o să mergem acasă împreună.

— O, ştiu şi eu, miss, am spus, făcând un pas înapoi. Caii mi se păruseră întotdeauna prea mari şi prea imprevizibili. N-am mai călărit niciodată, miss.

— Nici nu trebuie! Eu o să călăresc, iar tu o să stai pur şi simplu în spate. Vino, ai promis că mă însoţeşti. S-a aruncat în şa şi imediat a părut să se însenineze, ca şi cum acolo se simţea mai sigură pe ea. A făcut un semn spre scăriţă. Mă tem că va trebui să-ţi ridici fustele şi să stai călare. Lateral este aproape imposibil fără şa. Pune piciorul acolo... nu, nu, piciorul stâng. Aşa. Acum ia-ţi avânt de câteva ori şi sari, aruncă un picior peste spatele lui.

Când Maverick a intrat la trap pe aleea mărginită de stejari seculari de la Silvermoor, deja începuse să-mi placă senzaţia aceea de balans. Ce aventură aveam să-i povestesc lui Tommy!

Un grăjdar a venit să ia poneiul şi o slujnică a ieşit grăbită din casă.

— Miss, unde ai fost atâta vreme? Înălţimea sa şi-a făcut griji pentru tine şi trebuie să-l anunţ imediat ce te întorci. Cine e *asta*?

— Mulţumesc, Dorcas. Poţi să-i spui unchiului că m-am întors în sfârşit şi că vreau să-i prezint pe cineva. Ea e Josie. Azi mi-a salvat viaţa din mâinile unor haimanale disperate.

Expresia de pe faţa lui Dorcas spunea clar: „N-am mai auzit aşa ceva”.

— Doreşti să-ţi aduc ceaiul în bibliotecă, miss?

— Te rog. Şi câteva dintre brioşele minunate ale bucătarului. Josie merită o trataţie, iar mie aventura îmi dă, se pare, poftă de mâncare.

Am urmat-o pe domnişoara Honeycroft în casă, amintindu-mi că în urmă cu un an fusesem acolo cu Tommy. Cât de mult mi-ar fi plăcut să fie şi el cu mine azi. Atunci ar fi putut să împărtăşească şi el această experienţă. Această *minunată* experienţă, m-am gândit, ca să folosesc un cuvânt rostit de idolul meu. Dar, pe de altă parte, băieţii erau în general enervanţi.

Însoţitoarea mea m-a condus prin holul mare pe care mi-l aminteam atât de bine. Am intrat într-o cameră pe care nu o mai văzusem. Pereţii cafenii erau căptuşiţi cu cărţi şi erau foarte multe piese de mobilier din lemn: mese lucioase, scaune sobre, rafturi cu cărţi şi un birou mare lângă fereastră. Domnişoara Honeycroft s-a îndreptat direct spre o măsuţă rotundă plină cu carafe şi pahare de cristal.

— Ceaiul şi brioşele sunt foarte bune, a spus ea. Dar am tras o sperietură şi cred că asta are efect medicinal.

Mi-a întins un pahar mare cu un lichid auriu pe care l-am mirosit cu neîncredere. Nu băusem niciodată alcool, cu excepţia berii de la petrecere, de care m-aş fi putut lipsi. Domnişoara Honeycroft şi-a ciocnit însă paharul de al meu şi l-a dat pe al ei pe gât, îmbujorându-se numaidecât. Am sorbit din pahar şi m-a cuprins un acces lung de tuse. Încă mai tuşeam, împroşcând şi vărsând lichidul, când pe uşă a intrat contele.

— Doamne sfinte, Coralie, unde ai fost? Ai spus că te întorci la prânz, am fost îngrijoraţi.

A îmbrăţişat-o strâns şi a continuat să o ţină de mână chiar şi după ce i-a dat drumul. Când eu întârziam acasă, mama mă pălmuia.

— Dorcas a bălmăjit ceva cum că te-ar fi atacat nişte răufăcători...

S-a întors spre mine, iar eu am regretat că aveam ochii înlăcrimaţi şi îmi curgea nasul. Am făcut o reverenţă şi mi-am aplecat capul mai curând din vanitate decât din slugărnicie.

Coralie i-a relatat rapid ce se întâmplase şi a pus pe seama mea tot meritul pentru că scăpase cu viaţă.

— Dumnezeule! Domnişoara... Westgate, nu-i aşa? Eşti o tânără foarte curajoasă. Te rog, ia loc. Ah, uite-o pe Dorcas.

Dorcas a lăsat tava jos şi a pus pe masă vase de argint, cupe de porţelan, farfurii înflorate, un platou cu brioşe, farfuriuţe de argint cu frişcă şi gem şi recipiente cu unt. Lingurile şi cuţitele erau drăguţe şi minuscule, cum nu mai văzusem până atunci. Nu fusesem niciodată interesată de menaj, mă plictisea la culme când mama şi Alice începeau să vorbească despre cuverturi de pat sau să taie ziare ca să facă şerveţele, dar în clipa aceea mi-a trecut prin cap că aş putea fi interesată dacă aş avea lucruri atât de frumoase ca acestea!

Domnişoara Honeycroft mi-a turnat ceai şi mi-a uns brioşele cu unt şi gem şi frişcă, imaginându-şi probabil că nu aş fi ştiut ce să fac cu toate obiectele din faţa mea, iar contele mi-a cerut să-i povestesc ce s-a întâmplat. M-am simţit atât de timidă. Una era să vorbesc cu domnişoara Coralie pe drumul spre casă, când criza prin care trecuserăm nivelase diferenţele dintre noi, şi alta era să vorbesc cu contele, acasă la el, înconjuraţi de toate acele uimitoare splendori. Pentru prima dată eram conştientă de cât de prost vorbeam în comparaţie cu ei.

— Eram la plimbare, am spus cu atenţie, speram să mă întâlnesc cu un prieten al meu. Ne întâlnim aproape în fiecare duminică dacă are timp.

— O! a strigat Coralie. Te-am luat de lângă iubitul tău. Transmite-i scuzele mele. Va fi îngrijorat.

— Nu, miss. Nu avem un plan fix. Amândoi hoinărim dacă putem, asta-i tot. Şi nu-i iubitul meu, e doar un prieten.

— Chiar şi aşa, ţi-am făcut o mulţime de probleme astăzi.

— Ba deloc, am murmurat. Am fost bucuroasă să ajut. Orişicum, eu coboram dealul dinspre Arden când am văzut-o pe domnişoara Honeycroft, domnule. Am recunoscut-o după rochia colorată aprins şi după păr... Am mai văzut-o odată şi am ţinut-o minte pentru că... mă rog... Mi-am prins cu degetele o şuviţă de păr şi amândoi au zâmbit. Mi-am dat seama că era urmărită şi am fugit mâncând pământul; iertare, domnule, pentru limbaj. Orişicum, am fugit cât am putut de repede...

I-am povestit despre bombardamentul cu pietre, atât de nepotrivit unei doamne, şi cum fusesem atât de grăbită să o conduc într-un loc sigur încât aproape uitaserăm de poneiul ei.

— Cine erau băieții ăia? a întrebat contele. Nu erau din Grindley, nu-i aşa?

— Nu, milord. Şi nici din Arden, ci din New Arden, cum îi zicem noi. Aşezarea ridicată lângă satul nostru pentru puțul cel nou.

— Fireşte. E în firea lui Barridge să fie atât de eficient. Deci eşti din Arden?

— Da, domnule.

— Şi noile case, noua mină... Sunt bine văzute de oamenii din sat?

— Nu, milord. Din contră. Lefurile au scăzut, iar satul nostru e de două ori mai mare. Trăim umăr lângă umăr cu tot felul de oameni care nu ne ştiu obiceiurile. Sunt sigură că nu toți sunt răi, dar nu e... uşor să ne înțelegem între noi.

— Barridge, a spus domnişoara Honeycroft. El este cel despre care Cedric spune că are o bucată de cărbune în loc de inimă, nu-i aşa, unchiule?

Acesta a încuviințat din cap gânditor.

— Mulți oameni spun asta, dar poate că n-ar trebui să vorbim aşa în fața tinerei Josie despre stăpânul ei.

— Aşa este, îmi pare rău, Josie.

— Nu-i nevoie, domnişoară. Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată. N-aş vorbi rău despre el tocmai din cauza asta, dar în general nu avem nici o simpatie pentru el, chiar dacă e patronul. Cu atât mai puțin în ultimul an. Dar sunt sigură că face tot ce poate.

— Eşti o tânără inteligentă. O tânără politicoasă, a spus contele.

Părea surprins, nu ştiu dacă pentru că eram de la țară, sau pentru că eram fată, ori pentru că eram tânără.

— Şi trebuie să spun adevărul, domnule. Domnişoara Honeycroft a spus că i-am salvat viața, dar cred că am salvat-o doar de la tâlhărie şi răutate, asta-i tot.

— Nici să n-aud aşa ceva, a spus Coralie pe un ton hotărât. Chiar dacă e adevărat ce spune, unchiule, ajutorul ei a fost suficient de valoros încât să-i rămân datoare pe vecie. Şi nici nu sunt convinsă că are dreptate. Ea nu a stat față-n față cu ei să le

vadă feţele necioplite şi privirile întunecate. N-o să încetez niciodată să-ţi mulţumesc din inimă, Josie.

Mi-am coborât din nou capul. Nimeni nu-mi mai spusese vreodată că sunt o persoană de o asemenea valoare. Era o experienţă atât de nouă şi de minunată pentru mine încât nu mă simţeam prea în largul meu.

— Sunt întru totul de acord, a spus contele. Domnişoară Westgate, trebuie să accepţi o recompensă. S-a dus spre un birou să ia ceva şi mi-a întins o bancnotă. Zece lire reprezintă o compensaţie insuficientă pentru viaţa nepoatei mele, sau pentru bunăstarea ei dacă vrei, dar poate că vor fi de ajutor pentru familia ta în vremurile astea grele. Căci mă îndoiesc că vor primi vreun *penny* ca ajutor de la Barridge, a mormăit el.

Asta era adevărat. Chiar şi aşa, nu am vrut să iau banii.

— Nu, nu, am strigat, împingând bancnota departe de mine. Vă rog, nu, domnule. N-am făcut decât să ajut. *Trebuie* să ne ajutăm unii pe ceilalţi, nu-i aşa? Sunt sigură că m-aţi fi ajutat dacă *eu* aş fi fost cea atacată.

— Da, bineînţeles. Dar eu sunt bărbat şi am o situaţie privilegiată. Ţi-ai asumat un mare risc s-o ajuţi pe nepoata mea, domnişoară Westgate.

— Dar am fost bucuroasă s-o fac, domnule! Am venit doar ca s-o văd pe miss domnişoara... domnişoara Honeycroft acasă la ea în siguranţă. Doar că pe urmă ea m-a invitat la brioşe şi m-am gândit că aşa voia să-mi mulţumească. Şi voiam atât de mult să gust o brioşă...

— Fii binecuvântată, copilă! a spus domnişoara Honeycroft, deşi nu era decât cu trei sau patru ani mai mare decât mine. O brioşă ca recompensă? Trebuie să iei banii pe care ţi-i dă unchiul, insist să-i iei, pentru că vremurile sunt grele în Arden; l-am auzit deseori pe fratele meu spunând asta. Iar noi nu putem face nimic acolo, pentru că nu e pământul nostru, nu e treaba noastră...

— După cum îi place lui Barridge să-mi amintească, a adăugat contele.

— Insist să îi iei; dacă nu, o să-mi pun din nou viaţa în pericol intenţionat. Ba mai mult, am un plan. Unchiule, pot să vorbesc ceva cu tine? Josie, ne scuzi o clipă?

S-au retras, lăsându-mă singură în încăperea aceea opulentă. M-am uitat de jur împrejur, înmagazinând totul în memorie ca să-i povestesc lui Tommy şi să-mi amintesc mereu. Un sentiment ciudat a început să pună stăpânire pe mine. Mi-am spus că era din cauza epuizării, dar era mai mult de atât. Era începutul unei noi schimbări în mine. Nu aveam nevoie să fiu nepoata unui conte, nu aveam nevoie de pământuri sau de servitori sau de bijuterii cu duiumul. Pentru prima dată însă mi-am dat seama că aveam nevoie să mă simt apreciată şi în siguranţă şi să mă bucur de puţin lux din când în când.

M-am uitat la bancnota de zece lire aflată pe masă în faţa mea şi am oftat. Ar trebui s-o iau, ştiam asta. Ar putea însemna atât de mult pentru familia mea. Dar nu minţisem când spusesem că nu voiam bani pentru că o ajutasem pe domnişoara Honeycroft. În plus... faptul că banii ar fi ajuns la familia mea mă făcea să oftez în sinea mea. Ideea nu era că nu voiam să-i împart, ci că s-ar fi dus în întregime pe mâncare şi alte necesităţi. Banii erau o recompensă specială pentru o zi specială şi, dacă-i luam, mi-ar fi plăcut să păstrez o parte din ei pentru ceva special. Dar familia mea n-ar fi fost niciodată de acord.

Contele şi domnişoara Honeycroft s-au întors şi şi-au reluat locurile. Ea s-a uitat la el, iar el s-a uitat la ea.

— E ideea ta, draga mea. E oferta ta.

Ea a încuviinţat din cap.

— Ei bine, Josie, am o propunere pentru tine. Camerista mea, Sheila, mă părăseşte. Se mărită şi mă bucur foarte mult pentru ea, dar nu şi pentru mine. Nu ştiu cum o să mă descurc fără ea. Nici măcar nu am început încă să caut pe altcineva, pentru că nu mă simt în stare. Sunt sigură că o să primesc solicitări de la nişte fete excelente, dar e vorba de persoane străine şi nu-mi place ideea asta. Ai vrea să vii cu mine la York şi să lucrezi pentru mine pe acest post? Deja simt că suntem prietene şi ştiu că majoritatea oamenilor nu caută asta la un servitor, dar eu da. Vrei, Josie? Ai vrea?

N-am putut să vorbesc. N-am putut să scot nici un cuvânt. Pur şi simplu m-am holbat la ea cu gura căscată, într-o postură prea jenantă s-o descriu.

— Ştiu că ar fi o mare schimbare pentru tine, s-a grăbit ea să continue şi, fireşte, nu mă aştept să-mi dai răspunsul imediat. Dar nu ştii nimic despre slujba asta! Ce prostie din partea mea! Ei bine, casa din York nu e nici pe departe atât de mare şi de somptuoasă ca Silvermoor, nu trebuie să-ţi imaginezi asta. E o casă modestă, la douăzeci de minute de mers de York Minster. E în apropierea hipodromului... dar asta nu-ţi spune mare lucru dacă nu cunoşti oraşul. Oricum, se presupune că e un loc de muncă bun... Din familie mai fac parte acum tata, fratele meu şi mătuşa mea Catherine. Mama a murit cu mulţi ani în urmă. Avem patru servitori, dacă o punem la socoteală şi pe Sheila. După cum vezi, suntem foarte modeşti. Dar eu sunt un *model* de stăpână, dacă e să mă iau după ce spune Sheila, iar remuneraţia e corectă. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru lipsa de experienţă. Cealaltă menajeră o să te înveţe, iar eu o să fiu foarte răbdătoare. Eu şi Cedric venim des în vizită la Silvermoor, aşa că timpul tău va fi împărţit între cele două case... Am putea eventual să facem în aşa fel încât să-ţi poţi vizita familia când suntem aici...

A tot continuat în acelaşi stil. De parcă ar fi fost nevoie să mă convingă. De parcă ar fi fost posibil să nu-mi surâdă ideea! Fiecare amănunt pe care mi l-a prezentat îmi demonstra că viaţa pe care mi-o propunea era visul meu devenit realitate. Şi, pe deasupra, în York, dintre toate locurile posibile, oraşul la care visasem din clipa în care Dulcie Embry mi-l descrisese. Îmi doream să merg mai mult decât orice pe lume. Îmi doream atât de mult încât mă durea. Şi totuşi i-am lăsat cuvintele să se risipească în aer, pentru că nu mai suportam să aud mai mult. Nu voiam să refuz, dar ştiam că trebuia s-o fac. Aşa că am izbucnit în plâns.

— Dumnezeule! Bietul copil. Contele s-a ridicat în picioare. Vă las să negociaţi, doamnelor.

După care a ieşit ca din puşcă, de parcă l-ar fi urmărit o haită de câini.

— Doamne sfinte, Josie, ce s-a întâmplat? întrebă domnişoara Coralie în timp ce-mi ungea cu unt încă o brioşă. Îmi pare rău dacă te-am supărat. Poate că nu vrei să pleci de acasă. Te asigur că nu ai nici o obligaţie. Dacă răspunsul tău e nu, înţeleg perfect.

— O, miss, m-am văitat, ridicându-mi capul din mâini şi privind-o tulburată. O, miss, dac-ai şti cât de mult îmi doresc să merg cu domnia-ta.

— Adevărat? Dar e nemaipomenit! Atunci vino, te rog!

— Dar nu pot. O, miss, ceea ce îmi oferi... n-am cuvinte să explic ce înseamnă. Nu m-ar deranja să plec din Arden, miss, sau să-mi părăsesc familia. De fapt, m-aş *bucura* s-o fac. Şi aş putea să văd Yorkul! E un loc la care am visat! Şi şansa să *învăţ*, miss! Lucruri noi, oameni noi...

— Dacă doreşti să înveţi, aş putea cu siguranţă să te ajut, a intervenit ea entuziasmată. Poţi să împrumuţi cărţi, să mergi la concerte în oraş, pentru că se face multă muzică la York şi se organizează spectacole pentru oamenii din oraş la preţuri foarte accesibile...

— Ah, opreşte-te, miss, te rog! am strigat. E prea mult, e prea perfect, dar nu pot să-l părăsesc pe Tommy. Gata. Am spus-o. Nu pot, nu pot, nu pot. Răspunsul meu trebuie să fie nu, miss Honeycroft, dar îţi mulţumesc din suflet că mi-ai oferit şansa asta. Nu ştii cât înseamnă asta pentru mine.

— Înţeleg. Tommy e prietenul despre care vorbeai mai devreme? Dar nu cred că el s-ar aştepta să dai cu piciorul unei şanse care înseamnă atât de mult pentru tine, nu-i aşa?

— Nu ar face-o niciodată, dar, dacă cineva merită o şansă, dacă cineva merită să plece de aici şi să înveţe lucruri noi, ar trebui să fie el. A venit aici când avea cinci ani la botezul tânărului Lord Walter şi a visat toată viaţa să... să facă ceva mai bun în viaţă. Dar i s-a spus că nu există o altă cale pentru el. Lucrează în mină de aproape doi ani şi asta îl macină. Îşi face datoria, miss, e un bun lucrător, dar locul lui nu-i acolo. Nu pot să plec înaintea lui. A fost visul lui cu mult înainte să fie al meu.

Am încuviinţat din cap cu hotărâre şi am muşcat zdravăn din brioşă să mă consolez pentru pierderea vieţii mele perfecte, care dispăruse înainte de a începe.

M-a izbit un gând.

— Ah! Miss Honeycroft! Ar putea veni şi Tommy? Îmi pare rău, e o mare îndrăzneală din partea mea, dar nu ai regreta. E un om bun, miss, şi atât de deştept. A luat toate premiile la şcoală; eu

nu! E puternic şi cinstit şi ţi-ar plăcea atât de mult. Ar fi atât de recunoscător. Ar face orice muncă ce ar trebui făcută, miss, m-am grăbit să promit în numele lui.

— Ah, Josie, aş fi încântată să te ajut, sincer, a spus ea. Dar, aşa cum ţi-am spus, casa noastră e modestă. Cei câţiva servitori ai noştri au atribuţii clare. Nu avem nici un post liber pentru încă un servitor. Nu pot să-i cer tatălui meu să primească în slujba sa un străin şi să-l păstreze fără rost.

— Nu, miss, am aprobat-o abătută, iar Tommy nu şi-ar dori aşa ceva.

Domnişoara Honeycroft şi-a muşcat buza.

— Dar eşti sigură că ai luat decizia corectă, Josie? Mi se pare un sacrificiu destul de extravagant. Cum îl ajută pe Tommy faptul că tu ai ratat o oportunitate?

— Nu-l ajută. Doar că *nu pot*, miss Honeycroft. A fost nevoit să renunţe la toate visurile. Eu nici măcar n-am avut visuri până să-l cunosc. Nu pot să-l abandonez pur şi simplu cu viaţa sa nedreaptă. El trebuie să-şi vadă primul visul împlinit, înaintea mea.

Domnişoara Honeycroft a oftat şi s-a ridicat în picioare. S-a dus la unul dintre birouri şi a scris ceva. Am urmărit-o, admirându-i graţia şi felul în care îi stătea rochia roz. Apoi mi-a întins o bucată de hârtie.

— E adresa mea din York, Josie, a spus pe tonul unei persoane învinse, căreia nu-i place să piardă. Nu voi uita niciodată recunoştinţa pe care ţi-o datorez. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, te implor să mă cauţi, sau, fireşte, poţi să trimiţi vorbă prin cei de la Silvermoor.

— Mulţumesc, miss Honeycroft, am spus cu o voce slabă.

Am băgat hârtia în corset, aproape de inimă. Era un simbol. Un colac de salvare.

CAPITOLUL 19

JOSIE

Contele a insistat să mă trimită acasă în trăsura familiei Sedgewick, condusă de un servitor pe nume Matthias. L-am rugat să mă lase înainte de intrarea în sat; nu puteam să înfrunt atât de curând revenirea la viața la care mă condamnasem singură. Am preferat să urc pe colină şi să stau în locul în care stătusem de atâtea ori cu Tommy şi să privesc peisajul, pantele şi văile line îmbrăcate în verde şi cenuşiu. Cerul avea o nuanță palidă şi apoasă, fâşii înguste de lumină galbene ca lămâia brăzdând cenuşiul. Totul ar fi fost foarte frumos fără gurile de intrare în mină, care ieşeau în evidență negre şi nefireşti în acest peisaj, inoportune ca un picior vârât în uşă.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele şi mi-am odihnit capul pe ei. De atâtea ori stătuserăm în acel loc, discutând despre faptul că noi, cei din lumea noastră, nu aveam şansa de a face alegeri. Astăzi mi se dăduse această şansă, iar eu o irosisem. Ştiam că nu era bine ce făcusem. Singura mea consolare era că, dacă aş fi acceptat, m-aş fi simțit la fel de prost, din cauza lui Tommy. Fiecare emoție a călătoriei spre York, a începerii unei noi vieți, ar fi fost afectată de amintirea lui Tommy rămas prizonier în Grindley şi lucrând în subteran. Nu stătea în puterile mele să-i uşurez viața de zi cu zi, dar eram singura persoană din cele două sate care-i înțelegea sentimentele. Cum aş fi putut să-i răpesc asta? Mai mult decât atât, dacă ar fi avut un accident? În Arden aş fi aflat destul de repede; toți locuitorii din zonele miniere erau cu urechile pâlnie la orice dezastru. Nimic nu m-ar fi putut opri să o zbughesc pe uşă afară şi să alerg la Grindley ca să fiu alături

de el. Dacă eram la York, cum aş fi putut afla? Dacă datoria mea era să am grijă de miss Coralie, cum aş fi putut pleca?

Am simţit adierea rece a vântului pe umeri şi m-am trezit la realitate. Întârziasem deja mult mai mult decât îmi propusesem. Speram că explicaţia mea neverosimilă şi cele zece lire ale contelui aveau să-i împace pe ai mei.

Nu am mai avut niciodată o astfel de senzaţie de sufocare ca în clipa în care am trecut pragul casei. Doar Martha şi Tansy au părut uşurate să mă vadă. Feţele părinţilor mei s-au întunecat. Mi-am amintit cum contele alergase s-o îmbrăţişeze pe Coralie.

— Îmi pare rău, am spus înainte ca ei să deschidă gura. Mama era deja pregătită să intervină. Azi s-a întâmplat ceva. Am salvat pe cineva şi am primit o răsplată... M-am lăsat să cad pe un scaun, doborâtă în cele din urmă de tensiunea momentului. Poftim, am spus, întinzând banii. Răsplata mea. Vreau să-i luaţi voi, ca să vă ajute.

Bancnota mi-a fost smulsă din mâna întinsă înainte ca eu să termin ce aveam de spus. Tata a înhăţat-o şi a început s-o răsucească pe toate părţile, ca să verifice dacă era adevărată. Era în mod clar un om în pragul disperării, iar faptul că făcusem ceea ce trebuia ar fi trebuit să mă consoleze, dar n-a fost aşa. În primul rând, era ceva urât în felul în care studia bancnota. Şi am avut o presimţire rea în timp ce o cerceta atent. Mi-am dat seama în clipa aceea că, atunci când cineva e atât de disperat, nu poţi avea încredere în el.

Reacţia mamei, deşi se lăsase aşteptată, m-a şocat cel mai tare. În cele din urmă s-a ridicat rapid de pe scaun şi m-a plesnit peste faţă.

— Ticăloaso! Eşti o ticăloasă! a strigat ea. De mică eşti o stricată şi o spurcată! *Ai salvat* pe cineva, pe naiba! Te-ai vândut. Vreun domn spilcuit a poftit la o fată de mineri şi te-a găsit pe tine. Nu eşti bună de nimic, am ştiut mereu că nu eşti bună de nimic.

A ridicat mâna să mă lovească din nou, dar m-am ferit din calea ei. Martha, Dumnezeu s-o binecuvânteze, a prins-o pe mama de braţ şi a ţinut-o. Tata se holba în continuare la bani, extaziat şi suspicios.

— Mamă, opreşte-te! a spus Martha cu vocea ei liniştită şi puternică. Te înşeli. Josie n-ar face niciodată aşa ceva şi ştii şi tu asta. Opreşte-te şi hai să vedem ce are de spus.

— Acum nu mai vreau să le povestesc, m-am dezlănţuit, cu picioarele tremurând, privindu-i pe părinţii mei. Nu mă simţisem niciodată mai nefericită. Nu după ce m-a acuzat în felul ăsta! Propria mea mamă! Nu mă cunoşti *deloc*!

Am ieşit în fugă din casă, apucând s-o aud pe Tansy izbucnind în plâns.

Martha a venit după mine. Am alergat la domnişoara Embry, fireşte, care ne-a primit pe amândouă şi lor le-am povestit cele întâmplate.

O săptămână mai târziu a trebuit să-i spun şi lui Tommy. O, câte a avut de spus!

M-a apucat de ambele braţe şi pentru o clipă am crezut că avea de gând să mă scuture, deşi ar fi trebuit să-l cunosc mai bine. Durerea şi nedumerirea pe care le-am citit în ochii lui m-au făcut să-mi regret încă o dată decizia.

— O, Josie, a oftat. Nu ştii că pentru mine eşti cea mai dragă persoană din lume? Aş da *orice* să fii fericită. Iar tu ai renunţat la tot pentru mine! Doar pentru că eu n-am reuşit să scap, nu înseamnă că n-ar trebui s-o faci tu.

— Sunt fericită! am protestat, apoi am lăsat-o mai moale. Da, am renunţat la tot, e adevărat. Dar am făcut o alegere, Tommy. Te-am ales pe tine. O să vină vremea când o să scapi şi tu şi atunci o să plec şi eu.

În adâncul inimii însă începeam să mă îndoiesc.

— Dar, Josie! Ai fi cunoscut oameni noi, ai fi putut auzi de vreo oportunitate pentru mine! Prieteni ai familiei Honeycroft poate, sau vecini. Ai fi putut fi ochii şi urechile mele într-o lume mai bună. Ne-am fi putut vedea în continuare când familia Honeycroft vine în vizită la Silvermoor. O, Josie, nu vrei să-i scrii? Să-i spui că te-ai răzgândit şi că vrei să pleci? Te rog! Mă tem că altfel îmi vei purta pică!

Eu plângeam, iar el mă implora şi în acest vârtej de emoţii a uitat de sine şi şi-a apropiat buzele de ale mele. A fost cel mai

dulce sărut. Suav şi cald şi încărcat de tot ce ne doream pentru noi, dar nu puteam avea.

Mi s-a părut că timpul a stat în loc şi m-am desprins doar pentru că eram pe stradă în plină zi. Dacă afla mama, ar fi luat asta drept dovadă că eram aşa cum mă credea ea. Habar n-aveam *de ce* credea asta! Băieții nu se ţinuseră niciodată după mine, ca după Alice, iar eu nu mă dădusem niciodată în vânt după vreunul. Oricum, acum nu era momentul să mă gândesc la mama, acum era momentul să-l privesc pe dragul şi scumpul meu Tommy şi să zâmbesc, se pare, prosteşte. Nu aveam însă de gând să-i scriu domnişoarei Coralie. Cu acel sărut, Tommy reuşise să obțină exact opusul a ceea ce intenționase. Acum era mai puțin probabil ca niciodată să-l părăsesc.

CAPITOLUL 19

JOSIE

Contele a insistat să mă trimită acasă în trăsura familiei Sedgewick, condusă de un servitor pe nume Matthias. L-am rugat să mă lase înainte de intrarea în sat; nu puteam să înfrunt atât de curând revenirea la viața la care mă condamnasem singură. Am preferat să urc pe colină şi să stau în locul în care stătusem de atâtea ori cu Tommy şi să privesc peisajul, pantele şi văile line îmbrăcate în verde şi cenuşiu. Cerul avea o nuanță palidă şi apoasă, fâşii înguste de lumină galbene ca lămâia brăzdând cenuşiul. Totul ar fi fost foarte frumos fără gurile de intrare în mină, care ieşeau în evidență negre şi nefireşti în acest peisaj, inoportune ca un picior vârât în uşă.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele şi mi-am odihnit capul pe ei. De atâtea ori stătuserăm în acel loc, discutând despre faptul că noi, cei din lumea noastră, nu aveam şansa de a face alegeri. Astăzi mi se dăduse această şansă, iar eu o irosisem. Ştiam că nu era bine ce făcusem. Singura mea consolare era că, dacă aş fi acceptat, m-aş fi simțit la fel de prost, din cauza lui Tommy. Fiecare emoție a călătoriei spre York, a începerii unei noi vieți, ar fi fost afectată de amintirea lui Tommy rămas prizonier în Grindley şi lucrând în subteran. Nu stătea în puterile mele să-i uşurez viața de zi cu zi, dar eram singura persoană din cele două sate care-i înțelegea sentimentele. Cum aş fi putut să-i răpesc asta? Mai mult decât atât, dacă ar fi avut un accident? În Arden aş fi aflat destul de repede; toți locuitorii din zonele miniere erau cu urechile pâlnie la orice dezastru. Nimic nu m-ar fi putut opri să o zbughesc pe uşă afară şi să alerg la Grindley ca să fiu alături

de el. Dacă eram la York, cum aş fi putut afla? Dacă datoria mea era să am grijă de miss Coralie, cum aş fi putut pleca?

Am simţit adierea rece a vântului pe umeri şi m-am trezit la realitate. Întârziasem deja mult mai mult decât îmi propusesem. Speram că explicaţia mea neverosimilă şi cele zece lire ale contelui aveau să-i împace pe ai mei.

Nu am mai avut niciodată o astfel de senzaţie de sufocare ca în clipa în care am trecut pragul casei. Doar Martha şi Tansy au părut uşurate să mă vadă. Feţele părinţilor mei s-au întunecat. Mi-am amintit cum contele alergase s-o îmbrăţişeze pe Coralie.

— Îmi pare rău, am spus înainte ca ei să deschidă gura. Mama era deja pregătită să intervină. Azi s-a întâmplat ceva. Am salvat pe cineva şi am primit o răsplată... M-am lăsat să cad pe un scaun, doborâtă în cele din urmă de tensiunea momentului. Poftim, am spus, întinzând banii. Răsplata mea. Vreau să-i luaţi voi, ca să vă ajute.

Bancnota mi-a fost smulsă din mâna întinsă înainte ca eu să termin ce aveam de spus. Tata a înhăţat-o şi a început s-o răsucească pe toate părţile, ca să verifice dacă era adevărată. Era în mod clar un om în pragul disperării, iar faptul că făcusem ceea ce trebuia ar fi trebuit să mă consoleze, dar n-a fost aşa. În primul rând, era ceva urât în felul în care studia bancnota. Şi am avut o presimţire rea în timp ce o cerceta atent. Mi-am dat seama în clipa aceea că, atunci când cineva e atât de disperat, nu poţi avea încredere în el.

Reacţia mamei, deşi se lăsase aşteptată, m-a şocat cel mai tare. În cele din urmă s-a ridicat rapid de pe scaun şi m-a plesnit peste faţă.

— Ticăloaso! Eşti o ticăloasă! a strigat ea. De mică eşti o stricată şi o spurcată! *Ai salvat* pe cineva, pe naiba! Te-ai vândut. Vreun domn spilcuit a poftit la o fată de mineri şi te-a găsit pe tine. Nu eşti bună de nimic, am ştiut mereu că nu eşti bună de nimic.

A ridicat mâna să mă lovească din nou, dar m-am ferit din calea ei. Martha, Dumnezeu s-o binecuvânteze, a prins-o pe mama de braţ şi a ţinut-o. Tata se holba în continuare la bani, extaziat şi suspicios.

— Mamă, opreşte-te! a spus Martha cu vocea ei liniştită şi puternică. Te înşeli. Josie n-ar face niciodată aşa ceva şi ştii şi tu asta. Opreşte-te şi hai să vedem ce are de spus.

— Acum nu mai vreau să le povestesc, m-am dezlănţuit, cu picioarele tremurând, privindu-i pe părinţii mei. Nu mă simţisem niciodată mai nefericită. Nu după ce m-a acuzat în felul ăsta! Propria mea mamă! Nu mă cunoşti *deloc*!

Am ieşit în fugă din casă, apucând s-o aud pe Tansy izbucnind în plâns.

Martha a venit după mine. Am alergat la domnişoara Embry, fireşte, care ne-a primit pe amândouă şi lor le-am povestit cele întâmplate.

O săptămână mai târziu a trebuit să-i spun şi lui Tommy. O, câte a avut de spus!

M-a apucat de ambele braţe şi pentru o clipă am crezut că avea de gând să mă scuture, deşi ar fi trebuit să-l cunosc mai bine. Durerea şi nedumerirea pe care le-am citit în ochii lui m-au făcut să-mi regret încă o dată decizia.

— O, Josie, a oftat. Nu ştii că pentru mine eşti cea mai dragă persoană din lume? Aş da *orice* să fii fericită. Iar tu ai renunţat la tot pentru mine! Doar pentru că eu n-am reuşit să scap, nu înseamnă că n-ar trebui s-o faci tu.

— Sunt fericită! am protestat, apoi am lăsat-o mai moale. Da, am renunţat la tot, e adevărat. Dar am făcut o alegere, Tommy. Te-am ales pe tine. O să vină vremea când o să scapi şi tu şi atunci o să plec şi eu.

În adâncul inimii însă începeam să mă îndoiesc.

— Dar, Josie! Ai fi cunoscut oameni noi, ai fi putut auzi de vreo oportunitate pentru mine! Prieteni ai familiei Honeycroft poate, sau vecini. Ai fi putut fi ochii şi urechile mele într-o lume mai bună. Ne-am fi putut vedea în continuare când familia Honeycroft vine în vizită la Silvermoor. O, Josie, nu vrei să-i scrii? Să-i spui că te-ai răzgândit şi că vrei să pleci? Te rog! Mă tem că altfel îmi vei purta pică!

Eu plângeam, iar el mă implora şi în acest vârtej de emoţii a uitat de sine şi şi-a apropiat buzele de ale mele. A fost cel mai

dulce sărut. Suav şi cald şi încărcat de tot ce ne doream pentru noi, dar nu puteam avea.

Mi s-a părut că timpul a stat în loc şi m-am desprins doar pentru că eram pe stradă în plină zi. Dacă afla mama, ar fi luat asta drept dovadă că eram aşa cum mă credea ea. Habar n-aveam *de ce* credea asta! Băieții nu se ţinuseră niciodată după mine, ca după Alice, iar eu nu mă dădusem niciodată în vânt după vreunul. Oricum, acum nu era momentul să mă gândesc la mama, acum era momentul să-l privesc pe dragul şi scumpul meu Tommy şi să zâmbesc, se pare, prosteşte. Nu aveam însă de gând să-i scriu domnişoarei Coralie. Cu acel sărut, Tommy reuşise să obțină exact opusul a ceea ce intenționase. Acum era mai puțin probabil ca niciodată să-l părăsesc.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 21

JOSIE

Martie 1902

În legătură cu oferta de angajare a domnişoarei Honeycroft şi refuzul meu demn, regretele mele, aşa cum am mai spus, erau nenumărate. Nu am avut însă niciodată mai multe motive de regret decât anul următor, în primăvara lui 1902.

Era o duminică de martie. Nu m-am dus să-l caut pe Tommy, pentru că bătrânul său bunic se simţea rău. Trimiseseră după doctor, iar el era foarte prins cu treburi de familie. Aşadar, după biserică şi obişnuitele îndeletniciri de duminică, am petrecut un timp plăcut cu Dulcie, pălăvrăgind şi ajutând-o să aleagă tot felul de mărunţişuri pentru prăvălie dintr-un catalog gros cu articole de mercerie. Aş mai fi stat, dar urma să primească vizita unor rude din Leeds, care treceau pe la ea în drum spre casă, şi nu voiam să deranjez.

Când am intrat în casă, mama şi tata erau aşezaţi în faţa focului, prinşi într-o discuţie. Amândoi au tresărit când m-au văzut. Ştiam că nu întrerupsesem vreun moment de tandreţe; în Arden nu aveam timp de aşa ceva. Se uitau la mine ciudat, de parcă le-ar fi fost frică de mine, ceea ce era de-a dreptul bizar.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. E bolnavă Tansy?

Îngeraşul nostru, Tansy, fusese chinuită de o tuse toată iarna. Fiecare acces pe care-l avea mă făcea să mă cutremur. Aş fi dat orice să o protejez, dar ce puteam face într-o lume plină de foamete, de praf de cărbune şi de trudă?

— Nu, e bine, a spus mama.

— Atunci, ce-i? Martha?

— Toată lumea-i bine, Josie. Dar e vremea să facem ceva cu situația asta a noastră, asta-i tot.

— Vrei să spui... bani?

— Da, bani, a spus mama, după care s-a oprit, ezitând să dea detalii.

M-am uitat la tata.

— Ce vrea să spună, tată?

Stomacul mi s-a strâns într-un mod extrem de neplăcut. Simțeam furnicături pe piele. Ceva rău urma să se întâmple. Aerul era încărcat cu această senzație.

— Trebuie să fii tu, fetițo, a spus el, părând să continue o discuție la care participasem de la început. Eşti voinică şi isteață. Martha e mai blândă şi, în plus, e curtată. N-o să risc şansa de a mai avea o fată măritată.

— *Ce* trebuie să fiu eu?

I-a aruncat o privire mamei, care stătea în picioare cu brațele încrucişate la piept şi buzele strânse, săgetându-mă cu privirea.

— Nu-i nici o altă cale, a continuat el cu disperare în glas. Ne trebuie doctoria de tuse pentru aia mică şi oricum nu-i destulă mâncare pe masă.

— Deci ce-o să facem? am strigat.

Mama i-a aruncat o privire atât de disprețuitoare încât ar fi putut putrezi fructele din copaci.

— O să cobori în mină, a scuipat ea. Asta-i situația. Ne trebuie încă o leafă.

— În *mină*? am spus încet. Dar... sunt *fată*!

— Ştiu asta. Eu te-am adus pe lume. Dac-am avea un fiu, s-ar duce el. Dar n-avem. Aşa că nu începe să te plângi de una şi de alta. Ştiu că băiatu' ăla din Grindley ți-a umplut capul cu prostii. Dar o să faci ce trebuie pentru familia asta, Josie Westgate, sau, martor mi-e Dumnezeu, o să te jupoi de vie.

M-au năpădit un milion de gânduri dintr-odată. Eram fată şi era interzis de lege, dar nu mă aşteptam să-i fac să se răzgândească. Am auzit în cap vocea lui Tommy, toate poveştile pe care mi le dezvăluise treptat pe parcursul ultimilor ani. Întunericul total, durerea fizică, praful de cărbune pe care îl înghițeai odată cu pâinea. Nevoia de a te uşura în tunel, cu toți

ceilalți bărbați la doar câțiva pași distanță. Cum aș fi putut face eu asta? Și ce-aș fi făcut în perioada indispozițiilor lunare? Cum m-aș fi descurcat? Cu bărbații care-și băteau joc de ceilalți, cu probele de bărbăție, cu puterea fizică necesară pentru săpat și ridicat greutăți și pentru a suporta orele lungi și fierbinți...

Cumva în toată această confuzie, mi-am dat seama că mamei îi convenea să mă îndepărteze din viața sa, să pună tone de pământ și piatră între noi. La mijloc era ceva mai mult decât eșecul meu de a mă ridica la înălțimea așteptărilor pe care le avea de la fiica sa. Mai era ceva între noi ce nu aveam să aflu niciodată. Nu-mi puteam imagina ce era.

Dar asta nu mai conta acum. Principala problemă era să evit acest deznodământ. M-am gândit în același timp la două posibilități de a mă sustrage.

— Sunt dispusă să muncesc, am murmurat, pronunțând cuvintele rapid și cu o voce întretăiată. Vreau să aduc acasă o leafă. Dar mai sunt și alte posibilități și probabil aș putea câștiga chiar mai bine. Nu v-am spus asta, dar cu ceva timp în urmă mi s-a oferit o slujbă de cameristă. Vă amintiți când am primit zece lire pentru că am ajutat-o pe miss Honeycroft? Atunci mi-a propus asta. Sunt sigură că, dacă o caut acum...

— Nu mă duce cu zăhărelu', a intervenit mama, pe un ton mai aspru decât oricând. Ca și cum o doamnă ar vrea pe cineva *ca tine*, mincinoasă mică.

— E adevărat! am ridicat tot mai mult vocea. Jur că e adevărat! Lasă-mă să mă duc la Silvermoor mâine și să-i trimit vorbă și o să vezi. O să câștig mai mult decât în mină și o să ne fie mai bine!

— Ca și cum ai fi putut să refuzi! a râs ea, de parcă nici nu mă auzise. Spune-mi, domnișoară fandosită, dacă miss Honeycroft ți-a oferit șansa vieții tale, de ce n-ai profitat de ea? Nimic nu te ține aici, asta-i clar. Nu mă amăgesc că ne iubești atât de mult încât să stai pentru noi.

— Și reciproca e valabilă! am strigat. Nu ți-ar păsa nici dacă aș muri în mină. Oricum, e adevărat și e o idee mai bună. Lasă-mă să-i scriu.

— O, o să-i *scrii*, nu-i așa? O să-i *trimiți vorbă*, nu-i așa? a spus ea pe un ton batjocoritor. Măi, măi, câtă eleganță! Ai fi în stare să

pleci fără să te mai uiți înapoi. N-am vedea niciodată vreun *penny* de la tine, asta-i clar.

Vorbele sale nedrepte mi-au tăiat răsuflarea.

— Mamă! V-am dat cele zece lire întregi! V-aş trimite jumătate din leafa mea, jur! Nu mă laşi cel puţin să încerc?

— Fiecare săptămână contează acum, scumpa mea Josie, a spus tata. Chiar dacă e adevărat ce spui, până îi scrii şi până îţi răspunde o să mai treacă o săptămână, iar acum, că Bert s-a însurat, avem nevoie de încă o leafă imediat. Richardson te aşteaptă mâine.

— Mă *aşteaptă*? am tresărit, îndepărtându-mă de ei încet, fără ca măcar să-mi dau seama ce făceam. Aţi înnebunit?

N-aveam timp să mă pregătesc. N-aveam timp să vorbesc cu Tommy sau cu Dulcie. Richardson era şeful de echipă. Dacă mă aştepta, însemna că tata aranjase totul de zile bune fără să spună nimic.

— Atunci Dulcie! Ea o să-mi dea o slujbă la prăvălie. Lăsaţi-mă s-o întreb acum. Aş putea începe mâine, sunt sigură, nu m-ar lăsa niciodată să lucrez în mină. Ar vrea să mă ferească de aşa ceva!

— O, ar *vrea să te ferească de aşa ceva*, nu-i aşa? Deci *ea* vrea binele fiicei noastre, în timp ce noi suntem cruzi şi haini, nu-i aşa?

— Ei bine, da! Aşa se pare.

— O, inima mea plânge pentru biata Josie. Toţi oamenii ăştia cumsecade vor ce-i mai bine pentru ea, în timp ce părinţii ei cei nemiloşi o tratează îngrozitor.

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă, mamă..., am bolborosit.

Palma pe care mi-a dat-o a fost rapidă şi usturătoare. M-a smucit de lângă uşa spre care mă îndreptasem. Am început să dau din picioare şi să ţip, dar mama era voinică, şi încă cum. M-a împins pe scaunul de lângă foc şi m-a ţinut în loc cu toată forţa de care era în stare. Mi-a prins braţele pe lângă corp şi i-a făcut un semn din cap tatei.

Tata s-a ridicat cu greutate şi a adus foarfeca din bucătărie. Nu înţelegeam ce se întâmplă. Aveau de gând să mă *înjunghie*?

— Tată! am țipat. De ce sunteți atât de porniți pe chestia asta dacă am şi alte opțiuni? Există şi alte posibilități!

— Josie, scumpa mea, a spus el. Dacă Miss Embry şi-ar permite să plătească o vânzătoare, ar fi angajat pe cineva. E un magazin sătesc. Ştim cu toții că abia se descurcă. Iar noi n-o să acceptăm pomană.

— Atunci miss Honeycroft... Dacă mă laşi...

— Asta a fost acu' un *an*. Până acum şi-a luat o slujnică nouă.

— N-o să lucrezi pentru familia aia şi cu asta basta, a spus mama pe un ton tăios. N-o să încuviințez aşa ceva. Ți-a băgat gărgăuni în cap, te-a făcut să te crezi mai presus decât mine. *Cameristă*, auzi la ea. Presupun că nu i-ai spus că eşti cea mai neîndemânatică ființă de dincoace de Sheffield! I-ai fi rupt rochiile, i-ai fi ars părul şi i-ai fi pierdut flecuştețele înainte de sfârşitul primei săptămâni. N-ai nici un chichirez, fato! În mină o să-ți fie numa' bine. Haide odată, Sam. Nu mai trage de timp.

Tata mi-a ridicat cozile împletite şi le-a tăiat de sus din două mişcări hotărâte. Mama s-a ridicat în picioare. A luat foarfeca şi mi-a ajustat rapid părul, în timp ce eu eram buimăcită din cauza şocului. S-a uitat la mine şi a încuviințat din cap.

— În caz că te vede Barridge, a spus. Deşi probabil nici nu i-ar păsa.

Am sărit în picioare şi am ieşit în fugă din casă, plângând cu suspine.

CAPITOLUL 22

TOMMY

Martie 1902

Era o duminică de martie. Amurgul se strecura în casa noastră şi odată cu el intra şi tristeţea. Bunicul nu mai avea mult de trăit. Eram adunaţi cu toţii, nu la patul său de moarte, nimic de genul ăsta, pentru că nu venise încă acel moment. Timpul petrecut în familie era însă mai preţios acum pentru noi toţi. Nu făceam nimic diferit, doar apreciam serile noastre obişnuite, în care tata se strecura din când în când afară să-şi fumeze luleaua, fetele coseau ceva, iar mama cânta la armoniu, în timp ce Connie fredona încet melodia.

Liniştea aceasta melancolică a fost tulburată de un ciocănit grăbit la uşa din faţă, pe care n-o foloseam niciodată. Tata s-a încruntat şi a deschis-o cu o smucitură.

— Cine eşti? Ce vrei? a întrebat.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe miss Dulcie Embry. Nu avea haină sau pălărie. Arăta de parcă îşi întreţinuse musafirii în salonul său de acasă, iar în clipa următoare se trezise pe pragul nostru. Am aflat mai târziu că exact aşa se întâmplase.

M-am grăbit să ies. Familia mea nu era prea primitoare nici în cele mai bune momente, iar acestea nu erau cele mai bune momente.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o când uşa s-a închis în spatele nostru.

— Ah, Tommy, trebuie să vii! I-au tăiat părul! Mâine-dimineaţă vor s-o trimită în mina Drammel Depth, îmbrăcată băieţeşte!

Am alergat în casă. Mi-am aruncat pe mine haina şi şapca şi am plecat fără să spun decât un „Mă întorc”, sărutându-l pe bunicul pe frunte.

Domnişoara Embry împrumutase docarul pentru mesagerie de la şeful de echipă din Hepzibah. Am pornit la drum troncănind pe potecile umbroase, iar ea mi-a povestit mai multe despre acea situaţie dramatică.

— Stai! am strigat când am trecut de cotitura care ducea la Silvermoor.

A tras de hăţuri şi ne-am oprit în dreptul stâlpilor laţi de piatră care marcau locul de unde începeau pământurile lui Sedgewick. Poneiul a fornăit şi a bătut din copite.

— E în siguranţă în seara asta? m-am interesat. N-o să meargă în mină până mâine şi n-o să facă nici o prostie în următoarea jumătate de oră?

— N-o să aibă ocazia! Era la mine de numai două minute când a venit tatăl ei şi a târât-o afară, jurând că o s-o închidă. L-am implorat s-o lase la mine, dar era de neclintit ca o stâncă. Josie era isterică. Striga întruna: „Spune-i lui Tommy, spune-i lui Tommy”. A fost groaznic, Tommy. Nici măcar n-am mai stat să mă gândesc ce-ai putea face tu, dar asta m-a rugat să fac.

— Ai făcut bine, miss. Îţi sunt recunoscător. Cred doar că ar fi bine să o anunţăm pe miss Honeycroft. Ea i-a spus lui Josie să o caute dacă va avea vreodată nevoie. Ei bine, asta e o nevoie.

— Cu siguranţă, este.

— Să mergem la conac. Poate e acolo. Dacă nu e, îi putem trimite vorbă şi ne putem continua drumul spre Arden fără prea mare întârziere.

A întors docarul şi am străbătut aleea largă. Era o oră nepotrivită pentru o vizită de curtoazie, chiar şi între persoane din aceeaşi clasă socială. Ca un băiat din sat să bată neinvitat la uşa stăpânilor la o asemenea oră era culmea proastei creşteri. Mă bucuram că domnişoara Embry mă însoţea; îmi imaginam că prezenţa ei îmi dădea un aer de respectabilitate.

Am sunat la uşă şi am aşteptat pe treptele mari de piatră. Când ne-a văzut, majordomul era imaginea vie a consternării şi groazei.

Domnişoara Embry şi-a cerut repede scuze şi i-a explicat că trebuia să vorbim imediat cu domnişoara Honeycroft.

— Miss Honeycroft şi domnul Honeycroft nu sunt aici, ne-a informat el. În momentul de faţă sunt amândoi la York. O seară bună.

— Stai! Te rog! Crezi că se va întoarce curând?

— Abia peste o lună, doamnă, a spus el, aproape închizându-ne uşa în nas.

— Atunci îi putem trimite un mesaj? Te rog, e o chestiune de viaţă şi de moarte, în legătură cu o... o prietenă de-ale ei.

— Adevărat?

Din tonul său răzbătea neîncrederea. Eu n-am spus nimic, ştiind că accentul meu necioplit şi deprinderile de miner nu ne-ar fi ajutat cu nimic.

— Da, *e adevărat*! a insistat domnişoara Embry pe un ton agasat, pe care nu-l mai auzisem niciodată la ea. Te rog, domnule Portis, avem nevoie de creion şi hârtie să scriem un răvaş, pe care trebuie să-l expediezi la York mâine dis-de-dimineaţă.

A ridicat din sprâncene.

— Îmi cer iertare, miss, dar, dacă negustoreasa din sat are într-adevăr legături cu o bună *prietenă* de-ale domnişoarei Honeycroft, aş fi zis că acea *prietenă* ar trebui să aibă adresa ei şi să se folosească de serviciul poştal aşa cum se obişnuieşte.

În clipa aceea am auzit o voce în hol, în spatele lui Portis. Doi câini, unul foarte mare şi celălalt foarte mic, s-au strecurat pe lângă majordom, mârâind bănuitori.

Portis s-a uitat peste umăr şi a explicat situaţia, având grijă să îşi presare neîncrederea printre cuvinte şi să ne zugrăvească în cea mai proastă lumină. Domnişoara Embry se pregătea să explice din nou situaţia când Teacup m-a recunoscut şi s-a repezit afară din casă. S-a aruncat în braţele mele, iar eu am prins-o, după care a început să mă lingă pe faţă metodic şi cu aceeaşi frenezie cu care mai demult încercase să mă sfâşie. Teacup era un câine cu convingeri puternice.

Lordul Walter a venit la uşă, curios să vadă ce distrăsese atenţia micului său copoi.

— Dar este... eşti cumva...? a spus el, încercând să distingă în întuneric.

Am făcut un pas înainte şi mi-am scos şapca, pe care Teacup a început s-o roadă.

— Seara bună, domnule. Ne pare rău de deranj, dar, aşa cum a spus miss Embry, e o chestiune de viaţă şi de moarte care o priveşte pe o bună prietenă a noastră şi a domnişoarei Honeycroft. Vrem doar să-i trimitem vorbă, iar apoi o să ne vedem de drum.

— Eşti Tommy Green, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ce mult mă bucur să te revăd!

A ieşit afară şi mi-a strâns mâna. Uimirea mea nu era nimic pe lângă cea a majordomului. Lordul Walter avea acum unsprezece ani şi era pe cale să devină bărbat, cel puţin în privinţa manierelor şi a seriozităţii pe care o afişa. Pe chipul său se citeau în continuare sinceritatea şi bunătatea şi mi-am dat seama că într-o lume diferită am fi putut fi prieteni.

— Portis, când se întoarce tata?

— Nu înainte de miezul nopţii, Lord Walter.

— Atunci o să mă ocup chiar eu de oamenii ăştia. Mulţumesc, Portis, o să mergem în bibliotecă. Nu vor sta mult.

Portis s-a făcut nevăzut cu o faţă plouată. În câteva minute, domnişoara Embry a scris un răvaş, l-a băgat într-un plic, iar micul lord a promis că va fi trimis cu poşta de dimineaţă. Ne-a condus la docar, flancat de Empress şi de Teacup.

— Tommy, prietena aflată la ananghie... e cumva Josie?

— Da, milord, ea e.

— Ei bine, indiferent care e problema, sper să o poată ajuta Coralie. O seară bună, Tommy. Miss Embry.

Când am ajuns înapoi în Arden, se întunecase de-a binelea. Străzile erau pustii. La fel ca Grindley, era un loc în care serile de duminică erau făcute pentru odihnă în jurul vetrei.

— Şi acum ce-i de făcut? am întrebat.

— Trebuie să înapoiez docarul la mină, altfel Hawkins n-o să mai aibă niciodată încredere în mine, a spus domnişoara Embry.

Vrei să vii cu mine? Putem încerca să punem la punct un plan împreună.

— Mulțumesc, miss, ai făcut deja prea mult. Ar fi bine să văd ce pot face eu.

— Ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine. Recunosc că nu mă atrage ideea de a mai interveni în seara asta în vreun fel. Tată-său părea pe punctul de a ucide pe cineva, iar nevastă-sa e întotdeauna mult mai arțăgoasă decât el. E o treabă al naibii de încurcată, Tommy. I-am spus că îi dau eu o slujbă, că poate să stea cu mine, iar leafa ei să se ducă la familie, dar nici n-au vrut să audă! Dacă aş mai trăi o sută de ani, tot n-aş înțelege vreodată genul ăsta de gândire.

Eu îl înțelegeam. Crescusem toată viața înconjurat de el.

— Ei văd asta ca pe o jignire, faptul că un străin le oferă ajutorul, ca şi cum te-ai putea îngriji mai bine de fiica lor decât propriii ei părinți.

— Dar pot să fac asta!

— Aşa e, iar lor le e ruşine, deşi n-o să recunoască niciodată, căci mândria unui miner e totul pentru el. E tot ce are.

— E o gândire mărginită şi egoistă, a clătinat din cap cu hotărâre. Dar, Tommy, ce-ai de gând să faci? Mă tem că, dacă o să încerci în seara asta să vorbeşti cu părinții ei, n-o să ajungi nicăieri.

— E adevărat că nu mă au la inimă, am aprobat cu tristețe. Dar nu-ți face griji pentru mine, miss. O să mă gândesc eu la ceva.

Am coborât, iar ea a respirat adânc.

— Dumnezeule! Am *musafiri* acasă! Am uitat cu desăvârşire! Ce noapte, ce noapte..., a spus, după care s-a îndepărtat murmurând ceva nedesluşit.

Am străbătut strada liniştită unde locuia Josie. Din loc în loc erau oameni ieşiți afară să-şi fumeze pipa, care mi-au aruncat priviri bănuitoare. Am mers până la capătul străzii şi am dat colțul. Nu puteam să zăbovesc pur şi simplu în fața casei lui Josie şi cu siguranță nu eram pregătit să intru. De fapt, pe măsură ce reflectam la sfatul domnişoarei Embry, nu mai eram deloc sigur că aşa trebuia să procedez. M-am sprijinit de un zid pe o alee

lăturalnică şi am aşteptat. Nu peste mult timp aveau să intre cu toţii în casele lor.

Într-adevăr, peste încă zece minute strada a rămas pustie, iar eu m-am furişat până în dreptul casei. Pe fereastră am văzut-o pe Josie certându-se cu părinţii ei. Josie era în picioare. Mama ei stătea jos, prefăcându-se că tricotează, dar andrelele rămâneau nemişcate în mâinile sale. Din când în când sărea în picioare şi o plesnea zdravăn pe fiica ei. Josie nu a bătut în retragere nici o clipă. Tatăl ei se plimba dintr-un capăt în celălalt al încăperii, întrerupând din când în când cu câte o remarcă tirada lui Josie. Celelalte fete nu se vedeau nicăieri; am presupus că fuseseră izgonite în camera de la etaj.

Mi-era greu s-o văd pe Josie plângând şi suferind, cu cozile ciopârţite de la rădăcină, arătând ca un băiat costeliv cu părul roşcat. Mi-era greu să văd lipsa de afecţiune de pe feţele părinţilor ei. Tata era un om dur precum granitul, dar familia mea era mult mai fericită decât a ei. Abia mă abţineam să nu dau buzna înăuntru şi să o smulg din mâinile lor, din atmosfera aceea lipsită de afecţiune. I-aş fi făcut însă mai mult rău dacă m-aş fi pripit aşa. Eram miner. Puteam să recunosc o situaţie critică, o catastrofă iminentă, când o aveam în faţa ochilor.

Ea le aparţinea; aceasta era mentalitatea tuturor celor de pe aici. Era adânc înrădăcinată, chiar şi în mintea mea. Fiecare familie îşi creştea propria forţă de muncă, iar familia Westgate nu avusese noroc în privinţa raportului dintre numărul băieţilor şi cel al fetelor. Când lucrurile stăteau aşa, uneori fetele aveau de suferit. Nu aveam *nici un* drept să le impun s-o trateze altfel şi cu siguranţă n-aveam nici un drept s-o iau de acolo. Era însă exact ce aveam de gând să fac.

În cele din urmă, Martha a coborât, fiind singura care reuşea să-şi păstreze calmul. Nu auzeam ce spunea, dar mi-am dat seama că se ruga de ei. Mama lor le-a târât pe amândouă sus şi a coborât din nou, arătând ca o femeie care fusese lovită de un uragan. O clipă mai târziu, o fereastră de deasupra capului meu s-a deschis scârţâind şi, când am privit în sus, am văzut o gheată cunoscută, din care ieşea un picior alb şi subţire.

„Nu încă, Josie, e prea devreme!” Am sperat să-mi audă gândurile, dar, fireşte, dorinţa ei de a evada era mai puternică decât raţiunea. Când a apărut şi celălalt picior, iar ghetele bâjbâiau pe lângă perete, tatăl ei a ieşit în fugă afară. M-am ascuns rapid în spatele magaziei de cărbuni, un loc strâmt, întunecat şi plin de păianjeni. Era prea atent la fiica sa cea neascultătoare ca să mă zărească.

— Te văd, prostănaco, a strigat el. Câteva ferestre de peste drum s-au deschis. Intră înapoi imediat sau o să-ţi dau o mamă de bătaie să mă ţii minte!

Nu vedeam nimic, dar am presupus că ghetele au intrat înapoi, pentru că am auzit uşa din faţă trântindu-se. O clipă mai târziu s-a deschis iar.

— Bine atunci, a spus Sam. O să te încui în magazia de cărbuni. N-o să poţi să ieşi de acolo, diavoliţo, nici să nu-ţi treacă prin cap.

Am auzit-o ţipând, apoi am auzit din interior un zgomot înfundat de cărbuni răsturnaţi şi de membre poticnindu-se, înăbuşit de pereţii de cărămidă. Am auzit zgomotul mai multor zăvoare trase, unu, doi, trei. Am auzit cum un obiect greu era târât prin toată curtea şi proptit în uşă. L-am auzit intrând înapoi în casă şi pe Josie ţipând.

Deasupra mea, ferestrele de peste drum erau încă deschise. După o vreme am auzit vocile şoptite ale vecinilor.

— Ce nenorocire să trebuiască să-ţi trimiţi fata în subteran la Drammel Depth!

— Să ai o fată atât de neascultătoare, vrei să spui! Să fiu a naibii, dacă Nancy a mea ar ridica vreodată vocea aşa la mine, aş face-o să intre în pământ. Nu-i de mirare că Maggie Westgate e tot timpul cu ochii pe ea.

— Taci, doar nu vorbeşti serios, Mary? E o fetiţă atât de veselă, atât de isteaţă. Să fie nevoită să lucreze ani la rând în subteran? Nu-i de mirare că biata de ea dă din picioare şi ţipă.

— Eşti prea moale, asta-i clar. Tre’ să-şi facă şi ea datoria. Are ifose şi pretenţii, dar asta-i ceea ce merită, ea şi *isteţimea* ei.

— Noapte bună, Mary!

Am auzit o fereastră închizându-se, apoi pe cealaltă. Mi-am îndreptat picioarele înțepenite şi m-am dus la uşa magaziei de cărbuni. Era mult prea devreme să încerc s-o deschid, dar voiam ca Josie să ştie că eram acolo. Nu mai dădea atât de tare din picioare, iar țipetele se transformaseră în hohote de plâns sonore şi constante. *Taci*, i-am spus în gând. Am început să fluier încet.

La început, suspinele au continuat, iar eu m-am oprit frustrat. Trebuia să aştept până nu mai avea lacrimi. Când plânsul a devenit mai curând un scâncet uşor, am început din nou să fluier „Hey Bonny May", o melodie pe care mă auzise fluierând-o de sute de ori înainte. Scâncetele s-au oprit imediat. Ştia că sunt acolo. Asta era bine. Am aşteptat două ore în întuneric, fără ca ea să mai scoată un sunet.

Exceptând faptul că doream ca supliciul lui Josie să se încheie cât mai curând, nu era deloc greu pentru mine. Dacă-mi țineam mâna la cincisprezece centimetri de față, puteam s-o văd. Aerul care venea dinspre colină era rece. Nici un întuneric cât de adânc, nici un spațiu oricât de îngust nu erau nimic pe lângă prima zi de muncă în mina Crooked Ash. Uneori mă întrebam dacă aveam să-mi revin vreodată în întregime după acea experiență.

Am văzut cum s-a stins lampa din camera fetelor, iar perdelele au fost trase peste fereastra din camera de jos. Am privit cum dunga de lumină gălbuie care se întrezărea pe la margini a dispărut şi am mai aşteptat puțin. Am auzit pe cineva tuşind tare pe stradă şi apoi scuipând. Zgomot de paşi. Apoi s-a lăsat liniştea. În sfârşit, când am apreciat că nu mai era nici un pericol, am împins copaia de tablă care bloca uşa.

Tresăream de fiecare dată când copaia se freca de vreo piatră, împingând-o doar cât să se poată strecura o fată slăbuță. Mă uitam spre casă la câteva secunde, dar a rămas întunecată şi liniştită. Cu zăvoarele a fost mai greu; erau ruginite din cauză că nu fuseseră folosite şi scoteau un sunet hârşâit şi scrijelit în timp ce le zgâlțâiam. În liniştea nopții, acel zgomot mi se părea că sună ca alarma de la mină. Era o muncă foarte, foarte înceată şi, cu cât dura mai mult, cu atât mai mare era riscul ca zgomotul să-i trezească pe ceilalți membri ai familiei.

Când am ajuns la ultimul zăvor, am început să lucrez mai repede. Odată deschis, tot ce aveam de făcut era s-o rupem la fugă. M-am uitat încă o dată spre casă şi aproape că mi-a stat în loc inima când am văzut că cineva trăsese perdeaua de la etaj şi privea pe fereastră. Dar nu era decât Martha, care mi-a făcut cu mâna. Avea să cadă asupra ei sarcina de a aduce acasă o a treia leafă? M-am întrebat pentru o clipă. Nu credeam asta. Ţineau mai mult la ea decât la Josie şi am presupus că în cel mult un an avea să fie la casa ei.

Ultimul zăvor a cedat cu un hârşâit şi o bufnitură. Mi-a venit să dau de pământ cu obiectul ăla nesuferit, dar l-am pus jos fără zgomot. Am deschis uşa câţiva centimetri şi am privit înăuntru.

— Tommy? s-a auzit o şoaptă din interior.

— Da.

Am întins mâna şi am simţit că m-a prins de ea. A ieşit împleticindu-se şi a rămas în curte clipind din ochi. Avea faţa pătată de lacrimi, părul tuns scurt şi era acoperită cu praf negru. Era o imagine a ceea ce ar fi putut deveni viaţa ei de zi cu zi dacă nu făceam ceva să împiedicăm asta şi ştiam că merita să-mi asum riscul oricăror necazuri ce m-ar fi putut aştepta.

I-am arătat-o pe Martha, care era la fereastră. Josie i-a trimis o bezea, iar Martha şi-a dus o mână la inimă, după care ne-a făcut semn cu mâna să plecăm. Am luat-o la fugă. Nu am încetinit şi nu am scos o vorbă până nu am ajuns suficient de departe pe potecă. Atunci s-a oprit şi m-a îmbrăţişat.

— Mulţumesc, Tommy, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, a şoptit şi a izbucnit în lacrimi.

N-o mai văzusem niciodată plângând aşa. Era o suferinţă sinceră şi spontană şi am îmbrăţişat-o strâns. Nu ştiam însă unde s-o duc. Părinţii ei aveau s-o caute în primul rând la domnişoara Embry. Părinţii mei n-ar fi primit-o niciodată, atât pentru că ar fi însemnat o gură în plus de hrănit, cât şi din cauza necazurilor pe care le-ar fi provocat. Singura mea idee era s-o duc la Silvermoor, iar dimineaţă să-i implor pe membrii familiei Sedgewick s-o ţină acolo până la venirea lui Coralie. Mi se părea însă că era un plan tras de păr.

În timp ce o ţineam strâns, sperând să găsesc un plan mai bun, am auzit un sunet extrem de cunoscut. Un câine venea pe potecă, nu departe de noi, şi ştiam exact ce câine era, sau cel puţin ştiam că era unul dintre cei trei diavoli mătăhăloşi şi răzbunători ai lui Paulson.

Mi-am dus un deget la buzele lui Josie.

— Paulson, am murmurat.

S-a uitat la mine îngrozită. Dacă Paulson găsea doi tineri din sat bântuind pe afară la acea oră târzie, avea să creadă că veniserăm să braconăm pe pământurile lui Barridge; mintea sa n-ar fi putut concepe o altă posibilitate. Se spunea că nu uita niciodată un chip şi, deşi părul lui Josie fusese ciopârţit, era la fel de roşu ca întotdeauna. Era o situaţie disperată, cea mai mare năpastă posibilă.

Încă un lătrat. Se apropiau. Puteau fi după următoarea cotitură! Dacă am fi luat-o la fugă, câinii ne-ar fi auzit. Având acelaşi gând, ne-am strecurat mai aproape de gardul viu şi ne-am ghemuit în el. Crengile au cedat puţin. O clipă mai târziu, Josie a reuşit să treacă. Mie mi-a luat ceva mai mult, din cauza umerilor mai largi şi a picioarelor mai lungi, dar am reuşit să trec şi eu. Ne-am uitat unul la altul cu ochii mari. În graba noastră de a ne feri din calea lui Paulson, pătrunseserăm pe moşia lui Barridge. Acum eram într-adevăr nişte intruşi.

În clipa aceea l-am auzit.

— Care-i treaba, Fang?

Zornăitul unui lanţ ne-a avertizat că trăsese câinele de lesă. Câinele mârâia şi scheuna. Ştia că ceva nu era în regulă. Nu îndrăzneam să ne mişcăm sau să respirăm.

— Ei bine? Unde e, dacă e cineva care dă târcoale? Nu-i decât un iepure, pun prinsoare. Haide, bestie uriaşă, hai să mergem.

I-am auzit paşii îndepărtându-se pe potecă. M-am ridicat şi am luat-o din nou de mână pe Josie.

— Nu scoate o vorbă şi rămâi în spatele meu, am şoptit.

Eram la mai puţin de un kilometru distanţă de vechea intrare a tatei. Dacă reuşeam să scoatem scândurile puse recent, puteam să ieşim şi am fi fost la jumătatea drumului spre Silvermoor. Cea mai mare grijă a mea în clipa aceea erau capcanele pentru care

moşia Heston era renumită. Dacă stăteam chiar la margine, am fi putut avea noroc. Chiar şi aşa, nu o lăsam pe Josie să meargă lângă mine. Am găsit un băţ cu care am început să pipăi pământul din faţa mea, pas cu pas, ca un orb.

Înaintam încet, dar în cele din urmă am reuşit. Noile scânduri se ţineau însă bine şi, în timp ce le studiam căutând o cale de ieşire, Josie cerceta atent pădurea.

— Tommy, putem vedea casa? a şoptit ea.

— Ai înnebunit?

— Vreau s-o văd, dacă tot suntem aici. Vreau să văd calul dansator despre care mi-ai povestit.

— Nu ai avut destule peripeţii noaptea asta?

A ridicat din umeri.

— Dacă am intrat în horă...

Am oftat. Nu puteam ieşi pe acolo. Cel mai bun plan la care mă puteam gândi era să ne întoarcem, să ieşim pe unde intraserăm şi să facem *din nou* acelaşi drum, de data asta pe potecă... În ritmul ăsta aveam să hoinărim prin comitatul Yorkshire toată noaptea aia afurisită! Un ocol nu ar fi fost mare lucru având în vedere situaţia. Şi eram într-adevăr *curios*. Nu-mi venea să cred că l-am fi putut vedea din nou pe călăreţul argintiu, iar aceasta nu era o noapte magică, luminată de razele lunii, ca data trecută. Chiar şi aşa...

Am deschis gura să zic ceva, dar Josie a vorbit prima.

— Ştiu, ştiu, o să stau în spatele tău.

Când am ajuns la firul care declanşa puşca, am arătat spre el o dată şi încă o dată ca să mă asigur că l-a văzut. Mi-am trecut piciorul peste el ridicându-l exagerat de mult. Ne-am continuat drumul prin pădure, în timp ce copacii susurau în jurul nostru, iar un iepure de câmp s-a oprit o clipă în loc, ne-a măsurat din cap până-n picioare, după care şi-a continuat drumul. M-am gândit la tata. În cele din urmă am ajuns pe culmea colinei de pe care văzusem casa şi calul. Casa era tot acolo, firesc. Noaptea era mai întunecată, dar silueta sa masivă, blazonul şi forma înclinată a acoperişului erau vizibile cu suficientă claritate. M-am uitat la Josie; chipul său era cenuşiu din cauza prafului, dar pe el

i se citea uimirea. În zadar am căutat cu privirea fantome şi îngeri, căci noaptea a foşnit încet şi şi-a păstrat secretele.

În clipa aceea am experimentat cel mai groaznic déjà-vu pe care îl avusesem vreodată. Câini care lătrau şi mârâiau în întunericul nopții. Şi de data asta nu în adâncul pădurii, ci ieşind dintre copaci la mică depărtare în fața noastră. Un bărbat, doi câini, care ne fixau cu privirea. Omul s-a aplecat. Nu era Paulson. A dat drumul câinilor. Am rupt-o la fugă.

Ne-am afundat în pădure, dar Paulson şi Fang ne blocau calea. Alergam orbeşte în zigzag şi m-am gândit la capcane, dar nu puteam face nimic. La un moment dat am țâşnit dintre copaci, ajungând din nou pe povârnişul acoperit cu iarbă, iar în clipa următoare eram din nou în pădure. Mi-am pierdut orice simț al orientării. Nu mai încercam să ne ascundem sau să-i înşelăm pe vânători. Tufele erau strivite, inima ne bătea cu putere, respirația era tot mai accelerată... Fugeam nebuneşte. Acum alergam mâncând pământul spre casă, ceea ce cu siguranță nu putea fi o idee bună. Pădurea se rărise; puieții îşi fluturau ramurile subțiri, iar coroanele copacilor erau tot mai rarefiate. Josie era chiar în fața mea... dar dintr-odată nu mai era. A dispărut de parcă ar fi înghițit-o pământul.

CAPITOLUL 23

JOSIE

La fel ca Alice din cartea lui Lewis Carroll, am căzut printr-o gaură din pământ. Era oare o gaură de iepure uriaşă? Totul părea posibil în acest loc bizar şi neverosimil. Am aterizat pe o podea de pământ cu o bufnitură puternică şi am simţit o durere ascuţită la gleznă. Am auzit un foşnet şi un trosnet deasupra mea şi în clipa următoare Tommy s-a prăvălit prin gaură şi a aterizat lângă mine.

S-a ridicat imediat.

— Josie, te-ai lovit?

Am clătinat din cap, deşi durerea din gleznă era insuportabilă.

— Unde suntem?

Am privit amândoi în sus. I-am auzit pe paznici păşind apăsat deasupra capetelor noastre. Eram sigură că aveau de gând să trimită câinii după noi, dar poate că nu ştiau de existenţa acestui loc tăinuit, pentru că, după un moment de confuzie, în care câinii lătrau şi le auzeam labele mari învârtindu-se în cerc, s-au pus din nou în mişcare şi s-a lăsat liniştea. Tommy s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, iar eu am ridicat din umeri. De unde să ştiu eu ce se întâmplase? Heston era un loc chiar mai ciudat decât se spunea.

Fără tragere de inimă m-am ridicat în picioare şi m-am strâmbat de durere.

— Glezna, am explicat şi m-am sprijinit de el clătinându-mă.

Ştiam ce gândea: „Noaptea asta nu se mai termină”. Nu l-am iubit niciodată pe Tommy la fel de mult ca în clipa aceea, când glezna mă durea îngrozitor şi situaţia noastră era cât se poate de disperată, iar el nu a făcut altceva decât să încuviinţeze din cap,

să-mi întindă mâna şi să pornească din nou, adaptându-se ritmului meu. Am înţeles atunci că nu va renunţa niciodată la mine, că nu mă va părăsi şi că puţini oameni de pe pământ aveau alături o astfel de persoană. În anul care trecuse de când mă sărutase nu se înfiripase nici o poveste de iubire între noi şi mă întrebam deseori dacă şi el se gândea la acel sărut la fel de mult ca mine.

Înaintam dureros de lent, la propriu, şi mă simţeam foarte prost pentru asta, dar îmi scrântisem zdravăn glezna. Tunelul mergea uşor în jos; într-un fel sau altul, viaţa părea hotărâtă să ne ducă sub pământ.

Căzuserăm oare printr-o crăpătură dintre lumi? Cum de oamenii lui Paulson nu se gândiseră să ne caute aici? Pământul de sub picioarele noastre era moale, iar tavanul se înălţa şi cobora succesiv. Apoi drumul a început să urce din nou.

— Ne-am îndepărtat de casă, a murmurat Tommy. Dacă drumul continuă să urce, ar trebui să ieşim în curând. Probabil tot pe moşie, dar poate cu puţin noroc pe vreo potecă, pe drumul spre Skelton...

În faţa noastră se vedea o luminiţă, o licărire slabă. Lumina a căpătat o formă ovală chiar deasupra capetelor noastre, iar tunelul a ajuns la capăt. A fost uşor să ne strecurăm prin acea deschizătură şi să ajungem în...

...într-un loc în care se afla un şir de boxe construite din cărămidă, cu uşi de lemn zăvorâte. Movile de paie, făcute morman precum comoara lui Rumpelstiltskin[5], sclipeau aurii la lumina dată de mangal. Am auzit sunetul inconfundabil al fornăitului unui cal şi tropăitul unei copite pe piatră. Eram într-un *grajd*?

Afară s-a auzit un strigăt, iar noi ne-am uitat unul la altul cu disperare. „Din nou?”

---

[5] *Fata morarului* (în engleză *Rumpelstiltskin*) este un basm german scris de fraţii Grimm, publicat pentru prima dată în 1812. Povestea este despre un pitic rău, Rumpelstiltskin, care poate transforma paiele în aur, dar îi cere fetei morarului primul ei născut după ce se va căsători cu împăratul.

Tommy a descuiat o uşă şi m-a tras înăuntru. Un cal mare şi negru ne-a privit surprins, dar şi surprinderea noastră era pe măsură. Ce căuta un cal bine îngrijit într-un grajd dintr-un conac pustiu? Şi dacă totuşi membrii familiei Barridge foloseau acel loc în secret? Mi-am imaginat cum ar fi fost să fim descoperiți şi duşi în fața unui Barridge! Mai rău de atât nu se putea. M-am cutremurat cu gândul la cei doi gemeni cu fețele împietrite, zâmbete reci şi ochi iscoditori. Ne-am scufundat în grămada de paie din colț. Am auzit paşi mergând de colo-colo printre boxe şi o voce.

— Ne-a spus să ne uităm şi ne-am uitat. Vreau să merg acasă. Aici nu-i nimeni.

O a doua voce a părut să aprobe. Zgomotul paşilor s-a îndepărtat şi s-a auzit o uşă închizându-se. S-a lăsat liniştea, iar noi am mai aşteptat o vreme înainte de a ne scutura de praf şi de a ieşi din boxă. Am ieşit în vârful picioarelor, cu inima bătându-ne nebuneşte în piept, ținându-ne de mână. Şi am dat nas în nas cu un domn care ieşea din boxa aflată în fața noastră.

CAPITOLUL 24

TOMMY

— Vă rog să nu spuneți nimănui că sunt aici, a şoptit.

Nu mai pricepeam nimic. Asta era cu siguranță ceea ce *noi* ar fi trebuit să-i spunem *lui*! Cu o clipă în urmă, nu văzusem în el decât un domn, un stăpân. Eram convins că era unul dintre membrii familiei Barridge şi că ne aştepta spânzurătoarea. Abia acum m-am uitat cu atenție la individul care stătea în fața noastră pe podeaua pietruită. Era sfrijit şi avea fața foarte albă. Părul său lung era demodat şi era îmbrăcat în pantaloni până la genunchi şi o cămaşă albă cu mâneci vaporoase. Cel mai ciudat lucru era însă expresia feței sale: rugătoare, timidă. Nu mai văzusem niciodată nobili care să se uite în felul ăsta la unul dintre noi.

Un cap mare şi alb a apărut deasupra uşii grajdului din spatele lui şi l-a înghiontit în umăr. Un cal superb, fratele geamăn al celui din spatele nostru, doar că nu era negru ca tăciunele, ci alb ca stelele de pe cer.

— Pe noi ne caută, domnule, a spus Josie, nu pe domnia-ta.

— Nu, vreau să spun în afara moşiei Heston. Să nu spuneți nimănui nimic. Promiteți?

Îşi împreuna degetele, după care le desfăcea şi iar şi le împreuna, repetând acelaşi gest la nesfârşit.

Am promis imediat şi a părut uşurat.

— Bine. Nici eu n-aş fi vrut să-i văd pe paznici în seara asta. Ei nu ştiu despre tunel.

— Aşa ne-am gândit şi noi, a spus Josie. Am căzut în el, iar ei nu păreau să-şi dea seama unde am dispărut.

Privirea sa se îndrepta de la mine la Josie şi înapoi la mine. Semăna cu un şoricel cuprins de neastâmpăr, întrebându-se dacă să îndrăznească să ia nişte firimituri.

— Sunteţi braconieri?

Tonul său nu suna acuzator, ci doar curios.

— Nu, domnule. E o poveste lungă, dar eram pe drum spre Silvermoor. L-am auzit pe Paulson cu câinii lui străbătând potecile şi ştim că nu e recunoscut pentru răbdarea faţă de unii ca noi. Ne-am pitit în gardul viu să scăpăm de el şi aşa am ajuns pe proprietatea dumitale, domnule... adică pe moşia Heston. Să ne fie cu iertare. E proprietatea dumitale, domnule?

Începeam să mă întreb dacă *era* într-adevăr un Barridge. Poate că era doar un oaspete sau o rudă îndepărtată a familiei care venise pentru câteva zile. Se comporta mai degrabă ca un prizonier decât ca un stăpân.

Şi-a trecut mâinile peste faţă încercând parcă să-şi şteargă de pe ea toată teama şi confuzia. Eram ca trei şoricei speriaţi, în plină noapte, încremeniţi în loc, măsurându-ne reciproc din priviri.

— N-o să fie a mea niciodată, a spus el, iar mie nu mi-a fost clar ce a vrut să spună cu asta. Apoi a adăugat: Ştiţi că ăsta e un loc nefast, nu-i aşa?

M-am gândit la capcanele pentru oameni şi la firul care declanşa puşca. M-am gândit la felul în care Paulson strivise clopoţeii lui Josie. M-am gândit la averea obţinută în urma acelui accident de demult, la moartea tuturor acelor oameni. Am încuviinţat din cap.

— Îmi pare rău că aţi ajuns aici, a spus el. Pot să vă ajut?

Ne-am privit uluiţi. Era cea mai extraordinară întorsătură a situaţiei din acea noapte.

— Este... foarte amabil din partea dumitale, domnule, am spus circumspect. Vrem să plecăm de pe moşia Heston cât mai curând posibil. Nu vreau să te deranjez şi mai mult, dar prietena mea şi-a scrântit glezna şi, încercând să scăpăm de urmăritori, am rătăcit drumul...

— Sunteţi aşteptaţi la Silvermoor?

— Nu. Doar că... ei bine, domnule, trebuie să o duc pe Josie undeva unde să fie în siguranță și ăsta e singurul loc la care m-am gândit.

— În siguranță? Ești în vreun pericol, domnișoară?

Josie a privit în jos și și-a mutat greutatea de pe glezna dureroasă.

— Da, domnule, într-un fel sau altul cred că sunt.

Era o situație bizară. Parcă ar fi fost prieten cu noi și își asuma rezolvarea problemelor noastre fără ca măcar să știe care erau! Cine era omul ăsta ciudat care bântuia grajdurile în toiul nopții?

Brusc am avut o revelație și mi s-a tăiat răsuflarea. Părul lung și albicios, pielea extrem de albă, calul alb. Era fantoma! El era cel pe care îl văzusem călare pe calul dansator sub razele lunii cu aproape trei ani în urmă. Firește, nu credeam că era *într-adevăr* o fantomă; doar stătea în fața mea în carne și oase. Probabil era un membru al familiei Barridge, deși... purtarea sa făcea ca și această teorie să fie la fel de improbabilă. Aș fi vrut să-i spun atât de multe lucruri, dar părea încă temător și nu am vrut să-l sperii și mai tare. Chiar și așa...

— Domnule, să-mi fie cu iertare, am izbucnit, incapabil să mă abțin, cine ești?

Ochii i s-au umplut de lacrimi, ca și cum identitatea sa ar fi fost cea mai mare dintre poveri. S-a uitat spre cai de parcă și-ar fi dorit să ne explice ei.

— Îmi dau seama că e foarte nepoliticos că nu m-am prezentat, a șoptit, și totuși...

— Nu trebuie să ne spuneți nimic, a spus Josie. M-am simțit frustrat, dar femeile se pricep întotdeauna mai bine să înțeleagă nevoile altora. Rogu-te, domnule, nu ne cunoști, dar te-ai oferit să ne ajuți. E prea destul.

— Pot să vă conduc până la marginea proprietății, a spus el. E o ieșire acolo. O să fiți departe de Silvermoor, dar, dacă aș încerca să vă duc mai aproape, ar însemna să trecem pe lângă casa lui Paulson. N-aș vrea să încerc așa ceva.

— Nici noi, am mormăit. Oricum, deja îmi făceam griji pentru dimineața următoare în mină. Avea să fie o noapte albă, iar o zi în mină fără să mă fi odihnit nu era doar chinuitoare, era și

periculoasă. Am fi recunoscători să putem ieşi în siguranţă de pe moşie. Restul nu mai e problema dumneavoastră.

A consultat ora la un ceas de argint pe care l-a scos din buzunar.

— E abia unsprezece, a spus el. Oamenii încă mai patrulează la ora asta. Am avea mai multe şanse dacă am mai aştepta cam o oră. Sunteţi de acord?

Inima mi-a stat în loc la perspectiva unei noi întârzieri.

— Cum crezi că e mai bine, domnule.

— Ai vrea să mă uit puţin la glezna ta? a întrebat-o pe Josie. Nu mi-aş lua nici o libertate şi am o oarecare pricepere în ale medicinei. Dacă trebuie să-ţi foloseşti piciorul în noaptea asta, poate că ar fi mai bine să-ţi leg glezna.

— Da, domnule, mulţumesc, a spus ea.

Atunci poate că era doctor, chemat să-l îngrijească pe unul dintre cei care păzeau locul. Poate că îşi luase libertatea de a explora grajdurile şi se temea că va fi prins. A luat de pe un raft un sul de bandaje pentru cai.

— Ce nepoliticos sunt! a spus. Pot să vă ofer ceva de băut? Porto?

De parcă eram într-un salon la un pahar de lichior.

M-am uitat la el. Era ca o bizară invitaţie la ceai făcută de un copil.

— Mulţumesc, domnule, a spus Josie.

Părea mult mai capabilă decât mine să accepte evenimentele aşa cum erau. Poate că, după ce fusese închisă de propriii ei părinţi, avea toate motivele să spere că situaţia se va îmbunătăţi.

Neobişnuita noastră gazdă a băgat mâna nici mai mult, nici mai puţin decât în cutia cu hrană pentru cai şi a scos o sticlă care conţinea un lichid rubiniu închis şi un pahar de cristal. Aşadar, era puţin probabil să fie un doctor aflat în vizită la domiciliu.

— N-am decât un pahar, s-a scuzat el. Nu am niciodată musafiri. Poate că veţi avea bunătatea de a-l împărţi, iar eu voi folosi... asta!

Privind în jur, a găsit paharul de lemn folosit pentru a măsura raţiile cailor. L-a şters viguros cu mâneca sa largă şi a turnat o cantitate generoasă în cele două recipiente desperecheate.

— El e Ebony, a spus, întinzându-i paharul lui Josie şi mângâind botul catifelat al calului negru, care a nechezat prietenos. Iar el e Equinox, a explicat şi s-a îndreptat spre boxa unde era calul alb. Să ne aşezăm, iar eu voi inspecta leziunea.

Ne-am înghesuit toţi în boxa calului alb.

— Ne va avertiza dacă vine cineva, a adăugat. Vă rog.

Ne-a făcut semn să ne aşezăm pe jos, aşa că ne-am aşezat. Josie şi-a întins picioarele în faţă, iar el i-a palpat respectuos peste fustă glezna rănită. Amândoi au luat o duşcă zdravănă de Porto, după care el a început s-o bandajeze, cu nişte degete care nu mai tremurau şi nu se mai frângeau, ci erau îndemânatice şi blânde. Ea şi-a muşcat buza, dar nu a scos nici un sunet până la sfârşit.

Apoi ne-am aşezat să privim cum acele ceasornicului din grajd avansau lent spre miezul nopţii. Vinul de Porto ne făcea bine cred. Nu avuseserăm parte doar de un şoc în noaptea aceea, ci de o mulţime de şocuri. Oricât de precar ar fi fost acest moment de linişte, aveam nevoie de el. Copitele uriaşe ale lui Equinox, cel puţin eu le vedeam uriaşe comparându-le cu cele ale micilor ponei agili din mină cu care eram obişnuit, zgâriau uşor podeaua de piatră în timp ce se deplasa între uşa grajdului şi grămada cu fân. O rază de lună cenuşie intra printr-o ferestruică, iar din pădure se auzea o bufniţă.

— Nu am dreptul să vă întreb nimic, când eu însumi sunt atât de evaziv, a spus însoţitorul nostru, dar avem timp la dispoziţie şi, dacă vreţi să-mi spuneţi povestea voastră, aş fi încântat s-o ascult.

Josie i-a povestit tot. Despre închirierea minei Drammel Depth, despre greutăţile tot mai mari cu care se confrunta familia ei, despre decizia lor de a o trimite în mină. I-a povestit despre cearta monstruoasă cu părinţii ei şi despre domnişoara Honeycroft şi domnişoara Embry. I-a povestit cum fusese închisă în magazia cu cărbuni, de unde o salvasem eu, moment în care el s-a întins şi mi-a strâns mâna.

Cred că era prima dată când Josie avusese ocazia să se gândească la tot ce i se întâmplase. Cred că şansa de a-şi spune povestea a fost ca o eliberare, deşi părea să o fi epuizat. S-a

sprijinit de perete şi i s-au închis ochii. În scurt timp a adormit şi nici nu s-a mişcat când Equinox şi-a aplecat frumosul cap alb pentru a o împinge cu botul.

În timp ce Josie dormea, eu şi străinul cel palid am vorbit despre vrute şi nevrute: despre neajunsurile industriei miniere a cărbunelui şi curajul cailor, despre locurile pe care am fi vrut să le vizităm într-o zi şi despre satisfacţiile unei cărţi bune, din care el citise nenumărate, iar eu citisem cinci.

Miezul nopţii a venit şi a trecut. Eram şi eu obosit, nu mă grăbeam deloc să abandonez acest plăcut refugiu şi era clar că şi gazdei noastre îi plăcea compania, dar în cele din urmă s-a mişcat.

— Ar trebui să plecăm, a spus cu regret. Mi-a plăcut mult să stau de vorbă cu voi, dar aici nu sunteţi în siguranţă. Ar fi o dovadă de egoism din partea mea să mai zăbovim.

În timp ce o trezeam pe Josie, el a pus căpăstrul pe calul negru şi l-a condus spre o platformă pentru încălecat.

— O să ne ducă Ebony, a explicat el, în timp ce noi ne luam rămas-bun adormiţi de la Equinox. O să se confunde cu întunericul. Fără şa o să încăpem toţi trei fără probleme.

Era adevărat, Ebony era uriaş. Avea cel puţin optsprezece palme, îndrăzneam să cred.

A încălecat şi împreună am reuşit s-o ridicăm pe Josie şi s-o instalăm în faţa lui. M-am căţărat şi eu în spatele lui şi am ieşit călare din grajd. A tras de hăţuri şi s-a uitat cu atenţie în jur. Totul era tăcut şi nemişcat. L-a întors pe Ebony spre nord şi am pornit la trap vioi prin întunericul nopţii. În sfârşit ceva mergea conform planului. În scurt timp am ajuns la marginea proprietăţii. O poartă îngustă de fier, zăvorâtă cu lanţuri şi lacăte, ne bloca drumul, dar el s-a aplecat şi a tras de lanţuri, iar poarta s-a deschis.

— Paulson nu ştie, a spus el. El crede că e încuiată bine.

Eram pe punctul de a descăleca, dar el m-a oprit.

— Vă duc eu, a spus repede, ca şi cum îi era frică să nu se răzgândească. N-am voie să plec... şi, dacă m-ar găsi... dar ea nu poate să meargă. O să daţi peste Paulson pe potecă când iese să

patruleze în zori şi n-aţi rezolvat nimic. Ebony e rapid. O să vă duc eu la Silvermoor.

Mersesem pe potecile acelea de atâtea ori, în toate anotimpurile şi stările de spirit posibile, la orice oră din zi şi din noapte, dar niciodată nu le străbătusem atât de rapid. Prietenul nostru l-a mânat pe Ebony la un galop uşor; nici vorbă de mersul legănat şi clătinat al unui ponei. Era mai degrabă o senzaţie asemănătoare cu cea de a pluti pe un râu. Picioarele lungi ale calului au străbătut rapid acea distanţă.

La capătul aleii care ducea spre Silvermoor, salvatorul nostru a privit în sus printre şirurile de stejari şi i s-au încovoiat umerii.

— Îmi pare rău, nu pot, a şoptit şi am remarcat că mâinile sale, care ţinuseră cu atâta siguranţă hăţurile, începuseră din nou să tremure.

— Nu-i nimic, a spus Josie, aruncându-şi cu hotărâre un picior peste gâtul lui Ebony. Ai făcut deja atât de mult pentru noi. Îţi mulţumesc din suflet.

Apoi a văzut distanţa mare până la pământ.

— Stai!

M-am lăsat să alunec de pe cal şi am ajutat-o să coboare. Nu a fost o coborâre prea elegantă, dar a ajuns jos fără să-şi mai zdruncine glezna. Apoi m-am întins şi i-am strâns mâna salvatorului nostru.

— Aşa e cum a spus ea, domnule, ai făcut atât de multe pentru noi. Ai toată recunoştinţa mea. Dacă pot să fac vreodată ceva pentru dumneata, o s-o fac. Ştiu că probabil nu am ce, dar îţi rămân îndatorat.

— Spune-mi doar că îmi eşti prieten, a răspuns el pe un ton grav. Este fără îndoială o înţelegere de principiu, căci sunt slabe şanse să ne mai vedem vreodată, dar mi-ar plăcea să ştiu că am undeva un prieten. Doi prieteni.

— Ai prietenia şi recunoştinţa noastră, domnule. Eu sunt Tommy Green din Grindley.

— Eu sunt Josie, a spus Josie, întinzându-se la rândul ei să-i strângă mâna. Josie Westgate din Arden.

A ezitat mult timp şi a pornit încet înapoi spre Heston călare pe Ebony. Apoi s-a întors şi a privit peste umăr.

— Manus, a spus. Dar țineți minte, să nu spuneți o vorbă nimănui.

CAPITOLUL 25

TOMMY

În noaptea aceea am dormit la adăpostul stejarilor de pe pajiştea din faţa conacului Silvermoor. Părea un loc binecuvântat. Fără câini veniţi din iad sau fantome sau capcane mortale. Era însă foarte frig. Am învelit-o pe Josie cu haina mea şi am dormit unul în braţele celuilalt, petrecând restul nopţii fără prea mare confort, dar într-o relativă siguranţă. Soarele a răsărit sub forma unui disc alb ascuns în spatele vălului cenuşiu care acoperea în permanenţă cerul la noi şi m-am gândit că industria era cu siguranţă puternică dacă putea slăbi lumina soarelui. Contele a ieşit la plimbare cu cei doi câini ai săi, iar eu am ieşit împleticindu-mă dintre copaci să-l salut.

Cum era şi firesc, s-a arătat uimit să dea nas în nas cu un străin la o asemenea oră, dar m-am grăbit să invoc cât mai repede numele domnişoarei Honeycroft şi să amintesc de promisiunea pe care i-o făcuse lui Josie. Mi-am cerut iertare de cincisprezece ori în decurs de trei minute. Era descumpănit, mai ales văzând că fusesem întâmpinat de câinii săi ca un vechi prieten. Trezită de glasurile noastre, Josie ni s-a alăturat şchiopătând. Arăta şocant, cu părul ciopârţit şi faţa murdară. Contele nu a părut impresionat sau încântat, dar la urma urmei nu era un om rău, iar ea chiar arăta jalnic.

— Mai bine intraţi în casă şi explicaţi situaţia, a oftat. Nu, nu mie, ci menajerei mele. Ea va avea grijă de fată.

Am oftat uşurat.

— Mulţumesc. Dar ar fi mai bine s-o las pe Josie aici dacă ştiu că e în siguranţă. Intru în şut la opt.

— Eşti unul dintre lucrătorii mei, nu-i aşa? Cum te cheamă?

Tatei nu avea să-i placă asta.

— Tommy Green, milord.

Am fost surprins să constat că numele nu-i era străin. N-a părut însă extrem de mulţumit la auzul său.

— Tommy Green, Tommy Green, a mormăit el, privindu-mă cu atenţie.

Aş fi vrut să nu fi petrecut toată noaptea afară, să nu am ochii umflaţi şi mijiţi şi să nu am părul plin de frunze. M-am uitat în jos şi am văzut cum o omidă mică urca pe mâneca mea stângă. Am desprins-o uşor şi am pus-o pe iarbă, ca şi cum această retuşare a ţinutei mă făcea mai respectabil.

— Mi se pare că aud numele tău mai mult decât pe al oricărui alt sătean, a observat contele. Ce-i toată zarva asta cu Tommy Green, aş vrea să ştiu? Ei bine, ar trebui să mă conving singur. Veniţi cu mine!

— Milord! Aş fi onorat, dar domnul Bulford o să mă jupoaie de viu dacă nu ajung la muncă şi tata la fel dacă pierd leafa... Iertare, domnule, că vorbesc aşa pe şleau.

— Îi voi trimite vorbă lui Bulford şi îţi voi asigura leafa doar de data asta, având în vedere că eu ţi-am cerut să lipseşti. Veniţi cu mine.

Ne-a condus spre casă, iar noi l-am urmat, ţinându-ne de mâini ca doi copii obosiţi, chiar dacă amândoi aveam deja şaisprezece ani şi, în mod normal, n-ar fi trebuit să petrecem noaptea cuibăriţi împreună. În situaţia în care ne aflam, astfel de gânduri erau departe de mintea mea. Eram prea istovit chiar şi să-mi dau seama dacă deciziile pe care le luasem erau corecte, dacă făcusem bine venind aici în felul ăsta sau dacă de fapt ne înrăutăţisem situaţia. Tot ce ştiam era că o scăpasem pe Josie de părinţii ei nesăbuiţi şi că nu mă puteam relaxa încă pentru că, dacă judecata mea era greşită, atunci ar fi fost trimisă înapoi, iar conflictul nu s-ar fi încheiat.

Contele ne-a condus în biblioteca în care Walter mă lăsase să scriu răvaşul cu o seară înainte. Ştiam că şi Josie mai fusese aici. Contele nu a dat nici un semn că ar fi recunoscut-o. E adevărat că, fără cozile sale împletite care o scoteau în evidenţă, Josie

arăta foarte diferit. Îşi tot ducea mâinile la cap încercând parcă să netezească o şapcă invizibilă, iar când făcea asta, ochii i se umpleau de lacrimi. Nu fusese niciodată vanitoasă, dar avea şi ea mândria ei.

— Aşa, a spus contele după ce ne-am aşezat. Nu ni s-a oferit nimic de băut. Acum aştept o explicație.

Am schimbat o privire şi am luat cuvântul. Am spus din nou toată povestea, aşa cum i-o relatase Josie lui Manus în grajd. Când am ajuns la partea despre domnişoara Honeycroft, s-a uitat fix la Josie.

— Ne-am mai întâlnit! a exclamat. Tu eşti cea care a salvat-o pe nepoata mea în ziua aceea?

— Da, milord.

— Dumnezeule. Habar n-aveam. Îmi pare rău, copilă, părul tău...

— Mi l-au tăiat, domnule, a spus pe un ton sfidător. Tommy a spus asta. Ca să par băiat.

— Da, înțeleg. Continuă, Tommy Green.

Am omis în întregime partea despre hoinăreala noastră pe moşia lui Barridge. La urma urmei, îi promiseserăm lui Manus. I-am spus contelui că fugiserăm din Arden şi ne îndreptaserăm direct spre Silvermoor, unde am petrecut noaptea pe pajişte. Am insistat că domnişoara Honeycroft ar dori s-o salveze pe Josie din mina Drammel Depth, chiar dacă eu eram singurul dintre noi trei care n-o cunoştea. Am fost extrem de uşurat când contele a încuviințat.

— Nepoata mea trebuie să se întoarcă luna viitoare, a spus. Fără îndoială va veni mai repede acum, după ce Walter i-a trimis răvaşul vostru. Ştiu exact cum ar proceda în privința lui Josie, aşa că trebuie să fac acelaşi lucru dacă nu vreau să o mânii. Copilă, eşti dispusă să stai deocamdată în camera slujnicelor? Glezna ta va apuca să se vindece şi o poți ajuta pe doamna Roundsby la unele treburi mai uşoare. Nu te voi plăti, dar vei avea hrană şi adăpost şi vei fi în afara pericolului. Apoi, când se va întoarce nepoata mea, puteți găsi împreună o soluție pe termen lung. Cum ți se pare?

— Cred că e cea mai generoasă propunere pe care am auzit-o vreodată, a spus ea încet, lacrimile inundându-i din nou ochii. Mulțumesc, milord. Nu sunt din Grindley, nu aveați nici o obligație față de mine...

— Cu excepția serviciului pe care i l-ai adus nepoatei mele, i-a amintit el.

— Da, asta aşa-i. Orişicum, n-am cuvinte să spun cât de mult uram ideea de a lucra în mină. Era ca şi cum un hău mare şi negru în care sălăşluia groaza mă înghițise cu totul chiar înainte de a ajunge acolo.

— Nu te mai gândi la asta. Coralie nu ar permite niciodată aşa ceva. Dacă eu aş permite asta, m-ar... jupui de viu, cred că asta e expresia, nu-i aşa? O voi chema pe doamna Roundsby.

Menajera era o persoană mai înțelegătoare decât majordomul, dar nu cu mult. Chiar şi aşa, după ce contele i-a explicat situația, trăsăturile ei s-au îmblânzit. Domnişoara Coralie era favorita tuturor locatarilor din casă şi toată lumea din Silvermoor ştia povestea curajoasei fete din Arden care o salvase. O baie şi o masă bună erau primele pe listă, a spus ea, după care era nişte argintărie care trebuia lustruită.

Josie s-a ridicat în picioare, pregătită să o urmeze.

— Mulțumesc, doamnă, i-a spus ea. Îți sunt atât de îndatorată.

Doamna Roundsby a părut să se înmoaie şi mai tare. Apoi Josie s-a întors spre conte.

— V-am mulțumit o dată, milord, dar nu mi se pare îndeajuns. Mulțumesc de o sută de ori. Mulțumesc pentru tot restul vieții.

Apoi a îngenuncheat în fața mea, mi-a luat mâinile şi le-a sărutat.

— Şi îți mulțumesc în primul rând ție, Tommy, a spus cu o voce răguşită. Dacă nu erai tu, nu ştiu unde aş fi în clipa asta. Sunt în siguranță datorită ție, Tommy.

Mi-am pus capul peste ciuful ei roşu. I-am sărutat părul şi mi-am dat seama că nu ştiam când aveam s-o revăd. Contele ne arătase multă îngăduință, dar nu mă aşteptam să-mi spună: „Tommy, băiete, poți să te simți ca acasă atâta vreme cât prietena ta va sta aici şi să vii în vizită oricând vrei”.

— Haide, copilă, n-am toată ziua la dispoziție, a spus doamna Roundsby, iar Josie s-a ridicat.

Şocul evenimentelor recente i se citea încă în ochi şi ştiam că nu avea să fie atât de mândră încât să rateze din nou şansa la o viață mai bună, nici măcar de dragul meu. Mă bucuram să ştiu asta. Trebuia să-şi consolideze poziția, să se asigure că nici minele, nici Arden nu mai puteau ridica vreo pretenție asupra ei. Şansa mea nu venise încă. Dar avea să vină, mi-am spus eu în timp ce o urmăream cum se îndepărta şchiopătând. Cel puțin aşa speram.

Când am rămas singuri, contele m-a condus afară din casă şi am continuat să stăm de vorbă pe alee. S-a interesat dacă eram acelaşi Tommy Green care vorbise cu fiul său Walter la petrecerea de Anul Nou de la cumpăna dintre secole şi cel căruia Walter îi trimisese cărțile. Am încuviințat că eu eram. A remarcat că îi păream cunoscut şi m-a întrebat dacă ne-am mai întâlnit. I-am spus despre premiile de la şcoală, toate trei.

— Aşa deci? a exclamat, părând foarte nedumerit.

M-am întrebat de ce i se părea atât de surprinzător. La urma urmei, ştia că băieții din sat câştigau premii la şcoală. Apoi m-a întrebat ce ar spune Bulford despre mine dacă s-ar duce să-i ceară lămuriri despre munca şi caracterul meu. Abia îndrăzneam să sper că poate se gândea să-mi ofere o altă slujbă.

— Nu vreau să mă laud, domnule, dar ar avea numai cuvinte de laudă despre mine. Cred că ar spune că sunt un bun muncitor, ştiu să-mi țin gura şi fac ce trebuie făcut. Sunt puternic, iar ceilalți ştiu că pot conta pe mine, domnule.

— *Aşa deci*, a repetat, arătând descumpănit.

Părea destul de amabil pentru un nobil, dar poate că îi era greu să accepte o opinie prea bună despre un băiat din clasa muncitoare.

— Bine, bine. Asta e o turnură interesantă. Cred că îți dai seama că pot să-l întreb pe Bulford despre tine şi să verific ce ai spus?

M-am încruntat.

— N-am spus nimic care să nu fie adevărat, milord.

— Înțeleg. Băiete, arăți de parcă abia te mai ții pe picioare. O să-i spun lui Matthias să te ducă înapoi. Ai grijă să dormi restul zilei. Trebuie să-ți recapeți puterile pentru următorul şut sau ai putea primejdui siguranța celorlalți.

M-am simțit ofensat; cunoşteam pericolele din mină mult mai bine decât el. Şi era clar că nu avea de gând să-mi ofere o slujbă, ci doar îşi satisfăcea curiozitatea. Oricum, i-am mulțumit şi, când ne-am despărțit, nu m-am putut abține să nu-i pun o întrebare care mă chinuise toată noaptea. Era o bănuială care creştea tot mai mult în mintea mea, chiar dacă n-avea nici un sens. Manus.

— Domnule, pot să vă întreb ceva? Fiul cel mare al lui Barridge, cel care a murit. Cum îl chema, domnule? Ştiți cumva?

S-a uitat la mine bănuitor.

— De ce mă întrebi? Sper că nu te gândeşti să creezi probleme, nu-i aşa, Tommy Green? Sper că nu-ți bagi nasul în treburi care nu te privesc.

Vorbea ca tata.

— Nu, domnule. Doar că eu şi Josie vorbeam despre povestea asta tristă aseară ca să ne treacă timpul mai repede şi nu ne aminteam cum îl chema.

A încuviințat din cap.

— E într-adevăr o istorie tristă. Îți spun, după care te duci acasă. Îl chema James.

— Ah.

Mă înşelasem. Eram dezamăgit, fără să înțeleg nici eu de ce.

— James Manus Barridge, a adăugat contele. Bietul de el!

CAPITOLUL 26

JOSIE

Aprilie 1902

Trei săptămâni mai târziu, a început noua mea viață în York. La început nu-mi venea să cred că era adevărat. În fiecare dimineață mă aşteptam să mă trezesc în casa familiei mele, cu Martha şi Tansy alături de mine în pat, sufocându-mă cu părul lor, în timp ce mama îşi striga de jos vreo nemulțumire. Totuşi, în fiecare dimineață mă trezea sunetul clopotelor catedralei plutind peste porțile şi străduțele oraşului până la noi, pe strada Mount.

În fiecare zi de când eram la York, când mă trezeam, rămâneam câteva clipe în fața ferestrei înainte de a mă îmbrăca. Nu stăteam mult; eram slujnică acum şi nu aveam o viață de trândăveală. Era însă o viață mai bună din multe puncte de vedere. Poate că lucrurile n-ar fi stat aşa în altă casă, dar era o plăcere să lucrez pentru familia Honeycroft, iar doamna Crane, menajera, era o femeie de treabă. Fusesem atât de norocoasă să vin aici.

Desigur, domnişoara Coralie o înlocuise de mult pe Sheila cu o nouă cameristă, o ființă cu ochi ca de peşte pe nume Sarah, dar a dat-o afară şi în locul ei am venit eu. Realitatea nu a fost atât de dură precum pare, pentru că domnişoara Coralie nu era acest gen de persoană. Am aflat că situația nu fusese de la început agreabilă. Domnişoara Coralie nu reuşise niciodată să se ataşeze de fată, care era reținută şi abătută, deşi era eficientă în muncă. Fusese însă eficientă şi în privința sustragerii unor linguri de argint din cămară, după cum mi-a mărturisit doamna Crane, iar familia Honeycroft a vrut să o trimită la plimbare, dar Sarah a plâns mult.

Avea o soră cu un picior strâmb care trăia în Ripon, a explicat ea. Exista un doctor care o putea ajuta, dar onorariile sale erau mari şi de aceea fura. Când domnişoara Coralie m-a găsit la Silvermoor, cu glezna scrântită şi părul ca nişte pene arămii, s-a apucat imediat să caute o altă slujbă pentru Sarah. Înainte de a trece două săptămâni, fata era deja stabilită la Ripon, într-o gospodărie mai mare, ceea ce însemna o leafă mai mare, şi îşi putea vizita sora duminica. Domnişoara Coralie avea o energie extraordinară când trebuia să acţioneze!

Şi astfel mi-am găsit locul la Gravenagh House, pe strada Mount, în York. Era primăvară şi părea momentul perfect pentru un nou început atât de hotărâtor. Acea scurtă pauză din faţa ferestrei de la începutul zilei a devenit importantă pentru mine. Fereastra dădea spre o grădină pătrată cu pomi fructiferi cu frunze închise la culoare, despre care am aflat câteva luni mai târziu că erau pruni. Avea o pajişte îngrijită şi arbuşti ornamentali tăiaţi în forme fanteziste. Era înconjurată de ziduri de piatră, dincolo de care se zăreau fragmente ale altor grădini şi acoperişuri. În acele prime săptămâni, şofranul violet şi auriu crea o explozie de culoare în fiecare colţ. Era o privelişte obişnuită în felul său, dar diferită de orice mai văzusem până atunci. Mă minunam de frumuseţea simplă a peisajului văzut dintr-o casă din oraş şi mă simţeam recunoscătoare. Recunoscătoare şi vinovată.

Noi, oamenii, suntem nişte fiinţe ciudate. Duceam în sfârşit o viaţă mai bună decât visasem vreodată, dar în fiecare zi mă măcina senzaţia de vină. Vină pentru că mă simţeam mai acasă aici decât în Arden, pentru că mă simţeam mai în siguranţă şi mai fericită alături de domnişoara Coralie decât cu propria mea mamă şi mai ales pentru că eu găsisem o scăpare, iar Tommy nu. Încercam să-mi înăbuş acest sentiment scriindu-i lui Tommy în fiecare seară, când terminam munca, şi trimiţând în fiecare lună întregul meu salariu acasă, la Arden. Domnişoara Coralie nu a fost încântată când a aflat despre asta.

— Nu, Josie, m-a certat ea. Acesta e începutul noii tale vieţi. O viaţă *a ta*. Aici nu eşti oaspete, eşti angajată. Primeşti o sumă de bani pentru că este proporţională cu munca pe care o depui. Ştiu

că eşti încă tânără, dar într-o zi o să te pensionezi. Din ce o să trăieşti dacă le dai altora toţi banii tăi?

Credeam că o să-mi explodeze capul. Să fiu independentă şi să pot să-mi aleg singură viitorul? Să câştig bani, fără pretenţii sau obligaţii? Era prea devreme să-mi dau seama că acestea erau posibilităţi reale. Eu şi domnişoara Coralie făceam parte din două lumi diferite. Am încercat să-i explic că, acolo de unde veneam eu, le aparţineam părinţilor mei, prin urmare toţi banii pe care îi câştigam erau şi ai lor. Acasă ar fi trebuit să le dau banii direct lor, contribuţia mea faţă de gospodărie. Ea şi-a scuturat însă frumosul cap.

— Dar acum nu mai eşti la Arden. Nu mai trăieşti în casa lor şi nu-ţi mai asigură ei hrana şi locuinţa. Eu fac asta acum. Crezi că ar trebui să-mi dai mie banii pe care îi câştigi? Nu mai faci parte din tagma minerilor. Acum eşti slujnică, iar personalul casnic îşi gestionează treburile altfel.

Un fior mi-a străbătut tot trupul când a spus asta. Un fior de bucurie şi de teamă. *Nu mai fac parte din tagma minerilor?* Oare chiar reuşisem să scap? Chiar aveam *voie*?

Am învăţat ce presupunea noua mea slujbă: să aranjez coafuri, să cârpesc haine mai fine decât mi-aş fi putut imagina vreodată, să calc lenjeria de corp atât de albă încât părea făcută din petale de trandafiri. M-am obişnuit cu cei din jurul meu, cu temperamentele şi înclinaţiile lor; cu domnişoara Honeycroft şi cu fratele ei, cu tatăl şi mătuşa sa şi cu ceilalţi servitori: buna şi agera doamnă Crane, sfioasa May, menajera, şi Norman, lacheul, un individ simpatic care îndeplinea şi rolul de asistent al celor doi domni.

Apoi m-am deprins cu oraşul. La început îmi era frică să mă aventurez afară. La Arden cunoşteam locurile ca-n palmă. Nu ştiam să descifrez o hartă, să cer indicaţii sau să mă bazez pe propriile resurse. Înainte, viaţa mea fusese atât de *previzibilă*. Trebuia însă să fac diverse comisioane pentru domnişoara Coralie. Trebuia să ştiu să ajung la oficiul poştal, la librărie, la mercerie, la magazinul de dulciuri. (Magazinul de dulciuri era foarte important pentru domnişoara Coralie!) Şi, în scurt timp, nu mi-a mai fost frică de străzile pavate şi pietruite, de trăsurile care

treceau grăbite pe lângă mine, de forfota oamenilor. Pe măsură ce învățam traseul de la Gravenagh House la cabinetul doctorului, sau de la brutărie la bijutier, am aflat unde erau localizate şi alte obiective: catedrala, hipodromul, sala de concerte. Şi toate erau mai frumoase decât puteam descrie în scrisorile pe care i le trimiteam lui Tommy.

În tot acest timp, pe măsură ce descâlceam tainele noului meu mediu şi ale noului meu rol, mintea mea era pe jumătate acasă. Îmi era dor de Tommy în fiecare clipă şi îmi făceam griji pentru el. Nu aveam nici o îndoială că îl iubeam şi lucrul ăsta mă îngrijora, pentru că nu speram că mi-ar fi putut împărtăşi sentimentele. Nu ştiam când aveam să-l văd din nou. Şi mi se părea în continuare atât de *nedrept* că reuşisem să scap de viața în mina de cărbuni înaintea lui Tommy.

Un alt motiv de îngrijorare era succesiunea evenimentelor care mă aduseseră la York. Părinții mei. *Mama* mea!

Erau hotărâți să mă trimită în mina Drammel Depth. Chiar dacă aveam şi alte soluții la îndemână, ei asta doreau. Era suficient de bine pentru mine. Toate aceste gânduri mă munceau în timp ce mergeam pe străzile din York şi când îi scriam lui Tommy, seara târziu, înainte să mă ia somnul. Apoi mă trezeam ținând tocul în aer, cu privirea ațintită în întuneric şi încruntându-mă.

Nu crezusem niciodată că familia mea era *rea*. Deşi nu mă înțelesesem niciodată bine cu mama, nu mă gândisem la asta ca la un lucru neobişnuit sau tragic. Acum însă vedeam felul în care lordul Sedgewick vorbea cu Coralie şi Cedric, felul în care îi tratau tatăl şi mătuşa lor aici, la Gravenagh House. Deşi Tommy avea o relație dificilă cu tatăl său, mama sa părea o persoană mai blândă şi mai afectuoasă decât a mea. E adevărat că nu găseşti doi oameni la fel, dar...

Mai era şi *felul* în care mi-au spus că trebuia să lucrez în mină. Nici măcar nu-şi *doreau* să mă poată salva de la o asemenea soartă. Oamenii de pe la noi nu erau sentimentali, nu mă aşteptam să plângă şi să mă acopere cu sărutări. Era însă o altă limită pe care părinții mei o depăşiseră. Mi-am amintit de fața mamei când mi-a spus ce hotărâseră. Ceea ce am citit în ochii ei

în seara aceea nu era resemnarea sumbră de a da o veste dureroasă, ci satisfacție. Era aproape..., mi-a venit în minte un cuvânt dintr-un colind de Crăciun, bizar şi deplasat, o *jubilare*. Am respirat adânc când mi-am amintit toate astea, iar din toc mi s-au scurs trei pete mari de cerneală pe scrisoarea pentru Tommy. Ar fi fost *bucuroasă* să mă vadă în mină. Dar oare de ce?

CAPITOLUL 27

TOMMY

Vara anului 1902

În luna mai a acelui an, am aflat că Războiul Burilor se încheiase. Transvaalul făcea acum parte din Imperiul Britanic. Visam în continuare la Africa, la pâlcurile de zebre cu dungi albe şi negre care străbăteau câmpiile, la oamenii cu pielea neagră care ştiau... habar n-aveam ce ştiau, dar eram sigur că era ceva total diferit de ceea ce ştiam noi şi că mi-ar fi plăcut să aflu. Zambezi, aşa cum îmi aminteam de la şcoală, era cel de-al patrulea fluviu ca mărime din Africa. Nilul era cel mai lung şi încă mai visam şi la Egipt: la Moise în coşul de papură, la cămilele cu buze ca de cauciuc şi mersul uşor şi la palmierii verzi, apa albastră, deşertul auriu...

Fluviul Zambezi se vărsa în Oceanul Indian şi îmi doream să văd India mai mult decât orice altceva, pur şi simplu pentru că mi-era foarte greu să mi-o imaginez. Uneori mi se părea că, dacă aş asculta cu mare atenţie, aş putea auzi cântecul Indiei, oricare ar fi fost melodia sa, sau că, dacă aş fi inspirat foarte adânc, aş fi putut să-i simt aroma. Nu plecasem însă nicăieri din Grindley...

Josie locuia acum în York şi, deşi prietenia noastră continua prin intermediul scrisorilor, îmi rămânea mult timp liber duminica. Cât de dor îmi era de fata asta! Încă mai ieşeam să hoinăresc când puteam, căci aveam nevoie de aer şi de lumina zilei ca de mântuirea sufletului. Urcam dealul şi îmi aminteam de discuţiile şi de râsetele noastre. Fără ea, peisajul era neprimitor.

Privirea mea scruta neconsolată cerul brăzdat de urme alburii şi siluetele negre ale păsărilor ce se roteau în cerc, pietrele ascuţite

care ieşeau la iveală din iarbă şi domneau peste câmpurile necultivate. Sufeream în bătaia vânturilor tăioase, care se năpusteau şi măturau totul în cale ca nişte forţe puternice venite să ne doboare. Mă gândeam că, dacă Dumnezeu era aşa cum susţinea predicatorul, exigent şi sever în judecata Sa, atunci eram probabil mai aproape de El decât locuitorii altor meleaguri. Dacă însă divinitatea era aşa cum îmi plăcea *mie* să mi-o imaginez, o forţă menită să ne călăuzească spre progres şi lumină, eram probabil în locul cel mai uitat de Dumnezeu de pe pământ.

În majoritatea duminicilor mergeam la biserică, încercând să-mi caut mângâierea în credinţa în Dumnezeu. Nu l-am găsit însă, sau cel puţin nu l-am găsit pe Dumnezeul pe care inima mea îl recunoştea în taină. Predicatorul Tawney ne vorbea numai despre datorie şi devotament. „Religia oamenilor muncitori", aşa era numit metodismul. Ce însemna asta? Nimeni în afară de mine nu părea să se întrebe de ce muncitorii ar trebui să aibă o religie diferită de cea a celorlalţi oameni.

Ascultam cu atenţie şi mă gândeam la spusele lui Tawney. Această credinţă i-a ajutat pe mulţi dintre ai noştri să se împace cu traiul înhămaţi la jug şi cu diferitele chipuri ale tragediei. Toată viaţa mi se spusese că Dumnezeu a creat o orânduială clară în care fiecare îşi îndeplineşte rolul, că din voia Lui făceam noi ceea ce făceam.

Aveam impresia că era foarte util şi confortabil să crezi asta dacă erai conte sau proprietar al unor mine de cărbuni. Era util şi dacă erai predicator, iar traiul tău era în mâinile contelui. Dacă erai însă miner, nu mai era la fel convenabil. De fapt, era de-a dreptul regretabil.

Am decis să merg să o văd pe domnişoara Embry. Era o persoană instruită. O ajutase pe Josie să facă progrese la scris şi la citit. Eram sigur că m-ar fi ajutat şi pe mine. Visurile mele fuseseră neglijate prea mult timp.

Nu mai fusesem la Arden de când plecase Josie. Nu trecuse mai mult de o lună de la noaptea aceea aventuroasă, dar mi se părea că totul se întâmplase într-o altă viaţă. Două zile mai târziu, Sam Westgate venise să ne bată la uşă, căutându-şi fiica. I-am spus cu toată sinceritatea că nu era la noi. Nu ne-a luat mult timp să-i

arătăm mica noastră proprietate şi să-i dovedim că Josie nu era acolo. Cât despre restul poveştii, am minţit cu neruşinare.

Sam aflase într-un fel sau altul că nu mă prezentasem la muncă în ziua de după fuga lui Josie şi a tras concluzia logică (şi corectă). Tata a fost însă cel care a dat credibilitate poveştii mele cum că avusesem febră.

— Nici un fiu de-al meu nu s-ar apuca să hoinărească pe câmp după o fetişcană, a declarat el. Fata ta a fost întotdeauna o piază rea pentru Tommy şi nu-mi pare rău c-a plecat. Nici nu mă miră, de fapt, dacă voiai s-o trimiţi în mină. Ăla nu-i loc pentru o fată. Dar asta e treaba ta. Iar casa asta e a mea.

Atât de mare era greutatea caracterului tatei, autoritatea de care se bucura ca persoană care reprezenta coloana vertebrală a unor comunităţi precum a noastră, încât Sam Westgate a plecat cu coada între picioare.

La început, tata fusese cât pe ce să mă jupoaie când a aflat că nu mă dusesem la muncă. Fuseseră oameni care îşi pierduseră slujbele pentru mai puţin de atât. Contele s-a ţinut însă de cuvânt şi l-a lămurit pe Bulford, care l-a lămurit pe tata. Cred că tata a fost şocat că însuşi contele se interesase de problemele mele. Plecarea lui Josie a fost pentru el o consolare; întotdeauna o considerase o pacoste pentru mine. Nu minţise când afirmase că plecarea ei era o binecuvântare. Şi astfel incidentul a fost dat uitării, cel puţin în Grindley. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Arden.

La scurt timp după ce am împlinit şaptesprezece ani, mi-am reluat obiceiul de a merge la biserică doar ocazional şi am început s-o vizitez pe domnişoara Embry în unele zile de duminică. Acceptase imediat să facă puţină şcoală cu mine, să se ocupe de exprimarea mea şi să-mi lărgească orizontul cunoştinţelor despre lume. Erau doar câteva ore duminica, dar erau un moment de răgaz în programul meu săptămânal, o comoară intelectuală pe care s-o iau cu mine în mină.

Dar după a cincea mea vizită la domnişoara Embry am fost atacat pe potecă de Sam Westgate şi de trei dintre amicii săi.

— O să te învăț minte că mi-ai furat fata! a pufnit el, dându-mi un picior în coaste. O să te învăț minte că mi-ai luat de la gură o leafă! Nu-mi pot hrăni familia acum din cauza ta!

Întâmplător, ştiam că nu era adevărat. Josie trimitea în continuare o parte din salariul ei acasă în fiecare lună şi erau mai mulți bani decât ar fi câştigat în mină. Martha începuse să lucreze la suprafață la mina Hepzibah – fetele mai mari şi femeile lucrau deseori acolo şi nu era o problemă foarte mare – deci mai încasa ceva bani în plus şi de aici. Şi, desigur, avea o gură mai puțin de hrănit. Dar o nemulțumire imaginară poate pune stăpânire pe un om la fel de mult ca una reală, iar Sam nu era un om cu un caracter deosebit. Îi plăcea să îi tragă pe alții la răspundere pentru necazurile sale şi aflasem că începuse să cheltuiască banii primiți în plus la White Rose, în Steepley. Pe asta se duceau banii câştigați cu greu de Josie.

Atacul m-a luat prin surprindere, iar violența sa m-a şocat. Ştiam că nu plăteam numai pentru frustrările lui Sam, ci şi pentru multe altele. Salariile reduse, condițiile de muncă inumane, senzația de neputință, toate astea s-au transformat în lovituri care au plouat asupra mea sub pretextul unei pedepse justificate.

— Şi ce i-ai făcut când ai luat-o cu tine? a urlat Sam, aproape pierzându-şi echilibrul din cauza forței cu care mă lovea. Am ştiut întotdeauna că e o târfă nenorocită, la fel ca mamă-sa. Am ştiut întotdeauna că o s-o ia pe căi greşite. O să te învăț eu ce se întâmplă la Arden când un bărbat duce o fată pe căi greşite.

Ca şi cum asta ar fi fost o răzbunare! Ca şi cum i-ar fi păsat de onoarea ei sau de demnitatea ei sau de bunăstarea ei. M-am luptat din toate puterile, dar patru contra unu nu e o luptă dreaptă. Aşa cum am mai spus, m-au luat prin surprindere şi erau furioşi.

— Să nu mai apari prin Arden! mi-au aruncat înainte de a o lua la fugă şi de a mă abandona. Dacă nu vrei să terminăm ce-am început.

Se porni să cadă o ploaie uşoară. Zăceam pe jos, bătut măr şi însângerat. Era o constantă a vieții mele faptul că, în timp ce zăceam acolo, gândul care nu-mi dădea pace nu era dacă aveam

să supraviețuiesc sau nu, ci cum puteam să muncesc într-o asemenea stare şi ce avea să spună tata.

CAPITOLUL 28

TOMMY

Nu m-am putut duce la muncă o săptămână şi, fireşte, nu am fost plătit. Îmi dădeam seama că tata ar fi vrut să mă bată cu mâna lui, dar aş fi fost şi mai mult timp incapabil să muncesc şi, prin urmare, rezultatul nu ar fi fost cel dorit.

În timp ce zăceam în pat, m-am gândit la atacul lui Sam Westgate. Mi-era uşor să-i înţeleg motivele: luându-i fata, i-am luat ceva care-i aparţinea şi, când cineva are atât de puţine lucruri ca noi, fapta mea era o ofensă majoră. Îi pusesem sub semnul întrebării aptitudinile de tată, de familist, de persoană respectabilă. Fapta mea era ca o declaraţie făcută lumii întregi că eu ştiam mai bine decât el ce era bine şi ce nu, aşa că trebuia, fireşte, să fiu pedepsit pentru asta. Chiar şi aşa, aveam senzaţia că îmi lipseşte o piesă din puzzle. Nu acţiunile sale mă derutaseră, ci cuvintele sale. „Am ştiut întotdeauna că o s-o ia pe căi greşite."

De ce era previzibil ca Josie s-o ia pe căi greşite? Era cea mai onestă şi mai inimoasă persoană pe care o cunoşteam. Nu fusese curtată niciodată, nu cochetase cu nimeni, nu avea nici urmă de făţărnicie. Apoi mi-am amintit:

„Am ştiut întotdeauna că e o târfă nenorocită, la fel ca mama-sa."

Cum să-i spui aşa ceva unui duşman, în prezenţa altor oameni din sat? Nu văzusem şi nu auzisem nimic niciodată despre Maggie Westgate care să justifice o astfel de afirmaţie. Dar, chiar dacă ar fi avut o aventură sau s-ar fi măritat fără să fie fecioară, astfel de lucruri erau rezolvate într-un anumit mod în comunităţi

ca a noastră. Chiar dacă toată lumea ştia, soţul sau soţia nedreptăţită nu se manifesta niciodată în public. În seara aceea Sam o luase razna. Acum mai mulţi dintre tovarăşii săi de muncă îl auziseră când îşi făcuse soţia târfă nenorocită. Lăsând la o parte umilinţa *ei*, *Sam* nu ar fi putut trece peste asemenea ruşine! Ce situaţie extremă îl determinase să spună aşa ceva?

O considerasem întotdeauna pe Maggie o femeie dură, nu îndeajuns de iubitoare cu scumpa mea Josie, lipsită de imaginaţie şi neînţelegătoare. Dar desfrânată? Capricioasă? Pasională? În nici un caz. Mai presus de toate, relatările lui Josie o descriau pe mama ei în faţa focului, a calandrului, mânuind acul, cu trei fiice în jurul ei. I-ar fi fost al naibii de greu să-şi facă timp să calce pe alături.

„Am ştiut întotdeauna că e o târfă nenorocită, la fel ca mama-sa." Bănuielile m-au potopit ca un şuvoi de apă rece. Oare era posibil să...? Oare ea...? Oare Josie nu era fiica lui Sam? Antipatia lui Maggie faţă de ea mi se păruse întotdeauna dusă la extrem. O altă idee m-a izbit, tăindu-mi respiraţia. Părul roşu al lui Josie. Exact aceeaşi nuanţă ca cel al domnişoarei Honeycroft. Contele de Silvermoor şi numeroasele sale cuceriri. Petrecuserăm multe ore ţesând fantezii despre o posibilă legătură de rudenie între mine şi el, dar dacă Josie era de fapt înrudită cu el?

Desigur, nu era obligatoriu să fie nici unul dintre noi. Poate că nu era nimic adevărat în cuvintele lui Sam; poate că Maggie nu făcuse niciodată aşa ceva. Sau, dacă o făcuse, putea fi vorba de oricine. Nu trebuia neapărat să fie un nobil; nu erau ei singurii oameni în căutare de plăceri. Doar că părul său... Mai erau şi alţi oameni în afară de Josie şi domnişoara Honeycroft care aveau părul roşu, mi-am spus eu. Nu *toţi* erau înrudiţi.

Mi-am dat seama că nu-i puteam mărturisi bănuielile mele, în primul rând pentru că nu aveau nici o bază reală. Şi cum i-aş fi putut relata cuvintele tatălui ei? Părinţii ei îi provocaseră deja prea multă suferinţă. Viaţa ei era acum mai bună, cel puţin era fericită. Trebuia să uit toată povestea. Nu mai eram copii să ne jucăm de-a identităţile secrete şi originile misterioase.

Un grup de bărbaţi din Grindley s-a dus într-o seară la Arden şi l-a ameninţat pe Sam să nu mai pună vreodată mâna pe mine.

Nu a fost comisă nici o violență, majoritatea minerilor se respectau reciproc prea mult pentru a-l face pe un ortac inapt de muncă, dar mesajul a fost clar.

Nu mai e nevoie să spun că mi s-a interzis cu desăvârşire să mă mai duc la domnişoara Embry. Tata a spus că nu aveam de ce să-mi pierd timpul cu doamne negustorese care erau mult deasupra celor de teapa mea. De ce trebuia să merg mereu unde n-aveam ce căuta şi să provoc necazuri? a vrut el să ştie, înainte de a înceta pur şi simplu să mai vorbească cu mine. Ruptura dintre noi a durat aproape o lună.

Zăceam ca un sac de cartofi, dar pe dinăuntru eram ca un taur furios. De ce fiecare lucru pe care mi-l doream îmi era refuzat? M-am lăsat copleşit de un sentiment de autocompătimire în timp ce mă odihneam, îmi rumegam gândurile negre şi mă vindecam încetul cu încetul.

În acea perioadă am primit cea mai proastă veste posibilă. Arnold Moore, un ortac din satul nostru, a murit în urma unei explozii de metan. Micul Benny Larkin s-a dus înapoi să-l scoată de acolo, dar Arnold era deja mort şi Benny a avut aceeaşi soartă. Doi tineri dispăruți dintre noi. Două familii au suferit o pierdere îngrozitoare. Iar la biserică, predicatorul Tawney ne-a spus că moartea lor fusese pentru o cauză nobilă. Dar oare aşa era? Chiar aşa era?

Benny fusese cu siguranță un erou şi mă întrebam ce mai aveau de spus toți despre el acum, toți acei bărbați care îi făcuseră viața un iad. Când mă gândeam la cum fusese viața lui Ben, mi se rupea sufletul. Mi-am amintit de bărbații care îi trăgeau pantalonii jos şi râdeau pe seama lui. Mi-am amintit cum fața lui sfrijită s-a luminat sub razele soarelui reflectate de apa râului în timp ce îmi arăta găleata.

„Uită-te la calu' popii, Tommy, ce culoare!"

Ştiam că Benny visase la o altă viață. Bănuiam că şi Arnold la fel. Nu avuseseră însă această opțiune. Să mori făcând o activitate care ți-a fost impusă de altcineva; era oare acesta un act nobil? Cât de ironic era faptul că Benny fusese tachinat drept molâu, fusese disprețuit şi chinuit, când de fapt era atât de curajos.

Cele două mângâieri ale mele în acea perioadă au fost sora mea Connie şi scrisorile de la Josie. Eu şi Con ne înțelegeam unul pe celălalt. Şi ea căuta bucuria şi frumusețea într-o lume în care astfel de lucruri nu abundau. În cele din urmă mai fusese un concert, la câțiva ani după primul, şi am fost cu toții plăcut surprinşi că tata nu s-a opus ca sora mea Connie să participe a doua oară. Connie a cântat o melodie solo. Doamna Tawney a lăudat-o călduros pentru interpretare şi i-a spus că avea o voce remarcabilă pentru un copil atât de mic. Connie ne-a povestit mândră, iar tata s-a răstit la ea că vorbea prostii şi că devenise vanitoasă. Nu era adevărat, fireşte. Chiar şi atunci când a primit şi mai multe laude după spectacol, nu şi-a pierdut capul, dar a făcut greşeala să spună acasă că şi-ar dori să devină cântăreață. Când s-a pus problema unui al treilea concert, tata i-a interzis să mai participe.

— Ifose şi gărgăuni. Ştiam eu! a mormăit el.

În săptămâna aceea m-am odihnit. I-am scris domnişoarei Embry, explicându-i de ce nu o mai puteam vizita, şi am primit un răspuns amabil, pe care tata mi l-a smuls înainte de a-l termina de citit şi l-a aruncat în foc. Apoi a făcut acelaşi lucru cu hârtia pentru scrisori pentru care strânsesem cu greu bani să o cumpăr de la magazinul local. Prin urmare, o vreme nu am putut să-i mai scriu lui Josie; ştiam că avea să fie îngrijorată.

Era dureros să ți se răpească orice cale de comunicare cu lumea. Tata nu voia să fie dur, dar nu ştia ce să mai facă cu mine. Acțiunile mele imprevizibile şi înclinațiile inexplicabile continuau să încolțească precum lăstarii pe un vrej uriaş de fasole, iar el le tot reteza cu un topor metaforic, încercând să le împiedice să-i invadeze viața şi să declanşeze haosul. Crengile erau cum erau; le putea tăia una câte una, pe măsură ce apăreau. Putea chiar să reteze şi trunchiul. Rădăcinile erau însă cu totul altceva şi erau adânci.

Orice ființă care se confruntă cu pericolul dispariției se apără; e în firea lucrurilor. Aşadar, deşi la suprafață păream resemnat, furia mea creştea. Învățătorul nu voia să mă învețe, predicatorul nu voia să mă învețe, Walter nu avea voie să mă vadă, iar acum nu mai puteam s-o vizitez nici pe domnişoara Embry. Toți cei care

ştiau mai mult decât mine, care ar fi putut să mă ajute să progresez, îmi erau inaccesibili. Nu aveam nici un canal prin care să primesc darul învăţăturii. Rămăsesem fără opţiuni. Până când mi-a trecut prin minte că poate nu era aşa.

În ultima zi de convalescenţă am ieşit să mă plimb. Încă mai aveam dureri, dar trebuia să-mi redobândesc mobilitatea. Mă simţeam înţepenit şi neajutorat şi aşa nu mă puteam descurca în mină. Le-am spus asta părinţilor mei în timp ce-mi încălţam ghetele.

— Să nu-ţi cauţi vreun necaz! a strigat tata după mine. A fost singurul lucru pe care mi l-a spus în vara aceea. Să nu mergi unde n-ai ce să cauţi şi să nu vorbeşti cu oameni cu care nu ai ce vorbi, m-ai înţeles?

— Da, tată, am răspuns, după care am pornit spre Heston Manor.

Am făcut o oprire pe drum la şcoala din Grindley, care era pustie la acea oră. Am deschis uşa dulăpiorului folosit pe post de „bibliotecă” şi am luat o carte la întâmplare. Am rupt prima pagină, care era albă, şi am pus cartea la loc. Am scris la repezeală un mesaj, am împăturit pagina şi pe exterior am trecut ca destinatar un singur nume: „*Manus*”.

Apoi m-am îndreptat spre poarta de fier a moşiei Heston, încărcată de lanţuri şi lacăte, poarta prin care Manus ne dusese într-un loc sigur. Am întins mâna, am desfăcut lanţurile şi am intrat. Ce mă apucase? Ar putea părea că eram resemnat, ca şi cum nu-mi mai păsa de viaţa mea, dar nu era deloc aşa. Mă mistuia un foc rece ca gheaţa care lansa o provocare către Paulson, către Barridge, către tata, către Sam Westgate şi către toată lumea. „Haideţi atunci. Dacă-mi vreţi sufletul, veniţi să vă luptaţi cu mine pentru el.” Am pus la loc lanţurile şi am pornit prin pădure în plină zi.

Interesant a fost faptul că a fost drumul cel mai lipsit de evenimente pe care l-am făcut vreodată pe acea moşie. Nu era nevoie ca oamenii lui Barridge să caute braconieri în timpul zilei, iar proprietatea era mare. Exista riscul să mă întâlnesc cu cineva, dar existau şi şanse mari să nu dau peste nimeni. Am ajuns la grajduri fără nici un incident. Ebony şi Equinox erau acolo,

capetele lor curioase iţindu-se pe după uşile boxelor ca nişte piese uriaşe de şah. I-am mângâiat pe bot şi le-am dat câte o mână de ovăz.

Am căutat intrarea în tunelul prin care ajunsesem acolo cu Josie. A fost greu s-o găsesc şi începusem să mă întreb dacă totul fusese un vis când am descoperit o trapă, ascunsă sub un strat gros de fân într-o boxă goală. Am aşteptat, sperând că Manus avea să-şi facă apariţia, dar nu a venit.

După un timp am renunţat. Am prins biletul de plasa pentru fân a lui Ebony, după care am pornit înapoi prin pădure şi am ieşit pe poartă, atât de firesc de parcă aş fi fost un vizitator obişnuit. Apoi m-am dus acasă.

— Unde-ai fost? m-a întrebat mama cu teamă în glas când am ajuns. Ai stat o grămadă de timp.

— Dincolo de ferma Crowhill, spre râu, i-am spus şi am sărutat-o. Nu-ţi bate capul cu asta.

Apoi am mâncat şi m-am dus la culcare.

CAPITOLUL 29

JOSIE

Iulie 1902

Eram la Gravenagh House de trei luni. Părul meu era încă scurt, dar nu mai arătam ca un pui de găină jumulit. Îmi creştea repede, cu nişte bucle lejere pe care nu le mai avusesem până atunci, şi se aranja destul de bine în jurul feţei mele. Chiar şi aşa, abia aşteptam să îmi crească din nou. Începusem să mă împlinesc. Lucram de dimineaţă până seara şi nu stăteam locului o clipă, dar mâncarea era bună şi din belşug, iar puţinii bani pe care îi păstram pentru mine îi cheltuiam cu plăcere în magazinele de ciocolată din York. Nu avusesem niciodată acces la astfel de bunătăţi şi nici mijloacele necesare să le cumpăr. Prima dată când am gustat parfeul de lămâie cu ciocolată al doamnei Hendrix aproape că mi-au dat lacrimile de plăcere. Dacă domnişoara Coralie avea dreptate că ar fi trebuit să fac economii pentru viitor, eram încântată să-mi mănânc fondul rezervat pentru pensionare.

De câte ori treceam pe lângă o oglindă, nu mă recunoşteam. Curbe şi bucle, o uşoară nuanţă rozalie în obrajii care fuseseră albi ca hârtia şi ţinuta dichisită şi curată de cameristă a unei doamne respectabile. Fata de miner slăbănoagă, îmbrăcată în şorţ, cu cozi împletite şi saboţi, dispăruse. Cel puţin la exterior.

În fiecare zi care trecea fără să primesc vreo scrisoare de la Tommy simţeam o durere în suflet, teama că ceva cumplit i se întâmplase. De fiecare dată când primeam o scrisoare faţa mi se lumina de bucurie, după care mă cuprindea gândul îngrozitor că, deşi fusese în viaţă cu două zile în urmă când scrisese scrisoarea,

nu însemna că mai e şi acum. Când eram la Arden, nu-mi făceam astfel de griji zi de zi.

Apoi a venit o perioadă în care n-am mai primit nici un semn de la el mai multe săptămâni. Am simţit că-mi pierd minţile; era ca o rană sângerândă în coastă. Am încercat să nu mă gândesc la ce era mai rău. Mi-am spus că banii erau puţini, iar hârtia şi timbrele erau un lux pe care cu greu şi-l putea permite. Totuşi, asta nu-l oprise înainte. M-am întrebat chiar dacă a cunoscut o altă fată, iar gândul mi-a provocat un junghi dureros sub coaste. Nu credeam însă că acesta era motivul. Prietenia noastră era prea specială ca să mă abandoneze astfel. Dacă ar fi cunoscut o fată, mi-ar fi spus. Prin urmare, rămânea doar posibilitatea unei nenorociri sau un alt motiv.

Am început să fac eforturi serioase pentru a-mi îndeplini sarcinile pe care până atunci le făcusem încântată. În comparaţie cu corvoada de acasă, munca mea din York părea atât de diferită, atât de elegantă. Da, trebuia să lucrez cu acul. Dar nu trebuia doar să scot nasturii ca să nu fie striviţi de calandru şi să-i cos pe urmă la loc; mă ocupam de broderii sau coseam ornamente pe pălării ori trandafiri de mătase pe mănuşi. Totul avea un scop, iar acesta era să facă lumea mai frumoasă, sau cel puţin s-o facă pe domnişoara Coralie mai frumoasă, lucru care avea acelaşi efect. E adevărat că trebuia să fac şi curat, dar numai pentru a-i întreţine camera. Ochii mi s-au obişnuit rapid cu şemineele de marmură şi sfeşnicele de porţelan şi cu acuarelele delicate. „Aşa ar trebui să fie lumea", mi-am amintit iar şi iar de Tommy.

A venit şi o zi în care n-am mai suportat lipsa veştilor. M-am trezit ca de obicei şi am stat în faţa ferestrei, privind grădina, care în ziua aceea era stropită de rouă şi împodobită cu pânze de păianjen care atârnau ca nişte coliere de perle mici. Trebuia să ne întoarcem la Silvermoor peste trei săptămâni şi să stăm două săptămâni; Coralie, eu, fratele ei şi veselul Norman, lacheul, cu care mă împrietenisem. În mod normal, perspectiva mi-ar fi umplut inima de o bucurie nemăsurată. Acum însă plăcerea era umbrită de o *îndoială* dureroasă. Trebuia să-i rog pe fraţii Honeycroft să facă cercetări.

Coralie nu a fost surprinsă de rugămintea mea. Întotdeauna îşi dădea seama când eram abătută pentru că nu primisem nici o scrisoare de la Tommy. Se pare că faţa mi se lungea şi umerii îmi căzeau. A trimis vorbă şi un servitor de la Silvermoor a fost trimis la Grindley pentru a se interesa. Apoi au venit veşti, iar ea a trimis după mine într-o seară, în timp ce stătea în salon cu domnul Cedric.

— E bine sănătos, draga mea, a spus ea în clipa în care intram în grabă, temându-mă de ce era mai rău. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Ah, miss, *mulţumesc*!

Nu mi-am mai dat seama ce fac şi m-am prăbuşit pe scaunul cel mai apropiat, care era un şezlong din brocart albastru deschis. Am sărit imediat în sus, de parcă m-aş fi aşezat pe cărbuni aprinşi, iar ei au râs.

— Stai jos, Josie. Nu suntem decât noi, a spus Cedric pe tonul său liniştit, care era foarte plăcut şi în acelaşi timp foarte înşelător. Putea să pară un tânăr nobil bogat, pe care nu-l preocupau decât petrecerile şi tinerele domnişoare, dar Cedric era inteligent. Plănuia să candideze pentru un loc în parlament. Vizitele sale în satele miniere nu erau doar din curiozitate, ci din dorinţa sinceră de a schimba ceva în bine. Spunea că erau atât de multe nedreptăţi în industria minieră încât nici nu ştia de unde ar fi trebuit să înceapă.

— Mulţumesc, m-am prăbuşit din nou. Mă simt atât de uşurată încât nu-mi mai simt picioarele. Mulţumesc din suflet pentru veşti. De ce nu mi-a scris?

— Din ce am aflat, a avut loc un fel de... incident şi n-a putut să meargă la muncă o săptămână. Tatăl lui a fost... foarte supărat. Cred că i-a confiscat materialele de scris, aşa că pur şi simplu nu are cele trebuincioase pentru a scrie. I-am scris lui Walter şi l-am rugat să-i trimită câte ceva, dar e posibil ca tatăl său să i le intercepteze din nou, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji dacă tot nu primeşti veşti de la el.

— Ce fel de incident?

S-au uitat unul la altul.

— Se pare că a primit o corecție mai dură de la niște săteni, a spus Cedric. O neînțelegere. Dar acum totul e în ordine, n-ai de ce să-ți faci griji.

— Săteni din Grindley? m-am minunat.

— Săteni din Arden. Înțeleg că mergea în vizită la proprietara magazinului, iar ei... nu au fost de acord.

Am înțeles imediat.

— Din cauza mea. Ei au impresia că le-a răpit pe cineva de-al lor, nu-i așa? O, am adăugat, văzând expresia de pe fața domnișoarei Coralie. A fost tata, nu-i așa? El și amicii lui josnici. L-au atacat pe Tommy pentru că m-a ajutat, nu-i așa?

— Mă tem că da, a spus Cedric, dar n-o să se mai întâmple. Tommy nu se mai duce la Arden și stă departe de necazuri. Au lămurit ce aveau de lămurit. Acum s-a terminat.

Speram să fie așa. Știam însă că oamenii din sat aveau memorie lungă.

— Ah, mi-aș dori să poată veni aici, am oftat.

— Știu, Josie, dar nu avem nici o slujbă pentru el în casa noastră, înțelegi asta?

— Ah, da. N-am vrut să spun... Ați făcut atât de mult pentru mine. Aș vrea doar să aibă și el o șansă. Dacă auziți de vreo oportunitate printre cunoscuți... îmi spuneți, vă rog, ca să-l pot anunța?

— Din ce ne-ai spus despre el, aș vrea să-l pot angaja chiar eu, a spus Cedric. Când o să intru în politică, o să am nevoie de un asistent și Tommy ar putea fi persoana potrivită. Dar mai am până acolo, Josie; sunt enervant de tânăr. Am nevoie de mai multă experiență. Și de mai mulți bani! Dar da, o să văd ce pot face. Iar data viitoare când mergem la Silvermoor aș putea vorbi chiar eu cu el, astfel încât, dacă-l recomand cuiva, să mă pot baza pe experiența personală.

Mi-am simțit ochii umezi de lacrimi. Asistent. Ah, lui Tommy i-ar plăcea asta.

— Mulțumesc, domnule, pentru amabilitate. Tommy ar fi încântat să te cunoască.

Șansa lui avea să vină. Știam asta. Acum nu mai trebuia decât să rămână în viață până atunci.

CAPITOLUL 30

TOMMY

Iulie 1902

Munca a devenit mai grea după bătaie. Deşi mă pusesem pe picioare, mă durea încă fiecare bucăţică din corp. Să mânuiesc toporul, să ridic uneltele, să mă aplec şi să merg kilometri întregi cu picioarele amorţite erau activităţi care acum îmi provocau şi mai multe dureri. Făceam totul cu prudenţă, iar mina nu era un loc potrivit pentru o astfel de abordare.

— Nu-i place munca grea, mă tachina câte unul şi nu era întotdeauna o simplă tachinare. Era cea mai gravă insultă pe care o puteai adresa cuiva în mină. Însemna că eşti mai puţin bărbat, că nu mai faci parte din trib. Ştiau că fusesem rănit, dar nu conta; jos, în mină, trebuia să ne facem toţi treaba, indiferent de situaţie. Ştiam asta şi mă străduiam, dar uneori umerii îmi zvâcneau involuntar, sau glezna îmi ceda din senin. Nu aveam nici un control asupra situaţiei. În starea în care mă aflam nu mai eram atât de viguros ca înainte şi vigoarea fusese cea care mă ajutase întotdeauna să compensez ceea ce mă făcea diferit şi să mă simt în largul meu alături de ceilalţi mineri. Chiar şi în condiţiile astea, nu trebuia decât să-mi amintesc faţa lui Josie din noaptea în care o salvasem ca să ştiu că aş fi făcut totul exact la fel dacă ar fi fost nevoie.

Într-o zi a venit Bulford şi m-a urmărit cum munceam la lumina tremurătoare a lămpii sale, în timp ce eu mânuiam toporul şi mă feream de bucăţile de moloz desprinse din tavan. Mă aşteptam la o mustrare, dar a plecat fără să spună un cuvânt, iar a doua zi am fost trimis la grajduri. Bulford, dorind să-mi facă o favoare, m-

a trimis pentru o vreme să lucrez din nou cu poneii. Tay Chandler începuse de curând să lucreze în abataj, aşa că poneiul său, Flinty, avea nevoie de cineva care să-l mâne. Era băiat bun Flinty, îl pregătisem chiar eu. Mă bucuram că m-am întors la ponei, dar uitasem că în mină nu exista nici o muncă uşoară.

Tunelurile, cu rampele lor abrupte şi pantele înclinate, puteau fi o capcană mortală pentru un conducător de ponei fără experienţă sau neatent. Eu aveam experienţă, dar mintea mea era în altă parte; la Silvermoor, la York, la Heston. Nu puteam să mi-l scot din cap pe James Manus Barridge.

Era o nebunie şi totuşi avea sens. Am pus cap la cap tot ce auzisem vreodată despre răposatul Barridge. Se spunea că era un călăreţ desăvârşit, dar murise într-un accident de călărie. Mi l-am amintit pe Manus alunecând pe pajişte călare pe Equinox, în timp ce calul realiza nişte acrobaţii imposibile. Se spunea că era un extraordinar erudit, cu un talent deosebit pentru medicină. Mi-am amintit cum mâinile sale tremurânde au devenit dintr-odată pricepute în timp ce o consulta pe Josie şi îi lega glezna şi atunci am ştiut care era adevărul. Răposatul moştenitor al familiei Barridge nu murise, ci trăia ascuns la Heston.

Dar de ce? Era de neconceput ca familia Barridge să fi simulat moartea fiului cel mare. Sau mă înşelam?

De mai multe ori, Flinty m-a înghiontit cu botul când nu mă mişcam suficient de repede, sau a refuzat să se clintească atunci când, cu mintea în altă parte, l-am îndrumat greşit. Mi-a arătat mai multă îngăduinţă decât oamenii. Era periculos, foarte periculos să fii cu capul în nori jos, în mină.

Poneii trăgeau adesea până la cinci corfe încărcate, care împreună ar fi putut cântări peste o tonă. Dacă o asemenea greutate scăpa de sub control, nu se mai putea face nimic: poneiul ar fi fost strivit, cu spatele rupt, iar conducătorul său tăiat bucăţi de roţile ascuţite de oţel. Eu însă nu-mi puteam forţa membrele reticente să-şi recapete vechea dexteritate. Mă poticneam şi lucram de mântuială şi îl uram pe Sam Westgate pentru că mă făcuse să fiu vulnerabil, când ştia prea bine ce însemna vulnerabilitatea în mină.

Bunicul a murit. Starea lui se îmbunătățise în ultimele luni şi începuserăm să respirăm mai liniştiți, dar până la urmă ne-a părăsit. Am plâns din nou; devenea un obicei. Tata m-a plesnit, dar pe fața sa se citea o asemenea tristețe încât m-am simțit apropiat de el. Bunicul era trecut de şaizeci de ani, o vârstă înaintată la noi în zonă, iar cu o seară înainte de a muri am avut o discuție interesantă despre viața lui şi despre toate lucrurile pentru care se simțea recunoscător.

— Sunt recunoscător pentru toți nepoții mei, spusese el, şi mai ales pentru tine, Tommy, cu toate ciudățeniile tale. Eşti ca trilul unei mierle pentru mine. Sunt recunoscător pentru bunica, fireşte, şi sunt recunoscător că am un fiu atât de bun. Da, ştiu că voi doi vă ciondăniți mereu, sunteți precum cărbunele şi ciocanul. Dar e un fiu bun, un om bun. Cu atâția copii, el şi mamă-ta tot ne-au făcut şi nouă loc în casa asta. Nu ne-au izgonit când am fost nevoit să las munca. Am avut o viață lungă, Tommy, am avut parte de muncă cinstită şi dragoste din plin. Îți doresc acelaşi lucru, deşi eu sunt un om mai simplu, aşa că tu o să ai nevoie de mai mult.

Mi-am sprijinit capul de al lui. Chipul său era într-adevăr cel al unui om mulțumit, ceea ce era o mângâiere. Ştiam că bunica n-avea s-o mai ducă mult după moartea lui. Fără el părea firavă ca un fuior de ceață. Îmi era imposibil să mi-l imaginez pe unul fără celălalt.

A fost înmormântat în cimitirul satului şi am fost toți de față. După înmormântare am părăsit acel loc, paşii mei marcând începutul unei noi etape din viața mea, fără unul dintre oamenii pe care îi iubeam. Am urmat cursul râului şi am trecut de locul unde Benny îmi arătase libelula deunăzi, până am ajuns la podul unde îi privisem pe Walter şi pe prietenii săi jucându-se. Astăzi nu erau tineri lorzi care să se bălăcească şi nici Benny ghemuit în apa puțin adâncă. Benny murise, bunicul murise. M-am îndreptat spre casă, simțindu-mi inima grea după pierderea unor oameni atât de buni. În ziua următoare, în ciuda suferinței pe care o simțeam, am coborât din nou în subteran.

CAPITOLUL 31

TOMMY

Asemenea pietrelor care se rostogolesc pe o pantă şi prind viteză, bătaia încasată de la Sam şi acoliții lui a avut urmări. Nimeni în afară de Flinty nu era lângă mine în galerie să-mi vadă prestația de începător, dar ortacii care aşteptau corfele ştiau că ceva nu era în regulă. Erau plătiți la tonă. Prin urmare, salariile lor depindeau de viteza cu care transportam corfele către şi dinspre abataj. Drumul pe această porțiune din mină avea mai puțin de doi kilometri, iar temperatura era de 32 de grade Celsius. Nu mă mişcam rapid.

Nu era ceva neobişnuit ca ortacii să bată un băiat dacă nu aducea cărbunele suficient de repede. Îmi dădeam seama că Al Crace şi Ed Stoneley erau dornici să facă asta, dar eu nu mai eram un puşti. Poate că acum nu eram în cea mai bună formă, dar aveam să-mi revin şi eram mai înalt şi mai puternic decât oricare dintre ei. În plus, eram fiul tatălui meu şi tuturor le era frică de el. Zilele treceau, dar simțeam tensiunea acumulându-se.

Apoi am primit un răvaş uluitor, adresat simplu lui „*Tommy Green, în satul Grindley*".

Dragă Tommy (dacă îmi permiți să-ți spun aşa),

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta amabilă. Mă întreb dacă ai vrea să-mi faci onoarea de a mă vizita la miezul nopții săptămâna viitoare în orice noapte consideri potrivit. Aş putea să-ți ofer o gustare uşoară la grajduri. Eu şi Ebony te vom aştepta în fiecare noapte la poartă preț de o jumătate de oră, pentru a te conduce în siguranță.

Cu recunoştință,

Manus

Am zâmbit. Moştenitorul mort al celei mai bogate familii din comitat mă invita într-un conac interzis, să bem Porto într-un grajd. Cea mai neobişnuită situaţie posibilă prezentată în cel mai convenţional limbaj. O invitaţie ca oricare alta, făcând abstracţie de detalii. Am ars răvaşul. Eu să mă întovărăşesc cu un Barridge! Tata ar fi încântat, nu-i aşa?

Zilele au trecut greu până luni. M-am străduit să fac faţă şi m-am prefăcut că sunt mai puternic decât eram în realitate, dar Al şi Ed erau din ce în ce mai iritaţi.

Duminică am rămas acasă şi m-am odihnit, spre uşurarea părinţilor mei. Luni m-am strecurat afară din pat la ora unsprezece, promiţându-mi să mă întorc acasă cel târziu până la ora două.

La un sfert de oră după miezul nopţii am ajuns în dreptul porţii înalte şi înguste. M-am prins de gratiile sale şi am privit înăuntru, neştiind dacă să desfac lanţurile sau să aştept. O clipă mai târziu, o siluetă masivă s-a materializat dintre copaci: Ebony. Manus mi-a deschis poarta şi m-a ridicat în spatele lui fără să spună un cuvânt. Ne-am întors repede la grajduri. A încuiat uşa principală din spatele nostru, s-a uitat peste tot să se asigure că eram singuri – intriga şi misterul erau la ele acasă – după care m-a condus din nou spre boxa lui Equinox, cu aceeaşi eleganţă cu care contele de Silvermoor îşi conducea oaspeţii în bibliotecă. Două găleţi răsturnate ne aşteptau, iar el mi-a strâns mâna şi mi-a mulţumit pentru vizită. După ce m-am aşezat confortabil, s-a dus să aducă nu numai Porto, ci şi puţină şuncă rece şi două felii de prăjitură. Pregătise farfurii de porţelan şi tacâmuri de argint. Mi-am amintit o poveste pe care domnişoara Embry ne-o citise odată mie şi lui Josie, despre nişte băieţi dintr-un internat care dădeau un ospăţ la miezul nopţii.

Am făcut tot posibilul să fiu la înălţimea manierelor sale politicoase, chiar dacă mă devora curiozitatea. După ce am mâncat şi am băut puţin, mi-a spus cât de încântat fusese să primească răvaşul meu, dar m-a implorat ca altă dată să nu mai risc să vin până la grajduri.

— Dacă vrei să-mi comunici ceva, vâră mesajul în lanţurile de la poartă, a sugerat. O să verific periodic. Să verifici şi tu, pentru că o să-ți răspund la fel. De data aceasta am riscat să strecor scrisoarea pentru tine într-o grămadă de misive ale servitorilor, ce urmau să fie trimise. Nu ştiam dacă va ajunge la tine. N-am cuvinte să-ți explic cât de neîndurător ar fi Paulson dacă te-ar găsi aici.

— Ştiu, am încuviinţat din cap. N-ar fi trebuit să fac asta dar... a fost o zi stranie. Am avut nişte necazuri şi nu gândeam cum trebuie.

A încuviinţat din cap.

— Ai nişte vânătăi urâte, Tommy. Ai avut un accident?

— Nu, domnule, n-a fost un accident.

— Atunci ai mâncat bătaie. Şi eu am încasat destule. Dacă aş fi ştiut, aş fi adus nişte arnică. Crezi că mă vei putea vizita din nou în curând, Tommy? Dacă poți să vii, voi aduce nişte arnică pentru tine. Este un remediu tradițional, de origine germană. Îl găsesc foarte eficient. Eu îl folosesc la tratarea vânătăilor, a loviturilor, a leziunilor pielii...

— Eşti doctor, domnule?

— Nu de profesie, dar am început să studiez, da, şi am în continuare un interes deosebit pentru acest subiect. Am avut câteva reuşite modeste, vindecând păsări şi animale... N-am avut ocazia să exersez pe oameni.

Răposatul moştenitor al familiei Barridge, remarcabil în multe domenii, printre care echitația şi medicina...

— Ai spus că n-ai voie să pleci, domnule. Deci *locuieşti* aici?

A respirat adânc şi s-a aşezat mai bine pe găleată.

— Da, Tommy. Am decis că eşti o persoană în care pot avea încredere şi că putem fi prieteni. Am dreptate?

— Da, domnule. N-o să-ți înşel încrederea. Deşi nu ştiu de ce ți-ai dori un prieten ca mine.

M-am gândit la răvaşul lui Walter: „Tata spune că nu eşti un prieten potrivit pentru mine”.

— Ah, dar nu vreau un prieten *ca* tine, vreau ca *tu* să fii prietenul meu. Îmi pari a fi un tip de treabă şi oarecum ieşit din comun, calități pe care eu le apreciez. Presupun că te referi la

diferențele din punct de vedere al statutului social, educației și alte asemenea aspecte?

Am încuviințat că la asta mă refeream.

— Ei bine, în primul rând statutul meu social e atât de bizar – unic de fapt – încât anulează toți ceilalți factori. În al doilea rând, niciodată nu am înțeles și nu am acceptat toate aceste deosebiri. Sunt una dintre acele persoane subversive și periculoase care prețuiesc oamenii pentru ceea ce sunt, pentru caracterul și calitățile lor, nu pentru factori externi precum originea, sexul, averea, culoarea pielii... A făcut o pauză și a oftat. Te-am șocat sau crezi că avem firi asemănătoare?

— A doua supoziție, domnule, cu siguranță. Spune-mi, te rog, povestea dumitale.

Mi-a spus-o. Era, așa cum ghicisem deja, fiul cel mare al lui Sir Winthrop Barridge, ascuns de ochii lumii pe o moșie aparent părăsită. Era o situație extrem de ciudată.

— Tata nu m-a iubit niciodată, a spus el. Mult timp în copilăria mea a crezut că eram fiul altui bărbat. Mama îi fusese necredincioasă și a crezut că eu eram rezultatul infidelității ei. Când am împlinit șase ani, era deja evident că nu avea dreptate. Deși nu semănăm deloc în nici o altă privință, asemănarea fizică dintre noi era de netăgăduit. Chiar dacă, spre deosebire de mine, el are părul și ochii negri, avem aceleași gropițe adânci în obraji care dau impresia că un pirat le-a cioplit cu sabia. Avem aceleași nări mari și bărbia asimetrică. Deși la tata aceste trăsături par arogante și dure, cred că nu au același efect și la mine.

Într-adevăr nu aveau. Nu m-aș fi putut gândi la un cuvânt mai nepotrivit decât *dură* pentru a descrie înfățișarea lui Manus. Cel mai bun cuvânt pentru el era *extravagant*, un cuvânt pe care îl învățasem de la domnișoara Embry. Tot ce-mi trecea prin cap în clipa aceea era că avea o înfățișare blândă și stranie, ca și cum lumea era prea reală și palpabilă pentru el.

— Dar, până când îndoiala i s-a șters din minte, obiceiul de a mă detesta devenise prea puternic. Nu putea renunța la el, iar când s-au născut frații mei, gemeni după cum știi, s-a putut bucura de plăcerile simple și de mândria de a fi tată pe care nu le experimentase niciodată cu mine. Doi fii, asemenea lui ca

temperament aşa cum eu îi semănam la chip. Doi moştenitori! Eu eram în plus. Le-a plăcut să vâneze, să tragă cu puşca şi să facă sport de la o vârstă fragedă. Eu preferam să citesc, să pictez şi să călăresc, dar nu să şi vânez. Îmi plăcea să dispar în pădure şi să mă contopesc cu natura. Îmi plăcea să desenez copacii şi vegetaţia şi animalele pe care le vedeam. Tata şi fraţii mei nu voiau decât să le împuşte. Conacul Heston e plin de trofeele lor. Nu cu zecile, Tommy, ci cu sutele. Încerc să nu mă uit la ele. Când vin aici, mă grăbesc să ajung din camera mea direct în tunel, să mă refugiez în grajd şi tot aşa înapoi. Restul casei stă în jurul meu ca o carapace mult prea mare, plină cu lucruri neplăcute. Am un dormitor, o cameră de baie şi un birou mic chiar alături. Uneori merg la bucătărie şi vorbesc cu servitorii, dar nu întotdeauna lucrurile merg bine; cred că mă consideră cam ciudat.

A rămas tăcut un minut şi părea foarte trist. Am reflectat cu uimire la traiul lui neobişnuit şi mai aveam să-i pun un milion de întrebări, dar nu era o poveste senzaţională, ci era vorba de zilele şi orele din viaţa unui om. Totuşi, nu am putut să mă abţin să nu-i pun o întrebare.

— Tunelul, domnule, ce este? Nu arată ca un vechi tunel minier.

— Nu, într-adevăr. L-am descoperit din întâmplare în urmă cu mulţi ani. M-am uitat prin multe volume din istoria familiei şi am aflat că a fost construit la porunca unui strămoş, destul de excentric din toate punctele de vedere, care prefera animalele în locul oamenilor şi care dorea o cale directă de la canisă la grajduri. Îl înţeleg foarte bine pe bătrânul Ansell Barridge, a reflectat el cu tristeţe. Acum nu mai există canise, dar intrarea este aproape de casă, ascunsă într-un tufiş de măceşe, şi pot să ajung până acolo neobservat. De multe ori nu pot dormi şi găsesc consolare în compania cailor noaptea.

— Iar gaura prin care am căzut e un fel de lucarnă?

— Presupun, deşi n-o observasem până atunci. După ce v-aţi făcut voi apariţia în acea noapte, am verificat tot tunelul şi se pare că este singura. Sper că îngrijitorii nu vor cădea niciodată prin ea, altfel secretul meu va fi descoperit.

A tăcut pentru o clipă, apoi şi-a continuat povestea:

— În Willard şi Joss, tata a găsit doi fii pe care îi înţelegea şi cu care se putea mândri. Eu nu eram un astfel de fiu.

Am aşteptat continuarea şi m-am minunat. Cu siguranţă un tată nu şi-ar fi putut renega un fiu şi nu ar fi putut simula moartea sa doar pentru că acesta era interesat de desenul botanic.

— Pe măsură ce creşteam, situaţia s-a înrăutăţit. Eu sunt moştenitorul, sau mai degrabă *eram* moştenitorul. Acest lucru era un motiv zilnic de iritare pentru tata. Totul era greşit, obişnuia el să spună, era nedrept. Eu nu înţelegeam nimic, nu puteam face nimic bine. Moştenitorul familiei Barridge trebuia să se ridice la înălţimea unor aşteptări, pe care în repetate rânduri eu le-am înşelat. Când era vorba de sport, îl făceam de râs. Problema nu e că n-aş fi puternic, Tommy, pentru că sunt. Nu sunt însă bun la jocurile de echipă. Nu mi-a plăcut niciodată să văd nişte bărbaţi masivi alergând spre mine cu intenţia de a-mi smulge mingea. Nu doresc să experimentez sau să provoc o durere inutilă. Ah, ţi-aş mai putea povesti o mie de întâmplări ca să te fac să înţelegi ruptura care s-a creat cu timpul între noi, dar nu avem timp în seara asta. Să zicem doar că există câteva aspecte importante asupra cărora un moştenitor şi tatăl lui trebuie să convină pentru ca toată lumea să fie fericită. Eu nu eram de acord cu Winthrop Barridge în nici o privinţă.

Am încuviinţat din cap a înţelegere. Divergenţele de opinii dintre tată şi fiu; ştiam şi eu câte ceva despre *acest subiect*!

— Nu am fost de aceeaşi părere în privinţa viitoarei mele soţii, sau cel puţin în privinţa celei pe care o *doream* să-mi fie soţie. O să-ţi povestesc altă dată despre ea, Tommy. Nu eram de aceeaşi părere în privinţa prietenilor pe care îi preferam, a modului în care ne purtam cu animalele şi cu servitorii şi, cel mai grav dintre toate, aveam păreri diferite în privinţa minelor şi a oamenilor care lucrează în ele pentru noi. O, Tommy, să fii mulţumit că sunteţi în grija familiei Sedgewick, dacă cineva chiar trebuie să facă asta, căci Hepzibah şi Drammel Depth sunt...

S-a cutremurat şi şi-a prins capul în mâini.

Am mai mâncat puţin pui. Era delicios, asezonat într-un fel cum nu mai gustasem până atunci. Simplul fapt de a mă hrăni mă ajuta să rămân ancorat într-o realitate asemănătoare celei pe care o cunoşteam, pentru că din orice alt punct de vedere mă simţeam prins în vârtejul unei cărţi de poveşti.

— Ai fost jos, în mină? l-am întrebat. Ai văzut-o?

— Da, şi satele din jur: Arden, Steepley, Craddon. Nu cred că e drept, Tommy. Tatăl meu nu are însă altă preocupare decât minele, extracţia şi vânzarea cărbunelui, consolidarea permanentă a imperiului său carbonifer. A ameninţa modul său de viaţă, modul său de a face bani înseamnă să-l ameninţi pe *el*. Fireşte, nu am avut niciodată intenţia de a-l ameninţa, dar am devenit o ameninţare din cauza opiniilor pe care mi le-am exprimat în cercuri nepotrivite. Şi-a imaginat cum aveam să conduc afacerea după el şi nu era asta soarta pe care o dorea pentru imperiul său. Eram o problemă. Iar el a rezolvat-o în cel mai creativ mod cu putinţă. Sunt aşa cum mă vezi.

— Dar nu poţi să schimbi situaţia? Cum îţi poate lua tot ce-ţi aparţine? Cum te poate ţine prizonier aici? E o nebunie! Ai dreptul la avere, la poziţia ta; aşa e legea!

— Nu i-a păsat niciodată prea mult de lege.

M-am gândit la capcanele pentru oameni din pădure şi la Josie cu părul tăiat scurt şi mi-am dat seama că avea dreptate.

— Nu-mi pasă de avere şi de toate astea. Doar că... nu vreau nici viaţa *asta*. Are şi părţile sale bune – caii, liniştea, un nivel de confort pe care sunt sigur că îl apreciezi şi tu, prietene, dar nu sunt liber. Ce fel de viaţă e asta fără libertate? Sunt sigur că e o întrebare pe care ţi-ai pus-o şi tu deseori.

— Da, de mai multe ori pe zi! Pur şi simplu nu pot... să concep viaţa dumitale, domnule. Limitările mele sunt aceleaşi cu ale multor, multor oameni. Asta nu înseamnă că e mai bine, uneori e mai rău, pentru că mă simt şi mai singur când nici unul dintre ei nu simte acelaşi lucru ca mine, dar cel puţin face ca totul să fie... normal, am râs. Un gen normal de închisoare. Unul pe care îl recunoaştem cu toţii şi spunem: „O, da, se întâmplă”. Dar *dumneata*! Nu poţi să pleci, dacă nu te interesează moştenirea? Nu poţi să pleci departe şi să începi o viaţă nouă în orice alte

condiții doreşti? Căci, deşi nu ai avere, ai educația, manierele unui gentleman. Ai cunoştințele şi abilitățile... Cu ele ți-ai putea reîncepe viața.

— O spui cu atâta înflăcărare, Tommy, încât îmi dau seama că vorbeşti despre propriile tale dorințe. Nu sunt însă doar prizonierul dorinței neobişnuite a tatălui meu de a face ca totul să se supună voinței sale. Îmi este greu să recunosc asta în fața cuiva care îşi riscă viața zi de zi, dar... sunt un laş!

— Nu-i adevărat, am spus instinctiv.

A părut surprins.

— O, te asigur că sunt. Cât timp duc această viață, sunt în siguranță. Aici nu sunt pus la încercare; nu trebuie să fac față altor oameni, care ar putea ajunge la concluzia că las de dorit. Nu trebuie să îmi iau angajamentul cu mintea şi cu sufletul de a mă rupe complet de vechea mea viață şi de a începe să fiu altcineva. Vechea mea viață era grea şi imperfectă, dar era cunoscută. Se poate spune că vechea mea viață s-a rupt *de mine*. M-a izgonit şi m-a declarat mort. *Eu* însă nu m-am rupt de *ea*. Accept dorințele tatălui meu rămânând aici şi păstrându-i secretul. Chiar dacă lumea mă crede mort şi dispărut, chiar dacă sunt cel mai bine păzit secret din Yorkshire, sunt tot James Manus Barridge de la Heston Manor, fără nici o îndoială.

CAPITOLUL 32

TOMMY

În ziua următoare am plătit scump pentru vizita mea de la miezul nopții. Capul îmi țiuia şi îl simțeam greu şi eram extrem de preocupat de ceea ce aflasem de la Manus. Mărturisirile sale mă şocaseră profund. Nu era doar dezvăluirea uimitoarei sale poveşti, ci şi modul în care experiența sa se înlănțuia cu a mea, de parcă un contur fusese trasat peste celălalt, două forme identice, chiar dacă detaliile şi culorile erau complet diferite.

Nu avusesem timp să-i pun toate întrebările pe care voiam să i le pun şi mi-am dat seama că ar fi fost oricum prea mult pentru el. Tremurase în cea mai mare parte a timpului cât îşi spusese povestea, frângându-şi degetele întruna ca şi cum ar fi tricotat. Ar fi putut ajunge un iscusit fabricant de coşuri împletite. Voiam să ştiu cine era femeia cu care sperase să se însoare şi ce se întâmplase cu ea. Voiam să ştiu ce văzuse în minele familiei Barridge. Voiam să ştiu ce părere avea mama sa despre înlăturarea fiului incomod; participase la această farsă? Îl credea şi ea mort sau fusese complice?

Voiam să-l întreb despre apariția pe care o văzusem în acea noapte. Cu siguranță fusese Manus călare pe Equinox sub lumina lunii, dar cum reuşiseră să plutească şi să danseze? Şi încă îmi era greu să cred că tatăl său făcuse aşa ceva. Poate că Manus avea principii incomode pentru tatăl său, iar temperamentele lor erau incompatibile. Probabil că sunt o mulțime de familii în Marea Britanie în aceeaşi situație, dar nu toate se pretaseră să joace o farsă, înscenând moartea fiilor lor.

În timp ce îl mânam pe Flinty în sus şi în jos prin tuneluri, gândurile mele se întorceau în mod repetat la ceea ce spusese el despre lucrurile care îl ţineau prizonier. Cât de uşor le-am înţeles. Erau exact lucrurile care mă determinau să cobor în subteran iar şi iar pentru un şiling pe zi, chiar dacă eram împotriva unei astfel de vieţi. Susţineam că motivele erau familia, necesitatea, patronii, lipsa oportunităţilor şi toate astea erau adevărate. Dar ceea ce spusese Manus nu avea nevoie de nici o reinterpretare pentru a descrie exact situaţia *mea*.

„Aici nu sunt pus la încercare; nu trebuie să fac faţă altor oameni, care ar putea ajunge la concluzia că las de dorit. Nu trebuie să îmi iau angajamentul cu mintea şi cu sufletul de a mă rupe complet de vechea mea viaţă şi de a începe să fiu altcineva. Vechea mea viaţă e grea şi imperfectă... Eu însă nu m-am rupt de ea. Accept dorinţele tatălui meu rămânând aici. Sunt tot Tommy Green din Grindley."

Din senin mi-am amintit cu o claritate surprinzătoare acea zi de demult când terminasem şcoala. M-am văzut stând acolo, în sala de clasă, răsucindu-mi şapca în mâini şi urmărindu-l pe domnul Latimer în timp ce îşi făcea treburile. Mi-am amintit cuvintele lui pe care le alungasem de mult din memorie, deşi sensul lor rămăsese în mintea mea, încătuşând-o.

„Lumea e mai complexă şi mai dificilă decât ţi-ai putea imagina. Tainele şi misterele sale nu sunt pentru cei ca tine. Aici poate că eşti elev fruntaş. Dincolo de locul ăsta, nu ai mai fi nimic. Ai fi strivit într-o clipită..." Dumnezeule! În tot acest timp am clocotit şi am clocotit, jurând cu mâna pe inimă că voiam o şansă să pot pleca, dar tot timpul mă măcinase teama că aş fi putut da greş. Fusesem îngrozit.

Viaţa nu avea să vină aici, jos, să mă caute. *Nimic* nu m-ar fi putut găsi, nici lumina, nici speranţa, nici oportunităţile. Nu existau alte căi aici decât cele care fuseseră tăiate în stâncă pentru a putea scoate cărbunele.

Aşteptasem ca altcineva să-mi întindă o mână şi poate că nu era nimic atât de neobişnuit în asta. Toţi ne dorim asta. Nu era însă loc pentru mine în gospodăria familiei Honeycroft. Walter era doar un băiat care nu putea să-şi sfideze tatăl. Domnişoara

Embry era o femeie singură într-o lume în care era greu să fii femeie singură. Predicatorul Tawney era limitat de credinţele sale, poate mai mult decât oricare dintre noi; la urma urmei, îşi câştiga existenţa din ele. Iar Latimer... ei bine, nu ştiam care era problema *lui*.

Văzusem toate astea ca pe un semn că nu era încă momentul să plec, că trebuia să rămân aici şi să aştept. Acum însă nu mai vedeam lucrurile aşa. Aveam acum exact vârsta la care fratele meu Dan fusese ucis în subteran; ce anume mai aşteptam? Aveam de gând să termin şutul şi după aceea să plec. Aveam de gând să-mi cioplesc şansa din stâncă. Aveam să *reuşesc*.

Eram probabil cam la jumătatea şutului când s-a întâmplat. Eram pe o pantă abruptă, îndepărtându-ne de puţ. Flinty s-a împotrivit. Inima mi-a stat în loc; poneii ştiau întotdeauna înaintea noastră când ceva nu era în regulă. Aproape imediat vagonetele au început să alunece. Nechezatul ascuţit al lui Flinty a străbătut întunericul. Am sărit de pe şine şi am tras de hăţuri să-l fac şi pe el să coboare.

— Treci aici! Treci aici! am strigat.

Într-o fracţiune de secundă mi-au trecut prin cap toate posibilele dezastre sângeroase. Mi-am imaginat vagonetele strivindu-l pe Flinty şi rupându-i spatele. M-am văzut pe mine sub roţile ascuţite de oţel, spintecat în cel mai oribil mod. Nu mă gândeam decât că trebuia să-mi scot poneiul din calea acelor vagonete care veneau în viteză.

Flinty a păşit peste şine. Vagonetele au continuat să vină în viteză, dar cel puţin erau goale. Primul dintre ele a fost tras într-o parte când Flinty a părăsit şinele, iar celelalte s-au izbit de primul. Am auzit un zgomot îngrozitor de lemn făcut ţăndări şi am tresărit gândindu-mă la pagubele aduse bunurilor din mină. Bietul Flinty a fost tras înapoi de greutatea vagonetelor. S-a poticnit şi a căzut.

— O, fii cuminte, Flinty, băiatule! am strigat, teama din glasul meu contrazicând cuvintele liniştitoare. O să fie bine, Flinty, stai jos, băiatule, o să te eliberez.

Mi-am pus lampa jos la o distanţă prudentă, mai recunoscător decât aş fi putut spune că rezistase zguduiturii, şi m-am grăbit să

mă duc la Flinty, care se zvârcolea în încercarea de a se îndrepta, dar spațiul era înghesuit, iar hamul îl ținea în loc.

Când am ajuns lângă el, s-a liniştit. Ştia că încercam să-l ajut. Abia puteam vedea, dar nu îndrăzneam să aduc lampa mai aproape. O săritură bruscă a lui Flinty ar fi putut să o răstoarne şi nu puteam risca asta. Oricum, a fost un efort infernal. Flinty era maro închis, hamul era maro închis, cataramele se tociseră de atâta folosit şi eram într-un întuneric aproape total. Am lucrat mai mult pe pipăite şi am desfăcut o cataramă, apoi pe cealaltă până am reuşit să-l eliberez. Apoi a fost o adevărată provocare să-l ajut să se ridice în acel spațiu îngust, cu tavanul jos, o grămadă uriaşă de corfe făcute zob în stânga noastră şi nişte şine înşelătoare sub picioare. Ne-am zbătut puțin şi mai întâi s-a lovit el cu capul, apoi m-am lovit eu, apoi am zărit o roată ieşind din grămada de vagonete strivite şi am avut grijă să nu se taie în ea. A avut însă încredere în mine şi până la urmă am reuşit. Ne-am ridicat, respirând greu. Slavă Domnului că vagonetele fuseseră goale. Dacă ar fi fost pline, acolo ne-am fi găsit sfârşitul.

M-am încruntat. Accidentele de acest gen se întâmplau când cel care mâna poneiul uita de opritoare, bucățile de metal sau lemn pe care le puneam în fiecare roată pentru a acționa ca o frână. Ştiam că munca mea nu fusese la înălțime în ultima vreme. Ştiam că fusesem cu mintea aiurea. De un lucru eram însă absolut sigur: nu uitasem de opritoare. Îmi aminteam că le fixasem de îndată ce ne-am întors pentru a începe coborârea. Era un gest reflex şi îl făcusem.

Dar, înainte de a porni, Ed Stoneley mă chemase deoparte să mă întrebe dacă de data asta puteam să mă mişc un pic mai repede. Avea un rânjet îngrozitor în timp ce îmi spunea asta, iar eu respirasem încet ca să-mi păstrez cumpătul. I-am spus că aşa voi face, că rănile mele se vindecaseră şi că aveam să-mi recapăt în scurt timp vigoarea de mai înainte. Am avut grijă ca vorbele mele să sune a amenințare. I-am susținut privirea şi mi-am dat seama că nu îndrăznea să se atingă de mine. M-am întors la Flinty şi l-am găsit pe prietenul lui Ed, Al Crace, mângâindu-i coama. A fost o imagine ciudată, având în vedere că Al nu era iubitor de animale.

— Bun băiat, spusese Al, dându-se la o parte din drumul meu cu un zâmbet slugarnic care nu-i stătea în caracter.

Mi-am dat seama acum că Ed îmi distrăsese atenţia pentru a-i da timp lui Al să-mi scoată opritoarele. Nu pe toate, socoteam eu, având în vedere cât rezistaseră roţile. Probabil doar două, dar era suficient. Neghiobi fără milă, puşi pe distrugere, fără minte! Nu-mi dădeam seama ce mă înfuria mai tare: gândul că erau prea laşi să mă atace direct sau faptul că se mulţumeau să-l ciopârţească pe Flinty ca să-şi regleze conturile imaginare cu mine. Încă nu eram sigur ce aveam de gând să le fac când ieşeam.

— Bine, băiatule, am spus pe un ton egal. Hai să mergem. Hai să ieşim de aici, iar eu unul nu mă mai întorc.

Am pornit, iar mintea îmi era concentrată asupra noului plan. Aveam de gând să mă întorc la puţ, să-l pocnesc mai întâi pe Al, apoi pe Ed, direct în faţă; ah, îmi recăpătasem în întregime puterile, nu aveam nici un dubiu! Apoi aveam de gând să-l duc pe Flinty înapoi în grajd, să-i dau ceva bun să mănânce şi să-mi iau rămas-bun. Intenţionam să mă duc la colivie şi să urc la lumina zilei pentru ultima dată. Voiam să mă duc acasă, să mă spăl şi să mă schimb, să mănânc, apoi să vorbesc cu tata. Voiam să-i spun ca de la bărbat la bărbat că mă hotărâsem să plec. Voiam să-i spun că, de îndată ce reuşeam să-mi croiesc un drum în viaţă, urma să le trimit bani şi astfel să le demonstrez că leafa mea de miner era de fapt o mizerie. El avea să mă ia în zeflemea şi să-mi spună să nu fac promisiuni pe care nu aveam cum să le respect.

Mintea mea zburda ca o libelulă, sărind de la una la alta, oprindu-se pentru o clipă în loc, iar apoi luându-şi zborul din nou în altă direcţie. Aş fi putut să mă duc la Silvermoor şi să-i cer contelui nişte bani împrumut. Aş fi putut să mă duc la York, unde era Josie. La Leeds, unde domnişoara Embry avea rude şi mi-ar fi putut da o relaţie. La Barnsley, oraşul industrial; cu siguranţă acolo erau o mulţime de locuri de muncă. De la gândul că nu aveam nici o posibilitate am trecut brusc la senzaţia că am nenumărate posibilităţi şi asta pentru că mintea mea depăşise acea barieră a falsei neputinţe. Şi ce dacă tata nu mai vorbea cu mine timp de douăzeci de ani? Şi ce dacă toţi oamenii din sat

spuneau că nu era posibil? Nici un preț nu era prea mare pentru libertate, nici un preț nu era prea mare pentru...

Flinty s-a împotrivit din nou. Acum ce mai era? A început să necheze, ascuțit şi insistent, iar stomacul mi s-a strâns.

— Ce e, băiatule? am întrebat cuprins de teamă.

S-a întâmplat dintr-odată: un trosnet puternic ca un bubuit de tunet şi apoi, ca o ploaie torențială care se revarsă din cer pe neaşteptate, tavanul a căzut în fața ochilor mei îngroziți. Flinty s-a întors şi a luat-o la fugă. Eu eram prea îngrozit să mă mişc. Am rămas acolo, cu ochii țintă la obstacolul care-mi bloca înaintarea, umplând tot tunelul, de la podea până la tavan. Am urmărit filmul căderii molozului care continua să vină spre mine, mai lent şi mai puțin dramatic acum, dar, chiar şi aşa, mina mi se prăbuşea în cap, aşa cum ştiusem întotdeauna că se va întâmpla. Aveam şaptesprezece ani. Aveam vârsta fratelui meu Dan când i s-a întâmplat acelaşi lucru. Istoria familiei Green se repeta.

CAPITOLUL 33

JOSIE

Mă simţeam sclipitoare ca un pom de Crăciun. Casa de pe strada Mount era în dezordine; domnişoara Coralie făcea bagajele. Ne întorceam la Silvermoor!

Am alergat sprintenă în sus şi în jos pe scări de o sută de ori, aducându-i încălţările din camera unde şi le ţinea, călcându-i rochiile, împachetând delicatesele din bucătărie de care avea nevoie pentru călătorie. Drumul nu dura mai mult de o jumătate de zi cu trăsura, dar domnişoarei Coralie îi plăceau dulciurile la fel de mult cum îmi plăceau şi mie.

Era devreme. Ceaţa de vară se ridica şi se deplasa deasupra grădinii, iar soarele ardea deja. Coţofenele sporovăiau, sturzii cântau, iar aerul era plin de voie bună. Ardeam de nerăbdare; mi se părea că treburile nu o să se termine niciodată, că nu o să fim gata niciodată, că geamantanele o să fie deschise pentru „un ultim lucru" la nesfârşit. În cele din urmă însă, trăsura a fost încărcată, noi ne-am aşezat înăuntru, iar doamna Crane ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

Am trecut pe lângă şirul lung de case georgiene din care făcea parte şi a noastră, cu coloanele lor netede şi aleile pavate din faţă care te invitau să intri. Am trecut pe lângă Knavesmire[6], de un

---

[6] Hipodrom situat în oraşul York, pe un teren cunoscut încă din epoca premedievală drept Knavesmire, de la termenul anglo-saxon *knave*, care înseamnă „persoană din pătura inferioară a societăţii", şi *mire*, care înseamnă „păşune mlăştinoasă pentru vite".

verde deschis în lumina soarelui şi neted ca suprafaţa apei. Apoi am ieşit din York, străbătând ţinutul spre Silvermoor, spre Tommy.

Ne-am bucurat de o conversaţie plăcută pe drum. Conversaţia era întotdeauna plăcută când domnişoara Coralie şi domnul Cedric erau împreună şi nu se formalizau din cauză că eu şi Norman îi însoţeam. Multe familii ne-ar fi trimis separat, dar nu şi familia Honeycroft.

Eu şi Norman ne înţelegeam perfect. Era o persoană instruită fără să facă paradă cu asta şi am mers de două ori la concerte împreună. Îmi plăceau mult concertele. Norman avea o iubită în Acomb şi plănuiau să se căsătorească anul viitor. Când mi-a povestit planurile lor, mi-am dorit să fi avut şi eu astfel de planuri cu Tommy. Aveam însă un drum lung de parcurs pentru ca asta să se întâmple, dacă avea să se întâmple vreodată. Tommy nici măcar nu reuşise încă să părăsească mina.

Pe măsură ce ne apropiam de destinaţie, am devenit tot mai tăcută. Acum treceam prin Arden, pe lângă Heston Manor, pe potecile pe care eu şi Tommy obişnuiam să ne plimbăm, să discutăm şi unde se clădise frumoasa noastră prietenie. Mi-am întins gâtul sperând să-l văd. Nu l-am văzut, fireşte, pentru că nu exista nici un motiv ca Tommy să iasă la plimbare la o astfel de oră într-o astfel de zi. Doar că amintirile erau atât de puternice şi de dragi încât părea imposibil ca un băiat cu părul cârlionţat şi ochii bulbucaţi şi o fetiţă cu cozi împletite arămii să nu hoinărească pe acele poteci la infinit.

Când am intrat pe aleea mare de la Silvermoor, m-au asaltat şi mai multe amintiri. M-am văzut mergând de mână cu Tommy în ajunul noului secol. Şchiopătând lângă el în acea noapte fatidică când reuşise să mă scoată din Arden, să mă salveze de paznicii vânatului de la Heston şi să mă ducă în siguranţă până la Silvermoor. Mi-am amintit chiar impresia pe care i-o provocase lui Tommy când, la vârsta de cinci ani, asistase la botezul lordului Walter, deşi nu fusesem acolo. Îmi descrisese totul atât de clar şi cu atâtea detalii, încât asimilasem acea amintire ca şi cum mi-ar fi aparţinut. Oare şi Tommy simţea la fel? Şi el mă vedea la fiecare cotitură? Amintirea orelor preţioase petrecute împreună era şi

pentru el cel mai frumos lucru din lume? I se părea oare şi lui că distanța dintre noi se estompa astfel încât amintirile lui să fie şi amintirile mele şi fericirea mea să fie şi a lui?

CAPITOLUL 34

TOMMY

Liniştea era absolută, întreruptă doar de câte un geamăt sau trosnet misterios pe care pământul le scoate adânc în subteran. Şi totuşi mi se părea că aud marşul a sute şi sute de mineri, străbătând deceniile şi aducându-mă la acest prezent inevitabil.

Pietrele se prăbuşiseră peste mine şi mă imobilizaseră. Nu ştiam ce oase aveam rupte sau zdrobite, ştiam doar că aveam dureri şi eram prins sub dărâmături. În spatele meu am simţit cu vârful degetelor mâinii drepte un alt trup cald. Flinty nu mă abandonase. Se întorsese să moară alături de mine.

O vreme lampa a continuat să ardă ca prin minune. O vedeam cumva stând în poziţie verticală pe podeaua tunelului. Mai erau trei lucruri inevitabile, încă trei evenimente care urmau să se producă în acel loc îngropat adânc în măruntaiele minei Crooked Ash: lampa urma să se stingă; Flinty urma să moară; eu urma să mor. M-am întrebat în ce ordine se vor întâmpla. Lampa s-a stins prima, aşa cum bănuisem, şi am rămas acolo zăcând în acel întuneric absolut care mă înfiorase de când îl experimentasem pentru prima dată şi care m-a bântuit mereu de atunci.

Simţeam o durere în piept, atât fizică, din cauza unei răni pe care nu o puteam localiza, cât şi spirituală, pentru viaţa pe care mi-o irosisem. Gândurile care mă munciseră în acea dimineaţă îmi veniseră prea târziu. Ce bine ar fi fost dacă ceaţa mi-ar fi căzut de pe ochi cu o zi mai devreme! Ce bine ar fi fost dacă mi-aş fi dat seama că nu trebuia să aştept ca altcineva să-mi dea o şansă. Ce bine ar fi fost dacă aş fi înţeles că nu trebuia să mă tem

de eşec. Ah, câte lucruri mi-au trecut prin cap în timp ce zăceam incapabil să mă mişc în întuneric.

M-am gândit la Dan, firește, şi m-am întrebat dacă aşa fusese şi pentru el, o lungă şi lentă aşteptare a sfârşitului. M-am gândit la frații pe care-i mai aveam şi am rostit un milion de rugăciuni pentru ei.

M-am gândit la Josie, strălucitoare ca o lumină. M-am întrebat cum şi când va afla de moartea mea. M-am gândit la lumea din afara minei, la lumea de deasupra acelui puț adânc şi grosolan din pământ. La acel peisaj frumos învăluit în negru. Moştenirea noastră de oameni înhămați la jug...

Şi m-am gândit la tata. M-am gândit la certurile pe care le avuseserăm de-a lungul anilor şi la faptul că fuseserăm mereu în dezacord. Pur şi simplu nu înțelegea de ce eram aşa cum eram, de ce nu mă puteam obişnui cu acel jug, la fel ca ceilalți. Nici eu nu înțelegeam. Toate lucrurile care mă fascinau erau din afara lumii noastre. Când îmi spuneam că *acesta* era locul meu, că trebuia să mă mulțumesc cu el, efortul era la fel de nefiresc ca şi cum aş fi vrut să-mi răsucesc piciorul în articulație, astfel încât să fie îndreptat în sens invers. Şi totuşi, dacă exista o persoană care să mă țină aici, acea persoană era tata. Era o dragoste complicată, dar îl iubeam, mi-am dat seama acum. În ciuda tuturor neînțelegerilor, îl admiram ca om, îi admiram onestitatea, faptul că era cel mai bun dintre noi, respectat şi temut, de o integritate fără cusur şi un curaj fără limite. Tatăl meu era un om impunător şi mi-aş fi dorit să-i pot spune asta. Nu-mi înțelegea ambiția. Dar eu îi înțelegeam mândria.

CAPITOLUL 35

JOSIE

În mai puțin de o oră eram instalați. Frații Honeycroft luau ceaiul alături de mătuşa şi verii lor. Contele era ieşit cu treburi de-ale conților. Am primit permisiunea de a-mi face program de voie, pe care l-am început ducându-mă la bucătărie să iau prânzul. Unii dintre servitorii de la Silvermoor, printre care Dorcas şi doamna Roundsby, erau încântați să mă vadă. Alții, cum era Portis, nu erau la fel de bucuroşi; era clar că nu fuseseră în stare să treacă peste prima impresie pe care şi-o făcuseră despre mine, aceea a unei fete de miner neîngrijite şi fără nici un fel de maniere, care nu merita o slujbă la familia Honeycroft. Puțin îmi păsa. Eram conştientă că mulți oameni erau de părere că aveam deja un loc unde ar fi trebuit să rămân. Familia Honeycroft îmi arătase însă că există şi un alt mod de a gândi şi acesta era cel pe care îl alesesem. Prin urmare, i-am zâmbit larg lui Portis şi am început să înfulec.

Eram foarte încântată că în scurt timp domnul Cedric avea să-l cunoască pe Tommy. Eram hotărâtă să mă ocup de asta! Chiar dacă spusese că nu putea face nici o promisiune, eram sigură că avea să-i placă de Tommy şi că urma să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-l scoate din mină. Eram *sigură* de asta. Ah, abia mai puteam respira!

Tocmai mă întrebam dacă să ies afară şi să cer nişte flori proaspete pentru domnişoara Coralie, când o servitoare mărunțică pe nume Sylvia a venit să mă caute. Domnişoara Coralie mă chema în salon.

Tommy! Sigur era vorba de Tommy! Am alergat, netezindu-mi părul, îndreptându-mi rochia şi întrebându-mă ce va crede el despre mine acum.

El nu era acolo, dar Cedric era. Domnişoara Coralie voia să vorbească cu mine despre când l-aş putea vedea pe Tommy, despre ocaziile în care nu se putea lipsi de mine şi aşa mai departe. Prin urmare, toţi trei am început binedispuşi să facem planuri împreună, până când am fost întrerupţi de venirea bruscă a contelui.

— Unchiule! a strigat Coralie, îmbrăţişându-l într-un vârtej de mătase verde.

— Am venit din nou să te deranjăm şi să-ţi bem tot coniacul bun, a precizat Cedric de pe canapea, făcând exact ce spusese.

Contele nu i-a salutat însă cu afecţiunea profundă pe care o văzusem în alte ocazii, iar pe mine nici n-a părut să mă observe. Faţa lui părea cenuşie, iar părul neobişnuit de răvăşit. Era oare bolnav? A sărutat-o distrat pe Coralie şi s-a îndreptat spre măsuţa cu băuturi. Poate că îi era teamă ca Cedric să nu-i bea până la urmă tot coniacul bun.

— Coralie, draga mea, Cedric. Bine aţi venit! Îmi pare rău că nu sunt mai exuberant, dar a fost un accident la mină. Am avut atâţia ani fără accidente încât am uitat cât de îngrozitor este. Se pare că o persoană a fost prinsă sub dărâmături.

— Tommy! am ţipat, sărind de pe scaun şi făcându-l pe conte să-şi verse coniacul peste manşeta albă ca zăpada.

— Ce s-a...? Ah! Tu eşti, Josie, nu-i aşa?

— Domnule, e Tommy, nu-i aşa? Ştiu că el e, sunt sigură de asta.

Coralie şi-a trecut un braţ peste umerii mei.

— Josie, stai puţin, sunt sigură că nu e el. Este, unchiule? E Tommy?

— Mă tem că nu ştiu. Nu mi s-a spus numele. Am fost să discut cu Bulford, dar n-a venit la întâlnire. Am găsit o debandadă generală. E o treabă groaznică. M-am oferit să ajut, dar nici n-au vrut să audă. Le place să gestioneze lucrurile în felul lor. Se organizează o mică echipă de salvare, dar, firește, nimeni nu ştie

care este situația până nu ajunge acolo. Ei cred că e doar un om prins sub dărâmături şi un ponei.

Am simțit cum camera se învârtea cu mine şi totul se îndepărta. M-am luptat să nu-mi pierd cunoştința; leşinul meu nu l-ar fi ajutat pe Tommy.

— O, miss, am şoptit. Tommy lucrează cu poneii săptămâna asta. Mi-a povestit în ultima scrisoare.

Picioarele mi-au cedat, dar brațul său cu care mă ținea strâns pe după umeri m-a împiedicat să cad.

— Stai jos, Josie! mi-a poruncit ea, conducându-mă înapoi spre un scaun. Cedric, dă-i puțin coniac. Unchiule, trebuie să ştim sigur. Cum aflăm?

— O să mă întorc acolo chiar eu şi nu vin acasă până când nu aflu. Îl iau pe Beauty şi mă grăbesc cât pot de tare.

— Trebuie să merg şi eu, am spus, dând pe gât coniacul şi revenindu-mi suficient încât să pot sta drept. *Te rog*, miss, lasă-mă să merg! *Trebuie* să merg.

— Nu, a spus Coralie cu o expresie hotărâtă. Vom merge împreună. Maverick ne poate duce pe amândouă.

— Merg şi eu, a declarat Cedric. O să-l scot chiar eu de acolo dacă e nevoie.

CAPITOLUL 36

TOMMY

De fiecare dată când pământul scotea unul dintre gemetele sale ciudate, mă pregăteam pentru o altă prăbuşire, cea care avea să mă zdrobească într-o clipă. Nu ştiam dacă să mă tem de ea sau să o doresc. Când începusem să lucrez în mină, sunetele acelea îmi dădeau fiori. Era imposibil ca, auzindu-le, să nu cred că întreaga lume începea să se fărâmiţeze. M-am obişnuit însă cu ele până la urmă, aşa cum ne putem obişnui cu aproape orice cu timpul în urma expunerii neîncetate. În timp ce zăceam acolo, aşteptându-mi moartea, m-am întrebat dacă erau paşii vreunui demon din lumea de dincolo, care se deplasa printr-un portal uriaş de piatră. Poate că acum venea după mine.

Vreme îndelungată m-am simţit alinat de respiraţia slabă a lui Flinty pe care o simţeam în ceafă, dar se oprise şi ea cu ceva timp în urmă şi credeam că poneiul murise. Am plâns mult timp cu gândul la acel ponei curajos care îşi petrecuse zilele trăgând vagonetele cu cărbuni în sus şi în jos, în sus şi în jos, iar acum fusese ucis la datorie. Eram cu toţii atât de dispensabili.

M-am întrebat dacă vibraţia produsă de ciocnirea vagonetelor provocase căderea tavanului sau dacă s-ar fi întâmplat oricum. Cu alte cuvinte, Crace şi Stoneley erau de vină pentru asta? Nu puteam să-mi ridic capul, mi se părea că nu mai am nici un pic de putere. Nu-mi puteam mişca nici picioarele, dar nu-mi dădeam seama dacă era din cauză că erau prinse sub dărâmături sau dacă suferisem vreo leziune. Puteam însă să-mi mişc braţele în stânga şi în dreapta. Dacă îmi întindeam braţul drept, degetele mele atingeau blana aspră a lui Flinty. Întinzând braţul stâng,

mi-am găsit cutia de tablă, goală. Sendvişul era undeva sub dărâmături.

Mi-a venit o idee. Am pipăit în jur după o bucată de şist dur. Ţinându-l într-o mână, în timp ce în cealaltă ţineam capacul de tablă, am încercat să zgârii nişte litere pe tablă. Având în vedere poziţia mea orizontală, unghiul nefiresc al braţelor şi faptul că nu vedeam nimic, habar nu aveam dacă semnele pe care le făceam semănau vreun pic cu ceea ce intenţionam. Găsisem însă ceva de făcut ca să-mi treacă timpul.

Am petrecut aşa ore lungi. Era atât de cald încât am început să delirez, sau poate că de vină erau foamea, setea sau apropierea morţii. Auzeam fantomele minerilor mărşăluind, demonii ţipând şi pământul plângând.

În spatele meu, Flinty a început să necheze. Am încercat să-l strig pe nume, dar cuvântul nu mi-a ieşit de pe buze. Fusesem atât de sigur că era deja mort! A început să se zbată şi să dea din copite şi a scos acelaşi sunet ascuţit de mai multe ori, străpungând întunericul. Apoi am auzit cum capul i s-a izbit de pământ şi mi-am dat seama că de data asta chiar murise. Am simţit cum lacrimile îmi lăsau urme prin praful de pe faţă. Apoi am auzit un alt sunet, cel mai ciudat de până atunci. *Toc, toc, toc.*

Nu puteam să-mi dau seama ce era. Mi se părea că un demon ar trebui să scoată un sunet mult mai sinistru; un târşâit sau un hârşâit. Oare veneau nişte pitici, ca în basme? Eram prea slăbit să-mi bat capul prea mult, aşa că am continuat să zgârii capacul de tablă. Poate că aş fi putut să adorm făcând asta şi astfel să nu fiu nevoit să îndur ultimele clipe din viaţa mea.

Toc, toc, toc. Zgomotul a devenit mai insistent şi a continuat, fără să varieze ca volum sau ritm. Părea şovăitor, ca un copil timid care ciocănea la uşă. Era un pic enervant. Oare chiar trebuia să am un mister nerezolvat care să mă macine în ultimele mele clipe? Apoi am auzit voci. Voci de oameni.

Mi-am dat seama imediat că nu murisem, iar ceea ce auzeam nu erau vocile îngerilor, pentru că erau cunoscute şi foarte pământeşti.

— Uşor, Stan. Ţine capu' jos. Nu prea tare acu'.

— Da, Jim, ştiu. Vezi ceva?

— Încă nu. Dar am auzit un ponei, îți spun eu.

Brusc m-am înviorat. Nu voiam să-mi fac speranțe într-un moment atât de disperat şi atât de tardiv, dar era evident că era o echipă de salvare. Tata şi Stan Baldwin. Câteva clipe mai târziu l-am auzit pe Bulford:

— Ține-ți gura, Adam Slater. Nu-mi pasă dacă tu crezi că n-are rost. O să stăm aici până-l găsim, viu sau mort.

Adam Slater şi-a exprimat cu siguranță opinia că cea de-a doua variantă era mai probabilă, pentru că am auzit din nou vocea tatei:

— Poți să pleci dacă aşa crezi, Slater. Du-te, n-avem nevoie de tine aici. Du-te să lustruieşti porțelanul cu nevastă-ta.

— Tată? nu fusesem în stare să rostesc numele lui Flinty, dar am putut să îl strig pe tata. Tată? Sunt aici.

Vocea mea era slabă.

A urmat o pauză. Apoi o voce pe care n-am recunoscut-o, o voce care nu-şi avea locul aici, jos:

— Ce s-a întâmplat, domnule Green? Fiecare secundă e critică, trebuie să continuăm.

— Da, ştiu asta, domnule, doar că mi s-a părut că aud... nu contează.

Toc, toc, toc.

Aveam gâtul zdrelit şi credeam că nu mai eram în stare să spun decât câteva cuvinte. Aveam de gând să le păstrez până mi-ar fi fost mai utile. Ciocănitul a continuat şi din când în când remarci ocazionale ajungeau până la mine prin stratul de piatră. Am continuat să ascult cu atenție, sperând să observ vreo variație a sunetului care să sugereze că salvatorii se apropiau, dar zgomotul a rămas constant. Era frustrant, dar în acelaşi timp liniştitor, pentru că această înaintare domoală şi ezitantă m-a convins că totul era real şi nu era rezultatul imaginației mele disperate. Sigur că erau nevoiți să fie precauți; nimic nu era mai periculos decât o galerie de mină după prăbuşirea tavanului. O singură răsuflare în direcția greşită ar fi putut provoca surparea întregii galerii, strivindu-i pe toți. Aşa se întâmplase la Horizon Drift cu mai bine de un an în urmă. Trei oameni muriseră în accident şi doisprezece în operațiunile de salvare.

— Ştiu *sigur* că am auzit un ponei! am auzit din nou vocea tatei.

Era iritat; îi cunoşteam atât de bine acest ton.

— Poate aici? a sugerat vocea care era diferită de celelalte, omul căruia tata îi spunea „domnule”. Mi se pare că stratul de moloz e mai puţin dens.

Mi-a venit o idee şi am început să lovesc cu bucata de şist în cutia de tablă. Brusc, ciocăniturile de pe partea cealaltă au încetat.

— Domnule! Ai auzit?

— Da.

— Stan?

— Da, am auzit. Tommy? Tu eşti, băiete?

— Tommy?

Vocea tatei era atât de aproape de parcă îmi vorbise la ureche. Dintr-odată am început din nou să sper. Speram să-l pot vedea pe tata şi s-o îmbrăţişez din nou pe mama. Speram că mi-aş putea vedea fraţii şi surorile, şi pe Josie, şi pe Manus... Viaţa nu mi se păruse niciodată atât de plină de lucruri minunate.

— Tată! Sunt aici! am strigat, cu vocea spartă şi piţigăiată ca a unui băiat abia ajuns la maturitate.

Însă tata m-a auzit.

— Rezistă, băiete, rezistă. Venim. Uşor acu’, Stan, e chiar aici dedesubt. Trebuie să lucrăm încet. Luminează aici, da, aşa e bine.

Turnul de piatră şi şist a început să se sfărâme şi să se clatine. M-am făcut mic, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Dacă totul se prăvălea peste mine acum... Dar nu s-a prăvălit. O piatră a fost scoasă şi dată din mână în mână, apoi alta, până când gaura a devenit suficient de mare să văd lumina lămpii. Am văzut mai multe mâini, care pipăiau cu atenţie pietrele pentru a-şi face drum printre ele. Mai multe pietre au fost îndepărtate şi în cele din urmă am văzut chipul tatei, la fel de ursuz ca întotdeauna, făcându-şi apariţia prin deschizătură. S-a strecurat în spaţiul în care zăceam.

— Tommy!

— Fii atent, Jim! a spus Stan inutil.

Tata se născuse atent. Nu a ţâşnit bucuros spre mine, nu a făcut nici o mişcare bruscă. A scos un braţ prin deschizătură şi a

luat o lampă. A privit în jur. Am văzut cum privirea sa scrutătoare a analizat poneiul mort şi fiecare piatră din jurul meu. Apoi s-a uitat în jos la mine.

— Tommy, a spus cu o voce joasă, ca şi cum cuvintele m-ar fi putut sparge. Unde eşti lovit?

— Nu ştiu, tată.

A încuviinţat din cap şi s-a aşezat pe vine la picioarele mele. A început să ridice pietrele şi să le îndepărteze, cu tot atâta băgare de seamă ca atunci când înainta prin pădure în nopţile în care mergeam să braconăm. Am ştiut atunci că aveam să scap cu viaţă. Omul ăsta era capabil să ia cerbii prin surprindere şi să se strecoare printre capcanele bătrânului Paulson ca o năluca. Era un om invizibil atunci când dorea asta, era un om care nu lăsa nici o urmă asupra lumii materiale. Dintr-odată n-am mai simţit nici o greutate peste picioare. Tata a venit lângă mine şi şi-a pus mâna aspră pe obrazul meu.

— Tommy, a repetat. Băiatul meu.

— Da, tată, am spus. Eu sunt.

— Poţi să te ridici în capul oaselor? Uşor.

Am încercat, dar eram prea slăbit. Mi-a sprijinit capul şi mi-a ridicat spatele şi aşa am reuşit. Să mă ridic în picioare ar fi fost însă prea mult.

— Stan, treci încoace, a poruncit el. Piciorul stâng al lui Sam a apărut peste peretele scund de piatră, apoi a apărut şi restul. Trebuie să-l trecem peste zid, a spus tata. Bulford e pregătit?

— Suntem gata, Jim, s-a auzit vocea şefului de echipă de pe partea cealaltă.

Tata m-a apucat de umeri, Stan m-a luat de picioare şi m-au trecut cu capul înainte prin deschizătură, unde Bulford şi un alt bărbat m-au preluat şi au început să înainteze cu greu şi cu precauţie prin tunel. Erau doi bărbaţi în faţă şi m-au cărat cu schimbul doi câte doi, în timp ce eu îmi tot pierdeam şi recăpătam cunoştinţa.

În cele din urmă, am ajuns la baza puţului. Nu-mi venea să cred când am văzut imaginea minunată a coliviei şi a tuturor oamenilor care aşteptau în jurul ei cu felinare, toată lumina aceea. Cineva a strigat spre cei de sus:

— L-au găsit. Trăieşte!

M-au aşezat cu grijă pe fundul coliviei. Tata a intrat cu mine, după care a tras grilajul, lăsându-i afară pe toți cei care ajutaseră la salvarea mea. M-a surprins gestul lui, până când am început să urcăm spre suprafață, singuri, iar el şi-a apropiat capul de al meu şi a plâns în hohote.

— Băiatul meu, a spus cu o voce răguşită. Băiatul meu drag, special, minunat!

Am fost atât de uimit încât n-am putut să-i răspund. Când am ajuns la suprafață, avea din nou ochii uscați şi fața împietrită.

CAPITOLUL 37

JOSIE

Cred că mi-am ținut respirația tot timpul cât am așteptat acolo, trei ore sau chiar mai mult. Orice răceală ar fi existat între mine și familia lui Tommy, aceasta se topise de mult când din adâncul pământului s-a auzit strigătul care confirma că e în viață. Mi-am dat seama că o țineam strâns de mână pe sora sa Mary, care fusese întotdeauna cel mai puțin încântată să mă vadă, pe mine sau de altfel pe oricine altcineva. O senzație de ușurare m-a cuprins, atât de fierbinte și de densă precum melasa pe care bucătarul de la Gravenagh House o folosea la prepararea alunelor caramelizate pentru Coralie. Apoi senzația s-a domolit și a făcut loc altor preocupări. Trăia, dar oare în ce stare era? Am încercat să nu mi-l imaginez pe Tommy rănit, poate chiar pentru tot restul vieții. În schimb, mi-am ținut respirația. Abia când colivia a ajuns la suprafață și l-am văzut pe tatăl său aplecat peste trupul inert, am izbucnit în plâns.

Toată lumea s-a înghesuit în jurul lui. Tommy s-a uitat în sus la noi cu o privire încețoșată, ochii săi verzi rătăcind peste fețele aplecate deasupra lui. Contele a preluat controlul, poruncindu-le oamenilor să se dea înapoi, cerând să afle ce s-a întâmplat și un oftat de ușurare a părut să străbată mulțimea, așa că am presupus că veștile nu erau foarte rele, din câte ne puteam da seama în acel moment. M-am prăbușit în brațele lui Coralie, care m-a asigurat că fusesem foarte curajoasă, deși eu nu mă simțeam așa.

Când colivia a ajuns din nou sus cu o zguduitură, transportând restul echipei de salvare, Coralie m-a lăsat în grija lui Mercy și a

alergat spre Cedric. Bulford s-a îndreptat spre membrii familiei Green şi le-a înmânat obiectele lui Tommy care fuseseră recuperate: doar şapca, fără căptuşeala făcută din ziare, şi capacul cutiei pentru mâncare. Mama sa şi-a trecut degetele peste ambele obiecte şi ştiam la ce se gândea. Cum putea ziarul să apere pe cineva de forţa pământului? Şi ce fel de viaţă era aceea în care era nevoită să-şi trimită fiul într-un astfel de loc cu nimic altceva în afară de pâine şi gem? Întrebările pluteau în aer.

S-a încruntat, a întors cutia şi a privit-o atent în lumina difuză a soarelui. Apoi mi-a întins-o fără nici un cuvânt. M-am uitat în jos surprinsă. Pe capac erau zgâriate nişte litere, ca şi cum ar fi fost gravate cu o piatră. Auzisem de alte situaţii de acest gen, în care oameni aflaţi la un pas de moarte lăsau mesaje pentru soţiile sau copiii lor. Erau o mulţime de zgârieturi pe capac, curbe şi linii suprapuse unele peste altele; era evident că nu fusese în stare să vadă ce făcea. Cumva însă două cuvinte erau lizibile din grămada de semne. Literele erau grosolane şi tremurate, dar sensul lor era clar: *Josie, eu...*

În ceea ce crezuse că erau ultimele sale clipe de viaţă, gândurile sale se îndreptaseră către mine.

CAPITOLUL 38

TOMMY

Am simțit razele soarelui pe față şi aerul proaspăt răvăşindu-mi părul şi am văzut o mulțime aparent formată din toate persoanele pe care le cunoscusem vreodată. Mama era prezentă, fireşte, plângând de bucurie, şi aproape toți frații şi toate surorile mele; doar micul Alfred lipsea. Probabil că mama îl lăsase să stea acasă cu bunica în caz că veştile erau proaste. Josie era şi ea acolo, la fel şi domnişoara Coralie. Când colivia a urcat zgâlțâindu-se cu ceilalți oameni, domnişoara Coralie a țipat şi a alergat în brațele unui tânăr înnegrit de praf şi transpirat. Atunci mi-am dat seama că „domnul" căruia i se adresa tata în timpul operațiunii de salvare nu era altul decât domnul Cedric Honeycroft.

Chiar şi contele era acolo. Nici n-a vrut să audă de posibilitatea de a fi transportat la spitalul din Rotherham, insistând să fiu dus la Silvermoor şi să fiu îngrijit de propriul lui medic. Mama nu spunea decât:

— Mulțumesc, milord, mulțumesc, milord, iar şi iar.

Tata nu a spus nimic, dar mi-a strâns mâna înainte de a fi urcat în trăsură, atât de puternic încât m-am temut că, dacă scăpasem fără nici o altă leziune, urma să am o mână ruptă.

Am vrut să-i spun atunci şi acolo de decizia mea de a nu mă mai întoarce în mină, dar n-am putut. N-am vrut să exploatez mica şi luminoasa fisură din armura sa emoțională pentru a-i obține permisiunea sau binecuvântarea; n-am vrut să profit de momentul său de slăbiciune. Sau poate că n-am vrut să întinez adevărul simplu care ieşise la iveală în acel moment. Tata mă

iubea. Mă salvase. Momentan nu mai aveam nevoie de nimic altceva.

Am rămas singur în trăsură câteva minute în timp ce se făceau planuri şi se luau decizii. În cele din urmă, două persoane m-au însoţit pe drumul spre Silvermoor: Josie şi mama. Tata a plecat acasă cu fraţii mei pentru a le duce vestea lui Alfie şi bunicii, iar ceilalţi bărbaţi s-au organizat în aşa fel încât să termine şutul şi să gestioneze pagubele.

Mama îmi părea un înger. Faţa ei, prematur zbârcită şi permanent încruntată, o încruntare îngrijorată, nu ursuză, ca în cazul tatei, era netedă acum, după ce se liniştise. Arăta frumoasă. Şi, dacă nu visam, o ţinea de mână pe Josie. Josie arăta mai luminoasă şi mai strălucitoare ca oricând. Aveam dureri mari, mi-era atât de sete încât abia mai puteam respira şi eram fără îndoială în stare de şoc. Totuşi, nimic din toate astea nu m-a împiedicat să remarc că părul îi cădea până la umeri în valuri arămii, strânse de o panglică albă. Era mai înaltă şi mai împlinită decât când plecase. Obrajii îi străluceau, ochii îi sclipeau şi avea chiar şi o gropiţă în obrazul stâng. Era femeie acum şi era fermecătoare în rochia ei cu dungi gri şi albe, chiar dacă, din cauza plânsului, avea faţa plină de petele roşii şi albe pe care le detesta atât de mult.

Contele cu nepoata şi nepotul său galopaseră probabil tot drumul, pentru că ajunseseră la Silvermoor înaintea noastră. În timp ce Cedric şi-a trimis servitorul să-i pregătească baia, Coralie, împreună cu Josie şi cu mama, s-a ocupat să pregătească cele trebuincioase pentru baia mea şi pentru a mă instala în pat înainte de sosirea doctorului. A fost o perioadă ciudată; o succesiune de oameni şi evenimente perindându-se rapid, în timp ce eu zăceam pasiv în mijlocul lor. Eram recunoscător pentru fiecare clipă şi pentru că nu-mi pierdusem viaţa până la urmă şi în acelaşi timp eram dornic să mă odihnesc.

CAPITOLUL 39

JOSIE

Întotdeauna simțisem că mama lui Tommy era o femeie bună, mai ales datorită entuziasmului cu care el vorbea despre ea. Totuşi, în cele una sau două ocazii în care ne întâlniserăm, îşi ținuse ascunse față de mine calitățile sale deosebite în spatele unei baricade de suspiciune şi rezervă totală. Nu am luat-o niciodată personal; eram o intrusă şi aşa stăteau lucrurile pe aici. Însă în zilele în care am stat cu frații Honeycroft la Silvermoor în timp ce Tommy se înzdrăvenea într-una dintre camerele de oaspeți, unde Sarah Green îl vizita zilnic, acea baricadă s-a evaporat.

La început dormea mult, iar noi stăteam împreună lângă patul său. Inițial mă scuzam când intram şi o găseam acolo. Voiam să-i dau ocazia să stea singură cu el şi nu voiam să mă creadă lipsită de respect sau arogantă; era la fel de uşor să jigneşti pe cineva din tagma noastră cum era să răceşti în luna februarie. De fiecare dată ea mi-a făcut însă semn să intru şi în scurt timp mi s-a părut atât de firesc să stau lângă ea ca şi cum aş fi fost una dintre fiicele ei. Poate că era din cauza cuvintelor scrise de el pe capacul cutiei de tablă. Sau poate că văzuse cât de profunde îmi erau sentimentele. Sau poate era din cauză că, în somnul său profund, Tommy nu era cel mai bun interlocutor.

Vorbeam aproape în şoaptă despre lucruri plăcute: despre satele şi familiile noastre; despre cât de mult îmi plăcea slujba mea din York; mici amintiri despre Tommy. Şi ne uitam la el, la tăieturile şi vânătăile sale, la pielea sa palidă şi la genele lungi care îi umbreau pomeții în timp ce dormea. Îmi doream să-şi

deschidă ochii verzi ca apa iazului, ca să le pot vedea din nou strălucirea.

Ştiam de ceva vreme că îl iubeam mai mult decât ca pe un prieten. De când îmi dădusem seama, aceasta era prima ocazie să îl privesc pe săturate şi am fost şocată de reacţiile trupului meu. Dacă mă uitam la braţul său care zăcea deasupra cuverturii, nu puteam să nu-i admir muşchii bine conturaţi şi să nu-mi doresc ca acel braţ să mă cuprindă. Când mă uitam la cârlionţii săi bruni, voiam să-i ating. Voiam să-mi trec degetele peste barba nerasă care-i acoperea bărbia. Când mă uitam la chipul său, mă năpădeau amintirile despre sute de conversaţii şi escapade, care mă făceau să mă simt atât de apropiată de el încât aş fi vrut să fiu aproape de el şi fizic. Să stau la aproape un metru distanţă pe un scaun era acelaşi lucru ca la o sută cincizeci de kilometri.

Când mă uitam la buzele lui era imposibil să nu-mi amintesc de momentul în care mă sărutase. E adevărat că mă sărutase de două ori, dar nu puneam la socoteală sărutul de la cumpăna dintre secole. Atunci toată lumea se săruta cu toată lumea. Dar sărutul său de când îi spusesem că am refuzat oferta lui Coralie... amintirea aceea mă făcea să mă înfierbânt şi să-mi simt picioarele moi ca gelatina, în timp ce stăteam de vorbă timidă cu mama lui. Am remarcat că gura sa era perfectă; nici Michelangelo nu ar fi putut desena un contur mai elegant. Voiam să-mi apăs buzele peste buzele lui... toate acestea erau senzaţii noi şi viscerale care mă alarmau; nu ştiam dacă erau normale. Mi-aş fi dorit să am posibilitatea s-o văd pe Dulcie; ea era singura persoană pe care aş fi putut s-o întreb despre toate astea. O iubeam pe Coralie, dar o astfel de discuţie cu persoana pentru care lucram era de neconceput!

Cu siguranţă de vină era şocul, îmi spuneam pe măsură ce zilele treceau. Fusesem pe punctul de a-l pierde. Sentimentul de uşurare lua forme ciudate; avea să treacă şi asta, împreună cu coşmarurile şi neliniştea pe care o simţeam când mă trezeam în fiecare dimineaţă, înainte de a-mi aminti ce se întâmplase şi de a-mi continua ziua repetându-mi în gând aceleaşi cuvinte încurajatoare: „Tommy este în siguranţă, Tommy este în siguranţă".

CAPITOLUL 40

TOMMY

Nu mai experimentasem niciodată un somn atât de dulce şi de profund. Fără mâinile şi picioarele fraţilor mei aruncate peste mine, fără picioare sub nas. Aveam la dispoziţie un pat mare doar pentru mine, cu aşternuturi ce miroseau a lavandă şi moi ca un nor. Linişte şi întuneric fără întrerupere, nu întunericul copleşitor din mină, ci întunericul blajin al siguranţei. M-am trezit în acest întuneric clipind des şi minunându-mă. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, descoperind că aveam câteva coaste şi încheietura mâinii bandajate, şi le-am trezit pe Josie şi pe mama, care erau aşezate pe scaune de o parte şi de alta a patului meu. S-au înviorat imediat.

În cele din urmă am rămas la conacul Silvermoor două luni. Aveam două coaste fisurate şi o încheietură ruptă, dar nici una dintre răni nu-mi făcuse mai mult rău decât şocul prin care trecusem. A durat mult timp până mi-a revenit pofta de mâncare, până m-am simţit din nou în putere şi mai ales până am încetat să mai am coşmaruri. Ca prin minune, picioarele nu mi-au fost vătămate. Singurul motiv pentru care nu fusesem în stare să le mişc în tunel era că fuseseră prinse sub o bârnă de lemn, dar nu aveam răni decât la nivelul pielii, iar acestea s-au vindecat cel mai repede.

Contele a insistat ca medicul său să mă îngrijească în continuare, motiv pentru care durerea din piept mi-a fost tratată cu pricepere şi nu a dus la nici un fel de complicaţii. A mai insistat să primesc jumătate din leafă pe durata convalescenţei, bani pe care i-am trimis imediat tatei. Chiar şi aşa, rezultatul era

departe de planurile mele de a-mi găsi de lucru şi de a le trimite mai mulți bani decât visaseră vreodată. Nu mă simțeam în largul meu să depind în felul ăsta de cineva.

În singura discuție mai lungă pe care am avut-o cu contele în acea perioadă, i-am mărturisit cu sinceritate planurile mele.

— Nu am dreptul la nici o plată, milord, m-am văzut nevoit să-i spun; nu m-aş fi simțit bine altfel. Nu mă voi întoarce niciodată. Nu mai aveți nici o obligație față de mine.

A părut să cadă pe gânduri.

— Foarte bine, Tommy, îți accept demisia în numele domnului Bulford, a spus în cele din urmă, dar vom menține înțelegerea. Mi-ai oferit trei ani de muncă fără cusur la Crooked Ash şi alți doi la suprafață înainte. Ai fost rănit la locul de muncă. Din cauza accidentului, o vreme nu-ți vei putea căuta alt loc de muncă. Vom menține înțelegerea.

— De ce, domnule? Adică, vă mulțumesc, sincer, dar nu faceți asta pentru toată lumea.

— Nu. Am de-a face cu un sistem imperfect, după cum îmi tot spune nepotul meu. Încerc însă să fac totul cât mai bine, iar tatăl tău este unul dintre cei mai buni lucrători ai mei de mulți ani. Îi datorez familiei tale la fel de mult ca şi ție. În plus, de-a lungul anilor am fost nedrept în aprecierile mele cu privire la tine. Am dat ascultare zvonurilor în loc să-mi folosesc propria judecată, aşa că poți considera asta un fel de scuză, o despăgubire. Mai e, firește, şi faptul că prietena ta de suflet este camerista nepoatei mele, nepotul meu este interesat de viitorul tău, iar fiul meu ține la tine... sincer să fiu, Tommy, nu aş putea să-ți întorc spatele nici dacă aş vrea. Există o oarecare înțelepciune în a accepta inevitabilul.

Am râs uşor şi i-am mulțumit din nou.

— Ce vreți să spuneți, domnule, că ați dat ascultare zvonurilor? Cineva m-a vorbit de rău?

A oftat.

— Poate îți aminteşti că, în urmă cu câțiva ani, fiul meu Walter a vrut să fiți prieteni?

Sigur că îmi aminteam. Cât de mult însemnase asta pentru mine!

— Ei bine, nu eram cu totul împotriva prieteniei dintre el şi un băiat din sat. Walter este un băiat ager şi îi este greu să aibă doar surori apropiate de vârsta lui. În ziua aceea s-a întâmplat să mă întâlnesc cu Latimer în sat, aşa că l-am întrebat despre caracterul tău. Mi-a spus că eşti foarte dificil, arogant şi că nu eşti o persoană de încredere. Nu voiam aşa ceva pentru fiul meu. Între timp am aflat că lucrurile nu stau aşa, dar la vremea aceea nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc de cuvântul său. Desigur, fiecare are dreptul la propria sa opinie. Totuşi mi se pare ciudat.

Şi mie mi se părea la fel.

Şi astfel am reuşit, pentru o vreme, să-mi trăiesc visul din copilărie. Am locuit o scurtă perioadă la Silvermoor, deşi acest lucru nu s-a întâmplat în urma unei succesiuni de evenimente fericite. Mesele îmi erau aduse la pat, primeam cea mai bună îngrijire şi eram înconjurat de lux. Priveam cum se schimbă vremea printr-o fereastră înaltă, încadrată de draperii albastre, şi aveam timp, pentru prima dată în viaţă, să mă gândesc ore în şir. M-am gândit la ceea ce conta pentru mine, la ceea ce credeam sau nu mai credeam. Mi-am revizuit multe dintre opiniile pe care mi le formasem în focul acelor ani ai tinereţii încărcaţi de furie şi dezamăgiri. Acum opiniile mele erau mai temperate după ce-mi văzusem moartea cu ochii, mă convinsesem de afecţiunea tatei şi aveam perspective tot mai îmbucurătoare. Visurile şi planurile mele au rămas neschimbate. Faptul că aveam o a doua şansă să le pun în practică era un miracol. Eram recunoscător pentru asta în fiecare zi.

Mama mă vizita în fiecare săptămână. La început era la fel de uimită să străbată holurile de la Silvermoor cum ar fi fost dacă s-ar fi trezit pe lună. Încetul cu încetul s-a obişnuit însă cu asta şi a legat un fel de prietenie cu doamna Roundsby. Nu-i putea aduce cu ea pe toţi cei opt fraţi şi surori să mă viziteze, dar de două ori a adus-o pe scumpa mea Connie, care mi-a cântat un cântecel frumos, o dată pe Alfie şi pe Ernest, iar altă dată a venit cu Mercy. Tata nu a venit deloc.

Domnul Cedric şi domnişoara Coralie au venit amândoi să mă cunoască. Simţeam că îi cunoşteam deja din scrisorile lui Josie şi le-am mulţumit pentru bunătatea pe care i-o arătaseră. Coralie

nu a stat mult şi mi-a strâns mâna când a plecat, spunându-mi că speră să mă vadă mai des. Cedric a mai zăbovit şi am vorbit despre minerit, despre visurile şi aspiraţiile mele şi despre ale lui.

— Nu trebuia să-ţi rupi coastele pentru mine, a remarcat el. Speram să te cunosc într-o zi la Silvermoor, dar, prietene, eşti prea îndatoritor.

Era simpatic şi de câteva ori m-a făcut să râd, până şi-a dat seama că asta îmi provoca dureri. Apoi am înţeles că, sub farmecul său plin de viaţă, era o persoană inteligentă şi conştiincioasă. Nu credeam că m-ar putea ajuta, fiind şi el foarte tânăr, dar era genul de persoană pe care era bine s-o cunoşti. I-am mulţumit din suflet pentru că intrase în mină să-mi salveze viaţa.

Cel mai mult mă bucuram s-o văd pe Josie. Uneori era ocupată cu treburile sale şi nu reuşea să stea la căpătâiul meu mai mult de o oră. Alte zile erau zile liniştite, petrecute în familie pentru fraţii Honeycroft, iar ea putea să stea cu mine mai multe ore.

Josie se schimbase în multe privinţe mărunte, dar din punctele de vedere care contau era în continuare aceeaşi prietenă de nepreţuit din adolescenţă. Se lăsa mai puţin pradă acceselor de furie sau de entuziasm, era mai cu capul pe umeri şi mai elegantă. Vorbea despre lucruri noi: concerte de muzică clasică şi parfeuri de lămâie, care erau o delicatesă pe care nu mi-o puteam imagina, şi despre economiile pe care le făcea pentru viitor. Vioiciunea şi aplombul său, curiozitatea şi simţul umorului rămăseseră însă neschimbate. La fel şi afecţiunea pe care o simţea pentru mine. Avusesem momente în care mă întrebasem dacă schimbarea condiţiilor sale de viaţă ar fi putut face ca sentimentele sale să se estompeze, dar asta nu se întâmplase şi, sincer vorbind, ar fi trebuit să-mi dau seama.

De mai multe ori am fost tentat să o sărut în acea perioadă stranie a convalescenţei mele, dar nu am făcut-o din două motive. În primul rând, asta m-ar fi făcut să trag aer adânc în piept şi era o senzaţie prea dureroasă având în vedere coastele mele rupte. În al doilea rând, apreciam prietenia noastră prea mult ca s-o primejduiesc. O sărutasem odată, cu mult timp în urmă, iar ea

nu vorbise niciodată despre asta. Am presupus că prefera să creadă că fusese un impuls de moment.

Conversaţiile erau mult mai plăcute decât scrisorile. Mi-o imaginam stând în faţa ferestrei la prima oră a dimineţii şi inspirând adânc înainte de a-şi începe ziua. Mi-o imaginam plimbându-se pe străzile din York cu parfum de ciocolată, în timp ce clopotele se legănau în aer ca nişte panglici. Puteam să văd şi singur cât de fericită era. Îmi făcea inima să tresalte de bucurie mai mult decât orice altceva. Josie a mea era încântătoare, viaţa ei era încântătoare şi aşa era firesc să fie.

La rândul meu, i-am povestit tot ceea ce nu fusesem în măsură să-i scriu când îmi fusese confiscată hârtia, sau aproape tot. Nu i-am spus prea multe despre bătaia pe care o încasasem de la tatăl ei şi nu i-am spus nimic despre ce-mi spusese în timp ce mă bătea. Tot nu înţelegeam cum ar fi putut s-o ajute asta. În rest i-am povestit tot. Era un lux să avem la dispoziţie atâtea ore pentru conversaţie în fiecare zi.

I-am povestit despre moartea bunicului şi despre cum se stingea încet bunica. I-am povestit despre vizita nocturnă pe care i-o făcusem lui Manus şi cine era el. Surprinderea ei a fost încântătoare. I-am spus povestea sa extraordinară şi a avut aceleaşi întrebări ca şi mine, întrebări la care încă nu aveam răspunsuri. Şi i-am mai povestit cum cuvintele lui mă făcuseră să văd lucrurile diferit, determinându-mă să iau hotărârea bruscă şi de neclintit că trebuie să plec şi să-mi caut soarta.

— Trebuie să fac asta, Josie, i-am mărturisit. Nu mai aştept nimic. Nu contează cât de greu va fi.

M-a luat de mână, iar eu am încercat să ignor fiorul ciudat care mi-a străbătut tot trupul la atingerea ei.

— Mă bucur, a spus. Vor fi riscuri, fireşte, şi greutăţi, dar ce sunt ele pentru un om ca tine, care a trăit o viaţă ca a ta? Acum îţi poţi folosi toată vigoarea şi tăria de caracter să faci ceea ce *vrei* să faci.

Şi-a aplecat capul şi l-a sprijinit de mâna mea. M-am întins cu oarecare greutate şi mi-am pus cealaltă mână pe părul ei arămiu strălucitor.

— O, Tommy, nu ştii prin ce am trecut când ai fost prins sub dărâmături. Promite-mi că n-o să te răzgândeşti! Promite-mi că nu te mai întorci, nici măcar pentru tatăl tău.

Era o promisiune uşor de făcut.

CAPITOLUL 41

TOMMY

Octombrie 1902

Săptămâna următoare, Josie mi-a adus un album vechi pe care Coralie îl găsise în bibliotecă. Era un volum mare, greu de manevrat şi, pe măsură ce Josie dădea paginile, din el au căzut flori uscate şi bilete la concerte din urmă cu cincizeci de ani, ca nişte fantome ale unor vremuri mai bune. Mi-a arătat un articol vechi de ziar din 1891, care fusese lipit cu grijă în album. Era o relatare a înmormântării lui Manus. În poza care însoţea articolul se vedea un dric cu pereţi de sticlă, acoperit cu o pânză neagră, tras de patru cai negri care aveau capetele împodobite cu pene negre de struţ. Siluete stranii cu pălării înalte şi voaluri de crep flancau dricul şi o mulţime de oameni se adunase.

M-am cutremurat. O înmormântare! Dacă m-aş fi gândit la asta, mi-aş fi dat seama că, evident, trebuia să fi avut loc un astfel de eveniment. Să văd însă dovada că Winthrop Barridge trecuse prin întreaga experienţă istovitoare a unui eveniment public, organizat cu oarecare fast şi măreţie, ştiind în tot acest timp că fiul său trăia m-a făcut să mă întreb dacă omul acela avea în el ceva uman. Era îngrozitor să mă gândesc că lumea întreagă a crezut că trupul neînsufleţit al prietenului meu era în acel dric cu pereţii de sticlă. Mi-am dat seama că şi Josie era la fel de afectată ca mine.

Cei doi fraţi Honeycroft au rămas mai mult decât plănuiseră iniţial, dar în cele din urmă s-au întors la York, luând-o pe Josie cu ei. Ultima lună a convalescenţei mele ar fi fost plictisitoare dacă n-ar fi fost Walter. Mă simţeam în mare măsură refăcut din

punct de vedere emoţional şi mental, dar fizic nu eram la fel de puternic. Doctorul a subliniat că era important să mă odihnesc, să nu fac nici un efort şi să aştept, să aştept până eram complet vindecat. Nu-mi puteam permite să fiu nerăbdător, dar eram obişnuit cu o viaţă activă. Trândăveala a fost plăcută o vreme, dar în scurt timp şi-a pierdut din farmec. Aveam planuri şi voiam să le pun în practică. Primisem o a doua şansă şi voiam să profit de ea! Mă săturasem până-n gât să zac în pat.

Walter îşi făcuse însă obiceiul să mă viziteze în fiecare seară şi să-mi arate lecţiile sale. Acum în vârstă de doisprezece ani, era un tânăr la fel de agreabil cum fusese întotdeauna. În anii care trecuseră de la discuţia noastră din ajunul Anului Nou, Walter nu devenise mai interesat de învăţătură; doar de dragul meu îşi aducea cărţile lângă patul în care zăceam. La început îmi explica diverse lucruri. Cred că îi plăcea noutatea de a juca rolul de dascăl şi probabil că asta îl ajuta şi să tolereze mai bine lecţiile. În scurt timp mi-am dat seama că îl puteam ajuta la temele care i se păreau dificile, bazându-mă pe ceea ce înţelesesem din explicaţiile sale; pe scurt, n-a durat mult până l-am depăşit.

Apoi mi-a sugerat să particip şi eu la orele cu preceptorul lui. Părinţii săi erau dispuşi să accepte orice idee care l-ar fi încurajat să studieze. Nu sunt sigur că preceptorul era la fel de mulţumit de acest aranjament, având în vedere că era nevoit să-şi ţină orele în camera mea, în timp ce eu lâncezeam ca o fetişcană pe pernele albe ca zăpada. Am aplicat însă trucul obişnuit, punându-i toate întrebările care mi-au trecut prin cap, iar domnul Farthing a renunţat în scurt timp la rezerva iniţială când s-a văzut implicat în dezbateri, lucru care l-a atras şi pe Walter şi l-a ajutat să înveţe mai bine.

Walter era un coleg de clasă plin de viaţă şi binevoitor. Preceptorul era exigent, iar asta mi-a priit. Am citit mai mult în acea lună decât în toată viaţa mea de până atunci; filozofie, istorie, economie, religie. Contele a venit din nou să mă vadă şi mi-a spus că primise referinţe excelente despre inteligenţa mea de la domnul Farthing. M-a întrebat ce părere aş avea despre o bursă. I-am spus că nu ştiu ce înseamnă.

Când mi-a explicat că bursa era un mijloc prin care persoanele cu abilități remarcabile, dar lipsite de mijloacele necesare, puteau beneficia de educație gratuită şi a părut să sugereze că şi eu aş putea fi o astfel de persoană, mi-a venit să plâng. Era exact ceea ce sperasem să-mi sugereze domnul Latimer când m-am prezentat în fața lui la doisprezece ani, căutându-mi cuvintele pentru a-l întreba despre concepte care îmi erau complet străine. Cu siguranță că el ştia despre astfel de lucruri, *cu siguranță* ştia, dar nu mi-a spus nimic. Din acest motiv, ani întregi din viața mea dispăruseră în întuneric. Trecutul însă nu mai exista. Tot ceea ce trebuia să mă preocupe acum era viitorul.

Odată ce sămânța a fost plantată, m-am văzut nevoit să vorbesc cu domnul Farthing despre asta. A bombănit, s-a văitat şi a oftat, explicându-mi cât de mult efort ar fi trebuit să depun pentru a avea şanse să ajung vreodată la nivelul necesar. Mi-a sugerat să mai aştept un an. Eram însă în octombrie. Examenele urmau să se țină abia în luna mai a anului viitor. I-am promis că eram dispus să muncesc mult ca să mă pot prezenta atunci. Irosisem prea mult timp. În cele din urmă a cedat şi chiar a început să manifeste cu reticență un uşor entuziasm.

Desigur, nu puteam să rămân în camera de oaspeți de la Silvermoor în tot acest timp. Fusesem destul o povară pentru gazda mea. Prin urmare, într-o zi cețoasă, când frunzele portocalii erau purtate de vânt prin aerul cenuşiu, cu coastele vindecate în sfârşit, m-am îmbrăcat şi am plecat. Nu am mers însă prea departe. M-am instalat într-o cameră neocupată la o oarecare doamnă Murphy, o văduvă care avea o căsuță pe moşie. Am lucrat pentru casă şi masă pe câmp şi la grajduri toată toamna şi iarna aceea şi jumătate din anul următor.

Munca mă obosea, mai ales după două luni de repaus, dar era o nimica toată pe lângă efortul epuizant din mină. Era o muncă fizică şi trebuia să-i dedic chiar mai multe ore, dar stăteam afară toată ziua. Puteam să respir aerul curat, să îngrijesc animalele, să aud cântecul păsărilor şi să văd schimbarea anotimpurilor. Toate aceste lucruri mă consolau şi mă făceau să-mi îndeplinesc fără probleme sarcinile. Poate că secretul constă în cât de bine ți se potriveşte o activitate, cât de mult trebuie să mergi împotriva

propriei tale firi pentru a o îndeplini. *Suntem aşa cum suntem şi avem temperamentul cu care ne-am născut. De aceea,* îmi spuneam eu în timp ce aranjam fânul şi curăţam bălegarul cu lopata, *este important să poţi alege*.

Mi-am vizitat familia şi le-am spus că nu ne puteam vedea o vreme, pentru că intenţionam să studiez în fiecare secundă liberă.

— O bursă? a întrebat mama cu o expresie absentă.

— Ce-i aia? a întrebat Ernest.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a mormăit tata, părând să sugereze că perfidia mea nu avea limite.

În fiecare seară, în fiecare sâmbătă după-amiază şi duminicile, creierul meu era supus unor provocări cum nu mai cunoscuse vreodată. Petreceam ore în şir citind şi rezolvând probleme. Făceam lecţii cu domnul Farthing în timp ce Walter ieşea la plimbare călare pe Merrylegs. I-am promis că o să-l răsplătesc de îndată ce voi putea. El s-a mulţumit să pufnească. Am dat teste pe care Farthing le concepuse pentru mine şi am eşuat lamentabil. Apoi am eşuat mai puţin lamentabil. Apoi le-am picat la mustaţă, până când într-o zi n-am mai greşit deloc.

— Ei bine, presupun că s-ar putea să ai o şansă, a spus Farthing. N-aş fi bănuit că poţi ajunge atât de departe într-un timp atât de scurt.

Am clătinat din cap.

— Nu sunt suficient de bun, am spus.

Am mâncat mere cu duiumul pentru a-mi susţine efortul, iar mirosul de mere mă învăluia aşa cum o făcuse odinioară mirosul de umezeală şi cărbune. Când soarele strălucea, învăţam la marginea unui câmp unde păşteau caii. Când ploua sau vântul îmi sufla paginile cărţii, învăţam în grajd, iar când se făcea noapte învăţam în camera mea din căsuţa doamnei Murphy, la lumina slabă a lămpii. Încă mi se mai strângea inima de teamă uneori la gândul că ar putea să mi se stingă lampa.

CAPITOLUL 42

TOMMY

Martie 1903

Lunile au trecut. A început un nou an. Examenele pentru bursă se apropiau, iar eu eram pe deplin refăcut. Gândurile mele se îndreptau tot mai des spre Manus şi ştiam că trebuia să merg să-l văd. Într-o zi am fost trimis cu o treabă la Steepley şi am profitat de ocazie să las un răvaş în lanţurile de la poartă. M-a străbătut un fior uşor când am făcut asta. Subterfugiul sinistru la care trebuia să recurg, întoarcerea pe acele poteci, la Heston, mă făceau să mă simt ca şi cum m-aş fi întors la vechea mea viaţă, la vechile preocupări şi la momentele de linişte furate. Nu mai era cazul, m-am liniştit singur. Zilele acelea trecuseră.

Chiar şi aşa, m-am bucurat când am plecat de acolo şi am fost dureros de conştient de riscul pe care mi-l asumasem chiar şi lăsând un mesaj, darămite aventurându-mă pe moşie. Trebuia însă să-l văd din nou. Mă chinuia curiozitatea şi voiam să-i spun cât de profund mă afectase ultima noastră discuţie. Prin urmare, deşi nu mai eram acelaşi Tommy care străbătuse acele poteci în sus şi în jos în mod regulat şi sfidase capcanele lui Paulson, i-am spus că intenţionam să fiu acolo la miezul nopţii peste cinci nopţi.

Au fost cinci zile dificile, pline de îndoieli pe care nu le mai avusesem până atunci. Am învăţat o lecţie interesantă despre viaţă: când nu ai nimic, îţi poţi permite să fii nepăsător. Cu cât aveam mai multe de pierdut, cu atât mai mult îmi doream să protejez acele lucruri. Cu toate acestea, deşi ne întâlniserăm doar de două ori, îl consideram prietenul meu şi se afla într-o situaţie dificilă şi neobişnuită.

Drumul până acolo nu a fost în zadar. Manus mă aştepta în întuneric şi, după o strângere de mână scurtă şi cordială, m-a ajutat să îl încalec pe Ebony şi am pornit la trap spre grajduri. Din nou adusese mâncare: pâine cu unt şi brânză şi o felie de prăjitură cu fructe. Nu duceam lipsă de mâncare la doamna Murphy, dar nu pierdusem încă obişnuinţa de a-mi fi tot timpul foame, iar prăjitura era întotdeauna bine-venită.

— M-am bucurat mult când am primit răvaşul tău, a spus Manus. Au trecut câteva luni şi îmi făceam griji pentru tine. M-am gândit că poate Paulson te-a prins după ce ai plecat de aici data trecută sau că a fost un accident la mină.

— A fost. Am înghiţit ultima bucată de brânză şi m-am şters la gură cu dosul mâinii. I-am relatat apoi povestea prăbuşirii galeriei, a salvării mele şi a convalescenţei ulterioare. Am vrut să-ţi scriu mai demult şi să-ţi explic, dar mi-a fost greu să plec noaptea...

Era adevărat. Acum făceam un efort să mă trezesc noaptea. Poate era din cauză că aveam acum propriul meu pat, sau din cauza orelor îndelungate petrecute la aer curat, sau poate că eram pur şi simplu epuizat după ultimii cinci ani şi aveam nevoie de mai mult timp să-mi revin. În plus, partidele de braconaj cu tata erau una, dar să mă furişez din respectabila casă a unei doamne care lucra pe moşie era cu totul altceva.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, a spus Manus. Mă bucur că eşti bine. Mulţumesc că ţi-ai amintit de mine, Tommy.

— Să-mi *amintesc*? O, domnule, dacă ai şti...

Am încercat să-i explic cât de mult mă impresionase bunătatea sa faţă de mine, în ciuda riscurilor pe care şi le asumase. Şi cât de recunoscător îi eram pentru că mă făcuse să-mi privesc viaţa cu alţi ochi.

— Ce mi-ai spus data trecută când ne-am întâlnit, domnule, despre motivele pentru care stai aici, m-a ajutat să înţeleg ce vreau să fac în viaţă. A fost impulsul de care aveam nevoie pentru a abandona lucrul în mină... Te asigur încă o dată că, dacă vreodată te voi putea ajuta cu ceva, nu trebuie decât să apelezi la mine.

— Dragul meu Tommy. Mă bucur că recunoaşterea propriei mele slăbiciuni s-a dovedit a fi atât de utilă pentru tine! a spus cu un zâmbet autocritic.

— Domnule, cum a putut tatăl dumitale să te închidă aşa? Eşti diferit, e adevărat, dar să îţi însceneze moartea? Cred că e un om foarte sever.

— O, aşa este, Tommy. Cel mai sever. A mai fost ceva care l-a adus la disperare pe el şi pe restul familiei, în afară de interesele mele şi de orientarea mea politică. Aş fi vrut să-ţi povestesc mai demult, dar este foarte dureros. Iar să-mi spun povestea mă oboseşte. Nu sunt obişnuit să am încredere în cineva; de ani de zile stau ascuns şi nu vorbesc cu nimeni.

— Înţeleg. Unele confidenţe nu pot fi grăbite.

— Aşa este. Ei bine, Tommy, m-am îndrăgostit de o fată din Arden, dintr-o familie de mineri. Helen. Era o fată obişnuită, dintr-o familie obişnuită, la fel ca Josie a ta. Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată. Nu vreau să spun doar că era drăguţă, deşi era. Vreau să spun că răspândea în jurul ei o lumină ca un astru. Era bună şi blândă şi mă iubea... Oricum, e de ajuns să spun că mama a aflat şi i-a povestit tatei. Au fost atât de oripilaţi de alegerea mea, în opinia lor greşită, încât au luat-o drept o dovadă solidă şi incontestabilă a deficienţei mele mintale. Eu şi Helen am fost ţinuţi la distanţă unul de celălalt, iar eu am devenit extrem de melancolic...

Privirea sa exprima atâta suferinţă încât m-am întins şi i-am strâns mâna.

— Domnule, acum eşti aici, s-a terminat. Ai alături un prieten.

S-a scuturat şi a întins mâna să-l mângâie pe Equinox. Bănuiam că era ritualul său pentru a alunga durerea.

— Ai dreptate. Mulţumesc, Tommy. A respirat adânc. Când am aflat că Helen s-a căsătorit şi s-a mutat la Suffolk, situaţia s-a înrăutăţit. Ştiu că tatăl meu a aranjat totul. Medicul a declarat că sufăr de deficienţă mintală. Astfel de simptome, spunea el, erau obişnuite în cazul femeilor, destul de des întâlnite la nişte fiinţe cu un echilibru atât de fragil. În cazul unui bărbat însă, ele erau un semn al unui caracter slab şi al unei minţi instabile. Dintr-odată tata avea un nou motiv de nemulţumire la adresa mea în

calitate de moştenitor. Eram bolnav mintal, puteam transmite această afecțiune urmaşilor noştri. Eram o aberație în puternica familie Barridge, existând riscul să pun în pericol întregul clan.

— O, domnule...

— Te rog, Tommy, spune-mi Manus. „Domnule" este prea... Pur şi simplu nu mi se potriveşte. Oricum, ştiu că nu sunt aşa cum au spus ei. Interesul meu pentru medicină a vizat şi sănătatea mintală. Melancolia mea nu era numai explicabilă, ci şi singura reacție sănătoasă la despărțirea de femeia pe care o iubeam şi la cruzimea familiei mele. Situația i-a dat însă tatei pretextul de care avea nevoie pentru a lua măsuri drastice; a fost, cum se spune, picătura care a umplut paharul. Acum sunt aşa cum mă vezi.

Am tras aer adânc în piept, reflectând la uluitoarea sa istorisire. La auzul acelor noi dovezi ale cruzimii tatălui său m-am gândit că poate ar trebui să plec cât mai repede din acel loc periculos, dar acum că eram aici aveam ocazia să-i pun întrebările care mă chinuiau de câteva luni.

— Domnule, cu ani în urmă am venit să braconez aici şi te-am văzut în fața casei călare pe Equinox, dansând sub razele lunii. Nu am înțeles ce vedeam; am crezut că erai o fantomă. Cum? Ce...?

— Ah! Aşadar m-ai văzut înainte să ne cunoaştem. Erai acolo fără ca eu să bănuiesc că aveam un prieten atât de aproape. Ai auzit de dresaj, Tommy? Nu? Este o formă de echitație; cea mai avansată formă, ar spune unii, deoarece necesită o armonie perfectă între cal şi călăreț. Tatăl meu, desigur, nu o apreciază deloc. *El* foloseşte caii şi poneii pentru a-şi transporta cărbunele, pentru a-i trage trăsura sau pentru a vâna vulpi. Este un călăreț foarte bun în felul lui, dar se bazează pe forța brută şi pe fermitate. Dresajul este o artă subtilă, Tommy, cred că *tu* poți înțelege asta. Este o poezie a mişcării la care se ajunge după o pregătire intensă la un nivel ce poate fi atins doar prin încredere, răbdare şi intuiție.

— Chiar poți să pluteşti când faci dresaj? am întrebat.

A zâmbit.

— Mă bucur că aşa ți s-a părut. Impresia asta este creată doar atunci când comuniunea dintre cal şi călăreț atinge cote maxime.

Probabil că ai văzut ceea ce unii numesc „înalta şcoală de echitaţie”. Altfel spus, sărituri, dar nu sună la fel de romantic, nu-i aşa?

— Sună magic. Cum ai descoperit-o dacă tatăl dumitale nu avea timp pentru aşa ceva?

— Mătuşa mea Pheenie, sora tatălui meu, era o călăreaţă excelentă; ea m-a învăţat elementele de bază ale dresajului când eram mic. Locuia în Scoţia, dar obişnuia să ne viziteze vara. Tata era furios că mă încuraja. „Nu-l face şi mai efeminat decât e deja”, i-a spus el. Mătuşa mea avea o limbă ascuţită; cred că era singura persoană căreia nu-i era frică de el. A murit când aveam optsprezece ani şi mi-a lăsat cărţile ei, scrise de experţi precum Antoine de Pluvinel sau de La Guérinière. Aşa că am continuat să studiez şi să exersez. Încă mai exersez noaptea, când nu e nimeni prin preajmă care să mă vadă sau să-şi bată joc.

Mi-am dat seama brusc cât de insuportabil de singur era. Ştiam cât se poate de bine cum e să te simţi diferit printre semenii tăi. Dar cel puţin eu trăisem într-o familie zgomotoasă şi plină de viaţă. Pe lângă tensiunile şi tendinţele oportuniste din familia noastră, exista şi afecţiune şi camaraderie. Orele de şcoală la care participasem fuseseră de scurtă durată, dar avuseseră loc într-o sală de clasă alături de alţi copii. Chiar şi în mină făceam parte dintr-o comunitate, deşi îi găseam multe defecte. Manus studiase medicina singur. După moartea mătuşii sale studiase arta dresajului singur. Fusese izgonit din propria sa familie. Trăia singur. Călărea noaptea. Probabil că se simţea îngrozitor de singur.

— Domnule, Manus, îmi pare rău că vorbesc neîntrebat, dar îmi fac griji pentru dumneata. Cât ai de gând să mai trăieşti aşa? Asta nu e viaţă decât pe jumătate. Eşti atât de singur!

A părut să se simtă nelalocul lui.

— Sunt obişnuit cu asta, a spus. Şi poate că mi-e mai bine singur. Propria mea familie a considerat că sunt imposibil de tolerat. Şi aminteşte-ţi că am început să trăiesc ascuns abia la vârsta de douăzeci şi doi de ani; ştiu destule despre lume ca să-mi dau seama că oamenii în general nu văd cu ochi buni ciudăţeniile şi pe cei aflaţi la marginea societăţii. Am caii mei şi

pădurile şi stelele. Ei sunt prietenii şi alinarea mea. Cred că ar putea fi de ajuns pentru mine.

Era aproape convingător. M-am încruntat.

— Nu este. Crede-mă, te înţeleg mai bine decât ţi-ai putea imagina vreodată. Nici tatăl meu nu a fost vreodată mulţumit de mine, pentru că sunt diferit, pentru că nu poate înţelege lucrurile care mă atrag. Ştiu cum este să te simţi izolat de *toţi* cei din propria ta comunitate. Ani de zile am crezut că voi fi mereu singur şi neînţeles. Dar apoi am cunoscut-o pe Josie. Am cunoscut-o pe domnişoara Embry. L-am cunoscut pe Walter. Şi apoi te-am întâlnit pe dumneata. Aşa va fi şi în cazul dumitale. Caii, copacii şi stelele sunt foarte bune, sunt frumoase, dar nu sunt *oameni*. Iar oamenii au nevoie de oameni.

Spre disperarea mea, s-a aplecat în faţă cu coatele pe genunchi şi şi-a îngropat faţa palidă şi uscăţivă în mâinile palide şi subţiri. Equinox l-a înghiontit cu botul şi a dat din copite. Îmi venea să-mi trag una. Aprinsesem o lumină puternică în faţa acestei persoane sensibile, fragile, ascunse şi a fost prea mult pentru el. Eram atât de *necioplit*, atât de deprins cu obiceiurile minerilor. Josie s-ar fi descurcat mult mai bine în situaţia asta!

— Îmi pare rău, îmi pare rău, am spus şi, neştiind ce altceva să fac, i-am umplut paharul.

A clătinat din cap.

— N-ai făcut nimic rău, Tommy, doar că vorbele tale m-au atins. Poţi să citeşti ce e în sufletul meu. Ţi-am mai spus, sunt un laş. Dar ce-aş putea face chiar dacă aş avea curaj? Trecând peste neînsemnatul amănunt că se presupune că sunt mort, cum aş putea să-mi doresc să mă întorc într-o lume în care dragostea poate fi zădărnicită, în care oamenii vânează alte specii din plăcere şi chiar se întorc împotriva propriilor semeni din motive lipsite de importanţă? Tommy, doar un prost ar vrea să ia parte la o astfel de paradă monstruoasă.

— Există multă cruzime în lume, e adevărat. Dar există şi frumuseţe şi bunătate... Şi nu e nimic rău în a-ţi fi frică. Mie mi-a fost frică în mină. Mi-a fost frică să vin aici în seara asta. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să mai facem nimic.

S-a uitat la mine cu amărăciune.

— Ştiu asta. Doar că... am treizeci şi patru de ani. Cum aş putea s-o iau de la început la vârsta mea? Ce aş putea fi? Unde m-aş duce? Ce fel de viaţă mi s-ar potrivi când nici măcar nu ar trebui să fiu în viaţă?

— Nu am răspunsuri la nici una dintre întrebările astea. Cred însă că trebuie să-ţi promiţi că vei găsi o soluţie. Atâta vreme cât te străduieşti să faci asta... ei bine, e un început. Nu vom rezolva totul în seara asta, am adăugat cu blândeţe. Ai nevoie de resurse şi de un plan. Ai nevoie de prieteni şi te asigur că poţi conta pe Josie şi pe mine, chiar dacă nu ştiu cum te-am putea ajuta. Şi pe domnişoara Embry, sunt sigur că şi ea te-ar ajuta.

Mi-a luat mâinile în mâinile lui.

— Tommy, opreşte-te, e prea mult. Dar îţi mulţumesc că m-ai trezit din amorţeala care mă cuprinsese de când am fost silit să duc această existenţă solitară. Mulţumesc că mi-ai arătat că este imposibil de suportat.

— Nu mai zic nimic. Şi îmi cer iertare că am vorbit neîntrebat. Acum că am scăpat din mină sunt dornic să văd pe toată lumea fericită! Să schimbăm subiectul. Am veşti pentru dumneata, Manus. Mă pregătesc pentru examenele de obţinere a unei burse la o şcoală din Derbyshire numită Westonbury Academy.

— Westonbury? Am auzit de ea! Vărul meu Aloysius a învăţat acolo. O, Tommy, o bursă! Ce bine ar fi pentru tine!

— Dacă n-o obţin, nu va fi din cauză că nu m-am străduit. Chiar dacă n-o obţin, nu pot rămâne să lucrez la Silvermoor pe vecie. Dacă nu primesc bursa la Westonbury, va trebui să plec la York sau la Leeds şi să-mi găsesc un drum în viaţă. Nu voi fi mereu în apropiere. Cum o să-ţi scriu atunci? Nu pot să trimit aici scrisori adresate lui Manus Barridge.

— Aşa este, trebuie să găsim o cale înainte să pleci.

Incertitudinea cu privire la viitor ne-a făcut să ne fie greu să ne luăm rămas-bun. Eram amândoi cufundaţi în gânduri în timp ce ne îndreptam spre poartă călare pe Ebony.

— N-o să începi şcoala la Westonbury până în septembrie, a spus Manus, aşa că mai avem timp; până atunci ne putem folosi în continuare de răvaşele lăsate la poartă.

— *Dacă* voi merge la Westonbury, i-am amintit, descălecând pe potecă. M-am uitat din nou la el după ce am ieşit pe poartă şi mi s-a părut că priveam un prizonier aflat în spatele gratiilor.

— O, vei merge, a afirmat categoric. De asta pot să te asigur.

CAPITOLUL 43

TOMMY

Iunie 1903

Manus a avut dreptate. Am trecut examenele cu brio. În după-amiaza zilei în care am împlinit optsprezece ani, am primit acasă la doamna Murphy scrisoarea cu blazonul şcolii Westonbury. Bucuria care m-a cuprins era precum şampania. De fapt, era o senzaţie mai îmbătătoare decât bucuria; era mândrie. O reală mândrie. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i scriu lui Josie şi să-i povestesc. Urma să vină la Silvermoor peste o săptămână, dar o asemenea veste nu mai putea aştepta. Am mers până la conac să-l rog pe unul dintre servitori s-o trimită odată cu corespondenţa familiei, după care am cerut să fiu condus în sala de clasă, unde le-am transmis vestea domnului Farthing şi lui Walter.

Walter a sărit în sus de bucurie; cred că s-a simţit responsabil pentru reuşita mea, având în vedere că fusesem pentru o scurtă perioadă protejatul său. Domnul Farthing mi-a luat din mână scrisoarea de la Westonbury cu o privire inexpresivă şi a citit-o cu atenţie.

— Un rezultat impresionant, a spus în cele din urmă. Un rezultat foarte impresionant. Trebuie să-ţi mărturisesc, Tommy, că nu credeam că vei reuşi, dar ai reuşit. Bravo!

Mai târziu în aceeaşi seară, contele a trimis după mine. Nu eram obişnuit să fac vizite seara, dar lungile şi invariabilele nopţi de studiu se terminaseră deocamdată. Lăsasem în urmă examenele. Mă bucuram de o senzaţie de libertate nouă şi greu de imaginat. M-a primit în bibliotecă, alături de Walter şi de câinii

săi. M-a felicitat călduros şi a insistat să ciocnim un pahar de coniac pentru succesul meu, ceea ce mi s-a părut foarte amabil din partea lui.

— Să ne scrii, Tommy, să ne spui cum te descurci, mi-a spus. Acum eşti un prieten de-al familiei noastre.

Remarca sa m-a şocat puţin; străbătusem un drum lung fără să fiu conştient de acest lucru! Am încuviinţat din cap şi i-am strâns mâna, dar Walter nu a fost la fel de rezervat.

— Cred că acum îl consideri un prieten potrivit pentru mine, tată, l-a dojenit. Înainte nu credeai asta.

Am simţit că obrajii mi-au luat foc.

— Îmi amintesc, a spus contele. Dar mi-am dat seama că Tommy nu este un băiat obişnuit. Iar una dintre calităţile unui bărbat, Walter, este că e în stare să recunoască dacă a greşit şi să-şi rectifice atitudinea. Sper că-ţi vei aminti asta.

— Da, tată, doar că *eu* am ştiut de la început, nu-i aşa?

— Mărinimia învingătorului este o altă calitate importantă..., a spus contele, iar eu am zâmbit.

Ultimele săptămâni înainte de plecarea mea la şcoală au fost speciale şi au trecut ca gândul; habar n-aveam că timpul poate să treacă atât de repede. În săptămâna dinaintea plecării, m-am dus la Grindley să-mi văd familia. Doamna Roundsby, extrem de amabilă, m-a surprins cu un coş pentru familie. Îşi amintea cu drag de mama din perioada în care mă vizita în timpul convalescenţei mele.

— Am pus gem de prune şi prăjitură cu ciocolată şi un pandişpan Victoria, mi-a spus ea. E şi un pui fript, o pungă cu cartofi, o varză din grădina de zarzavaturi, morcovi şi o bucată de brânză bună. O să pun şi o sticlă de vin de coacăze dacă le poţi duce pe toate.

— Pot să le duc, i-am zâmbit larg şi am sărutat-o pe obraz.

Când mai văzuse familia mea astfel de lucruri?

Am pornit la drum dimineaţa devreme şi am mers spre Grindley cu inima uşoară. În toţi anii în care străbătusem acele poteci nu mă gândisem niciodată că într-o zi aveam să fac asta în calitate de bursier, ducând bunătăţi pentru mama şi pentru restul familiei de care să se bucure săptămâni întregi.

Am ajuns în mijlocul unui vârtej de treburi casnice. Tata plecase deja la muncă. Jimmy şi John tocmai plecau cu cutiile de mâncare şi şepcile căptuşite. M-a durut să-i văd plecând, dar erau destul de veseli.

— Ne întoarcem mai târziu, au spus, bătându-mă pe braţ şi aruncând o privire rapidă şi pofticioasă în coş. Atunci o să ne poţi da veştile tale nemaipomenite.

M-am aşezat lângă foc şi am curăţat mazăre pentru mama, am numărat cârlige şi am răsucit firele pentru tricotat. Mama nu suporta să vadă pe nimeni stând degeaba. În timp ce făceam toate astea, am discutat despre trecut şi viitor şi mi-a pus un milion de întrebări despre şcoală, la care nu am ştiut să răspund.

Bunica era palidă şi slabă ca un spectru. Arăta ca şi cum s-ar fi retras în interiorul fiinţei sale atât de profund şi de total cât a putut, căutându-l parcă pe bunicul în spaţiul insondabil al sufletului ei. Ştiam că nu aveam s-o mai văd niciodată şi, preţ de un minut, mi-am dorit să nu mai plec. Dar, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile, s-a aplecat spre mine şi m-a luat de mână. Mâna ei nu mai avea putere, dar ochii săi aveau.

— Tommy, băiete, a şoptit. Mi-ai dat o amintire plăcută pe care s-o iau cu mine. Un lucru bun pe care să i-l povestesc bunicului tău.

Era inutil şi lipsit de respect s-o contrazic. Îmi dădeam seama că nu mai avea mult de trăit şi că asta era ceea ce-şi dorea.

— Când îl vezi, să-i spui că-l iubesc, i-am spus. Şi pe tine te iubesc, bunico.

A zâmbit şi mi-a mângâiat mâna, iar atingerea ei a fost ca a unui şoricel.

— Eşti un băiat bun, Tommy, băiete.

Connie a insistat să merg cu ea la pârâu de dragul vremurilor trecute. Devenise foarte pricepută la pescuit şi a prins cu îndemânare o gustare copioasă pentru noi toţi. A cântat în timp ce stătea pe malul râului şi aş putea să jur că a atras peştele la ea cu cântecul său. Avea acum unsprezece ani şi vorbea cu sinceritate despre prietenii ei şi despre visurile şi speranţele ei. Îi doream toate lucrurile bune din lume, dar nu părea să aibă şanse să le obţină decât dacă i le aduceam eu, aşa că mai aveam un

motiv să mă descurc bine la şcoală şi să mă ridic la înălțimea marilor mele ambiții.

Ne-am întors acasă şi am jucat arşice cu Ernest şi Alfred pe covor. Tata, Jimmy şi John s-au întors de la muncă şi au făcut baie pe rând înainte de a ni se alătura. A venit şi Georgie cu Agnes. Tata a înfulecat cina ca şi cum îi era frică să nu se strice mâncarea, abia aruncând o privire la coşul pe care mama îl lăsase împachetat pentru ca toată lumea să-l poată admira în toată splendoarea sa înainte de a-l desface şi de a depozita conținutul său cu chibzuință. Toți frații şi toate surorile mele erau în al nouălea cer. Nu şi tata. Imediat după masă a spus:

— Tre' să vorbesc cu Bulford, după care a dispărut.

Am privit consternat.

— Se mai întoarce? am întrebat.

Mama părea enervată.

— Nu ştiu, a spus.

Visase probabil la fel de mult ca mine la o seară în familie în jurul focului. Dar simplul fapt că îi salvase viața fiului său şi că urma să pornesc într-o aventură cum nu mai trăise nimeni din familia mea nu erau suficiente motive ca tata să se schimbe.

Noi, ceilalți, am stat în camera de zi până când amurgul acelei zile de vară a început să se strecoare înăuntru şi mi-am dat seama că era timpul să mă întorc. Fusese una dintre cele mai frumoase seri pe care mi-o aminteam, cu Mercy cântând la armoniu, Connie fredonând melodia şi Mary stând îmbufnată. Cei mici au stat treji peste ora lor obişnuită de culcare, iar bunica a adormit. Am privit lung şi cu melancolie căsuța noastră. Poate că era prea mică pentru atât de multe persoane. Poate că ne aparținea doar atâta vreme cât bărbații din familie lucrau în mină. Era însă plină de dragoste.

Eram furios pe tata pentru că nu era cu noi într-un astfel de moment. Nu era mândru de mine? Oare nu avea *nimic* să-mi spună înainte să plec la Derbyshire? Dar, când mi-am îndreptat privirea spre bucătărie şi spre coşul doamnei Roundsby aflat pe masa de lemn de sub fereastră, am văzut o dâră de fum ridicându-se de partea cealaltă a geamului şi am înțeles.

M-am scuzat şi am ieşit în curtea noastră mică. Tata era acolo, călare pe zid, pufăind din pipă singur. Am clătinat din cap. Eu nu aş fi putut să petrec astfel ultima seară alături de fiul meu, dar eu şi tata eram diferiți în aproape toate privințele.

— Tată, am spus. S-a uitat în sus, cu trăsăturile îmblânzite de norul de fum care ieşea din pipă. Tată, ce faci aici, om prost şi îndărătnic ce eşti?

— Nu poate un om să se relaxeze un minut şi să fumeze o pipă după o zi de muncă?

— Ba da, dar de cât timp fumezi? De o oră? De două? Trebuie să plec în curând, ştii asta.

M-am aşezat pe zid lângă el şi mi-am trecut picioarele pe partea cealaltă în aşa fel încât să stau cu fața în direcția opusă, aşa cum făceam întotdeauna.

— Ei bine..., a spus el cu elocvență.

— Da, am răspuns la fel şi am continuat să stăm acolo.

După o eternitate, când mă gândeam că în seara aceea nu vom avea nici o conversație, a vorbit din nou.

— Când pleci?

— Poimâine.

Eram sigur că ştia deja asta.

— Mamă-ta zice că te întorci să ne vezi la Crăciun. I-am spus să nu vândă pielea ursului din pădure. I-am spus că probabil n-o să te mai întorci.

— Mama are dreptate, am spus cu blândețe.

„Iar tu nu mă cunoşti deloc", mi-am spus în gând. „Dar asta nu e nici o noutate."

— În ziua aia în mină... nu voiam să mă părăseşti, a spus atât de încet încât abia l-am auzit. Iar acum mă părăseşti oricum.

Deci asta era. Ştiam că iubirea lui nu era egoistă; la urma urmei îşi riscase viața să mă salveze. Doar că viziunea sa asupra lumii era atât de limitată, atât de rigidă, încât situația de acum i se părea aproape ca un alt fel de moarte.

— Asta e altceva, am spus, păstrându-mi calmul. Mă îndoiam că aveam să îmi mai revărs vreodată mânia asupra tatei. Se întâmplaseră prea multe lucruri importante ca să mai fie loc pentru aşa ceva. O să plec doar din casă, din sat. N-o să plec din

viața voastră. O să vin în vizită. O să-i scriu lui Connie, iar ea o să vă citească şi vouă scrisorile. Iar cu timpul o să fac în aşa fel încât să ne fie mai bine tuturor, o să vezi. Înainte să mă întrebi, nu, nu ştiu cum. Nu, nu am toate răspunsurile. Nu, nu sunt înfumurat. Şi da, cred că sunt special.

— N-are nici un rost să mai deschid gura, nu-i aşa?

— Păi nici până acum n-ai spus mare lucru, tată.

Am văzut o sclipire de veselie în ochii săi. Era prima dată când o vedeam.

— Aş fi vrut să nu pleci. Aş fi vrut măcar să fii mulţumit aici ca noi toţi. Da' nu eşti şi nici n-o să fii pentru că eşti atât de al naibii de *diferit* şi în cazul ăsta presupun..., a a spus oftând din greu.

— Da, e cel mai bine aşa, i-am terminat eu fraza. Ştii, tată, într-o vreme îmi plăcea să cred că nu eşti tatăl meu adevărat. Obişnuiam să pretind că tatăl meu era contele...

Tata a chicotit.

— Mamă-ta ar avea ceva de spus despre chestia asta.

Am zâmbit.

— Da, cred şi eu c-ar avea. Dar acum mă bucur din suflet că eşti tatăl meu şi nu aş vrea să am altul. Când am rămas blocat sub dărâmături în mină, m-am gândit la tine. O să mă bucur mereu că am fost salvat, ca să am ocazia să-ţi spun asta. Dar tu n-ai venit niciodată să mă vezi la Silvermoor şi te-ai ascuns de mine de atunci. O să fim întotdeauna un mister unul pentru celălalt, tată. Dar tu m-ai modelat. Certurile cu tine m-au făcut să fiu cine sunt. Iar tu eşti cel mai bun om pe care-l cunosc. Eşti curajos şi puternic şi ai mai multe convingeri în degetul mic decât au majoritatea oamenilor în toată fiinţa lor. Dacă o să pot fi măcar pe jumătate aşa cum eşti tu o să fiu mulţumit, chiar dacă eu trebuie să fac totul altfel.

Gata. Reuşisem să dau pe faţă tot ce ţinusem în mine din acea ultimă zi în subteran. În sfârşit mă simţeam împăcat cu relaţia noastră, cu părţile ei bune şi cu cele rele.

Tata a mai pufăit din pipă de câteva ori şi a privit dintr-o parte în alta străduţa noastră mohorâtă şi pustie, de parcă ar fi fost cel mai fascinant loc de pe pământ.

— Du-te atunci şi ai face bine să te întorci la mamă-ta, a spus.

CAPITOLUL 44

TOMMY

În ultimele luni înainte de plecarea mea la Westonbury, eu şi Manus ne-am continuat prietenia prin intermediul răvaşelor, mulţumită grosimii lanţurilor de la poartă. Era prea riscant pentru mine să hoinăresc în continuare pe proprietatea familiei Barridge şi, având şansa vieţii mele în faţă, ar fi trebuit să fiu un prost să mai fac asta.

Cam o dată pe săptămână ne trimiteam răvaşe, în care eu îl încurajam să-şi plănuiască singur viitorul, iar el mă felicita pentru că intrasem la Westonbury. Ne împărtăşeam poveşti neinteresante despre viaţa de zi cu zi şi ne-am obişnuit să ne sprijinim reciproc. Încetul cu încetul, prietenia noastră a devenit mai solidă, deşi ca intensitate fusese aşa de la început: eu şi Josie fugind, Manus ascunzându-se, noi toţi îngroziţi, apoi ajutorul lui dezinteresat... toate acestea au creat o prietenie neobişnuită, iar legăturile se formaseră rapid.

În timp ce număram zilele până la plecarea mea, am început să înţeleg mai bine reticenţa lui de a abandona moşia Heston. Toată viaţa visasem să merg la o şcoală ca Westonbury, iar acum, când venise momentul, mi-am dat seama ce înspăimântător poate fi să ţi se îndeplinească dorinţa cea mai arzătoare. Habar n-aveam ce mă aştepta, cum urma să mă descurc... Nici un aspect din viaţa mea nu avea să mai semene cu ceea ce trăisem până atunci şi, deşi asta era exact ceea ce îmi dorisem, am fost uimit să constat că eram aproape la fel de speriat cum fusesem în prima zi de lucru în mină. Simţeam că tot ceea ce mă înconjoară îmi este

drag. Satele, vocile oamenilor din jurul meu, chiar şi minele, doar pentru că erau lucruri cunoscute.

Cu o seară înainte de a pleca din Yorkshire, m-am întâlnit din nou cu Manus, dar de această dată doar la poartă. Astfel ne puteam vedea fără ca eu să pun piciorul pe moşia Heston şi fără ca Manus s-o părăsească. Eram conştienţi că respectam doar litera legii, ignorând intenţionat spiritul ei. Eram cu ochii în patru, astfel încât Manus să poată să se facă dispărut printre copaci, iar eu să o iau la fugă pe potecă în cazul în care se întrezărea vreun pericol. Când o bufniţă a planat pe deasupra capetelor noastre, cu ochii ca două felinare aţintiţi asupra vreunei creaturi care încerca să fugă, ne-am speriat cu toţii, mai ales Ebony. Cred că bufniţa i-a atins vârfurile urechilor.

Am privit uimit cum îl calma Manus. Ebony era în acele clipe ca o fiară sălbatică, dădea din copite şi avea ochii ieşiţi din orbite, dar Manus era imaginea vie a priceperii şi a calmului. În faţa unui animal puternic şi imprevizibil, nu a arătat nici o fărâmă de teamă. Când însă se punea problema să preia controlul asupra propriei sale vieţi, devenea o umbră.

— O să-mi fie dor de tine, prietene, a şoptit printre zăbrelele porţii când s-a aşternut din nou linişţea.

— Mă întorc de Crăciun. Şi o să ne scriem.

— Da. O să ne scriem.

Puseserăm la punct un sistem. Manus fusese de acord să-i dezvălui domnişoarei Embry secretul nostru şi urma să-i trimit ei scrisorile pentru Manus. Când putea să iasă la plimbare, domnişoara Embry avea să introducă scrisoarea mea în mănunchiul gros de lanţuri de la poarta moşiei Heston, având grijă să se asigure că nu se vede nici un colţ alb, pe care să-l poată uda ploaia sau care să atragă atenţia vreunui paznic aflat în trecere pe acolo. Tot ea avea să preia scrisorile lăsate de Manus pentru mine în acelaşi loc şi apoi să mi le trimită. Corespondenţa noastră avea să fie sporadică, dar era mai bine decât nimic.

Nu putea fi decât domnişoara Embry, pentru că erau puţini oamenii în care aveam încredere. Josie nu venea la Silvermoor suficient de des încât să fie mesagerul nostru şi, în plus, nu voiam să o ştiu în preajma lui Paulson. Walter era prea mic să îl

amestecăm în aşa ceva. Domnişoara Embry ştia câte ceva despre viaţă şi despre lume şi era dispusă să facă orice pentru Josie şi pentru mine. Era o soluţie nebunească probabil, dar ne făcea să ne simţim mai liniştiţi.

— Ţi-am adus asta, a murmurat Manus, scoţând dintr-un buzunar o carte legată în piele. Ştiu că ai fost ocupat cu bursa în ultimele luni şi nu am vrut să-ţi distrag atenţia de la studii, dar voiam să ai ceva de la mine. Cartea asta a fost preferata mea când eram copil şi este cu adevărat specială pentru mine şi în ziua de azi. Ia-o cu tine la Westonbury să-ţi ţină companie, chiar dacă nu ai timp s-o citeşti.

I-am mulţumit din suflet şi ne-am strâns mâna printre zăbrele, după care m-am întors în fugă la Silvermoor. Când am ajuns în camera mea din căsuţa doamnei Murphy, am aprins lampa şi mi-am studiat darul. Era *Cartea junglei* a lui Kipling. M-a străbătut un mic fior. India! Jungle şi pantere şi râuri şi lupi... Domnişoara Embry avea un exemplar pe care speram de ceva timp să-l iau cu împrumut, dar nu avusesem ocazia. Acum aveam propriul meu exemplar, îmbrăcat în piele moale şi cu paginile lucioase şi uzate. L-am deschis şi am găsit o însemnare scrisă cu stiloul:

Pentru Tommy Green,

Să ai parte de multe aventuri magice. Cu recunoştinţă de la prietenul tău sincer,

JMB

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 45

JOSIE

Septembrie 1903

Eram la York de aproape optsprezece luni când tragedia a lovit în Arden. Împotriva tuturor aşteptărilor, tragedia în cauză nu a avut legătură cu mineritul. Minele continuau să lucreze la foc continuu, minerii continuau să meargă la muncă şchiopătând, familiile continuau să se zbată. Când moartea a venit, s-a strecurat tiptil şi nebănuită şi a luat-o pe sora mea Tansy.

Am primit un răvaş de la Martha în care mă anunța că Tansy trăgea să moară, iar Coralie m-a trimis înapoi imediat. Spun *înapoi*, nu *acasă*, pentru că nu mă mai simțeam acolo ca acasă. Nu mă mai întorsesem niciodată în tot acest timp. Mă întâlnisem de câteva ori cu Martha când frații Honeycroft erau la Silvermoor; fie o adusesem pe ea la conac, fie ne întâlniserăm pe dealul de la Silvermoor. O dată sau de două ori o adusese şi pe Tansy, o micuță zână sprințară, cu părul ca razele soarelui. Eu însă nu mai fusesem niciodată înapoi în sat.

Când trăsura familiei Honeycroft a intrat în Arden, câțiva oameni pe care îi cunoşteam de o viață s-au oprit să se holbeze la mine de parcă aş fi fost o prințesă persană. Am fost îngrozită de cât de jalnic, înghesuit şi murdar era totul. Cum de crezusem vreodată că asta era normal? Am trecut pe lângă şcoală. Am trecut pe lângă poteca pe care mergeau Bert şi tata când plecau în fiecare dimineață spre Drammel Depth. Am ajuns la capătul străzii mele. Am privit pe rând fiecare colțişor, încercând să invoc un sentiment de nostalgie, dar nu am simțit decât o gheară ciudată de spaimă înfigându-mi-se în piept şi lăsând urme

adânci. Dacă ar fi fost vorba de altceva, m-aş fi întors şi aş fi luat-o la fugă.

Nu aveam să rămân aici, mi-am spus hotărâtă. În lipsa altei asigurări, mă bazam pe faptul că patronii mei mă aşteptau înapoi peste o săptămână. Nu aveam nici un motiv să fiu superstiţioasă. Chiar şi aşa, faptul că aveam de rezolvat o problemă punctuală nu era de natură să mă liniştească, având în vedere că acea problemă era moartea surorii mele. Din scrisoarea trimisă de Martha reieşea că Tansy nu mai avea de trăit mai mult de trei zile.

Trăsura m-a lăsat la capătul străzii. Ultima dată când fusesem aici fugeam cu Tommy, în toiul nopţii. Părul îmi fusese ciopârţit, inima zdrobită şi nu peste mult timp mi-am scrântit glezna căzând prin lucarna de la Heston. Atât de multe se schimbaseră de atunci, dar străbătând acest drum am redevenit tânăra Josie din Arden, care se simţea nelalocul ei şi se temea să se ducă acasă. Atunci nu-mi dădeam seama cât de mult m-am temut mereu de asta. Pentru mine acea senzaţie de prăbuşire şi încordare fusese normală.

Am bătut la uşă, lucru care mi s-a părut ciudat. Mama a deschis uşa şi m-a privit îndelung cu o figură acră precum laptele covăsit. M-am întrebat dacă avea de gând să mă lase să intru. Apoi s-a dat la o parte şi i-am văzut pe tata şi pe Bert fumând în faţa focului. Tata s-a uitat în sus şi a dat din cap.

— Sal'tare, Jose, a spus cu o voce monotonă.

Bert a venit spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— Îmi pare aşa bine să te văd, a şoptit el cu faţa în părul meu.

Avea acum douăzeci şi unu de ani şi era un tânăr chipeş. Am văzut că avea deja riduri de expresie în jurul ochilor şi pe frunte. Mi-am pus mâinile pe obrajii lui.

— O, Bert, am murmurat şi mi-am dat seama că-mi fusese dor de el.

Apoi am auzit un zgomot de paşi. Martha a coborât scările în fugă şi s-a aruncat în braţele mele.

— O, ai venit, ai venit, a gemut ea şi mi-am dat seama cât de mult îşi dorise asta. O, Josie! a izbucnit ea în lacrimi.

Am îmbrăţişat-o strâns.

— Sunt aici, Martha. O, biata de tine, o, ce moment îngrozitor! Unde e?

— În dormitor. Nu poate fi mutată. Dormim toți aici ca să aibă liniște, iar eu și mama stăm pe rând cu ea nopțile.

— Pot s-o văd?

— Sigur, haide sus.

Mi-am lăsat geanta și mi-am atârnat haina pe spătarul unui scaun. Nici mama, nici tata n-au făcut vreun gest să le ia sau să-mi ureze bun venit. Am urmat-o pe Martha, iar Bert a venit după noi.

Tansy avea febră tifoidă. Nimeni nu știa de unde luase boala; părea să fie un caz izolat. Doctorul ne explicase însă că era posibil ca o persoană să fie purtătoare a bacteriei, dar să nu aibă simptome. Tansy nu se ducea în altă parte decât la școală, deci era de presupus că exista un purtător asimptomatic printre ceilalți copii din sat. O mică bombă cu ceas, care putea răspândi în orice clipă boala și moartea.

Chipul frumos al surioarei mele era îmbujorat și, când Martha a dat la o parte pătura, am văzut că pieptul ei alb era presărat cu pete roz, ca o perdea imprimată cu trandafiri. Dormea, respirând greu și foindu-se agitată, dar, când mi-a auzit vocea, a deschis ochii.

— Josie? a șoptit. Mă bucur așa mult că te-ai întors. O, mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, scumpa mea, i-am spus și am luat-o în brațe, fără să-mi pese în clipa aceea de riscul de a mă contamina și de precauțiile pe care ar fi trebuit să le iau. Mi-a fost dor de tine, micuța mea zână.

A chicotit, așa cum făcea întotdeauna când îi spuneam așa, și m-a rugat să-i povestesc despre York, așa că i-am descris vitrinele strălucitoare ale magazinelor și hipodromul cel verde și fabricile de ciocolată care își împrăștiau aroma de zahăr prin tot orașul, până a adormit din nou. Am stat acolo toți trei ore întregi, până s-a făcut noapte.

— Mă bucur că te-am văzut, Josie, a spus Bert în întuneric. Mâine intru în șut. N-o să te mai văd decât dacă mai ești aici mâine-seară.

— O să fiu aici, i-am promis. În cele din urmă, când bufnițele au început să-şi strige chemarea peste sat şi lumina lunii a inundat camera, Martha a ațipit cu capul pe umărul meu. Bert a trezit-o şi ne-a condus spre scări.

— E foarte obosită, mi-a spus el cu voce joasă, în timp ce ea se împleticea în spatele nostru. Încă mai lucrează la suprafață şi a stat cu Tansy aproape în fiecare noapte.

— O să stau eu cu Tansy în noaptea asta, am spus când am păşit în lumina lămpii şi strălucirea focului din camera de la parter. Pentru ca mama şi Martha să se poată odihni.

— N-o să stai aici, a spus mama cu o voce joasă, dar hotărâtă de pe scaunul ei din colț.

— Mamă! a exclamat Bert uimit.

— Nu, vorbesc serios. A părăsit casa asta şi a părăsit-o pentru totdeauna. N-o să vină înapoi acum când are chef.

— Dar, mamă! A venit pentru Tansy! A venit tocmai de la York. Trebuie să stea aici, e casa ei!

— Nu, nu e. Şi nu s-a gândit la Tansy sau la vreunul dintre noi când a fugit noaptea cu băiatu' ăla din Grindley, nu-i aşa? Şi de atunci n-am mai văzut-o la față. Nu, nu vreau pe una de soiul ăsta sub acoperişul meu.

— Mamă, am spus obosită. Nu sunt nici un soi, sunt doar eu. Şi, chiar dacă nu-ți place, chiar dacă nu-ți place de *mine*, lasă-mă să stau să vă ajut. O s-o pierdem pe Tansy. Lasă-mă să vă ajut.

— Ne-am descurcat numa' bine şi fără tine, a replicat ea. N-o să te opresc să-ți vezi sora pe patul ei de moarte, dar n-o să stai aici şi cu asta basta. Haide, ieşi afară!

— Mamă! a protestat Martha. Unde să meargă? Vreau să stea aici! E şi sora mea. Şi am nevoie să dorm.

Fața mamei mele era însă ca o fereastră închisă, cu obloanele trase. M-am grăbit să fac pace.

— Nu-i nimic, Martha, o să stau la Miss Embry. Sunt sigură că mama o să stea trează în noaptea asta şi te va lăsa să dormi, iar eu mă întorc mâine-dimineață.

— Dar eu trebuie să merg la lucru! N-o să te văd!

— O să vin devreme. O să te văd înainte să pleci şi o să vin să te văd şi la muncă, dacă o să am timp cinci minute. Nu-ţi face griji, odihneşte-te. Mă întorc la prima oră.

Mi-am luat lucrurile, i-am îmbrăţişat pe Bert şi pe Martha şi am pornit din nou pe strada întunecată precum cărbunele. Să fiu sinceră, nu regretam că nu urma să mai petrec încă o noapte sub acel acoperiş. Cât timp fuseserăm doar eu, Bert şi Martha lângă patul lui Tansy, mă simţisem reconfortată, ca în familie. Când însă m-am întors în acea cameră unde tata îmi tăiase părul şi unde copsesem sute de pâini fără nici o bucurie sub privirea critică a mamei, m-am simţit speriată şi neînsemnată.

Am bătut la uşa magazinului universal şi am aşteptat mult timp până am zărit o lumânare pâlpâind înăuntru. Vocea domnişoarei Embry s-a auzit precaută de cealaltă parte a uşii:

— Cine e?

— Sunt eu, Josie, am spus.

A urmat o exclamaţie şi un zgomot de zăvoare.

— Josie! a zis. Intră!

Mi-a întins braţele, dar am clătinat din cap.

— Am ţinut-o în braţe pe Tansy, Dulcie. Trebuie să fac o baie şi să-mi spăl hainele înainte de orice. Îmi pare atât de rău că vin neanunţată, dar... pot să stau aici în noaptea asta? De fapt, în nopţile următoare. Mama nu mă vrea acolo.

— O, Dumnezeule, a spus, închizând uşa după mine. Chiar şi într-un asemenea moment? Cum poate cineva să fie atât de înverşunat? Sigur că poţi să stai, Josie. Vino cu mine. O să-ţi aduc prosoape şi săruri şi o să încălzesc nişte apă pentru tine. Ai cămaşă de noapte? Un schimb de haine pentru mâine? Atunci ne vom descurca fără probleme.

O oră mai târziu, după ce m-am spălat cu apă fierbinte şi m-am frecat bine, am considerat că sunt suficient de dezinfectată încât să mă las îmbrăţişată de vechea şi buna mea prietenă.

— Cât de multe ai făcut pentru mine, dragă Dulcie, am murmurat când mi-a dat drumul. Şi mă ajuţi în continuare să înfrunt problemele cauzate de familia mea.

A zâmbit cu tristeţe.

— O, Josie, ar trebui să fim atât de fericite că eşti aici cu mine, dacă n-ar fi situaţia asta. Cred că ai inima frântă. Draga de Tansy, un copil atât de frumos. Am plâns când am auzit vestea.

Am oftat.

— Ştiu. Nu-mi vine să cred. Nu *vreau* să cred, fireşte. O, Dulcie, de ce a trebuit să se întâmple asta? Voiam ca într-o zi să o iau pe ea şi pe Martha la mine în York. Îmi doream ceva mai bun pentru amândouă. Acum Tansy o să moară fără să fi cunoscut alt loc în afară de Arden şi mă tem că acum nu va mai pleca nici Martha. Ştii cât este de bună şi devotată. Pariez că îi va părea rău pentru mama şi va crede că nu poate s-o părăsească şi va rămâne legată de locul ăsta pentru totdeauna.

— Credeam că era legată oricum. Ce s-a întâmplat cu băiatul cu care ieşea? Credeam că sunt logodiţi.

Am oftat din nou. Mi-am dat seama că, de când mă întorsesem, nu făcusem altceva *decât* să oftez.

— Da, e logodită. Dar ştii... am continuat să sper... Opinia mea despre Luke Stevens, cavalerul în cauză, nu era prea bună. Era destul de chipeş în felul său, dar avea sensibilitatea unui trol. Martha era o mierlă cu ochi strălucitori. Era uşor să mi-o imaginez călcată în picioare. Chiar avea de gând să se mărite cu prostănacul ăla? Acum nu părea însă un moment potrivit s-o întreb.

Dulcie mi-a strâns mâna şi m-a invitat în salon.

— Ia loc, Josie, o să aduc ceva de mâncare. Cel puţin nu trebuie să stăm cu ochii pe ceas în seara asta, nu trebuie să te grăbeşti acasă ca pe vremuri. Poate că nu este o consolare prea mare, dar ne vom relaxa şi voi avea grijă de tine.

Era o consolare. Dacă tot trebuia să mă întorc la Arden, acesta era singurul loc liniştit din sat. Dacă Tansy trebuia să moară, doar prietenia adevărată putea fi un balsam pentru rana sufletească. Am străbătut cu privirea camera slab luminată, cotoarele cărţilor prietene de pe rafturi, lumina difuză a lămpii care ajungea până în colţuri. Ore întregi stătusem acolo cu ani în urmă, bucurându-mă de poveşti şi de o bună conversaţie, detestând momentul în care trebuia să plec. M-am minunat din nou că reuşisem să mă mulţumesc cu atât în primii doisprezece

ani de viață. Am tras concluzia că ignoranța era un dar trimis de Dumnezeu, până o pierdeai.

Dulcie s-a întors cu o tavă de sendvişuri, prăjituri şi limonadă şi cu câte un pahar mic de lichior.

— Ceva care să ne încălzească, a spus, punând paharul pe masă în dreptul meu. Acum putem să stăm de vorbă până adormim despre tot ce ne doreşte inima.

Aşa am făcut, până târziu în noapte. Chiar şi aşa, mi-am ținut promisiunea față de Martha şi m-am dus acasă a doua zi dimineață devreme; omul-ceasornic care îi trezea pe mineri m-a trezit şi pe mine ciocănind la fereastra de alături. Am petrecut o jumătate de oră cu Martha în timp ce mânca micul-dejun. Tata şi Bert plecaseră deja, iar mama a rămas sus cu Tansy. Avea să fie o zi lungă având în vedere că urma să stăm cu ea doar noi două, m-am gândit posomorâtă.

Am condus-o pe Martha la muncă, după care mi-am târât cu greu picioarele înapoi. Cumva eu şi mama am reuşit să ne punem de acord să stăm pe rând cu Tansy, câte o oră fiecare. Respectând acest acord simplu şi inviolabil, nu trebuia să vorbim între noi. În timp ce stăteam cu Tansy, o auzeam pe mama făcându-şi treburile jos: frământând aluatul pentru pâine, mânuind storcătorul de rufe, zăngănind vasele... Când era rândul mamei, nu suportam să stau în casă. Am dat o fugă până la mină să o văd pe Martha, chiar dacă nu avea voie să stea de vorbă. Am fost la Dulcie să iau prânzul. Am trecut pe la unul sau doi vecini despre care credeam că s-ar bucura să mă vadă şi nu m-am sinchisit de ceilalți. În cele din urmă, Martha s-a întors acasă, apoi bărbații şi mi-a fost un pic mai uşor să stau în acea casă până s-a făcut noapte. Apoi am repetat întreaga reprezentație în ziua următoare.

CAPITOLUL 46

JOSIE

Zilele erau atât de tensionate şi atât de triste încât stăteam până târziu în fiecare seară cu Dulcie. Poate că nu era cea mai bună idee având în vedere că eram tot mai obosită, dar aveam nevoie să mă întăresc pentru a face faţă ostilităţii cu care mă trata mama şi suferinţei profunde pe care mi-o provoca soarta surioarei mele.

Fiecare zi mi se părea interminabilă, dar sfârşitul lui Tansy, după cum era de aşteptat, a venit foarte repede. În a patra zi de când eram la Arden s-a stins din viaţă, doar cu câteva ore mai târziu decât anticipase doctorul. Martha era la muncă, iar mama ieşise cu nişte treburi, aşa că nu eram decât eu şi Tansy în casă când a murit. O ţineam de mână, iar ea a deschis ochii şi mi-a zâmbit, un zâmbet atât de curajos pentru o fetiţă atât de fragilă.

— O, Tansy, am spus, dându-mi seama dintr-odată că venise momentul. Nu încă, scumpa mea.

Însă Tansy, care nu mai scosese nici un cuvânt de mai bine de o zi, şi-a mişcat buzele uscate.

— Trebuie, Josie. Dar nu-ţi face griji, e mai bine pe tărâmul zânelor, a şoptit, recurgând la vechea noastră glumă pentru a-mi da de înţeles că nu-i era frică.

Am sărutat-o pe frunte şi i-am spus că o ador până la infinit şi dincolo de el. A încuviinţat din cap şi a închis din nou ochii, iar o clipă mai târziu şi-a dat sufletul. Nu mă puteam mişca. Mi-am ţinut şi eu respiraţia când ea a încetat să mai respire, refuzând să accept realitatea, aşteptând ca pieptul ei delicat să înceapă să se ridice şi să coboare din nou şi ca totul să fi fost o alarmă falsă.

Însă ea nu a mai respirat şi în cele din urmă am scos un suspin adânc şi mi-am pus capul pe burtica ei moale.

Totuşi mă bucuram că mama nu era acolo, pentru că puteam petrece puţin timp singură cu sora mea. Am plâns cu lacrimi fierbinţi. Biata mea surioară! Nu avusese şansa să înflorească, iar acum nu avea să o mai aibă niciodată. Nu avea să vadă niciodată un oraş, sau marea, sau o rochie cu paiete. Iar lumea mea era un loc mai sumbru fără ea. Chiar dacă o văzusem rar în ultima perioadă, purtăm cu noi căminul în care am crescut oriunde mergem, indiferent de cât de nemaipomenit sau dezamăgitor ar fi. Este ca un tipar care sălăşluieşte în noi şi ne dictează cum să ne organizăm viaţa în jurul lui. Pentru mine, Tansy şi Martha erau cea mai bună parte a acelui tipar.

Nu puteam concepe să mă întorc la York fără speranţa că într-o zi avea să vină şi ea, iar eu i-aş fi putut arăta tot ce-mi plăcea de acolo şi aş fi putut vedea încântarea pe faţa ei. Dar poate că era într-un loc mai bun. În ultima clipă de viaţă vorbise despre tărâmul zânelor. Era o glumă între surori; întotdeauna îi spusesem că acolo era locul ei. Oare spusese asta doar ca să mă liniştească pe mine sau întrezărise o irizaţie strălucitoare şi fascinantă? Speram că o pleiadă de zâne în culorile curcubeului avea să vină să aibă grijă de ea.

După un timp am auzit-o pe mama intrând în casă şi m-am întrebat ce cuvinte ar trebui să folosesc. Mă temeam de reacţia ei. Avea să fie cumva supărată pe mine? Avea să plângă şi să se jelească? Nu eram sigură că puteam suporta să o văd pe mama exprimându-şi suferinţa, ar fi fost ceva atât de neobişnuit. Am sărutat-o pe Tansy pentru ultima oară, apoi am inspirat adânc, mi-am îndreptat umerii şi am coborât.

Nu am avut nevoie de cuvinte. Mama a aruncat doar o privire la faţa mea plină de pete rozalii şi albe care mă dădeau de gol şi şi-a dat seama.

— Aşadar, a murit?

Am încuviinţat din cap.

— O, mamă...

O expresie îndurerată i-a cuprins pentru o clipă ochii, ca şi cum viaţa o trădase de prea multe ori. Preţ de o secundă, mai puţin de

o secundă, am crezut că avea de gând să mă îmbrăţişeze, dar s-a întors cu spatele şi a început să aşeze mărunţişurile pe care le cumpărase pe masa din bucătărie.

— Ei bine, ţi-ai făcut datoria aici, a spus. Poţi să pleci acum. Nu vreau s-aud nimic, o să-ţi trimitem vorbă când e înmormântarea, nu-ţi face griji pentru asta.

M-am întrebat cât timp avea să-i ia până să urce la etaj ca să vadă acel trup mic şi nemişcat. Asta era însă problema ei.

— Trimite după mine dacă pot să vă ajut cu ceva, am spus.

A continuat să-şi vadă de treabă şi am plecat.

M-am dus la Hepzibah să-i dau vestea Marthei. Maistrul a fost de acord să o lase să plece fără să-şi piardă slujba, deşi urma să piardă leafa pentru ziua aceea. Apoi m-am dus la Drammel Depth, l-am căutat pe administrator şi l-am rugat să le trimită vorbă tatei şi lui Bert. Martha m-a urmat buimăcită, apoi ne-am întors în sat împreună.

În faţa porţii, Martha a plâns în braţele mele. Inima îmi dădea ghes s-o întreb de Luke Stevens, s-o implor să vină cu mine la York, dar ştiam că nu i-ar fi stat gândul la aşa ceva acum.

— Vino să mă vezi la Miss Embry oricând vrei. Mi-a spus că e întotdeauna bucuroasă să te primească, asta a fost tot ce i-am spus.

Mi s-a rupt inima când am văzut-o intrând cu paşi târşâiţi în casa aceea tristă. Cel puţin mama nu avea să mai fie singură. Nu eram sigură că ceva ar fi putut-o consola, dar ştiam că singura persoană a cărei prezenţă o aprecia era Martha.

Înmormântarea a avut loc trei zile mai târziu. În timp ce mergeam cu Dulcie spre biserică, mi se părea imposibil să plec în ziua următoare; tragedia mă înghiţise cu totul. Totuşi, pentru ce aş mai fi rămas?

Am cântat imnuri religioase în jurul unui mormânt minuscul. Mama şi tata au stat unul lângă altul şi nici nu s-au uitat la mine. E adevărat însă că nu s-au uitat la nimeni. Alice era şi ea acolo cu Fred al ei. Părul său era la fel de incredibil de auriu ca întotdeauna, dar se făcuse durdulie, era evident. Luke Stevens o ţinea pe Martha pe după umeri cu braţul său vânjos, aplecându-şi din când în când capul spre al ei şi privind în jur ca şi cum ar fi

provocat pe toată lumea să se apropie de ceva care îi aparţinea. Sau poate că eram nedreaptă cu el. Dacă l-aş fi avut pe Tommy lângă mine acum, aş fi vrut să mă ţină în braţe, aş fi vrut să mă refugiez de cei din jur în braţele lui. Poate că aşa se simţea şi Martha. Iar el era aici; îşi schimbase oare programul de muncă, renunţase la leafa pe o zi? Poate că era mai grijuliu decât părea.

Pământul întunecat a căzut peste mormânt, iar mulţimea s-a împrăştiat. Ne-am întors fără Tansy. Îngeraşul nostru plecase dintre noi. Avea doar zece ani.

CAPITOLUL 47

JOSIE

Întotdeauna mă întrebasem cum de mama, care nu avea nici un pic de poezie în sânge şi preţuia frumuseţea mai puţin decât aprecia pasta Bovril sau înălbitorul Reckitt's Blue, ne dăduse nouă, fetelor, nume atât de drăguţe. În opinia mea, Alice şi Martha erau nume destul de comune, dar foarte frumoase amândouă. Josephine nu era deloc un nume întâlnit la fetele din sat, aşa că habar n-aveam de unde îl scosese. Iar Tansy, un nume atât de drăguţ şi de însorit pe cât meritase surioara mea, nu numai că evoca o imagine frumoasă, dar însemna nemuritor. Îmi amintesc că am fost uimită când am aflat că mama ştia ce înseamnă şi că îl alesese intenţionat. Era un nume minunat, deşi în cazul de faţă era, din păcate, ironic.

Întotdeauna crezusem că asta însemna că mama avea totuşi un suflet, o urmă de blândeţe şi de imaginaţie împăturite bine şi depozitate într-un colţ ascuns pe un raft al fiinţei ei. Ziua înmormântării m-a convins însă o dată pentru totdeauna că nu era aşa.

Am plecat de la cimitir cu Dulcie, înecată în lacrimi amare, dar incapabilă să mi le stăpânesc. Era o pierdere prea mare, o durere insuportabilă. Luke o abandonase pe Martha şi mergea alături de soţul lui Alice, Fred, în timp ce Martha, Alice, Bert şi părinţii mei mergeau împreună, formând un grup mic şi trist. M-am grăbit să-i prind din urmă, iar Dulcie şi-a continuat drumul. Martha şi Bert m-au îmbrăţişat. Alice m-a sărutat pe obraz şi mi-a strâns mâna. Chiar şi tata m-a strâns în braţe preţ de o clipă.

— O, Josie, fetiţo, a spus el cu o voce nesigură. Te-ai gândit vreodată că o să trăim ziua asta?

Apoi şi-au continuat toţi drumul şi, spre surprinderea mea, mama a rămas în urmă şi a început să meargă alături de mine. Mi-am încetinit paşii, recunoscătoare pentru orice scurt moment pe care îl puteam petrece împreună şi dornică, sub şocul evenimentelor, să trec peste orice răni din trecut.

— O, mamă, am spus. Mi se rupe inima. Era atât de frumoasă, atât de bună. Trebuie să plec mâine, mamă, dar, dacă vreodată voi putea face ceva pentru voi, sper să te gândeşti la mine. Sunt tot fiica ta, chiar dacă am plecat de aici.

S-a oprit brusc în loc şi mulţimea de persoane îndoliate a trecut pe lângă noi şi ne-a depăşit.

— Da, a spus pe un ton rece ca gheaţa. Eşti fiica mea. O să-mi amintesc mereu asta.

M-am uitat la ea şovăind. După felul cum o spusese, nu părea să fie un lucru bun.

— Atunci... mamă... nu putem fi prietene? Sau... cel puţin să ne purtăm frumos una cu cealaltă? Ce-a fost rău a trecut de mult.

— Nu, ce-a fost rău stă chiar acum în faţa mea. Ce-a fost rău e o amintire vie pe care o am în faţa ochilor de fiecare dată când te văd. De asta i-am lăsat s-o ia înainte. Vreau să-ţi cer un singur lucru, Josie, ca mamă. Pleacă şi nu te mai întoarce. Nu vreau să te mai văd.

M-am simţit ca un copil speriat.

— Mamă, doar nu vorbeşti serios. De ce mă urăşti atât de mult? Eu nu te urăsc, chiar dacă nu ne-am înţeles bine. Eşti mama mea!

— Da, a spus din nou. Sunt. Dar Sam Westgate nu e tatăl tău. Eşti o ruşine şi o ocară. Eşti o *bastardă*! Mă chinuieşti cu părul tău roşu şi cu manierele tale elegante. Şi nu e mai bine pe măsură ce trec anii, e mai rău. Aşa că pleacă mâine şi nu te mai întoarce niciodată, m-ai auzit?

Galaxii care se rotesc, naţiuni care se prăbuşesc, stele care se aprind pe cer... tot felul de lucruri vaste, de nepătruns, mi-au inundat mintea, năucindu-mă. Nimic nu era mai grav decât asta.

— Mamă?

Vocea mea venea de departe. Am întins mâna spre ea încercând să-mi recapăt echilibrul, dar a făcut un pas înapoi. Era să cad, dar un trecător m-a prins.

— E năucită de durere, biata fată, a spus şi a plecat mai departe respectuos când a considerat că mă pot ţine pe picioare.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune aşa ceva! am implorat-o coborând glasul. Ce moment nepotrivit să-mi spui asta, dacă e adevărat!

— O, bineînţeles că e adevărat, a spus cu indiferenţă.

— Dar... dar... *nu poate* fi adevărat! Tata trebuie să fie... tatăl meu. Trebuie să fie. Dacă nu e, atunci cine...?

— Nu-i treaba ta. N-ar vrea să te cunoască, poţi să fii sigură de asta. Sam s-a străduit cât a putut, te-a crescut şi ţi-a dat un acoperiş deasupra capului, chiar dacă nu i-ai fost deloc recunoscătoare! Dar n-a fost în stare să te iubească. Cum ar fi putut, ştiind adevărul? Cum ar putea *cineva* să te iubească, ştiind ce eşti? Locul tău n-a fost niciodată aici, Josie. Ai vrut să pleci şi ai plecat. Aşa că fă-ne tuturor o favoare şi stai acolo. Lasă-mă să mă prefac că n-ai existat niciodată. E singurul vis pe care l-am avut vreodată!

Acestea fiind spuse, a pornit cu paşi mari, iar eu am privit cum rămăşiţele micii mele familii dispăreau în depărtare fără mine. Tansy nu mai era. Tata nu era tatăl meu. Mama m-a renegat. Mai aveam doar două surori şi un frate. Mi-am dat seama că stăteam chiar lângă tufişurile unde mama îmi ascunsese şorţul în ziua aceea de demult când întârziasem la nunta lui Alice. Mă plesnise, mă pieptănase nervoasă şi mă trăsese după ea până la biserică. După aceea însă, datorită lui Tommy, avusesem parte de clopoţei. Tommy era însă departe la şcoală acum şi toate acestea păreau aventurile din copilărie ale altei fete. Nu mai eram Josie Westgate din Arden.

CAPITOLUL 48

JOSIE

Nu ştiu cum am ajuns înapoi la magazinul universal. Picioarele îmi erau moi. Nu ştiu cu cine am vorbit pe drum, dar presupun că, dacă m-am purtat ciudat, probabil că au pus-o pe seama zilei aceleia triste. Dulcie mă aştepta şi am intrat împleticindu-mă pe uşa deschisă, cu un suspin adânc.

— O, Dulcie! am strigat. E mai rău. E mai rău decât orice!

Mi-a dat lichior şi a pus o pătură pe mine, deşi ziua era călduroasă.

— Vorbeşti de Tansy, draga mea? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Nu am putut să spun nimic timp de aproape o oră.

Dulcie venea şi pleca, dându-mi ocazia să stau singură, dar având grijă să mă verifice permanent. Se fâțâia de colo-colo prin micul salon ca să nu mă simt singură, dar nu mi-a pus nici o întrebare. Am privit în gol o bucată bună de timp şi în cele din urmă, nici eu nu ştiu cum, am început să-mi revin.

— Dulcie? am spus, iar ea a venit imediat lângă mine. Dulcie, sunt o... bastardă.

— Nu înțeleg, draga mea.

— E adevărat. Mama tocmai mi-a mărturisit. Nu sunt copilul tatălui meu.

M-am uitat la ea îngrozită. Oare avea să mă urască şi ea?

— O..., a spus încet. Asta explică multe, nu-i aşa?

Într-adevăr, aşa era. După ce şocul inițial a trecut, am discutat despre asta şi am început să analizăm situația împreună. Mi-am dat seama rapid că de fapt nu se schimbase nimic. Nu existase

niciodată afecțiune între mine şi părinții mei. Alice îmi era indiferentă. Martha şi Bert nu aveau să-şi schimbe părerea despre mine. Tommy nici pe atât. Dulcie nu şi-a schimbat-o. Şi, indiferent dacă eram sau nu o bastardă, indiferent dacă numele meu era Westgate sau purtam alt nume pe care nu-l ştiam, reuşisem, aşa cum a remarcat mama, să plec. Evident, mă afecta profund faptul că întreaga mea existență fusese pusă sub semnul întrebării, faptul că aflasem că nu eram cine crezusem întotdeauna că sunt. Dar tatăl meu nu făcuse niciodată mare lucru pentru mine; nu avusesem niciodată senzația că era un element definitoriu în viața mea.

Nu puteam să înțeleg cum fusese posibil. Dacă aş fi fost cea mai mare dintre frați, mi-aş fi putut imagina că o poveste de dragoste din tinerețe avusese un final nefericit, iar apoi apăruse tata şi fusese de acord să se însoare cu mama şi să mă recunoască drept fiica lui. Eram însă cel de-al *patrulea* copil! Ultimul înainte de Tansy! Nu mi-o puteam imagina pe mama să aibă o aventură şi să rişte tot în numele dragostei. Nu mi-o puteam imagina cuprinsă de o mare pasiune. Nu-mi puteam imagina că ar fi putut fi atât de lipsită de spirit practic încât să creadă că o aventură s-ar fi putut termina cu bine. Nu *voiam* să cred că eram rezultatul unui act violent, deşi asta ar fi explicat cu siguranță atitudinea ei față de mine. Dar, dacă lucrurile ar fi stat aşa, primii ani, imediat după cumplita întâmplare, ar fi trebuit să fie cei mai răi. Antipatia mamei față de mine se înrăutățise pe măsură ce creşteam.

Poate că, pe măsură ce creşteam, începusem să semăn tot mai mult cu tatăl meu. Speram să nu fie aşa! Voiam ca nimeni altcineva să nu observe vreo asemănare, în timp ce eu eram încă neştiutoare. Eu şi Dulcie ne-am stors creierii în noaptea aceea, dar nu semănam cu nimeni! Cu nimeni din sat şi cu nimeni dintre cei pe care-i cunoscusem vreodată. Singurul lucru care ar fi putut face legătura dintre mine şi cineva dintre cei pe care îi cunoşteam era părul. Aveam exact aceeaşi culoare de păr precum Coralie. Contele, unchiul ei, era un adevărat crai cu o slăbiciune aparte pentru fetele din sat. Era oare posibil să fie tatăl meu? Sau poate un alt membru al acelei familii, care moştenise acelaşi păr roşu?

— Doamne Dumnezeule! am strigat, aruncându-mă pe canapea după ce mă plimbasem o vreme de colo-colo.

Dulcie mi-a dat încă un pahar de lichior.

— Eu şi Tommy ne-am petrecut copilăria imaginându-ne că el era unul dintre copiii ilegitimi ai contelui. Să nu-mi spui că de fapt *eu* eram?

Şi-a întins mâinile, la fel de uluită ca mine.

— Părul nu e concludent, Josie. În alte privinţe nu semeni deloc cu ea.

— Aşa e, nu semăn, am reflectat, din păcate. Dumnezeule, dacă mama îi mai spune şi altcuiva? Dacă eu şi Coralie suntem rude? S-ar putea să regrete că m-a luat la ea. O, Dulcie, n-aş suporta să mă urască, eu o iubesc. Dar, dacă ar descoperi că are o soră despre care nu ştia nimic, sau o verişoară, n-ar vrea să fie o fată de aici, nu-i aşa?

— Josie, cred că uiţi tot ceea ce ştii despre ea! Dacă lucrurile ar sta într-adevăr aşa, nu-mi pot imagina că miss Honeycroft ar putea avea prejudecăţi la adresa ta. După tot ce a făcut pentru tine? Nu. Şi mă îndoiesc că mama ta va mai spune cuiva. Şi-ar aduce mai multe necazuri decât ţi-ar aduce ţie. Dar în felul ăsta, spunându-ţi numai ţie...

Şi-a lăsat fraza neterminată, părând iritată.

Avea dreptate. Mama nu reuşise altceva decât să mă enerveze şi să mă tortureze, iar pentru ea era suficient.

— *Urăsc* satul ăsta, Josie, a spus Dulcie pe neaşteptate. Am încercat din răsputeri să fiu fericită aici de dragul unchiului meu, să-i ţin prăvălia deschisă, să-i păstrez amintirea vie. Dar nimic nu se dezvoltă aici. Afacerea a crescut când a fost construit New Arden, dar acum vânzările au început din nou să scadă. Nu e o afacere înfloritoare, dar nici nu e un eşec. Dacă aş vrea să menţin magazinul universal Embry aşa cum este, probabil că aş putea face asta până la sfârşitul zilelor mele. Dar nu voi câştiga niciodată foarte mulţi bani şi nu voi reuşi niciodată să dezvolt afacerea. Nu mă voi mărita niciodată şi nu voi avea prieteni adevăraţi acum că tu ai plecat... I s-a tăiat respiraţia şi s-a oprit. Apoi a adăugat: O să fiu înconjurată de oameni resemnaţi şi trişti

ca vecinii tăi şi de oameni înverşunaţi şi supăraţi ca mama ta. Şi o să le vând făină până în ziua de apoi.

Habar n-aveam că Dulcie îşi punea întrebări cu privire la locul ei în sat. Păruse întotdeauna atât de stăpână pe sine şi constantă. Dar, firește, nu era deloc surprinzător. Nu era bătrână. Era inteligentă, plină de viață şi cultă. Şi era frumoasă, indiferent de părerea răutăcioşilor gemeni Barridge. Acesta nu era un loc în care să poată înflori.

— Atunci ce ai de gând să faci? am întrebat-o.

Era o uşurare să mă gândesc şi să vorbesc despre necazurile altcuiva şi să le las deoparte pe ale mele pentru tot restul serii. Problemele lui Dulcie ar fi putut avea un deznodământ fericit; pe ale mele nu le puteam face să dispară. Mama dăduse dovadă de răutate dându-mi informații incomplete. Vorbele sale aveau să mă otrăvească şi să mă determine să-mi pun tot timpul întrebări. Să mă îngrijorez. Chiar şi aşa, am plecat a doua zi dimineață într-o stare de spirit mai bună decât aş fi crezut că era posibil cu o zi în urmă. La urma urmei, plecam din Arden, ceea ce era un lucru îmbucurător. Au mai fost însă şi alte motive. Martha a venit dimineață devreme să-şi ia cel mai dulce rămas-bun. Nu mă hotărâsem dacă era o idee bună să o necăjesc relatându-i mărturisirea mamei şi se grăbea să ajungă la muncă, aşa că nu i-am spus nimic. Am comentat însă cât de grijuliu păruse Luke la înmormântare. Mi s-a părut o modalitate plină de tact de a aborda subiectul. Am putut astfel s-o întreb dacă totul mergea bine fără să par o soră băgăreață sau critică. Ea a promis să-mi scrie. Am plecat sperând că în inima ei era o uşoară îndoială, altfel un simplu da ar fi fost de ajuns, nu-i aşa?

Mai eram încântată şi pentru că Dulcie îmi încredințase o misiune.

— Fii cu ochii în patru dacă afli de vreo oportunitate pentru mine la York, mi-a spus în timp ce aşteptam în fața prăvăliei să vină Norman cu trăsura şi să mă ducă acasă.

— La York? am întrebat încântată. Credeam că, dacă pleci de aici, te întorci la Leeds.

— Nu, draga mea, prefer să nu merg înapoi, ci doar înainte. Îmi place mult York, după cum ştii, iar compania ta din ultima

săptămână m-a făcut să-mi amintesc încă o dată cât e de bine să ai un prieten aproape. E încă un punct pe lunga listă a argumentelor în favoarea oraşului York...

— Voi cerceta fiecare magazin şi prăvălie din clipa în care ajung, i-am promis. Dacă ai veni şi tu acolo, cât de bine ne-am distra! Eşti singurul lucru care lipseşte ca să fie totul perfect. Şi Tommy. Şi Martha...

— Va trebui să ne străduim să-i aducem pe amândoi acolo la momentul potrivit, a clipit ea. Vom creşte populaţia numai cu apropiaţii noştri.

— Cât timp crezi că o să-ţi ia să vinzi aici şi să te poţi muta? m-am interesat.

— Nu prea mult, sper. Când am venit, mai existau doi clienţi interesaţi să cumpere afacerea. Poţi să fii convinsă că, atunci când s-a dus vorba că o femeie urma să preia magazinul universal, au apărut ca din piatră seacă bărbaţi interesaţi să cumpere.

— Dar, dacă de data asta lucrurile stau altfel, cât ar trebui să aşteptăm? Depinzi de un cumpărător?

Acum că îmi băgase ideea în cap, eram nerăbdătoare să-şi pună în practică intenţia.

— Cred că da. Dar hai să nu ne pripim, Josie. Sunt sigură că se va întâmpla când va veni momentul.

Am ieşit din Arden stând pe capra trăsurii, alături de Norman. Era o zi cenuşie şi vântoasă, cu soare şi cu ploaie într-o succesiune imprevizibilă, dar nu aveam chef să stau singură cu gândurile mele, ca nu cumva să se întoarcă la Tansy şi la mama. Am preferat să înfrunt vremea de afară şi să suport hurducăitul trăsurii în bătaia vântului tăios. Mi-am bucurat ochii cu imaginea satului Arden dispărând casă după casă în trecutul meu.

Când am trecut pe lângă Hepzibah, marea mină care se ţea din pământ ca o gorgonă pe punctul de a ataca, am scrutat cu privirea mulţimea de lucrători de la suprafaţă sperând s-o zăresc pe Martha, dar n-am reuşit. Mă durea să ştiu că o lăsasem acolo pe sora mea, spălând cărbuni. Dar, când am lăsat în urmă satul, un curcubeu dublu a apărut pe cer. Culorile intense străluceau pe fondul cenuşiu.

— Uite! Un semn bun! am arătat cu degetul, iar Norman s-a uitat în sus.

— Ai avea nevoie de aşa ceva, a spus. Îmi pare rău pentru sora ta, Josie.

— Mulțumesc, Norman.

CAPITOLUL 49

TOMMY

Toamna anului 1903

Primele mele săptămâni la Westonbury au fost grele. De mai multe ori mi-am amintit cuvintele pe care domnul Latimer mi le spusese în acea zi, cu mult timp în urmă: „Aici poate că eşti un elev fruntaş. Dincolo de locul ăsta, nu ai mai fi nimic...” De mai multe ori m-am întrebat dacă Latimer avea până la urmă dreptate.

Ajunsesem într-o zi răcoroasă de septembrie, condus, mulţumită contelui, de Matthias. Am privit cu uimire şi teamă uriaşa clădire cenuşie în stil iacobin, luminată de soarele de toamnă şi învăluită de umbre profunde şi răcoroase. În acea primă zi, un curcubeu plutea deasupra coşurilor de fum şi frunze arămii se prelingeau pe ziduri.

— Mă bucur că nu sunt în locul tău, a remarcat Matthias când a plecat, lăsându-mă singur la intrarea băieţilor.

Nu părea să fie locul potrivit pentru mine; nu mai eram băiat, aveam optsprezece ani, eram înalt şi puternic pentru vârsta mea şi lucrasem mai bine de şase ani. Mi-aş fi dorit ca Josie să fie cu mine. Westonbury nu era un loc lipsit de farmec, dar nu aveam nici un prieten acolo. În scurt timp însă am ajuns să-l cunosc destul de bine.

În interior, locul era un labirint de coridoare lungi, drepte şi lipsite de orice semn distinctiv cu excepţia unor tablouri în ulei încadrate în rame urâte înşirate pe pereţi, înfăţişând foşti elevi care ajunseseră să se bucure de succes şi faimă. La început mi-aş fi dorit să-i am cu mine pe Rogue sau pe Flinty ca să mă ajute,

dar cu timpul am început să cunosc locurile cu ajutorul acelor portrete. Clasa de matematică era a doua uşă după grăsanul rozaliu cu cravată albastră. Sala de mese era la stânga absolventului colţuros cu baston şi căţel. Ori de câte ori treceam pe lângă mustaţă întoarsă cu ochi mici şi răi ştiam că am dat de necaz, pentru că portretul său atârna chiar lângă biroul directorului.

Colţişorul meu în această ciudată lume nouă era un pat într-o cameră care găzduia în total opt băieţi, toţi ceilalţi fiind cu trei ani mai mici decât mine. Era o cameră luminoasă, cu ferestre înalte, care dădeau spre întinsul gazon din faţă.

Lecţiile în sine nu erau greu de urmărit, dar, când era vorba să ridicăm mâna şi să răspundem la întrebări, ceilalţi băieţi dădeau nişte răspunsuri sofisticate care mi se păreau dincolo de posibilităţile mele. Uneori dădeam răspunsul corect, dar ei erau în stare să adauge comentarii şi referiri la alte concepte pe care eu nu le cunoscusem niciodată, ţesând informaţiile noi într-o tapiserie mai mare de cunoştinţe, care păreau să se înlănţuie între ele şi să reziste la fiecare cusătură. Eu ştiam doar frânturi izolate pe ici, pe colo. Pentru ceilalţi, lumea era cognoscibilă şi cunoscută. Eu avusesem ocazia doar o să o întrezăresc pentru câteva clipe.

Aflasem de mult toate motivele pentru care semenii mei, ortacii din mină, credeau că nu trebuia să am aspiraţii şi că nu eram făcut pentru o altă viaţă. Acum însă venisem la şcoală ca să aflu, se pare, toate motivele pentru care *aceşti* oameni credeau exact acelaşi lucru.

— Bătrâne, te-ai descurcat foarte bine să ajungi aici, dar nu ar fi fost mai bine pentru tine să rămâi într-un... mediu mai *familiar*?

— Tommy Green şi-a petrecut jumătate din viaţă mânuind o lopată cu cărbuni, ce zici de asta? *Dumnezeu* ştie ce l-a făcut să creadă că ar putea să facă o impresie bună aici.

— Locul tău nu e aici, Green, şi nici o bursă nu mă va convinge că mă înşel.

Am fost provocat la bătaie de două ori şi am câştigat de fiecare dată în circa patru secunde. Bătăile mi-au adus o mulţime de

necazuri cu personalul şcolii, dar au pus capăt odată pentru totdeauna necazurilor pe care le aveam cu băieţii. Îmi lipsea însă prietenia cuiva, aşa cum i-ar lipsi oricui.

„Sunt aici pentru viitorul meu", îmi spuneam iar şi iar, în tăcere şi cu înverşunare. „Sunt aici să învăţ. Sunt aici pentru a găsi o cale de a deveni un om cu mijloace, de a uşura situaţia familiei mele şi de a ajuta puţin în lume. Nu sunt aici pentru prieteni sau plăcere."

Crăciunul strălucea ca o stea în depărtare, marcând sfârşitul primului meu trimestru. Sperasem să mă întorc acasă triumfător, să pot povesti despre testele pe care le trecusem cu brio, despre premiile câştigate, poate şi despre promisiunea unei slujbe la terminarea şcolii, primită din partea vreunui vizitator bogat, incapabil să treacă cu vederea potenţialul meu extraordinar. Totuşi, până în acel moment nu aveam cu ce să mă laud şi începusem sincer să mă întreb dacă nu cumva mă prosteam pe măsură ce săptămânile treceau.

Situaţia era foarte dezamăgitoare. Mă simţeam stingherit când îmi imaginam cum aveam să-i explic tatei că abia reuşeam să mă descurc cu chiu, cu vai. Eram sigur că ar fi trebuit să mă întorc încărcat de glorie ca să se simtă împăcat cu alegerea mea. Când mă simţeam însă decepţionat, mă gândeam la toţi oamenii care mă ajutaseră să ajung aici. Domnişoara Embry, Manus, Walter, domnul Farthing, contele... chiar şi tata, care mă învăţase cum să rămân în viaţă jos, în mină, suficient de mult încât să pot ajunge aici.

Scrisorile pe care le primeam de acasă au fost cea mai mare plăcere a mea la Westonbury. Nu toate veştile erau însă bune. La Grindley, bunica se stinsese din viaţă şi se dusese după bunicul. Scrisoarea de la Connie era stropită de lacrimi şi mi-am dorit să fiu acolo cu ei, să particip la înmormântare. Şcoala avea însă reguli despre astfel de lucruri şi, în plus, nu aveam mijloacele necesare să ajung acasă. A fost prima, dar nu şi ultima dată, când mi-am dorit să fi câştigat un salariu pe moşia Silvermoor, nu doar masă şi cazare.

Am mai aflat că sora lui Josie, Tansy, a murit, deşi ea mi-a scris doar după ce s-a terminat totul şi s-a întors în siguranţă la York.

Nu dorise să mă necăjească în primele săptămâni de şcoală. Mi-a părut rău că n-am fost alături de ea şi m-a consolat doar gândul că o avusese pe domnişoara Embry care s-o aline în acele momente groaznice. M-a trecut un fior când am citit că nu i s-a permis să petreacă noaptea în vechea ei casă.

Şi mai e ceva şi mai rău, scria ea. *Ceva ce nu-ţi pot povesti decât când o să ne vedem. Nu-ţi face griji, nu sunt bolnavă sau ceva de genul ăsta, pe cuvânt. Am aflat însă ceva şocant şi nu pot să-ţi scriu despre asta.*

Mi-a fost greu să nu umplu următoarea mea scrisoare cu un potop de întrebări, dar care ar fi fost rostul lor?

Manus încă se lupta să ia o decizie. Era blestemat cu acea fire care nu-i era de nici un folos, care îl făcea să viseze şi să-şi dorească să cutreiere lumea, dar se temea să abandoneze ceea ce îi era cunoscut. Impulsurile sale contradictorii îl aduseseră într-un impas.

Abia aşteptam să merg acasă şi să-i văd pe toţi, dar mai întâi trebuia să mă pregătesc pentru examenele de sfârşit de an. Dacă aş fi trecut cu bine de ele, mi-aş fi recăpătat încrederea în ambiţiile mele şi aş fi avut nişte veşti bune de dus acasă. Îmi doream atât de mult să reuşesc. Mi-am dat toată silinţa, muncind mai mult decât o făcusem până atunci. Am scris mai puţine scrisori prietenilor mei şi mi-am concentrat toate eforturile asupra acestui obiectiv. Cu o săptămână înainte de sfârşitul trimestrului, au fost anunţate rezultatele. Eram al treilea de la coadă.

CAPITOLUL 50

TOMMY

Crăciunul a avut şi părţi bune, şi părţi rele. Pe de o parte, a fost una dintre cele mai fericite perioade din viaţa mea. Pe de altă parte, ştiam că urma să-mi fie şi mai dor de toată lumea la plecare.

Am petrecut două zile întregi acasă cu familia, după care am primit un răvaş de la Josie, care mă invita la ceai în biblioteca de la Silvermoor. Am alergat tot drumul de acasă până la conac, râzând în gura mare de o asemenea turnură improbabilă. Cu cinci ani în urmă, când eu şi Josie rătăceam în bătaia vântului pe potecile dintre sărmanele noastre sate, dacă cineva ne-ar fi spus că într-o zi ea avea să mă primească într-un astfel de loc şi să-mi toarne ceai dintr-un ceainic de argint, am fi râs amândoi în hohote.

După primul moment emoţionant al revederii şi după ce am asimilat noutatea de a ne delecta cu bunătăţi de Crăciun în casa somptuoasă a altcuiva, Josie a observat rapid că un gând nu-mi dădea pace. Nu voiam să încep cu o nemulţumire, dar în zece minute ea a reuşit să mă facă să mărturisesc că, deşi mai aveam aproape două săptămâni de vacanţă, deja uram gândul că trebuia să mă duc înapoi. Am recunoscut asta ruşinat.

— Era clar că începutul o să fie greu, ştiam asta, a ridicat Josie din umeri, cu gura plină de plăcintă cu carne. Grindley nu e locul potrivit pentru tine, dar acolo ştii măcar cine eşti. Şcoala e un pas în direcţia bună, dar totul e atât de nou! Îţi lipsesc ani întregi de studiu de care ceilalţi au avut parte şi din nou eşti diferit.

Am încuviințat din cap, punându-mi mai mult sos de coniac pe bucata de budincă.

— E dureros să ai aceleaşi vechi senzații într-un mediu atât de diferit, am încuviințat.

— E firesc, a declarat ea pe un ton categoric. Dar o să termini şcoala, mai ai doar cinci trimestre, apoi o să-ți iei viața în propriile mâini şi o să trăieşti aşa cum vrei. Atunci o să te bucuri pentru timpul petrecut acolo. Westonbury nu e locul tău, aşa cum nu este nici Grindley, a spus ea. Visul tău nu este să stai la Westonbury, visul tău este să obții o educație. Westonbury este doar locul unde trebuie să faci asta.

Avea dreptate. M-a încurajat suficient de mult încât să abandonez subiectul pe toată durata şederii mele. Situația era aşa cum era; nu aveam de gând să fac altă alegere. În ceea ce o priveşte însă pe Josie, erau multe de discutat. Mi-a spus tot ce observase la relația dintre Martha şi Luke, iar eu am consolat-o cum am putut mai bine, ceea ce nu însemna foarte mult, nefiind decât vorbe în vânt. Erau mulți bărbați ca Luke în genul nostru de comunitate şi, fără îndoială, lumea ar fi spus că Martha ar fi putut nimeri mai rău. I-am amintit lui Josie că sora ei era mai inteligentă decât majoritatea fetelor şi ar şti cu siguranță să se ferească de orice situație care i-ar aduce nefericirea. A încuviințat din cap, a suspinat, mi-a vorbit despre ultimele zile ale lui Tansy şi în cele din urmă i-am pus marea întrebare. Care era vestea îngrozitoare pe care mi-o putea da doar în persoană?

Atunci mi-a povestit. Vechile mele bănuieli au fost confirmate chiar de la sursă. I-am relatat în sfârşit ce-mi spusese tatăl ei în noaptea în care mă ciomăgise.

— Nu ți-am spus niciodată pentru că n-am vrut să ai grija asta, i-am explicat. Dar acum o ai oricum. Cred că e adevărat, Josie; cel puțin tatăl tău aşa crede.

— O, e adevărat, a spus ea cu amărăciune. E singura explicație pentru care mama s-a purtat întotdeauna atât de urât cu mine şi pentru care intenționau să mă trimită la Drammel Depth, deşi aveam şi alte opțiuni. Cine crezi că e, Tommy? Crezi că sunt unul dintre micile accidente ale contelui? Sau crezi că sunt fiica

altcuiva, a unui bărbat cu care mama a avut o aventură când situația cu tata, cu Sam, a devenit dificilă sau plictisitoare?

— Nu ştiu, am spus sincer. Nu ştiu în ce măsură părul tău e un indiciu. Poate fi doar o coincidență. Nu văd cum am putea afla vreodată adevărul. Pe cine am putea întreba?

— Exact. Pe nimeni. N-aş îndrăzni să-mi stric relația cu Coralie *sau* cu contele, dacă se ajunge până acolo. Silvermoor este o parte importantă din munca mea, din viața lui Coralie. Sunt mai mult ca sigură că lor nici nu le-a trecut prin cap aşa ceva. Şi pariez pe un milion de lire că mama n-o să-mi spună niciodată. O să-mi pun întrebări despre asta toată viața.

— Poate că într-o zi n-o să-ți mai pui întrebări pentru că n-o să mai conteze, am spus. *Mie* nu-mi pasă cine sunt părinții tăi. De fapt n-ai fost niciodată o Westgate, nici măcar pe jumătate. Eşti *Josie*, Josie a mea, prietena mea cea mai bună. Oricine ar fi părinții tăi, eşti mai autentică decât orice altă persoană pe care o cunosc... şi asta-i tot ce contează, serios.

A zâmbit.

— Mulțumesc, Tommy, a spus încet.

Aş fi vrut să spun mai multe. Arăta atât de frumoasă stând acolo la lumina focului, înfulecând prăjiturele de Crăciun de parcă n-ar fi primit trei mese complete pe zi. Şi eram atât de fericit să o văd. Era însă, aşa cum declarasem, prietena mea cea mai bună şi fuseserăm departe unul de celălalt mult timp, aşa că poate asta mă făcea să fiu sentimental... Era *prietena* mea. Nu îndrăzneam să confund asta cu nimic altceva. Era prea importantă pentru mine să stric totul.

Faptul că îmi plăcea să stau cu ea, îmi plăcea cum arăta, îmi plăcea s-o ascult, îmi plăcea cât de bine mă înțelegea, îmi plăcea să păstrez anumite subiecte ca să le discut cu ea... toate astea însemnau... că o *iubeam*? Sau era doar prietenie? De un singur lucru eram sigur, că intenționam să prețuiesc fiecare minut din cele două săptămâni pe care urma să le petrecem împreună.

Am stat cu familia mea, ceea ce era ciudat şi înduioşător în acelaşi timp. Era ciudat să mă întorc, fireşte, şi, având în vedere că în Grindley aveam atâtea amintiri dificile, nu era în totalitate o plăcere să fiu acolo. În căsuța noastră însă, ca întotdeauna, ne

iubeam şi ne tachinam şi mă bucuram să fiu din nou cu ei. Întrucât bunica şi bunicul nu mai erau printre noi, m-am instalat în vechiul lor pat pliant de sub scară. Jimmy şi Alfie îl folosiseră până atunci şi îmi părea rău să-i izgonesc, dar mi-au spus că nu-i deranja să se întoarcă în camera de sus pe perioada sărbătorilor.

— Oricum, John s-a însurat acum şi el era cel care trăgea cele mai multe vânturi şi dădea cel mai tare din picioare, a spus Alfie. Nu-i aşa de rău.

Eu şi tata ne-am înţeles mai bine ca niciodată; nu-mi venea să cred.

— Ai început să câştigi bani? m-a întrebat.

— Nu.

— Eşti primul din clasă?

— Nu.

— Eşti recunoscut în toată şcoala? Câştigi premii şi chestii de-astea?

— Nu încă, tată.

— Mda, bine, a spus. Constance, dă-mi sosul.

Mama pusese deoparte tot felul de bunătăţi pentru venirea mea acasă, iar doamna Roundsby trimisese un mic coş de Crăciun. Alfie m-a asigurat că măcar din acest motiv se bucura de întoarcerea mea. Bucuria lui Connie era contagioasă; era delicată şi sclipitoare ca un pârâu de munte. Fraţii mei însuraţi veneau din când în când, mă băteau cu palma pe spate şi mă întrebau cum merg studiile. Mercy era şi ea la casa ei şi era fericită. Mi-a dat un fular pe care îl tricotase pentru mine, iar eu am asigurat-o că îl voi purta cu drag. Sănătatea lui Ernest, împotriva tuturor aşteptărilor, părea să se fi îmbunătăţit şi, deşi lucra acum la Crooked Ash, nu părea mai bolnav decât când plecasem.

Aproape în fiecare zi petreceam câteva ore la Silvermoor. Fraţii Honeycroft au stat acolo pe toată perioada Crăciunului, iar tatăl şi mătuşa lor au venit şi ei de la York pentru patru zile şi, firesc, asta însemna că şi Josie era acolo. La fel şi Norman, servitorul lui Cedric Honeycroft.

Nu-mi displăcea ca persoană. Ştiam că el şi Josie erau prieteni şi părea să fie tot ceea ce spusese ea: un individ cumsecade, onest, muncitor, fără pretenţii, dar în acelaşi timp interesat de

muzica bună şi arhitectura frumoasă. Nu era deci vreun neghiob şi era dornic să-şi împărtăşească interesele cu Josie. Foarte dornic. Nu, motivul pentru care îmi displăcea Norman era felul în care o privea. Era evident că o idolatriza pe Josie.

Când i-am spus asta, Josie a izbucnit în râs.

— Norman e logodit! mi-a spus printre hohote de râs. Ţi-am spus! Se însoară cu Sally la vară, iar eu o să mă duc la nuntă. Am cunoscut-o în octombrie şi ne-am înţeles bine. Doar nu-ţi imaginezi că ar fi vrut să fim prietene dacă ar fi crezut că logodnicul ei are alte planuri cu mine, nu-i aşa?

— Şi ai fi vrut să fie altfel? nu m-am putut abţine să n-o întreb. Ai fi vrut să fie liber?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebun de legat.

— Nu vă învaţă prea multe la şcoala aia, nu-i aşa? a remarcat. Nu m-aş putea gândi niciodată la Norman în felul ăsta. Cum ai putut să crezi aşa ceva?

— Ai o anumită vârstă şi eşti foarte drăguţă, Josie. Nu e o întrebare atât de stupidă, nu crezi?

A deschis şi a închis gura de câteva ori şi s-a uitat la mine cu o expresie care mi-a dat de înţeles că ar trebui să mă recunosc învins şi să schimb subiectul. Nu eram sigur de ce se enervase, dar am schimbat subiectul. Oricum, Josie putea să jure până nu mai putea că Norman o plăcea doar ca prietenă şi că urma să se însoare cu Sally, dar eu ştiam mai bine care era adevărul.

CAPITOLUL 51

TOMMY

Ocupat cu Josie şi cu Walter şi cu fraţii Honeycroft şi cu familia mea, eram acasă de o săptămână şi încă nu-l văzusem pe Manus. Am pus la cale totul în maniera obişnuită şi pe data de douăzeci şi opt decembrie m-am strecurat din casă noaptea târziu, în timp ce ceilalţi dormeau. Era o noapte perfectă de decembrie, în care pământul dormea profund ca o prinţesă cuprinsă de o vrajă. Luna era o seceră îngustă ca o panglică. Paşii mei erau clari şi răsunători, în ciuda dorinţei mele de a mă furişa; potecile erau cufundate în întunericul şi frigul acelei perioade importante din an în care oamenii ar trebui să ştie că nu trebuie să stea pe străzi. Cei mai mulţi dintre noi aşa făceau. Ca întotdeauna, Tommy Green din Grindley era excepţia.

Manus mă aştepta. Ne-am strâns mâna rapid, după care m-a ajutat să încalec pe Ebony şi am pornit la trap. Nu-l mai văzusem de luni de zile; o conversaţie rapidă la poartă nu ar fi fost suficientă. Părul său lung era puţin mai lung, dar faţa sa palidă nu se schimbase deloc, iar mânecile largi şi cravata erau la fel de albe ca întotdeauna. Când ne-am văzut înăuntru în siguranţă, m-a îmbrăţişat ca pe un frate. Ca de fiecare dată, pregătise un mic ospăţ pentru noi, precum şi o desagă de pânză în care pusese o budincă de Crăciun, o sticlă de coniac, o pâine şi o bucată de pate de raţă.

— Pentru familia ta de Crăciun, a spus.

— Dragul meu prieten, eşti atât de amabil! am spus, uitându-mă în pungă şi simţind mirosul delicios al pateului. Dar cum o să explic de unde le am?

— Spune-le că ai fost să braconezi, a zâmbit.

Eram mai mult sau mai puțin la curent fiecare cu noutățile celuilalt, datorită serviciului poştal al domnişoarei Embry, aşa că am putut să discutăm despre planuri. Ale mele erau vagi deocamdată, pentru că mă despărțeau de ele cele optsprezece luni lungi pe care trebuia să le mai petrec la Westonbury. Şi planurile lui Manus erau vagi, spre frustrarea mea. Când mi-a relatat despre Crăciunul pe care îl petrecuse singur la Heston, o zi exact la fel ca orice altă zi cu excepția faptului că a trebuit să-şi ia singur mâncarea pentru că servitorii casei aveau ziua liberă, mi-a venit să plâng.

— Dar nu mă deranjează să-mi iau singur mâncarea, mi-a spus el. De fapt, chiar prefer.

— Nu e asta ideea! i-am spus. Dar familia ta? Nu te vizitează *niciodată*? Ştie măcar că trăieşti?

El a oftat. Părul său era argintiu precum coama lui Equinox sub lumina stelelor.

— Toți ştiu. Mama, Jocelyn, Willard, fetele...

— Şi nu te-au vizitat niciodată, nici măcar de Crăciun?

— Nu. Fetele ar vrea. Dar le-ar fi frică să spună asta şi nu li s-ar permite niciodată.

— Dar mama ta?

— Este la fel de dură şi neînduplecată ca tatăl meu. Fac o pereche minunată.

Nu îmi puteam imagina o astfel de familie.

— Nu pot să cred că te lasă aici să fii atât de singur.

— Uneori mă întreb dacă izolarea mea nu este mai grea pentru tine decât pentru mine, Tommy, a spus Manus cu blândețe.

Poate că avea dreptate. Poate că mă luptasem atât de mult să plec de acolo încât acum nu mai puteam să trăiesc fără acea luptă şi o transferasem pur şi simplu asupra altcuiva. Ah, dar să-l văd cum îşi frângea degetele când am vorbit despre familia lui, pentru ca apoi să se relaxeze când am început să râdem şi să discutăm despre alte chestiuni... Să ştiu că zi de zi, noapte de noapte, cutreiera prin casa aceea uriaşă, pe moşia aceea vastă, fără nici un suflet cu care să vorbească... Eram şi eu singur la

Westonbury, dar în cazul lui Manus proporțiile şi contextul erau total diferite. Cum să nu-mi doresc să aibă o viață mai bună?

— E atât de frumos din partea ta că ai venit, Tommy. Îți sunt mai recunoscător decât ai putea şti vreodată. Dar cred că ar trebui să te opresc acum că ai atât de multe de pierdut. Locul la Westonbury, un viitor promițător. Nu ar trebui să rişti totul pentru a-mi oferi câteva ore de companie.

Era adevărat că nu mă simțeam în largul meu pătrunzând pe moşia Heston. Când suprafața sa interzisă era singurul lucru la care puteam aspira pentru a vedea şi altă lume dincolo de a mea, eram hotărât să o văd indiferent de consecințe. Acum însă, totul era diferit.

— Ca să fiu sincer, şi eu simt la fel. Dacă m-ar prinde Paulson acum, când nu mai braconez, ar fi cea mai îngrozitoare ironie. M-ar acuza de încălcarea proprietății cât ai clipi din ochi. Iar eu *trebuie* să fac ce se cuvine, Manus. Nu numai pentru mine, dar şi ca să-mi ajut familia – le-am promis asta – şi ca să te ajut pe *tine*. Cât despre Josie, suntem doar prieteni, desigur, dar...

A zâmbit.

— Înțeleg, înțeleg perfect.

A spus-o cu atâta cunoştință de cauză încât m-a făcut să mă îmbujorez şi să schimb subiectul.

— Desigur, dacă ai *pleca,* am continuat, atunci n-aş mai fi nevoit să-mi asum riscul. Cu siguranță că orice e mai bine decât asta.

S-a schimbat însă la față cu încăpățânarea omului timid.

— Îmi pare rău, Tommy, a spus categoric. Deocamdată mă descurc destul de bine. Tot mai vreau să plec într-o zi, dar... între timp poate că ar fi mai bine să nu mai treci pe aici. Putem să ne scriem şi chiar să corespondez cu cineva e mult mai mult decât aş fi crezut vreodată că pot avea.

Am oftat.

— Mă tem că voi fi nevoit oricum să rămân la Derbyshire până termin şcoala. Contele a fost foarte amabil să trimită după mine trăsura de data asta, dar nu a menționat nimic despre Paşte şi nu pot să mă aştept să mă trateze astfel în fiecare vacanță. Aşa că e posibil ca decizia să fi fost luată pentru mine.

— Atunci trebuie să profităm la maximum de timpul pe care îl avem împreună în seara asta, a spus Manus.

Mi-a umplut paharul cu Porto şi a întrebat de Walter. Era întotdeauna foarte interesat de omologul său, de prietenul meu din cealaltă familie de proprietari de mine, o familie atât de diferită de a sa. Aveam două veşti despre Walter. În sfârşit avea un cal nou, Windfall, un sur înalt, pentru că picioarele lui Walter creşteau ca din apă. Walter avea acum un cal cu care putea sări peste obstacole aşa cum visase întotdeauna. Cealaltă veste era că domnul Farthing urma să plece şi să fie înlocuit cu un nou preceptor. De fapt, asta era o veste mai importantă pentru mine decât pentru el. Pentru Walter, un preceptor nu era decât un rău necesar. Eu, pe de altă parte, eram deja trist la gândul că Silvermoor va rămâne fără preceptorul morocănos care mă ajutase atât de mult.

— Se mută la Liverpool pentru a fi mai aproape de mama lui bolnavă, i-am spus lui Manus. Aşa că de la primăvară va veni altcineva care să facă şcoală cu Walter. Sper să găsească pe cineva înţelegător, pentru că are cel mai frumos caracter posibil, dar nu este un intelectual înnăscut. Trebuie să fie convins cu binişorul să înveţe ceva ce nu are legătură cu caii.

— Cred că mi-ar plăcea mult de el, a spus Manus.

— Ce păcat că nu poţi fi *tu* preceptorul lui! Ai putea să-l convingi să înveţe promiţându-i că-i vei împărtăşi din secretele tale legate de cai.

A râs şi am continuat să vorbim despre familia mea şi despre prieteni până când o schimbare a culorii cerului ne-a atras atenţia că stătusem prea mult.

— Trebuie să plec, am spus, ridicându-mă imediat. În curând se trezeşte tata să plece la muncă. Dumnezeu ştie ce o să creadă dacă vede că nu sunt acasă.

Manus m-a dus înapoi la poartă într-o clipită.

— E posibil să ne luăm rămas-bun pentru mult timp, a spus cu tristeţe. Mulţumesc încă o dată, Tommy, pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Dar promite-mi că nu ai renunţat, l-am rugat. Promite-mi că vei continua să cauţi o cale de a pleca de aici. Meriţi mai mult

decât asta, Manus, meriți să fii mai fericit. Şi nu ne luăm rămas-bun pentru totdeauna. S-ar putea să fiu plecat câteva luni, dar mai mult ca sigur vei pleca de aici până vara viitoare şi ne vom putea întâlni... *undeva*?

— Sunt sigur de asta, a spus pe acel ton sec şi mohorât pe care îl folosesc oamenii când îți spun ce vrei să auzi, dar nu au nici o încredere că lucrurile vor sta aşa.

În timp ce mă grăbeam spre casă, am avut sentimentul îngrozitor că poate nu avea să încerce *niciodată* să aibă o viață mai bună. Se credea în siguranță la Heston şi poate că era. Dacă a existat însă vreodată o ilustrare clară a ideii că siguranța nu era suficientă pentru o viață împlinită, Manus Barridge era exemplul perfect. Dar ce ajutor puteam să-i ofer eu? Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri; îmi urmăream cu hotărâre propriile mele visuri. Dar, din punctul de vedere al puterii şi al influenței mele în lume, nu se schimbase absolut nimic.

Timpul a zburat. Nu peste mult timp a trebuit să-mi iau rămas-bun de la ceilalți: de la Dulcie, care petrecuse Crăciunul cu familia la Leeds, dar ne-a vizitat pe mine şi pe Josie la Grindley când s-a întors; de la familia mea, de la Walter şi de la conte şi de la frații Honeycroft. Aveam o colecție ciudată de cunoştințe în sudul comitatului Yorkshire. Îmi erau însă dragi toți.

Josie m-a condus la trăsura familiei Sedgewick şi, după ce m-am aşezat înăuntru, mi-a strâns mâinile prin fereastră. Ne-am privit lung, ştiind că aceste ultime priviri urmau probabil să ne susțină mult timp. Aveam senzația că, deşi petrecuserăm două săptămâni vorbind fără oprire, ea ar fi vrut să-mi spună mai mult.

Deşi contele a fost curtenitor ca întotdeauna, tot nu a făcut nici o referire la o altă vizită, iar eu nu puteam să-l întreb aşa ceva. Eram sigur că avea probleme mai presante la care să se gândească decât la ceea ce urma să fac eu peste trei luni; existau zvonuri că se pregătea o grevă, ceva ce nu se mai întâmplase la o mină a familiei Sedgewick de peste cincizeci de ani. Având în vedere că, în comparație cu modul detestabil în care Barridge îşi trata oamenii, Sedgewick părea un patron foarte bun, eram sigur că nimic de genul ăsta nu avea să se întâmple.

Trăsura s-a pus în mişcare cu o zguduitură. Mâinile lui Josie s-au desprins de ale mele şi am pornit la drum. Am urmărit pe fereastră potecile şerpuite, dealurile line şi grosolanele guri de intrare în mină din sudul comitatului Yorkshire dispărând sub o perdea de ploaie.

CAPITOLUL 52

JOSIE

Primăvara anului 1904

Primăvara a întârziat în acel an. Viața mea în York era bună în general, dar simțeam că ceva mă apasă. Nici măcar nu era vorba despre identitatea tatălui meu, deşi mă gândeam în continuare cu neliniște la această chestiune. Gravenach House îmi oferea o viață la fel de fericită ca până atunci, iar Coralie continua să fie cea mai bună stăpână la care putea visa orice fată. Ritmul deplasărilor dintre York şi Silvermoor era în continuare satisfăcător. Care era atunci motivul nemulțumirii mele crescânde, mă întrebam în timp ce luna februarie avansa greoi, aducând cu ea cea de-a optsprezecea aniversare a mea.

Reflecțiile mele îndelungate din serile mohorâte mi-au dezvăluit că eram nemulțumită nu de soarta mea, ci de a celorlalți. În mod bizar, mă simțeam puțin stingheră să fiu singura persoană fericită. Voiam ca cei pe care îi iubeam să fie şi ei fericiți, dar toată lumea părea împotmolită.

Tommy, firește, era încă la şcoală şi urma să mai stea acolo mai bine de un an. Nu era nimic neaşteptat în asta, dar, pe măsură ce se apropia ziua mea de naştere şi după ce a trecut, deveneam tot mai posomorâtă de la o zi la alta. El era departe, încă preocupat de situația lui, ceea ce însemna că nu îi stătea mintea la dragoste. Şi de ce ar fi trebuit să se gândească la dragoste? Mai avea atâtea de făcut în viață. Iar când avea să fie pregătit pentru asta, oare s-ar fi gândit la mine? Fusesem în preajma lui atât de mult timp! Ştiam că ținea mult la mine, dar nu ne sărutaserăm decât de

două ori şi cu siguranţă că, dacă ar fi simţit ceva *asemănător* cu ceea ce simţeam eu, nu s-ar fi putut abţine.

Ştiam că aspectul meu se îmbunătăţise considerabil, dar nu mă consideram cea mai frumoasă fată din Yorkshire sau altceva de genul ăsta. Iar Tommy era chipeş, fără îndoială. Nu eram subiectivă. Întotdeauna fusese drăguţ, chiar dacă înfăţişarea sa era un pic comică, dar acum se maturizase. Urma să împlinească nouăsprezece ani anul ăsta. Nu mai era un visător, era tot mai ancorat în realitate. Acest lucru îi dădea un aer de persoană care are un ţel şi merge înainte, îi transmitea o seninătate şi o hotărâre care îl făceau foarte... ei bine, *eu* credeam că era foarte atrăgător şi mi-am dat seama că şi servitoarele de la Silvermoor erau de aceeaşi părere. Tommy, fireşte, nu-şi dădea seama de nimic. Nu eram sigură dacă să mă bucur sau să ţip. Era întotdeauna atât de absorbit de propria sa lume, de propriile sale obiective. Desigur, nu mi-aş fi dorit să fie precum contele, atras de fiecare fată drăguţă care se întâmpla să-i iasă în cale. Dar, o, dacă şi-ar fi permis să se bucure măcar *puţin* de dragoste şi pasiune şi dacă şi-ar fi îndreptat atenţia asupra mea...

Singura mea consolare era că păruse puţin gelos pe Norman, ceea ce era ridicol; cui ar fi putut să-i placă de Norman? Cu excepţia lui Sally, fireşte, ceea ce era un lucru bun; fiecare îşi găseşte jumătatea. Tommy era însă jumătatea *mea* şi trebuia să fie prost să nu-şi dea seama. Şi cu toţii ştiam că *nu* era prost, aşa că unde mă situam eu în ecuaţia asta? Când Tommy avea să termine şcoala şi să plece la muncă, urma cel puţin să fac parte din această nouă viaţă a sa şi în alt mod decât ca fostă parteneră de corespondenţă?

Dulcie nu găsise un cumpărător pentru magazinul universal, aşa că a rămas să lâncezească în Arden pe perioada sezonului mohorât; singura emoţie din viaţa ei părea să fie transmiterea mesajelor dintre Manus şi Tommy. Iar Manus era într-o situaţie la fel de nefericită. Îşi trâmbiţa în continuare chinul şi singurătatea, potrivit spuselor lui Tommy, dar nu pleca nicăieri. Poate că cel mai dureros lucru era că Martha era şi ea în continuare în Arden. Tot logodită cu Luke. Stabiliseră data căsătoriei de Paşte.

Sper că o să vii, scrisese ea. *Ştiu că îţi va fi greu să vii acasă. Ştiu că s-a întâmplat ceva între tine şi mama. Dar nu mă pot căsători fără tine şi ai avea ocazia s-o vezi pe Dulcie, aşa că poate că nu ar fi chiar atât de neplăcut pentru tine...*

Împăturisem scrisoarea posomorâtă, fără să ştiu ce să-i răspund. S-o văd pe mama ar fi fost cea mai mică dintre problemele mele în comparaţie cu ideea de a o vedea pe Martha obligată la o astfel de viaţă. Nu-mi scrisese nimic despre vreun abuz din partea lui Luke sau despre eventuale îndoieli ale sale. Deşi viaţa în Arden nu lăsa loc sentimentalismelor, Martha era duioasă şi iubitoare, iar eu îmi făceam griji... În cele din urmă i-am scris promiţându-i că aveam să fiu acolo, pentru că ce altceva aş fi putut face?

În cele din urmă, martie a alungat luna februarie. Narcisele au început să înflorească în grădini şi de-a lungul zidurilor din oraş. Ploaia şi soarele se scuipau ca nişte pisici arţăgoase şi nu ştiam niciodată ce pălărie să-mi iau când ieşeam afară. Noua mea pălărie de paie era un vis de primăvară, cu un mănunchi de floricele galbene şi albe pe bor, dar nu era rezistentă la orice vreme, aşa că de cele mai multe ori purtam, fără prea mare tragere de inimă, tot pălăria de iarnă, care era mai potrivită.

Apoi s-a întâmplat ceva în sfârşit. Ceva atât de neaşteptat încât nu ştiam cum să-i scriu lui Tommy despre asta. Mergeam spre casă într-o după-amiază vântoasă când l-am văzut pe Norman venind repede spre mine pe strada Mount.

— Josie! Ziua bună! a strigat el, părând extrem de emoţionat şi surescitat.

— Ziua bună, Norman. E totul în regulă? S-a întâmplat ceva cu Cedric?

Era singura explicaţie la care mă puteam gândi pentru comportamentul său neobişnuit.

— Cedric? O, nu, e bine, totul e bine. Doar că... trebuie să vorbesc cu tine. Vrei să faci o tură de hipodrom cu mine? Am adus o umbrelă în caz că plouă, pentru că nu ai decât pălăria asta drăguţă de paie... Dă-mi voie să-ţi iau eu pungile...

Într-adevăr, mi-a luat punga cu cărți şi punga cu batist fin de culoare liliachie pe care le cumpărasem pentru Coralie şi în locul lor mi-a pus în mână o umbrelă uzată.

— Îmi face plăcere să mă plimb cu tine, Norman, dar poate că ar trebui să duc mai întâi astea. Coralie mă aşteaptă.

— Abia peste o jumătate de oră, a spus, iar eu mi-am verificat ceasul.

Avea dreptate. Când ajunsese să-mi cunoască programul zilnic atât de bine? Când începuse să dea atenție alegerilor mele în materie de pălării?

Ne-am potrivit paşii şi am pornit spre Knavesmire. Era o zi plăcută, iar Norman era prietenul meu. Era un loc minunat de plimbare. Ştiam însă că ceva nu era în regulă şi nu a trecut mult până să aflu ce anume.

— Josie, îmi pare rău dacă te iau prin surprindere, dar poate că ți-ai dat seama şi singură. De mult vreau să-ți spun asta... Vrei să fii soția mea? m-a întrebat Norman, de îndată ce ne-am îndepărtat de celelalte persoane care se plimbau. Ah! a adăugat, punând un genunchi în pământ sub un castan exuberant şi înmugurit.

Am crezut că glumea. Am rămas acolo fixându-l cu privirea şi dintr-odată am înțeles. Nu glumea. Tommy avusese dreptate. Mă iubea, era evident. Norman nu era genul de persoană care să lanseze cereri în căsătorie din amuzament. Nu era genul care să rupă o logodnă pentru un capriciu mai recent. Suferea şi mă simțeam groaznic din cauza asta. Bietul Norman! Iar acum avea şi un genunchi plin de noroi.

— Cum rămâne cu Sally? l-am întrebat cu o voce şoptită, în timp ce încercam să-mi pun ordine în gânduri.

Apoi m-am enervat pe mine însămi. Nu asta era important, cel puțin din punctul de vedere al răspunsului meu.

— Ah, ştiu, a spus el cu înfrigurare. Mă simt îngrozitor pentru ea, îngrozitor. O parte din mine o va iubi întotdeauna. Nu în felul în care te iubesc pe *tine*, Josie, nu trebuie să crezi asta, ci ca pe o parte a tinereții mele, ca pe o soră... Dar tu, tu eşti viitorul meu, Josie, sau cel puțin aşa îmi doresc. Sper că o să fii. Te rog, spune-mi că o să fii...

— Dar, dar... ce-ar spune ea? am şoptit. Gândeşte-te cât de necăjită ar fi.

M-am enervat din nou pe mine însămi. Nu voiam să creadă că Sally era singura mea obiecție, dar nu-mi puteam face curaj să-i strivesc inima acolo, în noroi, fără nici un avertisment.

— I-am zdrobit inima, a recunoscut el, lăsând capul în jos. A fost foarte greu. A plâns, iar eu m-am simțit atât de prost... dar e o fată înțelegătoare. Şi-a dat seama că nu mai e nimic de făcut.

— I-ai *spus* deja? *Ce* i-ai spus mai exact?

— Doar ce simt pentru tine, fireşte, şi că aveam de gând să te cer în căsătorie. Nu am presupus nimic, Josie, cum aş fi putut? Doar am *sperat*...

Îşi sprijinise şi genunchiul stâng în noroi, ca şi cum greutatea speranței sale era prea mult pentru ca un singur genunchi s-o suporte.

— Ah, Norman, ridică-te! Mi-am revenit din şoc şi l-am tras de cot. Avea să vină un moment mai târziu când urma să asimilez totul şi să-mi dau seama că rănisem sentimentele unui bun prieten. Poate că urma chiar să-mi regret răspunsul; Norman ar fi fost un soț minunat şi doar nu mă mai ceruse nimeni altcineva în căsătorie. Deocamdată însă trebuia să las la o parte toate gândurile astea, pentru că răspunsul meu instinctiv era clar şi sincer. Te murdăreşti. Ridică-te. Am început să merg, iar el m-a urmat. Dragul meu Norman, îmi pare atât de rău, dar nu mă pot mărita cu tine. Gata, o spusesem. Sunt flatată, uluită! Am o părere atât de bună despre tine! Dar nu pot... nu simt acelaşi lucru pentru tine. Cred că eşti un om foarte bun, dar nu eşti omul pe care-l aşteptam.

Ah, privirea sa... M-am oprit din vorbit. Înşiruirea unor cuvinte nu avea să-i ostoiască suferința. Era îngrozitor să distrugi în felul ăsta visurile cuiva.

— Îmi pare rău dacă am greşit fiindu-ți prietenă, am adăugat cu fața arzând. N-am vrut niciodată să-ți dau speranțe false. Eram mulțumită de felul în care stăteau lucrurile şi nu m-am gândit niciodată... ar fi trebuit să mă gândesc.

— Nu, vocea sa era răguşită şi mi-a luat mâna. N-ai greşit cu nimic. Ştiam când te-am întrebat că nu aveam nici o garanție.

Ştiam, dar a trebuit să te întreb. Eşti o femeie care mi-ar lumina viaţa dacă mi-ai sta alături. Tu nu simţi însă acelaşi lucru şi e suficient. N-o să insist. Mă ierţi că ţi-am pus o întrebare atât de dureroasă?

— Desigur, am şoptit.

Mi-a luat mâna şi mi-a prins-o sub braţul lui, după care ne-am plimbat în jurul hipodromului Knavesmire, o tură funebră pe care am parcurs-o încet şi în tăcere. Nu am îndrăznit să-l întreb la ce se gândea sau ce avea să se întâmple cu noi acum. În scurt timp urma să ne întoarcem acasă, unde avea să-şi reia îndatoririle şi să fie acelaşi Norman de până atunci, doar că în întregime schimbat. Rupsese logodna cu Sally din cauza sentimentelor sale pentru mine. Am gemut în sinea mea. M-am întrebat dacă lucrurile între ei aveau să se repare. Dar cum ar fi putut să-l accepte înapoi? Iar el era probabil prea cuviincios s-o întrebe.

— Mulţumesc, Josie, a spus când ne-am întors la Gravenagh House.

Şi-a luat înapoi umbrela, mi-a dat cumpărăturile şi a coborât în camera încălţărilor. Am rămas în hol câteva clipe lungi şi am simţit că mi-era rău. Apoi m-am îndreptat spre salon, unde Coralie aştepta la fereastră.

— Am adus materialul pentru rochia de Paşte, miss Coralie, am spus cu un glas abia şoptit, şi cărţile pe care le voiai de la Coulson's.

S-a întors spre mine.

— Presupun că Norman te-a cerut în căsătorie?

Am încuviinţat, simţind că îmi ia foc faţa. Toată lumea îşi dăduse seama în afară de mine?

— Iar tu l-ai refuzat.

Am încuviinţat din nou din cap, cu o senzaţie de usturime în ochi. S-a uitat la mine cu compătimire.

— Biata Josie! E greu, nu-i aşa? Şi bietul Norman, firește. Ei bine, era inevitabil.

— Era, miss? Chiar era? Doar eu nu mi-am dat seama! Habar n-aveam că avea astfel de... gânduri. O, aş vrea să-mi fi dat seama la timp ca să-l pot opri... aş vrea să nu fi...

— Dar a făcut-o, draga mea, şi trebuie să ne ocupăm de situaţia pe care o avem, nu de cea pe care ne-am dori-o. Nu ai greşit cu nimic, doar că s-ar putea să mai dureze puţin până să înţelegi asta.

În seara aceea m-am aşezat să răspund la ultima scrisoare a lui Tommy, dar nu m-a lăsat inima să-i povestesc cele întâmplate sau să-i scriu o scrisoare în care să ocolesc subiectul ori să-i spun doar jumătate de adevăr. Trebuia să mai aştepte până când găseam maniera potrivită de a-i spune totul. În pat, m-am sucit şi m-am învârtit şi am avut una dintre cele mai proaste nopţi pe care mi-o aminteam.

Am visat că mă aflam la bordul unei nave mari cu pânze, un galion de modă veche, iar Tommy era legat de catarg. Corabia se scufunda, înclinându-se printre valurile uriaşe de un albastru închis, iar apa năvălea pe punte din nenumărate găuri. Norman era acolo, scoţând apa cu o cană de tablă, cu o expresie hotărâtă pe faţă.

— Nu-ţi face griji, Josie! spunea el. O să am grijă să fim în siguranţă.

I-am întors spatele şi am încercat să ajung la Tommy, dar nava era atât de înclinată încât nu am putut urca panta. Chiar şi întinzându-mi braţele nu am putut ajunge la el, chiar şi atunci când galionul a început să se sfărâme în bucăţi cu un trosnet puternic, trosc, trosc...

Atunci m-am trezit! M-am ridicat în capul oaselor, ţinându-mă strâns de cearşaf şi recompunând realitatea bucăţică cu bucăţică. Corabia fusese un vis, fireşte. Zgomotul însă a continuat. *Cioc, cioc, cioc.* Era real. Cineva bătea la uşă!

Am sărit din pat şi am aprins lampa cu mâini tremurânde. Micul ceas de pe polița de deasupra şemineului arăta ora patru dimineaţa. Ce oră! Casa începea să se trezească la viaţă la şase, dar deocamdată era încă noapte. Mi-am pus un halat şi am ieşit pe palier. I-am văzut pe Coralie şi pe Cedric ieşind grăbiţi din camerele lor şi pe tatăl lor, la etajul de dedesubt, înfăşurat într-un halat de casă imprimat cu modele de frunze roşii şi de culoarea prunei. S-a uitat în sus şi a văzut chipurile noastre neliniştite aliniate deasupra.

— Mă ocup eu de asta, a spus el.

Norman a apărut de undeva de jos. Oare îşi petrecuse toată noaptea în camera încălţărilor?

— Mă ocup eu de asta, a spus din nou domnul Honeycroft. E în regulă, Norman.

Norman a ridicat privirea, m-a văzut şi a dispărut.

Domnul Honeycroft a deschis uşa şi a scos un strigăt surprins.

— Doamne Dumnezeule! Cine eşti?

Eu şi tinerii Honeycroft ne-am aplecat peste balustradă ca publicul aflat la galerie într-un teatru. Am văzut o tânără femeie cu părul negru şi răvăşit, udă leoarcă din cauza ploii din acea noapte furtunoasă de martie.

— Vă rog, domnule, a suspinat. Îmi pare foarte rău de deranj. E o oră atât de nepotrivită, ştiu asta. Aş putea însă, vă rog, să o văd pe sora mea, Josie?

CAPITOLUL 53

JOSIE

Am coborât scările ca şi cum aş fi fost o creatură întrupată din aer, purtată de vânt spre sora mea. Domnul Honeycroft o poftise înăuntru şi închisese uşa. A rămas acolo tremurând într-o băltoacă făcută chiar de ea. Înainte de a îndrăzni s-o îmbrăţişez am cercetat-o cu atenţie, ţinând-o departe de mine şi examinând-o de sus până jos pentru a-i descoperi eventuale răni, dar n-am văzut nici una.

— Eşti bine, Martha? Eşti cumva rănită? am întrebat-o ca să mă asigur.

— Nu, cel puţin n-am tăieturi sau vânătăi, nu trebuie să-ţi fie frică să mă îmbrăţişezi. Dar sunt udă leoarcă...

— Nu contează! am exclamat, strângând-o în braţe. Ah, mă bucur atât de mult să te văd, Martha. Orice s-ar fi întâmplat, ai făcut bine că ai venit la mine.

Am simţit cum nişte mâini delicate mă desprindeau de sora mea.

— Josie, draga mea, las-o pe Martha să se usuce şi să se schimbe, a murmurat Coralie. Să nu cumva să răcească.

— Aşa este!

Am remarcat că Martha a devenit cu câteva nuanţe mai palidă când a văzut-o pe Coralie, inconfundabilă cu părul ei roşu exuberant prins într-o coadă împletită din care ieşeau fire de păr cârlionţate şi îmbrăcată cu un halat fin de satin. Martha nu mai văzuse niciodată o doamnă din lumea bună. A făcut o reverenţă, arătând de parcă nu se mai putea ţine pe picioare. Sora mea cea

modestă şi umilă n-ar fi dat niciodată buzna astfel în casa unui străin dacă ar fi avut de ales. Părea stânjenită.

— Nu-ți face griji, Martha! i-am spus. Ea este domnişoara Coralie, despre care ți-am povestit atâtea. Este cât se poate de amabilă, aşa că nu te simți jenată.

Martha părea însă să-şi fi pierdut darul vorbirii.

— Du-o pe Martha în camera ta şi ajut-o să se usuce, Josie, a spus Coralie. Ştii unde sunt prosoapele. Apoi veniți jos în salon să se încălzească. O să-l pun pe Norman să aprindă focul, iar doamna Crane vă poate aduce ceva de mâncat şi de băut. Puteți sta de vorbă cât vreți, nu-ți face griji pentru îndatoririle tale din dimineața asta. Şi, desigur, poți să stai aici cât timp doreşti, draga mea, i-a spus ea Marthei. Nu-ți face griji din cauza noastră!

— Haide.

Mi-am condus sora, udă leoarcă precum o nimfă a râului, către scări, dar înainte să urce s-a oprit şi a privit în sus uimită. Nu era o casă mare în comparație cu Silvermoor, avea doar trei etaje, dar pe lângă căsuța noastră de mineri din Arden era un palat.

Am luat-o de mână pe Martha şi am tras-o după mine în camera mea mică de la mansardă. Era frig acum, când emoțiile se estompaseră, iar eu aveam hainele umede după ce o îmbrățişasem. I-am descheiat vechea haină maro şi i-am aruncat câteva prosoape şi nişte haine de schimb de-ale mele; voiam să o duc cât mai repede să se încălzească lângă foc. În timp ce ea se usca şi îşi trecea degetele prin păr, m-am îmbrăcat în rochia mea obişnuită de lucru gri cu alb. Voiam să fiu gata să încep munca de îndată ce lămuream situația cu Martha.

Câteva clipe mai târziu eram aşezate în fața focului din salon, cu nişte căni mari de suc de mere fierbinte şi condimentat şi castroane de porridge cu miere. Martha se uscase, cu excepția părului, care era şi el în curs de uscare. Se îmbrăcase cu o rochie bleumarin călduroasă de-a mea şi îi pusesem un şal pe umeri pentru mai multă siguranță.

După ce a mâncat şi a băut, s-a uitat la mine cu uşurarea întipărită pe față.

— Am reuşit, s-a minunat ea. Sunt aici! O, Josie, m-am simțit groaznic să dau năvală aşa peste o familie, arătând în asemenea

hal. Îmi vine să mor când mă gândesc că ar putea crede că am astfel de maniere. Dacă ar fi fost o noapte mai plăcută, aş fi aşteptat afară până la o oră mai potrivită, dar mi-era atât de frig încât m-am temut să mai stau afară.

— Ce te-aş fi certat dacă ai fi făcut asta. Ai făcut bine, Martha, iar acum, că începi să îţi revii, o să vezi ce fel de oameni sunt cei din familia Honeycroft. N-o să creadă nimic rău despre tine.

— Nu, îmi dau seama, a spus ea gânditoare. Nu-i aşa că au fost amabili să ne lase singure să stăm de vorbă? Chiar şi aşa, nu pot să rămân aici la nesfârşit şi nici acasă nu pot să mă duc... Ah, Josie, nu ştiu ce să fac.

Am pufnit.

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat înainte de a-ţi face griji pentru ce o să faci de acum încolo? i-am sugerat. Mai repede, căci îmi imaginez tot felul de grozăvii.

— Ei bine, a trebuit să plec, mi-a spus ea. I-am zis lui Luke că nu vreau să mă mărit cu el. S-a înfuriat atât de tare, Josie. Mi-a răspuns că l-am făcut de râs. Mi-a zis că sunt o stricată care nu ştie ce vrea şi că o să-mi facă viaţa un calvar în toate felurile posibile...

— Cu alte cuvinte, şi-a dat arama pe faţă, am intervenit. Ei bine, asta nu mă surprinde, Martha, dar *de ce* ţi-ai schimbat părerea? În ultima scrisoare îmi povesteai numai despre planurile de nuntă, spre disperarea mea. Credeam că asta îţi doreşti.

— Aşa a fost la început! Ah, aşa a fost. Mă gândeam că este chipeş şi atrăgător şi cel mai interesant om pe care l-aş fi putut întâlni. Şi el era drăguţ la început; îmi aducea flori când am început să ieşim împreună, îmi spunea că sunt frumoasă, chestii de genul ăsta. Credeam că o să fie bine. Şi nu m-am gândit niciodată că aş putea să plec din Arden, nu mi-am imaginat că ar fi posibil. Dar nu eram împreună decât de un an când a început să se poarte ca şi cum aş fi fost o pacoste. Le-a spus prietenilor lui că sunt cicălitoare şi că îl urmăresc peste tot. Îşi dădea ochii peste cap de fiecare dată când spuneam ceva. Mă făcea să mă simt atât de proastă, Josie, atât de plictisitoare şi... ca şi cum aş fi fost un nimic. Nu voiam să mă simt aşa. Credeam că nu mai

vrea să se însoare cu mine, dar mi-a spus că vrea! Dar de ce ar fi vrut asta, când era clar că mă găsea atât de enervantă?

— Pentru că eşti o fată cuminte, Martha, şi nu avea cum să obţină ceea ce-şi dorea dacă nu te lua de nevastă. Şi *eşti* drăguţă, foarte drăguţă, aşa că eşti o partidă bună. Nu se gândea la fericire, a ta *sau* a lui, ci doar la satisfacţia sa şi la cum să iasă în evidenţă în sat.

Martha s-a încruntat şi şi-a tras pătura pe lângă ea.

— Presupun că oamenii sunt ciudaţi. Oricum, când s-a dus vorba că l-am părăsit s-a dezlănţuit iadul. Toată lumea a văzut lucrurile la fel. Îi ştii cum sunt. Mama lui Luke a venit la uşa noastră şi mi-a tras un perdaf ţipând cât o ţinea gura. Mi-a spus că nu eram suficient de bună pentru fiul ei şi că eram nebună să refuz cea mai bună ofertă pe care aş fi putut s-o primesc vreodată. A spus că eram la fel de arogantă ca sora mea şi că poate tu mi-ai băgat gărgăuni în cap...

A făcut o pauză, părând îngrijorată, ca şi cum mie mi-ar fi păsat câtuşi de puţin de părerea lui Millie Stevens despre mine.

— O, a fost îngrozitor, Josie. Vecinii erau strânşi grămadă la ferestre şi se aliniau pe stradă să asculte. Tot ce puteam spune era că-mi pare rău, dar nu-l iubeam şi nu l-aş fi putut face fericit. Dar ştii cum e în Arden: dragostea şi fericirea nu par să conteze prea mult. Eu am continuat să repet asta la nesfârşit...

— Şi unde erau dragii noştri părinţi când se întâmplau toate astea? am întrebat cu ironie.

— Tata stătea lângă foc, fără să spună nimic. Ştii cum e el. Iar mama stătea într-o parte, ascunsă vederii, cu braţele încrucişate. Până la urmă a venit la uşă şi s-a proţăpit lângă mine. „E de ajuns, doamnă Stevens", a spus. „Ai zis ce-ai avut de zis. Nu spun că n-ai dreptate, dar e de ajuns. O să-i bag eu minţile în cap." Doamna Stevens a spus că Luke nu m-ar mai primi înapoi nici dacă m-aş târî în genunchi în faţa lui, iar mama i-a închis uşa în nas. Apoi mama m-a luat în primire, Josie. O, era atât de furioasă! A fost prima dată când a dat în mine. A spus că era foarte dezamăgită de mine...

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat.

Se întâmplase cu două zile în urmă. Martha îi spusese lui Luke la ieşirea lui din şut, mama lui pornise la atac în seara aceea, iar mama i-a continuat opera o mare parte din noapte. În dimineaţa următoare, Martha s-a dus la lucru ca de obicei şi nimeni nu voia să vorbească cu ea.

În orice sat oamenilor le-ar fi plăcut să îşi exprime opinia pe un astfel de subiect, iar în Arden cu atât mai mult. Luke făcea parte dintr-o familie veche din Arden, era chipeş, dacă îţi plăcea genul lui de bărbat, şi nu avea nici o idee în cap care să nu provină de la înaintaşii săi; altfel spus, avea principii bune şi solide. Refuzând şansa de a se lega de el pe viaţă, Martha lăsase de înţeles că îşi doreşte mai mult şi le râsese tuturor în faţă. Câteva dintre tinerele femei care lucrau cu ea la suprafaţă se simţeau atrase de Luke şi o invidiaseră când se logodise cu el. Iar acum ea declara că e prea bună pentru el.

Tot satul a fost de partea lui Luke; el era cel abandonat, băiatul bun şi credincios, iar Martha era persoana insensibilă care îi frânsese inima, influenţată de sora ei cea instigatoare. Cine ar mai fi vrut să o ia de nevastă acum, după ce dovedise că era capricioasă şi nedemnă de încredere? Avea să rămână acasă cu mama toată viaţa. Iar mama era de aceeaşi părere cu restul lumii, lucru pe care a ţinut să-l clarifice din secunda în care Martha a ajuns acasă în ziua aceea. „Îmi plesneşte obrazul din cauza ta. Eşti o ruşine; te crezi atât de specială, te crezi importantă...", toate reproşurile ei favorite. Epuizată după ziua aceea, Martha nu fusese în stare să facă nimic decât să stea la masă şi să plângă.

O oră sau două mai târziu cineva a bătut iar la uşă, un alt membru al familiei Stevens. Doar că de data asta era Luke, nu mama lui, şi a rezultat că aceasta se înşelase: *era* dispus să o primească pe Martha înapoi.

— O să-ţi spun asta o singură dată, a declarat, dar cred că ai avut timp să te gândeşti şi cred că ţi-ai dat seama că ai făcut o greşeală. Te primesc înapoi, Martha, pentru că am spus că vreau să te iau de nevastă şi aşa o să fac. Dar o să-ţi scot eu prostiile din cap după ce ne căsătorim.

În ciuda acestei înduioşătoare declaraţii de dragoste, Martha a spus din nou nu, iar mama a ţipat furioasă.

— Ieşi afară! Să pleci din casa mea, bestie nerecunoscătoare! a urlat ea. Du-te, nu te-am crescut eu aşa. O, am fost blestemată să n-am parte de fiicele mele. Tansy a murit, Josie a fost o greşeală din clipa în care s-a născut, iar acum tu! Ieşi afară!

Martha mi-a povestit că mama devenise isterică, iar ea n-a avut de ales; a fost nevoită să-şi ia haina şi să plece. Luke a dispărut furios în întunericul nopţii. Fireşte, ea s-a dus direct la magazinul universal, gândindu-se să petreacă noaptea la Dulcie, iar apoi să împrumute nişte bani ca să vină la mine la York în ziua următoare. Dulcie nu era însă acolo şi nu s-a întors acasă, deşi Martha o aşteptase două ore.

— Unde era? am întrebat curioasă.

Martha a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Oricum, am aşteptat multă vreme, în timp ce vântul vuia şi ploaia cădea cu înverşunare şi am crezut că o să mor de frig, aşa că m-am dus la biserică. M-am gândit să mă duc la Bert, dar ştiam că lui Frannie nu i-ar fi convenit. N-o interesează decât ce zice satul, iar acum, că aşteaptă încă un copil, e mereu cu toane.

— Dar Alice? am tachinat-o, iar Martha a pufnit.

Alice devenise cu timpul tot mai vanitoasă şi nesuferită.

— Predicatorul m-a primit, bineînţeles, dar numai ca să-mi facă morală şi să-mi explice că femeile trebuie să se lase conduse de părinţi şi de bărbaţi şi să nu încerce să schimbe orânduirea firească a lucrurilor. Apoi a început să-mi spună cât de dezamăgit era de mine şi cum a crezut întotdeauna că sunt o fată atât de modestă, umilă şi înţeleaptă... Şi am constatat că, aşa cum spunea *el* asta, modestă, umilă şi înţeleaptă nu erau calităţi pe care mi le-aş fi dorit! Adică, *sunt...* dar nu şi dacă înseamnă să fac toată viaţa ceea ce îmi spun alţii!

Am zâmbit şi am bătut uşor din palme. În sfârşit!

Predicatorul a ieşit din încăpere ca să-i dea Marthei timp să reflecteze. Ceasul a bătut ora nouă şi ea şi-a dat seama că, dacă se grăbea, ar fi putut prinde ultima diligenţă care se îndrepta spre nord. Pe birou erau câteva monede, iar ea a mâzgălit rapid un bilet, le-a înşfăcat şi a fugit. Diligenţa a dus-o până la Askham,

unde unul dintre cai şi-a pierdut o potcoavă, iar de acolo a mers pe jos tot drumul până la York, în plină noapte vijelioasă.

Am simțit cum o mare greutate mi s-a ridicat de pe umeri ştiind-o alături de mine, cu părul său lung şi negru tot mai înfoiat de la căldura focului şi culoarea revenindu-i în obraji. Nu-mi făceam griji că s-ar fi putut răzgândi şi ar vrea să se întoarcă. Era liniştită şi sigură pe ea şi, în plus, nu putea să facă asta. Îşi anulase singură orice posibilitate de întoarcere la Arden, mai categoric decât o făcusem eu! Eu nu făcusem altceva decât să fug de munca în mină, în timp ce Martha cea bună, dulce şi înțeleaptă nu numai că îi frânsese inima lui Luke, ci, pe deasupra, furase de la biserică! Nu mă simțisem niciodată mai mândră de ea.

CAPITOLUL 54

TOMMY

Primăvara anului 1904

Pe măsură ce iarna ceda cu părere de rău locul primăverii, părea tot mai puțin probabil că aş putea merge acasă de Paşte. Nu primisem nici un semn de la nici una dintre persoanele care dispuneau de mijloacele necesare pentru a-mi transforma dorința în realitate, iar eu nu intenționam să cer vreo favoare. Să merg acasă ar fi fost o recompensă, nu o necesitate, iar eu nu mă simțeam îndreptățit să primesc recompense. Încă îmi mai era greu să cred că ajunsesem aici.

În martie am primit însă o scrisoare de la Josie care m-a făcut să simt că plecarea acasă era până la urmă o necesitate. Afurisitul de Norman o ceruse în căsătorie! Pe Josie! Sângele fierbea în mine de parcă aş fi fost pus într-o oală pe foc. Servitorul ăla ticălos şi unsuros! Pe Josie *a mea*! Fireşte, *nu era* a mea oficial. Nu puteam avea nici o pretenție asupra ei pentru că nu-i făcusem nici o propunere. Dar cum aş fi putut face asta, când n-aveam un sfanț şi trebuia să-mi termin studiile? Nici măcar nu-mi dădusem pe față sentimentele şi asta din cauză că mi-era frică.

În timp ce strângeam în pumn pagina ofensatoare, un milion de gânduri îmi clocoteau în cap şi am înțeles mai bine ca niciodată cum gândul la Josie şi speranța că avea să fie a mea îmi marcau viața. Prietenia ei îmi era nespus de dragă, făcea parte integrantă din mine la fel ca brațele şi picioarele, sau ca înclinația mea spre studiu. Nu puteam însă nega că devenise ceva mai mult, chiar dacă eram tineri, iar eu mai aveam un drum de parcurs. Viața

fără prietenia ei era imposibil de imaginat, dar la fel de imposibil era să stau lângă ea fără ca aceste noi sentimente să dea năvală şi să freamăte în jurul nostru. Dacă ea le-ar considera dezagreabile, dacă nu le-ar împărtăşi, viaţa mea ar fi mohorâtă, lipsită de culoare şi lumină. Ar fi ca şi cum o peliculă de praf de cărbune s-ar depune din nou peste tot.

Josie avea o slujbă bună de ceva timp. Câştiga un salariu respectabil, în timp ce eu eram încă la şcoală! Era mai tânără decât mine, dar făcea progrese în acest joc al vieţii. Era cât se poate de logic ca Norman să o ceară în căsătorie (făcând abstracţie, firește, de biata sa logodnică). Era foarte probabil ca şi alţii să facă acelaşi lucru. Şi dacă i-ar spune da unuia dintre ei, înainte ca eu să pot pleca de aici şi să-mi pot ocupa locul alături de ea? Un gând îngrozitor mi-a trecut prin cap: *dacă deja făcuse asta*? Nu reuşisem să trec de vestea uluitoare şi să ajung la sfârşitul scrisorii; presupusesem răspunsul ei în loc să citesc despre el. Am despăturit în grabă hârtia şi am continuat.

Desigur, am refuzat, scrisese ea. *Nu am astfel de sentimente pentru Norman şi nici n-aş putea să am vreodată. Bietul Norman a părăsit Gravenagh House în mai puţin de o săptămână. A spus că nu suporta să trăiască în apropierea mea ştiind că nu aveam să-i împărtăşesc niciodată sentimentele şi e un om prea cumsecade să se aştepte să renunţ eu la slujba mea. Prin urmare a plecat, iar eu mă simt tristă din cauza schimbării produse în mica şi fericita noastră gospodărie. Nu am vrut să-l rănesc, dar cum aş fi putut face altfel? Îmi lipseşte prietenia lui, dar numai prietenia nu poate ţine locul dragostei. Prietenia este o parte importantă a dragostei, dar dragostea e un sentiment mult mai mare. Vezi tu, Tommy, acum sunt femeie şi am petrecut ceva timp reflectând la astfel de chestiuni.*

Am răsuflat uşurat. „Desigur, am refuzat." Desigur. Iar Norman plecase. Se retrăsese, o lăsase să-şi trăiască viaţa. Poate că viaţa *lui* era acum mohorâtă şi cenuşie. *Bietul Norman.* Nu aş fi putut afirma cu sinceritate că mila faţă de el era mai mare decât uşurarea pe care o simţeam. Scăpasem ca prin urechile acului.

Cu toate acestea, în zilele care au urmat m-am trezit studiind cu atenţie restul paragrafului. *Numai prietenia nu poate ţine locul*

dragostei... Dragostea e un sentiment mult mai mare... Vezi tu, Tommy, acum sunt femeie şi am petrecut ceva timp reflectând la astfel de chestiuni.

Oare încerca să-mi spună ceva? Şi, dacă da, ce? Teama mea cea mai mare era că mă avertiza, că îmi sugera să nu-mi fac speranţe, pentru că eram prieteni, da, dar prietenia nu era suficientă. Sau... slabă speranţă... oare eu fusesem motivul pentru care mintea sa făcuse o astfel de comparaţie? Norman fusese doar un prieten. Puteam îndrăzni să sper că *eu* aş fi putut fi mai mult?

Ştiam că trebuie să o întreb, dar perspectiva era mai terifiantă decât o săptămână în mină fără lampă. Trebuia să îmi înving această dorinţă nepotrivită unui bărbat de a mă ascunde în spatele unei speranţe slabe şi a unei năzuinţe neexprimate. Trebuia să ştiu care e adevărul. Dacă şi ea nutrea speranţe, merita să afle că şi eu simţeam acelaşi lucru. Dacă lucrurile nu stăteau aşa, atunci cu siguranţă era mai bine să aflu acum, înainte ca aceste sentimente să mă copleşească mai mult decât o făcuseră deja. Aşa îmi spuneam, deşi ştiam că sentimentele mele erau atât de adânc înrădăcinate încât capetele lor erau strâns încolăcite în jurul miezului strălucitor al nucleului pământului. Nu mai era cale de întors pentru mine.

M-am gândit să-i scriu o scrisoare. Această idee avea multe avantaje. Puteam s-o aplic imediat. Puteam să spun tot ce aveam de spus şi să-mi desăvârşesc declaraţia, astfel încât să evit orice stângăcie sau lipsă de tact. Puteam să-mi pun sufletul pe tavă fără să fiu nevoit să o văd schimbându-se la faţă şi să aflu, aşa cum păţise Norman, că nu eram decât prieteni. Şi ar fi fost o abordare demnă de un cavaler; i-ar fi dat timp să-şi compună răspunsul fără să fie pusă în situaţia de a se confrunta cu jalnicele mele speranţe expuse în faţa ei.

Nu puteam însă să-i scriu. Nu ar fi servit la nimic. Era o soluţie anostă şi distantă, iar dragostea mea nu avea nimic anost sau distant. Trebuia să fiu lângă ea. Trebuia să-i pot vedea faţa, să înfrunt momentul în care puteam pierde sau câştiga totul. Şi, slabă speranţă, dacă răspunsul ei era *da*, îmi doream atât de mult să-l aud cu urechile mele. Îmi doream atât de mult s-o iau în braţe, să o văd luminându-se la faţă, să o văd fericită aşa cum aş

fi fost şi eu dacă sentimentele noastre erau reciproce. Trebuia să aştept. Trebuia să am răbdare. Şi trebuia să mă rog să nu îşi dăruiască inima altcuiva până atunci, gând care m-a îngrozit atât de mult încât aproape că m-a determinat să îi scriu totuşi scrisoarea!

Speranţele mele de a ajunge acasă de Paşte mă ţineau ca pe jar. Chiar dacă aş fi găsit o posibilitate de a merge în vacanţa de vară, până atunci mai erau trei luni. Dacă n-aş fi putut pleca de la Westonbury în nici o vacanţă până la terminarea bursei, însemna că nu puteam s-o văd pe Josie timp de cincisprezece luni sau chiar mai mult. Imposibil de suportat! Părea imposibil ca o persoană atât de drăguţă, atât de unică, să nu fie luată în vizor în decursul unei perioade atât de lungi. Deşi până la urmă inima lui Josie era cea care avea ultimul cuvânt. Dacă mă iubea, avea să refuze o sută de pretendenţi. Ştiam asta pentru că, dacă însăşi zeiţa Diana s-ar fi aruncat la picioarele mele şi mi-ar fi oferit luna de pe cer, aş fi ales-o tot pe Josie.

CAPITOLUL 55

TOMMY

Am avut dreptate: n-am ajuns acasă de Paşte în acel an. Au fost două săptămâni lungi şi solitare, singur la Westonbury, fără cursuri şi fără companie. Era un privilegiu să stau la şcoală, să am acces la o bibliotecă magnifică, să am timpul şi singurătatea necesare pentru a lucra la obiectivele pe care mi le trasasem în viață. Eram însă şi eu om şi tânjeam să văd o față prietenoasă, să am cu cine să râd şi să împărtăşesc visuri şi idei. Cicero, Descartes şi Herodot, deşi interesanți, erau o companie tăcută, captivă în paginile cărților. Ceea ce mă alina erau scrisorile venite din Yorkshire. Ele erau veriga de legătură cu dorințele inimii mele şi îmi aduceau aminte de toate motivele pentru care eram aici.

Veştile de la Josie erau în continuare interesante. Nu mai primise cereri în căsătorie, slavă Domnului, dar sora ei Martha sosise la York într-o noapte întunecată şi furtunoasă. Mă bucuram să ştiu cât de fericită era Josie să o aibă alături. Şi eu eram mulțumit; îmi plăcea să ştiu că Josie are aproape de ea o persoană dragă şi întotdeauna o considerasem pe Martha prea bună şi prea drăguță pentru Arden. Martha a rămas la familia Honeycroft două săptămâni, timp în care domnişoara Coralie a întrebat în stânga şi-n dreapta şi, ca de obicei, a găsit o soluție. Martha lucra acum ca ajutor de bucătar în casa unei bătrâne respectabile.

Locuieşte la nici zece minute de Gravenagh House, a scris Josie în al nouălea cer. *Ea spune că, în comparație cu viața acasă la mama, munca e floare la ureche. Cât a stat aici, doamna Crane a învățat-o să facă alte câteva delicii mai rafinate decât mâncărurile*

cu care eram noi obişnuiţi la Arden, dar oricum era suficient de calificată! Pentru asta trebuie să-i mulţumim mamei!

Şi, în cele din urmă, părea să se întrevadă o schimbare şi pentru Manus. Ca un cal neliniştit care îşi aduna puterile să sară peste un obstacol, se pregătea în sfârşit să părăsească moşia Heston. El şi domnişoara Embry începuseră să poarte propria lor corespondenţă. Şi ea îl încuraja să iasă din închisoarea lui bizară şi fantomatică şi să-şi clădească o viaţă nouă în orice condiţii i s-ar fi părut potrivite. Fie că rugăminţile unei femei au putut face ceea ce eu nu fusesem în stare, fie că era pur şi simplu momentul potrivit, iar Manus era pregătit, cert este că a început să trimită şi bani odată cu scrisorile către ea. Fondul său pentru evadare, aşa îl numea el.

Miss Embry îl va păstra pentru mine, a explicat el într-o scrisoare. *Nu e o sumă mare, dar gândeşte-te cât de groaznic ar fi dacă ar trebui să plec pe neaşteptate şi nu aş avea banii ăştia cu mine, pentru că nu am de unde să ştiu când sau cum se va prezenta oportunitatea.*

În scrisoarea următoare mi-a relatat despre un alt plan mai alarmant:

Toţi banii pe care îi am sunt acum în posesia bunei domnişoare Embry, scria el. *Nu sunt foarte mulţi pentru a începe o viaţă nouă, aşa cum mi-a spus şi ea. Nu am de gând să fur, deşi ştiu că unii ar spune că mi se cuvine tot ce poate produce moşia Heston şi chiar mai mult. Mi-am amintit însă de ce mi-ai povestit despre obiceiul sătenilor de a-şi investi banii în bunuri...*

Era adevărat: de Crăciun îi povestisem, nu mai ştiu din ce motiv, despre felul în care minerii îşi procurau o oarecare siguranţă într-o lume plină de pericole. Deşi eram săraci, dacă o familie avea mai mulţi fii şi dispunea deci de mai multe salarii, puteau pune deoparte ceva bani, cu care îşi cumpărau ceva pentru casă: un ceas de pus pe şemineu, un instrument muzical, nişte sfeşnice de alamă. Nu aveam încredere în bănci. Băncile erau conduse de domni din lumea bună şi frecventate de domni din lumea bună. Noi preferam să ne păstrăm câştigurile într-un loc în care să le putem vedea şi atinge. Apoi, dacă un miner ajungea la pensie şi i se cerea să abandoneze casa, putea lua cu

el aceste obiecte să le vândă. Era varianta noastră de pensie. Şi se pare că îl inspirase pe Manus!

Există cel puţin câteva astfel de obiecte asupra cărora am drepturi legale şi morale: un ceas de buzunar, o cutie veche şi valoroasă de tutun, nişte butoni de onix... Mi-a făcut plăcere să le adun, câte două sau trei odată, şi să le depozitez în tufişurile de peste drum de poartă. De acolo le poate lua Miss Embry şi le poate păstra pentru mine, ca să le vând când voi pleca în sfârşit de aici. Fondul meu creşte...

Vestea m-a îngrozit. Am regretat profund că o implicasem pe domnişoara Embry în intrigile noastre, dacă asta însemna să scormonească prin tufişuri şi să transporte obiecte aristocratice prin sat în buzunarul de la fustă. Ce s-ar fi întâmplat dacă Paulson o prindea băgând în buzunar un ceas de aur? Ar fi dus-o în faţa judecătorului cât ai clipi din ochi şi cum s-ar fi putut apăra ea? Explicând că îi fuseseră încredinţate de bunăvoie de un mort? Era absurd.

Le-am scris amândurora imediat pentru a le semnala pericolele şi le-am spus că trebuie să înceteze. Domnişoara Embry a răspuns politicos că era o femeie adultă, capabilă să calculeze riscurile. Părea că îşi asumase problemele lui Manus ca pe o cauză personală. Manus, din fericire, a fost mai înţelegător:

Nu aş pune-o niciodată în pericol pe Miss Embry, nici pentru toţi caii din şcoala spaniolă. Îmi dau seama acum că ne-am lăsat duşi de val cu planurile noastre şi am pierdut din vedere pericolele. Nu o să mai las de acum nici măcar un ac de cravată de aur, poţi să fii sigur de asta, Tommy.

Uşurat, m-am întors la Cicero şi la o ceaşcă de cacao. Cu astfel de misive alarmante, zilele au trecut mult mai uşor decât anticipasem iniţial.

Vacanţa în singurătate a avut avantajele ei. Am profitat la maximum de timp pentru a citi la toate materiile, începând să-mi construiesc un eşafodaj mai solid de cunoştinţe. Din acest motiv, am putut în sfârşit să fac şi eu ca ceilalţi băieţi, adică să fac trimiteri peste trimiteri în comentariile şi întrebările mele. Am fost lăudat de profesori şi am avut parte chiar şi de o oarecare admiraţie din partea unora dintre băieţi. Mai mult decât atât, am

început să văd fiecare informație ca parte dintr-un întreg mai mare, iar studiul a devenit şi mai interesant.

Când a venit momentul examenelor de sfârşit de an, am terminat primul, împreună cu un alt băiat. Am primit amândoi câte un volum legat în piele cu piesele lui Shakespeare, cu o dedicație din partea directorului. L-am pus alături de cartea lui Kipling, lângă pat. În sfârşit eram pe drumul cel bun. În sfârşit aveam ceva să-i povestesc tatei.

Chiar şi aşa, când trimestrul s-a încheiat şi aveam în față vacanța de vară, *două luni şi jumătate de vacanță*, nu m-am putut abține să nu oftez. Sperasem să pot lucra în grădina şcolii câteva ore din când în când pe perioada trimestrului de vară şi să câştig nişte bani pentru a plăti un drum cu diligența până la Silvermoor în iunie. Ideea a fost însă rapid abandonată. Directorul internatului, domnul Talbot, mi-a spus că bursierii nu aveau voie să lucreze pe perioada şederii la Westonbury. Regulile erau riguroase şi nu se permitea nici o abatere.

Şi astfel m-am trezit la fel de sărac ca întotdeauna, nevoit să înfrunt o nouă veghe singuratică pe altarul învățăturii. Nu am încetat niciodată să mă simt recunoscător pentru că aveam toate aceste canale de cunoaştere la îndemână; îmi doream însă puțină companie. Şi, firește, mai era şi Josie... De câteva ori am început să-i scriu o scrisoare în care îi mărturiseam sentimentele mele, dar nici un cuvânt la care mă puteam gândi nu era potrivit pentru a face o astfel de declarație în scris. Dragostea mea era prea viscerală, prea reală.

Am început să descopăr tainele bibliotecii şcolii, urmând un program autoimpus de studii, iar în timpul liber am citit şi mai multe cărți, de data asta din interes, despre capitale europene şi temple din Orientul Mijlociu, despre siturile antice ale Greciei şi despre florile de cireş şi zeitățile budiste din Japonia. Am devorat *Cartea junglei* pentru a doua oară şi din nou India s-a strecurat în mintea mea ca o plantă agățătoare, ca o cobră, ca râul Brahmaputra. Făceam câte trei plimbări zilnice în jurul şcolii pentru a-mi menține trupul şi mintea sănătoase. Vorbeam cu servitorii când mă tolerau şi, pentru variație, luam ceaiul cu

domnul Talbot o dată pe săptămână în biroul său. A trecut o lună. Mi-am dat seama că număram zilele.

Apoi, într-o zi, când mă întorceam de la plimbare, am văzut o trăsură cunoscută pe alee şi m-am întrebat dacă izolarea în care trăiam mă făcea să am viziuni ciudate. Era trăsura mică de rezervă, de culoare bleumarin, a familiei Sedgewick, iar Matthias îmi făcea semn cu mâna de pe capră. Se întâmplase ceva? Am luat-o la fugă, dar m-am liniştit în clipa în care Matthias a deschis uşa, iar lordul Walter a ieşit ca din puşcă. Zâmbetul larg de pe faţa lui mi-a dat de înţeles că nu era purtătorul unor veşti proaste.

— Ce Dumnezeu? m-am minunat. Am halucinaţii? E un drum foarte lung ca să vii în vizită!

— Într-adevăr, aşa ar fi, Tommy, prietene, a strigat el, întinzându-mi mâna în încercarea de a mă saluta bărbăteşte, dar renunţând apoi şi strângându-mă în braţe. Am răspuns cu o îmbrăţişare puternică, ce ne-a făcut să ne clătinăm şi să râdem ca fraţii. Dar nu suntem în vizită! Am venit să te luăm acasă!

I-am dat drumul.

— Serios? Cum aşa?

M-am întors spre Matthias şi i-am strâns mâna.

— Aşa este, m-a asigurat Matthias. Înălţimea sa m-a trimis după tine, iar tânărul lord a insistat să mă însoţească. Avem sarcina să te luăm acasă chiar astăzi. Sper că îţi convine! a adăugat.

— Îmi convine! am râs. Nu am alte angajamente anterioare. Pot să fiu gata în zece minute! Dar poate că ai vrea să te odihneşti şi să iei o gustare înainte de a porni din nou la drum.

— Aş vrea, a convenit Matthias, în timp ce Walter ţopăia de colo-colo.

— Pot să-ţi văd camera cât se odihneşte Matthias? m-a întrebat. *Eu* nu am nevoie să mă odihnesc. Sunt prea entuziasmat.

— Da, şi eu!

I-am dus în bucătărie, unde l-am convins pe bucătar să-l lase pe Matthias să stea jos puţin, să bea un ceai şi să mănânce ouă fierte şi prăjitură cu fructe. Prăjitura l-a convins şi pe Walter să

stea cu el, în timp ce eu m-am dus să-l caut pe directorul internatului şi să-i cer voie să plec.

Talbot a fost de acord imediat.

— Aprob, a spus el. Slujbă plătită nu. Vacanță da. Profită la maximum de ea, Green, ai muncit mult.

Walter pălăvrăgea întruna în timp ce eu îmi făceam bagajele.

— Dormi cu alți *şapte* băieți? m-a întrebat îngrozit. Toate paturile într-o cameră? Cum de suporți aşa ceva? Sunt *atât* de bucuros că fac şcoala acasă. N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar tata are şi idei bune câteodată...

— Acasă, milord, dormeam într-un singur pat cu toți frații mei! Nu era un somn foarte confortabil, dar atât aveam la dispoziție. Acum e mai bine din punctul ăsta de vedere.

S-a cutremurat.

— Unde o să stau când ajung acasă? Ştii cumva? am întrebat.

Nu mă aşteptam să fiu găzduit la Silvermoor, dar speram ca vizita mea să fie lungă şi nu mă încânta ideea de a dormi cu frații mei sau în patul pliant timp de câteva săptămâni.

— Chiriaşul doamnei Murphy a plecat, mi-a explicat Walter încântat, iar tata a plătit-o să te lase să foloseşti camera în următoarele şase săptămâni. O să te întorci la vechiul tău loc de pe moşie. O să-ți placă, Tommy?

— O să-mi placă mult, nu am nici o îndoială.

Era adevărat. Părea alegerea corectă; era mai confortabil decât în Grindley, mai potrivit decât să stau în casa mare, dar suficient de aproape încât să pot să-i văd pe Josie şi pe Walter ori de câte ori erau în preajmă şi să-mi vizitez familia în fiecare zi dacă doream.

— Şi toată lumea e bine, milord?

— O, la naiba, spune-mi Walter. Am mai vorbit despre asta. Sunt prietenul tău, nu... *stăpânul* tău! Da, toată lumea e bine. Sora mea Flora e practic logodită cu un domn pe nume Devon Ashcroft. Nu e deloc un tip amuzant. Sora mea Elizabeth nu a fost *niciodată* amuzantă, iar asta nu s-a schimbat. Micul Humphrey însă creşte frumos. Am inventat un joc nemaipomenit cu muşuroaiele de cârtiță de pe pajişte... Dar mă bucur că vii, Tommy. Nu-i aşa că o să ne distrăm ca pe timpuri?

Dintr-odată mi-am dat seama că urma s-o văd pe Josie cât de curând, poate chiar în acea seară! Urma să am şansa de a-i spune în sfârşit tot ce îmi doream faţă-n faţă. Şi dintr-odată am simţit că nu sunt suficient de curajos pentru o astfel de misiune. M-am lăsat să cad pe marginea patului. Ei bine, nu trebuia să-i spun imediat. Şase săptămâni spusese Walter. Poate că ne-am putea bucura câteva zile de vechile noastre obiceiuri înainte de a lua o decizie care ar fi putut zgudui însăşi temelia întregii mele realităţi.

— Şi cum de sunteţi aici, tu şi Matthias? Am ratat cumva vreo scrisoare?

— O, nu, a fost ideea lui Josie să îţi facem o surpriză. A spus că o să-ţi placă şi că nu trebuie să ne facem griji că n-o să vrei să vii cu noi. A fost cât se poate de amuzant, Tommy. Într-o zi, tata a spus din senin: „Unde naiba mai e Tommy Green zilele astea? Westonbury probabil că s-a închis pentru vacanţa de vară. De ce n-a venit să ne vadă?" Sincer, Tommy, tata poate fi *atât* de naiv.

Aerul de superioritate plictisită al lui Walter aproape că m-a făcut să izbucnesc în râs. Şi-a scuturat degetul şi a adoptat un ton dojenitor.

— I-am explicat! I-am spus: „Tată, trebuie să înţelegi că Tommy nu are *mijloacele* necesare să se întoarcă. E obligat să rămână în Derbyshire. A fost obligat să stea acolo şi de Paşte. Nu toată lumea poate să vină şi să plece după pofta inimii, ştiai asta?

— Dumnezeule, şi ce a spus tatăl tău?

— Ei bine, a spus că a fost o neglijenţă din partea lui că nu s-a gândit la asta şi că o să-l trimită pe Matthias de îndată ce va avea o trăsură liberă la dispoziţie. L-am întrebat dacă pot să merg şi eu şi a fost de acord. Iar apoi a spus... O! Era să uit. Trebuie să-ţi dau asta, Tommy. A băgat mâna în buzunar şi mi-a dat cinci şilingi într-o pungă mică de pânză. O să te simţi mai bine dacă o să ai nişte bani ai tăi, nu-i aşa, Tommy?

— Cu siguranţă. Trebuie să-i mulţumesc din inimă tatălui tău. A făcut pentru mine mai mult decât merit.

Acum, cu bani în buzunar şi perspectiva a şase săptămâni în Yorkshire, care puneau capăt brusc vieţii mele monahale, mă simţeam de parcă o ploaie de binecuvântări s-ar fi revărsat peste

mine. În câteva minute aveam bagajele pregătite, aşa cum promisesem.

— Să mergem, Walter, am spus, aruncând o ultimă privire lipsită de sentimentalism în cameră. Să mergem acasă.

CAPITOLUL 56

JOSIE

Vara anului 1904

Alergam la fereastră de cel puțin două ori pe minut, dar aleea era în continuare goală. Ştiam că nu aveau cum să ajungă înainte de ora ceaiului, dar nu mă puteam abține să nu verific. Nu suportam ideea de a pierde acel prim moment. Nu suportam ideea de a pierde o singură secundă. Venea Tommy!

Viața mea se schimbase de când Martha venise la York. Deşi bătrâna doamnă din Fossgate o ținea ocupată, ne întâlneam aproape în fiecare duminică după-amiază. Era plăcut şi să ştiu că exista posibilitatea să o văd din întâmplare când eram în oraş cu treabă. Cel mai mult mă bucuram să ştiu că era fericită; se simțea în oraş ca peştele în apă. Marthei i-am putut mărturisi schimbarea pe care o suferiseră sentimentele mele pentru Tommy, iar asta era o adevărată uşurare. Îmi era însă dor de el într-un fel pe care nimic nu-l putea alina. El era o parte din mine şi era mult prea departe. De multe ori mă trezeam plângând, nu cu lacrimi puține sau cu autocompătimire, ci cu lacrimi amare, sfâşietoare, care păreau să țâşnească dintr-un loc insondabil. Lacrimile îmi erau provocate nu numai de absența lui, ci şi de simpla sa existență şi de sentimentele mele pentru el.

Când frații Honeycroft şi-au făcut bagajele să petreacă o lună la Silvermoor, plăcerea mea obişnuită de a sta în casa cea mare a fost întunecată la gândul că Tommy era nevoit să rămână la şcoală. Nu credeam că aveam cum să-l văd toată vara. Începeam să mă întreb dacă aveam să-l văd tot anul. Dar acum urma să sosească în cele din urmă, iar bucuria mea era de nestăpânit.

Domnişoara Coralie citea un roman care o captivase, motiv pentru care era tăcută şi întorcea paginile în timp ce eu mă agitam în jurul ei, trântindu-i pe jos deschizătorul de scrisori cu mâner de perle care stătea pe birou şi împiedicându-mă de o pereche de pantofi. Din când în când îşi ridica ochii din carte, mă privea cu sprâncenele ridicate şi nu spunea nimic.

Toată ziua fusesem într-o stare de agitaţie. Făcusem nenumărate prostii, arzând rochia albastră de poplin a domnişoarei Coralie, scăpând din mână unul dintre cerceii ei de cristal şi târându-mă apoi pe sub pat să-l recuperez de unde căzuse, genul ăsta de lucruri. Trecuseră însă şase luni de când nu-l mai văzusem.

— N-ar fi mai bine să te duci să mănânci? m-a întrebat Coralie când a sunat clopoţelul pentru ceaiul servitorilor.

M-am uitat la ea cu o disperare mută. Dacă mă duceam sub scară, n-aş fi auzit trăsura. Ochii ei mă priveau cu vioiciune.

— Sau poate ai prefera să mănânci cu mine un sendviş sau două în salon.

— O, *mulţumesc*, miss, am răsuflat.

Aş fi putut să jur că mi-a făcut cu ochiul.

CAPITOLUL 57

TOMMY

O, ce plăcut era să constat cum toți acei kilometri până acasă dispăreau sub roțile trăsurii. Şi, când spun acasă, mă refer, firește, la Josie.

— Deci ea e la Silvermoor acum? Va fi acolo când ajungem? îl tot întrebam pe bietul Walter, care îmi răspundea la fel de fiecare dată.

— Da, Tommy. Josie e la Silvermoor. Astăzi şi în următoarele săptămâni. O vei vedea în seara asta, repeta Walter răbdător.

Era ca şi cum el ar fi avut nouăsprezece ani şi eu aş fi fost mai tânăr.

În cea mai mare parte a călătoriei, Walter mi-a vorbit despre preocupările lui aristocratice. Noul său ponei începuse să refuze să sară peste obstacole. Nu se mai întâmplase niciodată, nu înțelegea motivul. Tatăl său primise şaisprezece cereri pentru postul de preceptor al lui Walter, dar refuzase să-l cheme pe vreunul dintre candidați la interviu. Nu că Walter ar fi fost deranjat de faptul că nu avea preceptor, dar se temea că tatăl său ar fi putut trece cu vederea nişte oameni agreabili tot căutând pe cineva perfect. Nu voia să fie trimis la şcoală doar pentru că nu era nici un preceptor care să îndeplinească standardele tatălui său. Şi *de ce* avusese atâtea necazuri doar pentru că pusese o broască în patul lui Elizabeth? N-ar fi trebuit ca ea să fie atât de proastă şi să o ia la fugă prin casă țipând. În poveste broasca se transformase în prinț!

I-am spus că surorile sunt creaturi dificile. Cu o singură excepție, sora mea Connie, mezina familiei, care avea mai multă minte decât tot restul familiei la un loc.

Când am trecut pe lângă Grindley, m-am uitat pe fereastră. Simțeam un fel de fascinație sumbră. Nu aveam nici un sentiment pentru locul respectiv, dar era locul în care îmi petrecusem primii ani şi simțeam că merită un soi de respect pentru asta. Locul acela mă formase. Asemenea cărbunelui, fusesem prelucrat până devenisem Tommy cel de azi: un visător, un intelectual, un extravagant. O revoluție formată dintr-un singur om, aşa cum îi spusesem odată lui Josie.

În timp ce treceam pe lângă gura de intrare în mină, am văzut colivia deschizându-se şi o duzină de oameni istoviți ieşind din ea. M-am înfiorat. Ne-am continuat drumul pe potecă şi am trecut de cotitura de unde se puteau vedea şirurile lungi de căsuțe sumbre; atunci am văzut o siluetă cunoscută care ieşea din sat. Fratele meu Jimmy. S-a uitat în sus când am trecut, iar eu i-am făcut frenetic cu mâna. Jimmy nu mi-a răspuns; preț de o clipă m-am întrebat dacă mă văzuse. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înapoi spre sat cât de repede îl țineau picioarele.

Am zâmbit larg. Se ducea acasă să le spună tuturor că fratele Tommy se îndrepta spre Silvermoor într-o trăsură elegantă. O, ce zarvă avea să se stârnească! Aveau să se întrebe cu toții dacă mă simțeam mai presus de ei acum, dacă decisesem să merg la Silvermoor fără să-i anunț. Trebuia să merg la ei chiar în seara asta şi să-i lămuresc.

Dar acum ajunsesem la moşia Silvermoor. Am intrat de pe potecă pe aleea largă, unde şirul de stejari arunca o umbră pestriță peste trăsură. În scurt timp am tras în fața uşii de la intrare. Walter s-a strecurat peste mine să iasă primul, pentru că uşa de pe partea lui se blocase. Câinii au dat buzna afară din casă, coborând treptele şi traversând pietrişul. Apoi a apărut Josie în fugă, la câteva secunde în urma lor, de parcă ar fi urmărit sosirea noastră. Ghetele ei negre cu nasturi sclipeau sub rochia cu dungi albe şi gri când s-a aruncat în brațele mele.

— O, Tommy! a strigat. Ai venit în sfârşit. Începusem să cred că eşti un vis!

Am râs ca prostul, căldura cu care m-a primit făcându-mă să mă simt în al nouălea cer.

— Sunt adevărat, Josie, am spus cu capul îngropat în părul ei. Ah, mă bucur atât de mult să te văd!

Am strâns-o în braţe. Era atât de suplă încât nu a fost nici o problemă să o cuprind. Nu era însă slabă; îi simţeam volumul şi moliciunea pieptului care era acum lipit de al meu, iar mâinile mele puteau percepe curba şoldurilor sale. Îmi doream cu ardoare să-mi mut mâinile mai jos, dar n-am făcut-o. Îmi era însă greu să-i dau drumul. Îmbrăţişarea a devenit mai profundă şi mai delicată, trecând de la senzaţia de frenezie şi exultare la o stare de linişte şi de perpetuitate. Am simţit că toată viaţa mea, toate încercările şi aventurile prin care trecusem, avuseseră menirea de a mă aduce în acest punct.

— Tommy! a strigat Walter. Las-o în pace! Haide, vreau să ţi-l arăt pe Windfall! Şi uite-l pe tata, a venit să te vadă. O, Cedric, salut! Coralie, m-am distrat de minune. Am văzut camera lui Tommy de la internat, pe care o împarte cu alţi *şapte* băieţi...!

Walter a insistat să-l însoţesc până la grajduri înainte de a putea sta de vorbă cu ceilalţi sau de a-mi bea ceaiul sau de a face orice altceva, dar nu m-a deranjat; era bine să-mi pot întinde picioarele după călătorie.

În cele din urmă, mi s-a permis să iau ceaiul în salon şi să răspund întrebărilor variate ale familiei. Ca de obicei, Lady Amelia nu s-a arătat la faţă, dar Lady Flora a decis să îşi arate interesul pentru prietenul neobişnuit al fratelui ei mai mic şi să ni se alăture. Era o tânără frumoasă şi amabilă, dar nu o cunoşteam la fel de bine ca pe ceilalţi şi m-am simţit uşor inhibat în prezenţa ei. Copiii mai mici s-au strecurat şi ei înăuntru, dar în scurt timp s-au plictisit şi s-au strecurat din nou afară. Cedric a stat cu noi doar puţin. Trebuia să plece la o întâlnire în Grindley.

— Mă bucur că te-ai întors, Tommy, a spus Cedric, strângându-mi mâna la plecare. Ai planuri concrete pentru săptămânile pe care le vei petrece la Silvermoor?

— Nu, domnule. Pentru mine e o mare surpriză să fiu aici. Tot ce-mi doresc este să văd pe toată lumea.

— Nu mă îndoiesc că îți vei petrece timpul foarte plăcut. Totuşi, am o propunere pentru tine. Putem vorbi între patru ochi după ce te instalezi?

M-am uitat rapid la Josie, dar mi-am dat seama după faţa ei că habar n-avea despre ce era vorba. Curiozitatea răzbătea din ochii săi negri; era în continuare caracteristica sa definitorie.

— Aş fi încântat, domnule. Oricând doreşti.

Contele intra şi ieşea, voia să se aşeze şi să stea de vorbă, dar apoi îşi amintea de alt mesaj urgent pe care trebuia să-l trimită sau de alt lucru pe care trebuia să şi-l noteze. Părea sincer interesat să discute cu mine, dar în acelaşi timp era cu mintea în altă parte. În cele din urmă s-a aşezat şi a stat cu noi o vreme. Doar Coralie şi Josie mai rămăseseră în acel moment. Josie stătea tăcută lângă Coralie, cârpind o bonetă de ochii lumii, dar în realitate ştiam cu toții că ea era persoana pe care venisem de fapt s-o văd şi toate celelalte erau doar o modalitate de a face posibil acest lucru.

— Deci, Tommy, a spus contele, părând obosit şi puțin palid. Povesteşte-mi despre şcoală şi despre planurile tale. Cum a fost primul an?

I-am povestit aşadar cât de greu îmi fusese la început, suişurile şi coborâşurile speranțelor, Paştele pe care îl petrecusem singur la Westonbury şi triumful meu final la examenele de sfârşit de an. Cât de bucuros eram să îi pot spune că anul se încheiase cu bine.

— Aş dori să vă mulțumesc din suflet, milord, am concluzionat. *Nimic* din toate astea nu ar fi fost posibil fără domnia voastră. Dacă nu m-ați fi găzduit aici când am fost rănit, nu l-aş fi întâlnit niciodată pe domnul Farthing, care nu m-ar fi putut pregăti, şi nici nu aş fi auzit despre bursă. Mi-ați scris o recomandare, mi-ați asigurat transportul... O lume întreagă de oportunități mi-a fost deschisă, domnule, şi nu voi uita asta niciodată. Vă mulțumesc şi pentru că m-ați adus acasă vara asta. Şi pentru cei cinci şilingi pe care Walt... Înălțimea Sa mi i-a dat. Sunteți atât de amabil cu mine!

— Mi-a făcut mare plăcere. N-am făcut mare lucru de fapt. Am uitat cu desăvârşire de tine de Paşte, să fiu sincer. Urât din partea mea. L-ai ajutat pe fiul meu la fel de mult cum te-am

ajutat noi pe tine şi este întotdeauna încurajator să vezi un tânăr care îşi depăşeşte condiţia şi e dornic să înveţe. Ah, Farthing, a oftat. Era un bun preceptor. Mare păcat că a trebuit să ne părăsească. Nu am găsit pe nimeni care să-i ia locul.

— Înălţimea Sa mi-a spus asta, domnule. Sunt sigur că veţi găsi pe cineva. E o poziţie atât de avantajoasă.

— Sper să ai dreptate. Ca şi cum nu aş avea destule pe cap.

— Păreţi preocupat, domnule, sper că situaţia nu e chiar atât de rea.

— E vorba de minele de cărbuni, Tommy, a spus Coralie. Tensiunile cresc, se vorbeşte de greve şi Dumnezeu ştie de mai ce. Unchiul încearcă din răsputeri să gestioneze problemele. Nu m-ar surprinde dacă ar avea legătură cu motivul pentru care Cedric doreşte să vorbească cu tine.

— Ce s-a întâmplat, domnule? N-am auzit nimic.

— Compania Tysen's distruge noile mine, a spus el cu amărăciune. Deja! Îi tratează pe oameni ca pe sclavi. Barridge, fireşte, nu are nevoie de nici o încurajare ca să taie costurile, să facă economii, să mărească profitul prin orice mijloace posibile. Se creează o stare de spirit care nu poate să conducă decât la revoluţie şi la revoltă, în opinia mea, dar ei sunt inflexibili. Proşti lipsiţi de viziune.

— Nu pot spune că sunt surprins, domnule, şi e frumos din partea domniei voastre că vă pasă, dar, iertare, domnule, cum vă afectează asta? Nimic nu s-a schimbat la Grindley, nu-i aşa? Ştiu că oamenii au fost întotdeauna recunoscători că lucrează pentru domnia voastră.

— O, înţelegi în ce situaţie sunt? Am omis partea cea mai importantă. Oamenii din Arden şi New Arden, laolaltă cu cei din Steepley, şi-au unit forţele să lupte pentru salarii chiar mai mari decât cele pe care le plătesc eu. Nu-i pot învinovăţi. Dacă decizi să-ţi rişti relaţia cu patronul tău şi siguranţa locului de muncă, cel puţin să merite. I-au îndemnat şi pe cei din Grindley să li se alăture şi în cele din urmă au făcut-o. Era de aşteptat. Jumătate dintre ai tăi, Tommy, au fost împotrivă, printre care şi tatăl tău, susţinând că sunt un patron bun, că salariile şi condiţiile pe care le ofer sunt corecte şi i-au sfătuit pe ceilalţi să nu facă valuri.

Oricât de rău le părea pentru ceea ce se întâmplă în Arden, au spus că e problema celor din Arden, nu şi a celor din Grindley. Cealaltă jumătate era în favoarea oricărei acţiuni care să ducă la creşterea salariilor. În cele din urmă au câştigat. Acum avem trei comunităţi, patru dacă punem la socoteală Arden şi New Arden separat, care cer la unison salarii mai mari. Asta înseamnă că familiile Sedgewick, Barridge şi Spackles, care deţine minele din Steepley, precum şi cei de la Tysen's, suntem toţi în aceeaşi barcă. Răspunsul nostru e diferit, dar minerii sunt uniţi. Trebuie să găsim o soluţie unanim acceptată sau va fi grevă la Grindley pentru prima dată după cincizeci şi şase de ani. Producţia s-ar opri şi avem contracte de îndeplinit. Dacă ar fi vorba doar de Grindley, aş putea gestiona problema. Iar Spackles e destul de rezonabil. Cum aş putea însă să ajung la un consens cu cineva ca Winthrop Barridge pur şi simplu nu pot să-mi imaginez...

— Înţeleg, am răsuflat adânc.

Era o veste uriaşă. În timp ce eu fusesem izolat în turnul meu de fildeş, vechea mea lume continuase să se mişte şi în doar câteva luni era în pragul unei schimbări de neimaginat. Cunoscând capacitatea minerilor de a accepta intolerabilul şi de a păstra cu orice preţ un minim de siguranţă, nu puteam decât să-mi imaginez cum Tysen's şi familia Barridge îi aduseseră la limita răbdării pentru ca lucrurile să ajungă în acest punct.

— Oricum, Tommy, nu ai venit acasă să vorbeşti despre greve şi politică, a spus contele, bătându-se cu palmele pe coapse. Ai venit să te relaxezi după munca grea şi progresele admirabile. O să te las deocamdată, dar sper să te mai văd înainte să pleci înapoi.

— Şi eu sper, domnule.

A ieşit din nou, iar Coralie l-a urmărit cu privirea gânditoare.

— E mare păcat, a spus. Întotdeauna a făcut tot ce-a putut pentru oameni. O, ştiu că greul pică oricum pe ei, Tommy, credemă. Dar el chiar a încercat, iar acum se duce la fund cu toţi ceilalţi. Oamenii cred că influenţa unui patron mai deschis la minte i-ar ajuta să-şi susţină cauza, de aceea au insistat atât de mult ca cei din Grindley să li se alăture. Dar în realitate unchiul are tot atâta influenţă asupra lui Winthrop Barridge ca oricine altcineva, a oftat. Dar ai lucruri mai bune la care să te gândeşti

acum, nu-i aşa, Tommy? Josie, ce-ar fi să-l duci la o plimbare pe moşie timp de o oră şi ceva? Cred că voi doi aveţi multe să vă spuneţi.

— Mulţumesc, miss, a spus Josie cu sfială, lăsând deoparte boneta. O să termin asta mai târziu, nu mai am mult.

În scurt timp ne plimbam prin pădurea întunecoasă, ascultând chemările porumbeilor şi inspirând adânc aroma de usturoi sălbatic care îmi făcea stomacul să se revolte. Mă simţeam bine să fiu singur cu ea în liniştea naturii. Capul mi se învârtea uşor din cauza veştilor primite şi pentru că văzusem atât de multe feţe cunoscute după atâta vreme.

Săptămâni la rând îmi promisesem să-i spun că o iubesc în clipa în care aveam să fim singuri... Dar ceva m-a oprit. Nu aveam decât o oră. E adevărat că nu i-ar fi luat o oră să-mi frângă inima, dacă asta avea de gând să facă. Dacă însă răspunsul ei era pozitiv... aş fi vrut să am mai mult timp la dispoziţie să o sărut şi să plâng şi să facem planuri. Iar Josie continua să vorbească despre grevă, relatându-mi punctul de vedere al celor din Arden, aşa cum îl aflase de la domnişoara Embry. Era o veste importantă, care ne afecta familiile. Deşi Josie nu mai păstra legătura cu familia ei, ar fi fost imposibil să nu fie interesată de situaţie. Poate că ar trebui să scăpăm mai întâi de problema asta, mi-am spus eu, şi să aşteptăm un moment mai bun pentru povestea noastră de dragoste. Sau poate că era doar laşitate din partea mea.

A fost o oră fericită. Doar să o văd din nou pe Josie, s-o aud râzând, să văd lumina reflectându-se pe chipul ei plin de viaţă, să ne împărtăşim gândurile pe loc, în loc să despăturesc o scrisoare şi să le citesc două zile mai târziu, toate astea erau un lux. Şi aveam în faţa noastră zile şi săptămâni. Când Josie şi-a luat rămas-bun de la mine la intrarea servitorilor, am vrut să o sărut, dar m-am mulţumit să-i strâng mâna rapid.

— Noapte bună atunci, Tommy! a spus cu ochii scânteietori. Ne vedem mâine.

— Pe mâine, Josie. O, dar ce bine e să pot spune asta!

A fost un moment în care ea a ezitat, am ezitat şi eu, dar până la urmă ne-am văzut fiecare de drum, ca nişte prieteni inocenți ce eram.

CAPITOLUL 58

TOMMY

În seara aceea, după ce m-am instalat la doamna Murphy şi am mâncat o masă copioasă, am plecat spre Grindley. Nevrând să merg cu mâna goală, am rugat-o pe doamna Roundsby să-mi dea nişte resturi de mâncare. A găsit câteva pâini care mai erau calde, coapte în ziua aceea, şi un borcan de miere de la albinele de pe moşia Silvermoor.

Când am intrat, mama a ţipat şi m-a îmbrăţişat.

— O, Tommy! Arăţi ca un adevărat domn! O, ce mult mă bucur să te văd!

Surorile mele m-au înconjurat şi m-au copleşit cu sărutări şi zâmbete, iar fraţii mei au încuviinţat din cap şi m-au bătut pe spate.

— Aşadar, ţi-ai amintit de familia ta, nu-i aşa? a remarcat tata. Nu eşti prea grozav ca să te amesteci cu unii de teapa noastră?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, tată.

Erau aproape toţi acolo, aşa că le-am explicat uimirea mea când trăsura a venit după mine, neanunţată, la Westonbury.

— Aşa că m-au luat pe sus şi iată-mă, am venit să vă văd *în prima mea seară înapoi,* am încheiat cu o oarecare emfază.

— E minunat, a spus mama. Pur şi simplu minunat.

Fratele meu George a intrat cu Agnes. Nu auziseră, firește, că eram prin apropiere şi au fost foarte surprinşi.

— Hei, a spus Agnes după ce şi-au revenit, iar George mi-a strâns mâna de mai multe ori. Nu eşti prea grozav să te amesteci cu unii ca noi acum că eşti aşa elegant?

Iar seara a continuat în acelaşi fel.

Nu am stat decât vreo două ore, amintindu-mi câtă nevoie aveau de un somn bun înainte de o nouă zi de muncă în mină. Ne-am pus la curent pe scurt cu toate veştile şi l-am întrebat pe tata despre grevă.

— E o idee proastă, a spus. Ce se întâmplă la Arden e o ruşine şi da, trebuie să ia măsuri. Dar nu e lupta noastră. Familia Sedgewick nu ne-a tratat niciodată rău. Nimic bun nu poate ieşi din treaba asta.

Tata şi fraţii mei căscau cu toţii, iar mama era şi ea pe jumătate adormită când am plecat, deşi fetele au fost dezamăgite că nu am stat mai mult. Am promis că o să mă întorc în ziua următoare. Eu nu eram însă obosit. În ciuda tuturor evenimentelor din ziua aceea, mă simţeam exaltat şi fericit. Voiam să mă plimb şi să-mi las toate gândurile şi impresiile să se aşeze. Fără să mă gândesc prea mult, am pornit spre Arden. De câte ori făcusem asta în trecut? Ziua, sperând s-o văd pe Josie şi în întunericul nopţii, braconând cu tata sau vizitându-l pe Manus. Cât de mult mi se schimbase viaţa. Cât de recunoscător eram pentru asta.

Era ora zece. Era încă o urmă de lumină pe cer, rozalie şi delicată peste cenuşiul obişnuit. Un stol de stăncuţe se învârtea deasupra capului meu, nişte siluete aliniate şi rapide care spărgeau liniştea serii. Când am privit înapoi peste umăr am văzut cum lămpile de la gura sobei din Grindley care străluceau în întunericul aproape total se stingeau una câte una. În faţa mea potecile erau presărate cu praf de zâne şi pentru o clipă mi s-au părut magice, pline de promisiuni, dar apoi mi-am amintit că nu duceau undeva unde aş fi vrut să merg. Am mers şi am tot mers, gândindu-mă la Josie, la cei de acasă şi la săptămânile de odihnă care mă aşteptau. M-am decis să-i dau tatei doi sau trei din cei cinci şilingi pe care-i aveam. Nu aveam de gând să i-i dau pe toţi, pentru că urma să am nevoie de ei ca să vin acasă de Crăciun, dar mă bucuram să pot contribui cu ceva în sfârşit după toate vorbele mele frumoase.

M-am întrebat distrat dacă era posibil să dau peste domnişoara Embry în timp ce lua scrisorile lui Manus. Mi-aş fi dorit să se întâmple asta. Poate că aş fi putut să-i cer părerea despre Josie.

Femeile vorbeau între ele, ştiam de la surorile mele. Poate că mi-ar fi putut da speranţe sau m-ar fi putut pregăti pentru o dezamăgire. Nu-mi imaginam însă că era posibil să o văd din întâmplare şi nu aveam de gând să merg la Arden. Mi-a părut rău că nu mă gândisem să scriu un răvaş pentru Manus, dar nu mă aşteptasem ca paşii să mă ducă atât de departe.

Când m-am apropiat de poarta de la Heston, mi-am încetinit mersul. Atâţia ani făcusem speculaţii cu Josie despre familie şi despre acea casă mare şi goală. Atâţia ani lungi Manus fusese închis înăuntru. Nu era nici urmă de Paulson sau de câinii lui, dar inima a început să-mi bată mai tare din obişnuinţă. M-am trezit furişându-mă în loc să merg la pas. „Mersul braconierilor" îi spuneam noi, de parcă fiecare pas urma să fie făcut pe catifea.

Spre uimirea mea, am văzut o siluetă de partea cealaltă a porţii, la fel de tăcută, care bâjbâia printre lacăte şi lanţuri. Era îmbrăcat în haine închise la culoare, dar părul său era la fel de alb ca întotdeauna, iar în spatele său se contura o formă masivă şi întunecată, care scotea nişte sunete slabe şi prudente.

— Manus! am şoptit încântat.

S-a întors pe călcâie îngrozit şi s-a aruncat în tufişurile de lângă el, cu o mişcare rapidă şi surprinsă.

— Manus, sunt eu, Tommy, am şuierat, temându-mă să nu plece şi să ratăm ocazia de a sta de vorbă. N-am crezut că o să te văd în seara asta! Lasă-mă să intru.

— Tommy? s-a auzit o voce sugrumată din mănunchiul de ferigi.

— Da, eu sunt! E în regulă, Manus, sunt doar eu.

Uitasem că viaţa pe care o ducea îl transformase într-o fiinţă timorată şi încordată. Apariţia sa din tufişuri a fost precedată de un foşnet prelung şi a venit încet spre poartă, de parcă se aştepta ca la fiecare cotitură să-l aştepte o capcană. Am făcut un pas înainte ca să mă vadă.

— Ah, Tommy, a spus extrem de uşurat. Eşti chiar tu. Ce mult mă bucur! Ce surpriză minunată! Vrei să intri şi să bem un pahar?

Când s-a apropiat de lanţuri, mâinile îi tremurau.

Am fost pe punctul de a spune da, de dragul vremurilor trecute, dar gândul la Josie m-a oprit. Aveam prea multe de pierdut, ceea ce aveam deja şi ceea ce nu obținusem încă.

— Nu pot, Manus, am spus. Nu vreau să fiu prins la Heston acum. Vezi tu... ei bine, e vorba de Josie...

A zâmbit, arătând angelic în lumina lunii abia răsărite.

— Sigur că da, a spus. Am ştiut întotdeauna că o să ajungeți aici, Tommy. V-ați logodit?

— Nu! Tocmai asta e problema. Nu i-am spus nimic despre asta, Manus. Nu ştie care sunt sentimentele mele. Nu ştiu dacă şi ea simte la fel sau dacă o să-mi frângă inima, dar trebuie să-i spun. N-am văzut-o de şase luni interminabile şi nu mai pot să aştept încă o zi. Ăsta *nu* e momentul să fiu arestat.

— Ai dreptate, a murmurat prietenul meu, deschizând poarta în cele din urmă şi trăgându-mă înăuntru. Atunci hai să stăm aici şi să vorbim în şoaptă. E o noapte caldă şi putem sta confortabil.

Am făcut cum îmi sugerase. Ne-am îmbrățişat, după care ne-am aşezat pe două smocuri de iarbă proaspătă. Ebony a venit să mă salute şi să-mi molfăie părul. Probabil că era aproape unsprezece, dar nu era deloc frig.

— Contele a trimis după mine astăzi, fără să mă anunțe, şi iată-mă aici, pentru şase săptămâni! i-am explicat.

Ochii lui Manus au scânteiat.

— O, Tommy, sper să te mai văd, chiar dacă doar aici, ca acum. Mi-au lipsit conversațiile noastre. Singurătatea poate deveni... ei bine, devine copleşitoare. Uneori nu pot nici să gândesc din cauza asta.

— Am avut parte de ea doar pentru o scurtă perioadă la Westonbury şi a fost destul de rău. Manus, şase săptămâni înseamnă mult. Nu există nici un motiv pentru care să nu ne putem întâlni în altă parte dacă te hotărăşti să pleci.

Spre disperarea mea, am văzut cum umerii i se încovoiau într-o postură defensivă, iar fața îi devenea rigidă.

— Nu e aşa uşor, a murmurat, aşa cum o mai făcuse de atâtea ori înainte.

Nu mi-am putut ascunde dezamăgirea.

— Dar, Manus! Credeam că lucrurile merg înainte. Ai fondul tău de evadare şi pe miss Embry. Credeam că se apropie momentul. Ai avut atâta vreme să te gândeşti la un plan. Au trecut *trei* ani de când ne-am cunoscut şi eşti tot aici!

Pe chipul său se citea o asemenea tristeţe încât mi-a părut rău că vorbisem cu atâta patos.

— Ştiu că sunt o dezamăgire, Tommy, a spus. O fiinţă absolut jalnică. Pot doar să încerc să-ţi explic... Singurătatea, aşa cum spuneam, mă împiedică să gândesc limpede. Iar teama e atât de profundă! Zece ani înseamnă mult şi am ajuns să mă simt neajutorat în multe privinţe. Am uitat atâtea dintre abilităţile pe care le aveam odată, cum e farmecul, logica, să discut despre vrute şi nevrute; deşi, sincer să fiu, n-am fost niciodată prea bun la asta. Încerc să-mi imaginez cum ar fi să ies în lumea reală, să abordez o proprietăreasă ca să caut găzduire, să solicit o slujbă la o bancă şi mi se pare imposibil. Manus Barridge nu face astfel de lucruri. Manus Barridge trăieşte în secret la Heston Manor, închis în camerele sale. Îşi trăieşte viaţa între paginile cărţilor din mica sa bibliotecă privată ziua, iar noaptea îşi călăreşte caii pe pajişte.

— Da, am recunoscut. Aşa face. Înţeleg asta. Nu ai cum să te simţi altfel. Situaţia însă, dragul meu prieten, stă în felul următor: *niciodată* n-o să te simţi altfel, nu atâta vreme cât stai aici. Schimbarea trebuie să vină mai întâi, sunt convins de asta. Acţionează, oricât de speriat ai fi, şi apoi o să vezi totul atât de diferit şi o să-ţi pară atât de bine că ai făcut-o. Sunt sigur de asta.

— Miss Embry mi-a spus ceva foarte asemănător. Sunteţi amândoi atât de inteligenţi şi de înţelepţi încât sunt sigur că aveţi dreptate. Dar, Tommy, dacă nu am calităţile necesare? Ştiu că *tu* ai renunţat la vechea ta viaţă şi ai început una nouă. Dacă ar fi însă aşa uşor, toată lumea ar face asta, nu-i aşa?

— Nu, nu toată lumea e dispusă să o facă. Nu toată lumea a fost închisă de propriul tată şi declarată moartă! Ai ceea ce-ţi trebuie, Manus, ai încredere în mine. Peste o săptămână atunci? Promiţi? Fă-o cât timp mai sunt prin preajmă şi te pot ajuta.

A râs încet.

— Peste o săptămână? Eu mă întrebam dacă o să reuşesc anul ăsta.

— Manus, *nu*, nu poți să mai aştepți câteva *luni*. Cu cât amâni mai mult, cu atât mai greu va fi. Fă pasul decisiv!

— Atunci până la sfârşitul şederii tale, a negociat el. Ce-ai zice dacă ți-aş promite că o să fac un plan şi o să plec de aici înainte să te întorci la Westonbury?

— E mai bine decât la sfârşitul anului, am convenit.

Am trecut la alte chestiuni: greva iminentă, studiile mele şi Josie, Miss Embry şi Ebony şi Equinox. Trecuse probabil o oră de când stăteam de vorbă şi tocmai mă gândeam că ar trebui să plec când Ebony a scos un nechezat scurt şi nervos de avertizare. Ne-am uitat unul la altul paralizați.

În toate acele luni de întâlniri sporadice în grajd nu auziserăm niciodată nici măcar o şoaptă a vreunui paznic, cu excepția acelei prime dăți, când eu şi Josie ne-am ascuns în mormanul de paie chiar înainte de a-l cunoaşte pe Manus. Nu uitasem pericolele pe care le implica venirea la Heston, de aceea stăteam în tufişuri! Totuşi, toate conversațiile noastre păreau să fi avut loc într-o bulă fermecată şi ajunsesem să cred că prietenia noastră era protejată. Dar, deşi nu auzeam nimic – nici voci, nici câini, nici paşi – Ebony continua să bată uşor din copite neliniştit. Caii ştiau întotdeauna.

M-am ridicat în picioare şi m-am strecurat fără zgomot pe poartă. Manus s-a ridicat şi el şi a rămas în loc uitându-se la mine. Mi-am dat seama brusc că el avea acum mai multe de pierdut decât mine. Nu pătrunsesem ilegal pe proprietate, chiar dacă mă prindea Paulson nu ar fi găsit nici un motiv să mă acuze de braconaj; eram un student, un prieten al familiei Sedgewick, nu aveam nevoie de fazanii de pe moşia Heston. Ar fi fost neplăcut, cu siguranță, dar aş fi reuşit să trec peste asta. Manus însă risca să piardă orice şansă de a evada. Poarta ar fi fost zăvorâtă, măsurile de pază s-ar fi întărit, poate chiar ar fi putut fi dus în altă parte dacă se afla că avea un prieten. În timp ce stăteam împietriți, m-am întrebat de ce nu ne gândiserăm niciodată să elaborăm un plan pentru o astfel de eventualitate.

Apoi am auzit un lătrat în depărtare. Nările lui Ebony s-au umflat, pupilele lui Manus s-au dilatat. Am făcut un pas înainte şi am tras poarta, astfel încât să nu fie evident că era deschisă. Lanțurile atârnau însă slăbite, desprinse şi inutile. I-am făcut

semn cu mâna lui Manus să se întoarcă şi să o ia spre casă. Avea tot dreptul să hoinărească pe proprietatea sa. Eu m-am întors pe potecă, intenționând să mă întorc repede la Silvermoor, dar fără să par vinovat, dacă aşa ceva era posibil.

Însă înainte să mă urnesc din loc a izbucnit o zarvă cumplită în tufişuri. Doi câini au țâşnit brusc dintre mărăcini şi l-au doborât pe Manus la pământ. M-am întrebat unde era al treilea. Ebony s-a ridicat în două picioare, nechezând; am zărit copitele lui negre zgâriind aerul. Nişte mâini puternice m-au prins pe la spate, luându-mă prin surprindere şi imobilizându-mi brațele. Şi am auzit mârâitul celui de-al treilea câine.

CAPITOLUL 59

JOSIE

M-am culcat în seara aceea cu o mulțime de steluțe dându-mi roată prin cap. Tommy era acasă. O, în ce fel mă îmbrățișase când a coborât din trăsură. Cât de minunat fusese să mă plimb prin pădure cu el, să vorbim față în față, nu de la depărtare și cu întârziere prin scrisori, să-i aud vocea, să-i văd chipul! Au fost momente când am crezut că o să spună ceva... Sau când am crezut că *eu* o să spun ceva! Nu aveam însă mult timp la dispoziție, mai aveam șase săptămâni împreună și aveam atât de multe să ne spunem ca pe vremuri. M-am trezit împărtășindu-i toate gândurile mele despre diverse situații, pentru că aveam această posibilitate.

Totuși, acum că venise noaptea și eram din nou singură, știind că el era atât de aproape, nu puteam să dorm. Am încercat să-mi bag mințile în cap când am văzut că a bătut miezul nopții, când s-a făcut ora unu, apoi două... Ce frustrant! Acum urma să am ochii umflați și mintea tulbure mâine, când mi-aș fi dorit să fiu cât mai atrăgătoare pentru Tommy! Am pufnit, m-am întors de pe o parte pe alta, am lovit pernele, iar la trei fără un sfert am renunțat. M-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat rapid. Am străbătut în fugă și fără zgomot casa și am ieșit în noapte. Teacup a insistat să vină cu mine, un mic războinic care să mă apere de întuneric. Mi-a luat cam douăzeci de minute să ajung la căsuța doamnei Murphy în noaptea luminată de razele lunii și parfumată cu aromele verii. Chemarea tremurată a unei bufnițe m-a înfiorat.

Din fericire, cele două dormitoare ale căsuței erau orientate în direcții opuse, așa că am putut să arunc cu pietricele în fereastra

lui Tommy fără să mă tem că aş putea trezi pe altcineva. Am aşteptat, cu inima bătându-mi bucuroasă, momentul în care o siluetă întunecată avea să bâjbâie să deschidă fereastra şi un cap cârlionţat şi ciufulit avea să apară. Ce aveam de gând să-i spun? Habar n-aveam. Poate că i-aş fi spus că-l iubesc; de ce să mai aştept să-mi aflu soarta? Poate că aş fi inventat vreo scuză neverosimilă. Poate că i-aş fi spus pur şi simplu că nu mai puteam aştepta până dimineaţă ca să-l văd, ceea ce era adevărat.

Oricum, ştiam că era o idee bună să fiu acum aici, în intimitatea şi familiaritatea acestei nopţi frumoase. Am aşteptat.

Am mai aruncat câteva pietricele, apoi unele un pic mai mari, după care am aruncat o piatră măricică ce a făcut un zgomot care nu mi-a plăcut deloc. Îmi pierdusem răbdarea. Iar Tommy nu apărea.

M-am aşezat pe iarbă, iar Teacup mi-a sărit în poală.

— Nu vine, nu-i aşa, micuţule? am murmurat. Ultima piatră nu fusese deloc subtilă. Tommy nu putea să doarmă atât de adânc încât să nu-l fi trezit zgomotul. Nu era acolo. Am oftat. Poate că se hotărâse să-şi petreacă noaptea cu familia sa la Grindley. Poate că în momentul ăsta era întins în patul acela caraghios de sub scară. În siguranţă. Aşa speram. Mă temeam însă tot mai mult să nu fi întreprins o altă aventură.

CAPITOLUL 60

TOMMY

— Ce drept ai să mă reții? N-am greşit cu nimic! am strigat. Dă-mi drumul imediat! Sunt un prieten de-al lui Rufus Sedgewick, în drum spre Silvermoor.

Am auzit un mârâit în urechea stângă.

— Un prieten de-al lui Rufus Sedgewick, nu-i aşa? Sunt sigur. Oaspeții domniei sale se plimbă mereu pe potecile de la Heston la miezul nopții? Asta e o treabă amuzantă.

— Potecile sunt publice, am răbufnit. Oamenii le pot folosi după bunul lor plac. Nu am pătruns pe proprietate. Lasă-mă să plec.

— Ah, da? Şi cine o să mă oblige?

— Paulson, dă-i drumul! Manus se ridicase în picioare. Câinii s-au aşezat, mârâind neîncrezători. Orice îți imaginezi, te înşeli. Tânărul ăsta a ieşit pur şi simplu la o plimbare într-o noapte de vară. Eu exploram moşia călare pe Ebony şi nu mi-am dat seama că ne-am îndepărtat atât de mult şi am ajuns aproape de gard. Am schimbat câteva amabilități şi eram pe punctul de a ne vedea fiecare de drum. Doar nu crezi că bracona, nu-i aşa? Uită-te la hainele lui. Ascultă-l cum vorbeşte. Nu este un miner sărman.

— Nici oaspetele contelui de Silvermoor nu e, a declarat Paulson, întorcându-mă să mă privească mai bine. Ochii îi jucau însă puțin în cap şi răspândea o duhoare puternică de whisky. Suspiciunile lui erau ferme, dar mă îndoiam că simțurile sale erau prea ascuțite. Nu ştiu cine e şi nici nu-mi pasă. Domnului Barridge n-o să-i placă asta deloc. La mijloc e ceva ciudat şi intenționez să aflu ce e.

L-am privit şi eu cu atenţie: faţa sa mare şi roşie, pălăria de tweed cu creastă de pene, cravata maronie. Ochii săi albaştri erau reci şi aveau o privire sălbatică. Era trecut de cincizeci de ani, era solid şi răsufla greu. Puteam să-l dobor, eram sigur de asta. Dar cum rămânea cu Manus? Şi mai era şi câinele...

— Vigilenţa te onorează, i-am spus, dându-mi aere de gentleman. Sunt sigur că domnul Barridge ar fi impresionat. Totuşi, de data asta baţi la o uşă greşită. Lasă-mă să plec şi nu vom mai discuta despre asta.

A râs.

— *Mucosule*! a rânjit. Cât despre tine..., s-a întors spre Manus. Să nu crezi că o să ţin asta pentru mine. O să fie luate măsuri, măsuri stricte.

— Dar de ce?

Manus părea nevinovat, dar mi-am dat seama cât de speriat era. Îşi frângea din nou mâinile, învârtindu-şi degetele în tăcere şi fără rost. Un al doilea paznic ajunsese din urmă câinii şi îi ţinea, aşteptând instrucţiunile lui Paulson.

Omul ăsta nu ştie nimic... de natură personală. A fost foarte politicos, dar deloc curios. Sunt sigur că îşi dă seama că mulţi oameni locuiesc pe proprietatea asta, îngrijind caii şi terenul şi aşa mai departe.

— Într-adevăr, am spus. Nu mă interesează câtuşi de puţin aranjamentele de aici. Sunt student la Westonbury şi studiile sunt mai mult decât suficiente pentru a-mi ţine mintea ocupată.

— Şi presupun că nu v-aţi mai văzut niciodată până în seara asta, a spus Paulson sarcastic.

— Niciodată, a spus Manus cu emfază. Cu prea multă emfază. Ei bine, m-am săturat de chestia asta, Paulson. Mă duc la culcare. Noapte bună, tinere, nu pot decât să-mi cer scuze.

A luat hăţurile şi a început să-l mâne pe Ebony spre casă. Paznicul şi câinii săi l-au privit, dar n-au făcut nici o mişcare să-l urmeze.

Mi-am ţinut respiraţia. Chiar pleca? Avea să se descurce? Ce urma să se întâmple cu mine? Cu Paulson m-aş fi putut descurca, dar cu trei câini mari cât nişte viţei? În timp ce stăteam acolo cântărindu-mi opţiunile, mi-am dorit din toată inima să-i fi

spus chiar azi lui Josie că o iubeam. Chiar şi în afara minelor viaţa era nesigură, oamenii erau duri, timpul era scurt şi imprevizibil. Şase săptămâni mi se păruseră timp îndelungat; acum cine ştie ce urma să se întâmple? Ar fi trebuit să-i spun.

— Da, du-te înapoi în casă, a mormăit el după Manus. M-a şocat lipsa celui mai elementar respect faţă de omul pe care îl păzeau. O să vorbesc cu domnul Barridge mâine. Cât despre *tine,* a adăugat, îmbrâncindu-mă cu putere, ai face bine să vii cu mine.

— Nici nu mă gândesc!

— O, ba eu cred că o să vii. Aici, Breaker.

Câinele a mârâit şi mai tare şi s-a postat lângă stăpânul său, masiv şi puternic. M-am gândit la Josie. Dacă o luam la fugă, câinii m-ar fi atacat. Dacă îi cântam în strună, poate că aş fi reuşit să-l conving până la urmă. Dar, oh, îmi fierbea sângele în vene. Oricât de conştient eram că ar trebui să procedez cu înţelepciune, voiam să mă bat. Mă mâncau mâinile să-mi urmez impulsul.

— Cum te cheamă? m-a întrebat. Spune-mi şi s-ar putea să fiu mai înţelegător cu tine.

Deodată mi-am amintit de bietul Flinty şi am schiţat un zâmbet.

— Al Crace, am spus limpede. Al Crace din Grindley.

Orice necazuri ar fi putut avea din cauza asta nu ar fi fost decât o mică răsplată pentru moartea acelui curajos ponei.

Am aruncat o privire după Manus; încălecase. Îl vedeam pe Ebony îndepărtându-se de noi şi părul alb al lui Manus dispărând printre copaci.

— Al Crace zici? a repetat Paulson bănuitor.

— Da. Acum ţi-am spus cum mă cheamă şi unde stau. Cred că asta demonstrează multă bunăvoinţă din partea mea. Te sfătuiesc călduros să mă laşi să plec. Poţi să treci mâine pe la Silvermoor să-mi verifici spusele.

— O, da, *să verific*, nu-i aşa? Era una dintre acele persoane care deveneau bănuitoare când auzeau un cuvânt nou. Nu, cred că o să te iau cu mine, domnule Crace. O noapte în beci o să-ţi dea fără îndoială timp să te gândeşti. Domnul Barridge o să vadă

ce face cu tine, având în vedere că eşti în relaţii atât de bune cu nobilimea.

— O, tinere! s-a auzit vocea lui Manus dintre copaci. În privinţa conversaţiei noastre anterioare, cred totuşi că ai dreptate... „Despre ce vorbea oare?" E timpul să plecăm!

L-a întors pe Ebony şi a pornit în galop spre poartă.

— *Ştiu* că am dreptate! am strigat.

Am cedat mâncărimii mâinilor şi am lansat o directă puternică. L-am pocnit pe Paulson drept în faţa lui umflată şi plină de vinişoare roşii. Am auzit o trosnitură satisfăcătoare şi s-a prăvălit pe spate. Am ţâşnit spre poartă şi am deschis-o larg.

— Breaker! a strigat Paulson, zvârcolindu-se pe jos.

Câinele a sărit. A fost ca şi cum fusesem doborât de un taur care s-a năpustit asupra mea; era un animal masiv. Fălcile sale uriaşe mi-au prins braţul şi am urlat. L-am lovit cu pumnii şi picioarele, dar era puternic, robust şi sălbatic. Paulson se ridicase cu greutate în picioare şi îşi arma puşca... dar pe de altă parte puteam auzi ritmul constant al copitelor lui Ebony apropiindu-se tot mai mult. Enormul cal era acum pe potecă, fornăind. Câinele mi-a dat drumul când a văzut un adversar mult mai mare îndreptându-se spre el cu toată viteza, iar eu m-am împleticit spre Ebony, sângerând abundent.

— Paulson, lasă chestia aia deoparte, dacă nu vrei să mă împuşti *pe mine*! a poruncit Manus.

Paulson i-a aruncat o privire insolentă, a ridicat puşca şi a îndreptat-o direct spre noi. Era posibil s-o facă; nu m-ar fi mirat.

Manus mi-a întins mâna, dar braţul meu era prea sfâşiat ca să-l poată apuca. Mi-am proptit piciorul în scară şi am încercat să sar în şa, dar Breaker s-a năpustit asupra mea, înşfăcându-mă cu dinţii de glezna dreaptă cu atâta putere de parcă aş fi călcat într-o capcană de oţel. Vocea tatei mi-a răsunat în cap: „Acolo e limita noastră. Să nu treci de ea niciodată dacă ţii la viaţa ta". Nu mă pricepusem niciodată să respect limitele.

Ebony s-a îndepărtat de câine şi, cu piciorul agăţat de scară, am fost târât după el şi am reuşit să mă eliberez din fălcile lui Breaker. Era să cad, dar Manus m-a prins de subsuoară şi m-a tras în sus. Am urlat de durere şi din cauza efortului de a mă

arunca pe uriaşul cal dintr-un unghi atât de improbabil, dar cumva am reuşit. Nu a fost uşor să mă instalez pe spatele lui lat şi alunecos în timp ce Breaker sărea şi încerca să muşte, iar Ebony se învârtea şi ţopăia. În cele din urmă am reuşit însă să mă îndrept, iar Manus a încuviinţat din cap când a simţit că greutatea mea se stabilizase în centru.

— Haide, Tommy, a şoptit, e timpul să fugim.

Ebony a zburat pe potecă, mai rapid şi mai drept decât o săgeată. Paulson a tras două focuri după noi, dar a ratat; n-am aflat niciodată dacă a făcut-o intenţionat sau nu. Ebony nici măcar nu a tresărit. Era un cal atât de puternic încât părea că sfidează deopotrivă câinii şi gloanţele.

Niciodată nu mă mai deplasasem atât de rapid. Mişcarea era atât de fluidă încât chiar şi cu un singur picior în scară şi fără şa sub mine era uşor să-mi menţin echilibrul. Câinii ne-au urmărit, dar în scurt timp i-am lăsat în urmă. Am străbătut potecile şi am urcat dealul de la Silvermoor. Am zărit în depărtare forma întunecată a satului Arden în stânga noastră. Am văzut hotarul moşiei Heston, pe unde obişnuia să intre Josie şi să culeagă clopoţei noaptea. Ebony galopa fără să-şi piardă vreo clipă ritmul. Am ajuns parcă zburând pe partea cealaltă şi am ieşit în câmp deschis, în ţinutul mlaştinilor, mai departe decât ajunsesem vreodată, făcând abstracţie de Westonbury, fireşte. În cele din urmă ne-am oprit.

Noaptea era liniştită. Fără câini, fără focuri de armă, fără strigăte. Îi lăsaserăm pe toţi în urmă.

— Aşadar, a spus Manus, descălecând de pe Ebony, am făcut-o şi pe asta. Am scăpat.

Am vrut să descalec, dar mi-am amintit de glezna sfâşiată şi am rămas unde eram.

— Nu aşa îmi imaginasem lucrurile.

Ne-am uitat unul la altul în întuneric şi am izbucnit în râs. Era o situaţie atât de neverosimilă, atât de ridicolă.

— Banii tăi sunt la Miss Embry, am murmurat.

— Iar tu trebuie să te întorci la Silvermoor, a spus Manus. Păcat că i-ai spus lui Paulson că stai acolo. O să te caute, o să pună întrebări.

— Nu m-a crezut. I-am mai spus şi că numele meu e Al Crace. Familia Sedgewick va putea susține pe bună dreptate că nu cunoaşte pe nimeni cu numele ăsta.

— Bine jucat. S-a sprijinit de greabănul înalt al lui Ebony. Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Ah, Tommy! Cum o să-l iau pe Equinox?

— Nu ştiu. De altfel, ce vom face cu Ebony? Un om s-ar putea ascunde destul de uşor, dar tu eşti uriaş, nu-i aşa, bătrâne? am murmurat, trecându-mi mâna peste gâtul calului, care şi l-a arcuit de plăcere.

— Să ne ocupăm mai întâi de ce e mai important, a spus Manus. Să ieşim din mlaştini, iar tu să te întorci la Silvermoor... Cred că ştiu care ar trebui să fie primii noştri paşi. Mai departe vom vedea.

Era la înălțimea situației. Se întâmplase exact cum spusesem: se temea mai mult când era ținut departe de provocările lumii decât când era nevoit să le înfrunte. Sau poate că era doar euforia momentului, iar şocul urma să se instaleze mai târziu.

CAPITOLUL 61

TOMMY

Am ajuns la Silvermoor călare în dimineața următoare devreme. Soarele răsărea, iar ceața fină de vară se ridica; moşia era tăcută şi liniştită. Abia intrasem însă în grajd când Josie a dat buzna înăuntru.

— Tommy Green! a strigat furioasă. Unde ai fost toată noaptea? Am fost atât de îngrijorată! De fiecare dată când dispari îmi fac griji că o să fii îngropat de viu sau o să mă uiți sau o să fii sfâşiat de câinii ăia uriaşi şi fioroşi... Stai puțin, sângerezi! Chiar *ai fost* sfâşiat de câini... Stai puțin, ăsta e *Ebony*?

— E o poveste lungă, am spus, împleticindu-mă spre ea şi cuprinzând-o cu brațele.

Eram frânt de oboseală după ce scăpasem din nou ca prin urechile acului de la Heston şi după o noapte în care rătăcisem pe câmp. M-am rezemat de ea, mi-am sprijinit capul pe capul ei şi, deşi era mică şi suplă, m-a susținut. De data asta m-am simțit ca şi cum ajunsesem acasă. Îmi învățasem lecția. Nu aveam de gând să mai aştept nici un minut.

— Te iubesc, Josie, i-am spus cu ochii închişi şi cu fața ei îngropată la pieptul meu.

Nu era declarația pe care o plănuisem, intenția mea fiind să o privesc fix în ochi pentru a-i descifra fiecare reacție, să-i comunic forța sentimentelor mele prin intensitatea privirii. Trebuia însă să i-o spun înainte ca altceva să se mai întâmple. În clipa aceea, în care mă simțeam uşurat să o revăd, aproape că nu mai conta răspunsul ei, voiam doar să ştie. Poate că a fost un lucru bun că acele cuvinte mi-au ieşit spontan, adevărate şi clare.

— Tommy, a spus ea serioasă, şi eu te iubesc, dar sângerezi şi e evident că ai dat de un necaz. De ce ai nevoie?

Din nou dădea dovadă de un pragmatism tipic feminin. Şi avea dreptate. În scurt timp, moşia avea să se trezească la viaţă şi nu puteam fi văzut aşa. Aş fi putut să-mi justific şchiopătatul spunând că îmi scrântisem glezna pe întuneric, dar era evident că braţul îmi fusese sfâşiat de un câine şi, pentru că nu aveam cum să explic asta, m-am întors şchiopătând în camera mea înainte ca doamna Murphy să se trezească. Am lăsat uşa nezăvorâtă pentru Josie, care a adus de la conac bandaje şi dezinfectant. Din fericire, rănile erau uşor de curăţat şi am înmuiat bandajele în dezinfectant înainte de a-mi înfăşura strâns bietele membre sfâşiate. Am strâns din dinţi de durere.

— Ei bine, a spus Josie când am terminat în sfârşit şi m-am întins epuizat pe patul meu îngust. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, fireşte, dar mai întâi trebuie să te întreb ceva. Când mi-ai spus că mă iubeşti a fost doar un impuls de moment, ca atunci când ţi-am povestit că am refuzat oferta lui miss Coralie şi m-ai sărutat, sau a fost... *ce* a fost, Tommy?

Chipul ei era mai palid decât îl văzusem vreodată şi mi-am dat seama că îi era teamă. Am înţeles brusc de ce acel sărut nu se mai repetase. Presupusesem întotdeauna că ea nu-şi dorise asta, dar mi-am dat seama că de fapt nu crezuse că era ceva serios. I-am întins mâna nebandajată, iar ea mi-a strâns-o. Am tras-o pe pat lângă mine. În sfârşit venise momentul pe care îl aşteptam.

— În primul rând, i-am spus, acel sărut nu a fost un impuls de moment. Sărutul acela a fost încărcat de sentimente. Eram îngrozit că ai ratat o asemenea şansă, dar şi emoţionat că ai făcut asta pentru mine. Existenţa noastră era de-a dreptul imposibilă pe atunci, iar tu erai cel mai preţios lucru din viaţa mea. Ai fost mereu, eşti în continuare şi vei fi mereu. Mi-am dorit să te sărut din nou de atunci, dar mi-a fost teamă că tu nu vrei şi nu am vrut să risc prietenia noastră.

— Ah, a spus Josie foarte încet.

— În al doilea rând, prietenia mea pentru tine s-a transformat în ceva mult mai intens, Josie. De mult voiam să-ţi spun asta, dar nu am vrut să-ţi scriu, am vrut să ţi-o spun faţă în faţă. Ai spus

odată că prietenia este o parte importantă a dragostei, dar că dragostea e un sentiment mai mare. Prietenia mea pentru tine există încă, dacă asta este tot ce-ți dorești; ea nu va dispărea niciodată. Dar ceea ce simt pentru tine e mai profund, mult mai profund dacă și tu... dacă tu nu...

În cele din urmă elocvența m-a părăsit și mi-am ațintit privirea rugătoare asupra chipului ei frumos.

— Ah, a șoptit ea din nou. Ah, sunt atât de ușurată.

Părea neobișnuit de timidă și nesigură.

— Atunci... asta îți dorești și tu? am verificat.

— Asta îmi doresc mai mult decât orice. Am tot așteptat și m-am întrebat... mă gândeam că aș fi putut aștepta o veșnicie dacă cel puțin *aș fi știut*. O, Tommy, da, asta îmi doresc.

A ridicat o mână cu care mi-a trasat conturul pometilor, mi-a mângâiat obrazul, mi-a atins buzele. Avea o expresie uimită, ca și cum ar fi avut în față un miracol. Am savurat momentul, asimilând faptul că speranțele mele nu fuseseră năruite, că tot ceea ce îmi dorisem vreodată devenise realitate în acea clipă. Apoi i-am sărutat mâna și am continuat:

— Vreau să ne căsătorim într-o bună zi, Josie. Vrei? Luni de zile la școală am tot așteptat să-ți spun asta în persoană și mi-a fost foarte frică de ce mi-ai putea răspunde. Apoi, noaptea trecută, am crezut că n-o să te mai văd niciodată, așa că n-am mai putut aștepta nici măcar un minut să-ți spun totul. Te iubesc. Îți mulțumesc că ești lumina strălucitoare care m-a susținut în toți acei ani în subteran și care mă susține și acum la Westonbury. Vreau să împart cu tine fiecare clipă a vieții mele, deși deocamdată nu am absolut nimic să-ți ofer. De fapt, doi șilingi...

— Șșt, a spus Josie. Sigur că vreau să mă mărit cu tine. Cum altfel? Și mie mi-a fost frică, Tommy... dar acum e în regulă. Ah...

M-a tras mai aproape de ea și am stat mult timp îmbrățișați, apoi i-am luat fața în mâini și am sărutat-o. Pentru prima dată nu era un sărut pripit sau neașteptat, nu era expresia unei emoții trecătoare sau a unei ocazii speciale. Am știut amândoi ce urmează și ne-am dorit-o din toată inima. Buzele ei erau moi și dulci și, chiar dacă eram doar fiul unui miner, sărutul ei m-a

transformat în prinț. M-am îndepărtat de ea pentru a o putea privi în ochii ei negri şi am zâmbit, iar zâmbetul mi s-a răspândit în toată ființa şi mi-a încălzit sufletul. Planuri cu Josie. O viață alături de Josie. Acea scânteie specială, luminoasă mereu lângă mine, luminându-ne toate aspirațiile şi acțiunile. Nimeni nu fusese niciodată mai fericit că nu a fost sfâşiat de câini.

CAPITOLUL 62

JOSIE

Am fugit prin iarba încărcată de rouă spre casa mare să-mi duc la bun sfârşit treburile de dimineaţă pentru domnişoara Coralie. Am fost surprinsă să constat că aveam pantofii şi tivul rochiei ude, atât de sigură eram că îmi crescuseră aripi. Tommy mă iubea. După atâta vreme ştiam asta... Urma să ne căsătorim într-o zi, după ce îşi termina studiile. Aş fi vrut să-i spun domnişoarei Coralie, dar totul era prea recent. Această nouă realitate nu exista decât de câteva minute; voiam să mă mai bucur o vreme de ea în intimitatea sufletului meu.

Mai târziu în acea dimineaţă am avut puţin timp liber. Pentru că Tommy nu putea merge prea mult pe jos, am împrumutat poneiul lui Walter şi ne-am îndreptat spre Arden. Ebony ar fi ieşit prea mult în evidenţă.

Am pornit călare, cu braţele mele în jurul taliei lui şi simţind în tot trupul căldura spatelui său şi mi-a povestit mai multe despre noaptea precedentă. El şi Manus se duseseră călare la Arden în noaptea trecută şi îşi asumaseră riscul de a-l lăsa pe Ebony legat la intrarea în sat. Mi-am dat seama că nu exista o altă soluţie. Dacă cineva ar fi văzut din întâmplare doi bărbaţi călare pe un uriaş cal negru străbătând satul, vestea s-ar fi răspândit într-o clipă.

Din fericire, domnişoara Embry avea somnul uşor şi au reuşit s-o trezească destul de repede din curtea mică în care Tommy se ascunsese cu ani în urmă. I-au explicat situaţia în şoaptă la geam, iar ea l-a ajutat pe Manus să intre în casă pe fereastră ca să nu deschidă uşa de la stradă la o oră atât de nepotrivită. Apoi

Tommy s-a întors la Ebony şi a venit la Silvermoor călare, mergând pe un drum ocolit; era imposibil să meargă pe potecă în noaptea aceea. Nu-i de mirare că a ajuns la Silvermoor abia în zori.

Când am ajuns la Arden, nu ne-am obosit să încercăm să ne ascundem. Nimeni nu l-ar fi luat la bătaie pe Tommy în plină zi şi am decis că ne rupsesem amândoi suficient de mult de acel loc încât să putem merge s-o vizităm pe prietena noastră, domnişoara Embry, dacă doream. Am găsit-o, ca de obicei, în spatele tejghelei.

Când ne-a văzut, ochii domnişoarei Embry s-au luminat. Ah, ce femeie nemaipomenită! Niciodată nu fusesem mai bucuroasă să-mi văd prietena.

— Mă gândeam eu că o să veniţi, a spus, grăbindu-se să ne îmbrăţişeze. O, Josie, ce mult mă bucur să te văd, draga mea, şi cât de bine arăţi! Tommy, arăţi ca un adevărat domn! Bine aţi venit acasă, dacă vreodată aţi considerat-o astfel. Ar fi bine să nu închid magazinul până la ora prânzului, pentru că nu vreau să trezesc nici o suspiciune având în vedere... oaspetele meu. Puteţi însă să mergeţi în spate să-l vedeţi; cred că s-a trezit.

Eram prinşi între dorinţa de a-l vedea pe Manus imediat şi de a zăbovi la vorbă cu domnişoara Embry, pe care nu o mai văzusem de mult. La urma urmei, aveam veşti importante.

— Dulcie, avem ceva să-ţi spunem! am izbucnit, incapabilă să mă mai stăpânesc.

— Nu e nevoie, draga mea, e evident. E vorba de voi doi, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap zâmbind şi simţind că faţa îmi luase foc, dar nu-mi păsa. Dulcie m-a îmbrăţişat din nou şi l-a sărutat pe Tommy pe obraz.

— Mă bucur atât de mult pentru voi, dragii mei. Nici nu s-ar fi putut altfel. V-aţi logodit?

— Da! am spus entuziasmată, în timp ce Tommy a negat.

L-am privit stupefiată. Căzuserăm de acord cu nici trei ore în urmă. Oare bărbaţii erau chiar mai complicaţi decât mi se dăduse de înţeles? N-aş fi crezut asta despre Tommy al meu.

— Intenționăm să ne căsătorim, da, a explicat el. Vreau însă să îi cer mâna cum se cuvine, cu un inel şi un plan. Încă nu am făcut asta.

Am răsuflat uşurată. Era tipic pentru Tommy să vrea să facă lucrurile cum trebuie, să facă o distincție între logodna oficială şi ceea ce noi ştiam că e adevărat. „Sunt logodită, sunt logodită!", mi-am spus în gând.

În clipa aceea s-a auzit clopoțelul şi a intrat fosta mea vecină de peste drum, Mary Mallen. Când m-a văzut, a tresărit puternic.

— Vai de mine, ce elegantă te-ai făcut, Josie Westgate! a spus ea cu buzele strânse, ca şi cum eleganța ar fi fost însăşi creația diavolului.

— Bună dimineața, doamnă Mallen, am spus. Sper că sunteți bine.

Eram mândră de mine.

— Intrați în casă, dragii mei, a spus Dulcie. Faceți-vă comozi şi o să vin şi eu când o să pot.

L-am găsit pe Manus în salonul lui Dulcie, mâncând prăjituri cu cremă şi mâzgălind ceva febril în carnețelul legat în piele de pe biroul ei.

— Tommy! a strigat el, sărind în picioare. Şi... eşti chiar tu, *Josie*! Ce mult mă bucur să te văd din nou după atâta vreme! Arăți atât de diferit față de ultima dată când ne-am văzut.

I-a strâns mâna lui Tommy cu căldură şi mi-a sărutat mâna cu manierele sale de modă veche. Nu-mi venea să cred că îl văd din nou după ce vreme îndelungată aflasem despre el doar din scrisorile lui Tommy.

— Tommy, a fost o noapte pe cinste, nu-i aşa? a întrebat cu ochii scânteietori. Am reuşit! În sfârşit sunt liber! Nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Dar ce mai faci? Ce-ți fac rănile? Ai avut vreo problemă? Ebony e bine? Cum o să-l iau pe Equinox? Ah! s-a oprit brusc când şi-a dat seama că pusese prea multe întrebări. Îmi pare rău. Să ne aşezăm. Vreți o prăjitură?

Tommy a clătinat din cap, în timp ce eu m-am servit.

Tommy a răspuns la întrebările la care avea răspuns, apoi i-a relatat galopul său nebun spre Silvermoor, sosirea sa în zori şi vestea noastră cea bună.

— O, mă bucur atât de mult pentru voi, a spus Manus. Nu e de mirare că arăți atât de bine, Tommy, în ciuda nopții groaznice pe care ai trăit-o. Iar tu, Josie, eşti absolut strălucitoare. De fapt... Dumnezeule!

A tăcut şi s-a uitat la mine fix, părând de-a dreptul şocat.

— Ce e? am întrebat, oprindu-mă din mestecat. Am cremă pe nas?

— Deloc. Dar nu vrei să-mi faci favoarea de a lăsa prăjitura jos o clipă ca să te privesc mai bine?

— Ce-i cu voi, cei din familia Barridge? am bombănit. Când i-am cunoscut pe frații domniei-tale cu ani în urmă, s-au uitat la mine de parcă aveam două capete, iar acum istoria se repetă! Ştiu că nu sunt cea mai drăguță fată din Yorkshire, dar pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu-i vorba de asta! a spus Manus. Eşti suficient de drăguță, crede-mă. Chiar foarte atrăgătoare. Doar că... Dumnezeule mare! Eşti copia fidelă a scumpei mele mătuşi Pheeney.

CAPITOLUL 63

JOSIE

Nu auzeam decât ticăitul ceasului de culoarea mahonului de pe şemineul lui Dulcie. Dintr-odată m-am simţit foarte calmă. Bănuiam că n-o să dureze mult.

Mi-am dezlipit în sfârşit privirea de la Tommy – ştiam că şi el se gândea la acelaşi lucru ca mine – şi m-am uitat la Manus.

— Mătuşa domniei-tale, Pheeney? am întrebat încet.

— Da, sora tatălui meu. I-am povestit lui Tommy despre ea; era o călăreaţă magnifică, singura rudă care s-a arătat interesată de mine în copilărie.

— Sora *tatălui* domniei-tale? am repetat şi m-am uitat din nou la Tommy, care s-a apropiat de mine şi m-a luat de mână.

— Da, a spus Manus, părând uşor stânjenit că menţionase asta. Îmi pare rău dacă te-am supărat cumva, draga mea. Era o femeie minunată – de fapt, singura persoană de treabă din familia Barridge – şi foarte frumoasă.

Am zâmbit.

— Nu vanitatea mă preocupă, am spus. Dumnezeule, ar trebui să fiu bucuroasă că semăn cu o persoană atât de cumsecade. Doar că... pot să vă spun ceva, domnule? S-ar putea să vă şocheze şi nu vreau să vă necăjesc şi mai tare, aveţi destule pe cap în clipa asta.

— Ce mai contează încă un şoc? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Manus, Josie. Pentru tine nu sunt nici un domn!

— Foarte bine. Iată cum stau lucrurile: cu câteva luni în urmă am aflat că Sam Westgate nu e tatăl meu. Mama mi-a mărturisit asta, dar n-a vrut să-mi spună cine e tatăl meu adevărat. M-a

lăsat să mă frământ şi să-mi fac griji, aşa cum era fără îndoială intenţia sa. A făcut însă câteva comentarii care m-au făcut să cred că ar putea fi un nobil sau oricum cineva care nu locuieşte în Arden. Tot timpul ăsta m-am întrebat dacă ar putea fi contele, care are reputaţia de a fi un afemeiat, iar nepoata lui, stăpâna mea, are părul roşu aprins ca al meu. Dar nu există altă asemănare şi pare puţin probabil, contele şi mama mea! Acum mă întreb... Ce culoare avea părul mătuşii tale, Manus?

— Roşu, a spus el imediat. O nuanţă puţin mai închisă decât al tău, dar roşu. Dar nu părul m-a făcut să remarc asemănarea, Josie, ci ochii tăi, conformaţia ta. E extrem de bizar.

Am oftat, reinterpretând multe evenimente din trecutul meu – de fapt, întreaga mea existenţă – în lumina acestei noi informaţii. Mă simţeam precum o piesă a unui caleidoscop, care se deplasează şi se reconfigurează la fiecare rotire a mecanismului. Oare aveam să mă opresc vreodată într-o poziţie fixă?

— Întotdeauna am crezut, am spus rostind încet cuvintele, că fraţii tăi râdeau de mine. I-am văzut demult, aici, la magazin. Veniseră s-o vadă pe Dulcie pentru că era recent venită şi auziseră că e drăguţă. Au fost foarte nepoliticoşi. S-au holbat amândoi la mine şi şi-au spus unul altuia: „Vezi ce văd şi eu?” Credeam că se refereau la felul în care arătam, dar poate că au văzut o asemănare chiar şi atunci.

— E foarte posibil. Nu am remarcat în noaptea în care ne-am cunoscut, dar atunci aveai părul ciufulit, faţa umflată de lacrimi şi era întuneric. Toţi eram într-o stare de agitaţie şi nu ne puteam gândi decât cum să te ducem într-un loc sigur. Dar astăzi e clar ca lumina zilei!

— Are sens, Josie, a spus Tommy, care până atunci rămăsese tăcut. Ai spus chiar tu că mama ta nu era genul să aibă o aventură amoroasă. Şi nu am auzit niciodată de vreo relaţie a contelui cu o femeie din Arden. De ce ar veni el aici?

— Iar mama nu a plecat niciodată de aici, a încheiat ea. Probabil că a forţat-o, nu-i aşa? Nu pot să mi-o imaginez pe mama făcând o pasiune pentru Winthrop Barridge, chiar nu pot. Nu-i de mirare că mă urăşte. O, biata mama! N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar...

— Winthrop Barridge, a oftat Tommy. Ah, Josie!

Am îndrăznit să arunc o privire spre Manus. Ştiam că nu simţea nici o afecţiune pentru tatăl lui, dar chiar şi aşa era o presupunere greu de acceptat. Spre surprinderea mea, ochii lui străluceau. Părea fericit!

— O, Josie! a spus el încet. Îmi pare foarte rău pentru suferinţa mamei tale. Doar că nu pot să nu mă gândesc... că e *minunat*!

— Cum aşa?

— Pentru că e şi tatăl meu, fireşte. Asta înseamnă că eşti sora mea!

Am rămas cu gura căscată, fără nici o îndoială. Cum de nu-mi trecuse prin cap până atunci? Şi nu numai Manus, dar şi gemenii Barridge, băieţii şi fetele... eram sora vitregă a tuturor!

— Dumnezeule, am spus cu o voce joasă, strângând mâna lui Tommy încât era să i-o zdrobesc. Doamne, Manus. Eşti fratele meu vitreg.

— Aşa este! a strigat el, sărind în picioare. O, Josie, sunt atât de fericit! M-a ridicat de pe scaun şi m-a îmbrăţişat. Ştiu că pentru tine e probabil un şoc, dar îţi imaginezi ce înseamnă pentru mine? Toţi aceşti ani în care am fost ţinut departe de familia mea, tot acest timp în care m-am temut să mă aventurez în lume... Iar în prima mea zi de libertate descopăr că am o *soră*!

Caleidoscopul s-a oprit din rotire cu un declic scurt. Ştiam că e adevărat. *Totul* avea sens, totul. Toate comentariile batjocoritoare ale mamei despre faptul că mă credeam specială, diferită, prea bună pentru ei, când nimic nu era mai departe de adevăr. Întotdeauna mi se păruse ciudat că-mi spunea asta mie, în loc să-i spună lui Alice, care avusese mereu gărgăuni. Felul în care mama mă persecuta, care se înrăutăţise de-a lungul anilor, probabil pe măsură ce asemănarea mea cu Barridge crescuse. Nu eram numai o amintire dureroasă, ci exista şi posibilitatea evidentă ca cineva să descopere secretul. Nu-mi plăcea să mă gândesc că eram odrasla bătrânului Winthrop, aşa că am preferat să mă concentrez asupra mătuşii mele, încântătoarea Pheeney.

Aşa se explica şi indiferenţa tatei faţă de mine. Ah, şi acel comentariu pe care îl făcuse odată despre prostul gust al sătenilor care îşi botezau copiii din flori cu nume aristocratice. Era o

împunsătură la adresa mamei. Dar cât de tipic era pentru ea să facă singurul gest mărunt care-i stătea în putere ca să-l scoată din sărite pe Winthrop Barridge. Aproape că m-am simţit mândră de ea. Le-am povestit imediat lui Tommy şi lui Manus.

— Da, nu e bine văzut lucrul ăsta, ştiu, a spus Tommy. Toată lumea ştie că se întâmplă, dar toţi preferă să măture dovezile sub preş.

— Deci Josephine e un nume întâlnit în familia Barridge, Manus? Pheeney e prescurtarea de la Josephine?

A încuviinţat uluit.

— Da. Nu-l folosea niciodată, pentru că spunea că suna ca şi cum ar fi avut gura plină de pene. Aşa că toată lumea i-a spus întotdeauna Pheeney şi i se potrivea. Aproape uitasem că numele ei era Josephine.

— Nu sunt sigur că am ştiut vreodată că te cheamă aşa! a spus Tommy, privindu-mă fix. În toţi anii ăştia, nici nu m-am gândit la asta. Am crezut că eşti pur şi simplu Josie.

— Întotdeauna mi-a plăcut numele Josephine. Mi-aş fi dorit să mi se spună aşa, dar nu se prea potrivea cu Arden. Dumnezeule, nu numai că semăn cu mătuşa ta, dar îi port şi numele!

— Mătuşa *noastră*, m-a corectat Manus.

În clipa aceea, uşa s-a deschis şi a intrat Dulcie. M-am uitat la ceas şi am văzut cu uimire că se făcuse amiază. Trebuia să ne întoarcem la Silvermoor nu peste mult timp.

— Am închis magazinul, a spus Dulcie. E cam devreme, dar voiam să petrec puţin timp cu voi toţi. Eşti bine, Manus? Nu poate fi prea plăcut să stai tot timpul ascuns. Sper că te simţi confortabil. S-a uitat în jur la feţele noastre uluite. Ce e? Ce s-a întâmplat?

CAPITOLUL 64

TOMMY

Nu ştiu ca ceva să mă fi şocat vreodată mai tare. Iar asta era părerea cuiva care fusese salvat de la o moarte sigură şi câştigase o bursă fără prea multă pregătire. Mă obişnuisem însă cu neprevăzutul când era vorba de mine; acum era vorba de Josie. Am sperat din toată inima că avea să fie un lucru bun pentru ea – un răspuns în cele din urmă şi o legătură extraordinară cu Manus – pentru că, mai mult ca sigur, nimeni nu şi l-ar fi dorit pe Winthrop Barridge drept tată.

De îndată ce domnişoara Embry a fost pusă la curent cu noutăţile, conversaţia s-a îndreptat spre celălalt subiect important: ce avea să se întâmple cu Manus? În ziua aceea însă, Manus părea să se fi schimbat cu totul. Experienţa unei singure nopţi sub acoperişul domnişoarei Embry părea să-l fi însufleţit.

— O companie plăcută, confortul unui cămin, un contact cu lumea reală... abia am început să mă bucur de tot ceea ce mi-a lipsit, a declarat el, adunând hârtiile la care scria când am ajuns noi.

În ele îşi estimase averea netă, de la mica sumă pe care domnişoara Embry o păstrase pentru el până la bunurile pe care le putea vinde. Făcuse o listă cu posibilele activităţi pe care le-ar fi putut întreprinde cu acel capital, unele dintre ele cam nesăbuite ce-i drept, dar în situaţia sa poate că nici o idee nu era rea. Notase de asemenea avantajele şi dezavantajele fiecăreia şi un aspect ieşea în evidenţă: petrecuse destul timp singur, fără să se bucure de afecţiune. Dacă era posibil, prefera să nu plece prea departe de locul în care trăiau domnişoara Embry şi Josie şi unde

eu reveneam periodic. Desigur, cel mai mare dezavantaj al începerii unei noi vieți în acea zonă era apropierea de familia sa. Dar soluția era fie asta, fie să caute refugiu singur în alt oraş sau în altă țară, unde nici unul dintre noi nu l-ar fi putut însoți.

— Ce păcat că nu poți să fii rândaş la Silvermoor! a oftat Josie, gândindu-se la priceperea sa la cai. Acolo ai putea să te ascunzi de familia ta, dar nu în felul îngrozitor în care stăteai ascuns la Heston. Eu merg acolo la câteva săptămâni... Dulcie ar putea veni să ne viziteze pe amândoi... Dar grajdurile sunt pline; mă refer la personal, nu la cai. Iar la Gravenagh House nu e nici o poziție liberă.

— Nu, nu poate fi rândaş la Silvermoor, am convenit, dar există o altă posibilitate.

— Ah! a spus Josie, înțelegând imediat unde băteam. Ah, da!

I-am explicat rapid lui Dulcie.

— Tânărul Lord Walter, îți aminteşti de el, are nevoie de un preceptor. Cel pe care îl avea a plecat, iar înălțimea sa nu a găsit un înlocuitor potrivit şi are nevoie de cineva până la sfârşitul verii sau Walter va trebui să meargă la şcoală şi nu vrea asta.

— Dar e perfect! a bătut Dulcie din palme.

— Nu aş putea, a spus imediat Manus, cum era de aşteptat.

— Ba poți! am insistat. Gândeşte-te puțin. Eşti foarte instruit, eşti un domn. Ai fi mai mult decât capabil să-l înveți carte pe Walter. Silvermoor este un loc minunat. Contele e amabil şi corect. Walter este încântător şi e pasionat de caii săi. Nu este cel mai entuziast elev, dar este suficient de capabil atunci când se străduieşte. O, Manus! Ai putea trăi într-un loc frumos, ai avea un salariu şi libertate. Chiar dacă ai rămâne doar un an, ai avea o perspectivă atât de diferită din care să îți decizi următorii paşi. Iar până atunci voi termina şi eu şcoala, poate că am putea intra în afaceri împreună... *orice* e posibil. Şi ai fi la adăpost de tatăl tău; nu cred că vreun Barridge a fost la Silvermoor în ultimii douăzeci de ani!

— Vrei să spui că m-aş putea ascunde în văzul lumii, a cugetat Manus. E un plan îndrăzneț, trebuie să recunosc. Nu sunt sigur că aş fi în stare... după ce am stat atât de mult timp singur, să fiu

în preajma oamenilor *tot* timpul, să lucrez cu cineva de vârsta lui Walter. Nu am experienţă cu tinerii.

— Nu există riscul să-l recunoască cineva? a întrebat Dulcie.

M-am uitat lung la Manus, simţind cum optimismul mă părăseşte. Crezusem că era un plan perfect.

— Nu ştiu dacă m-ar recunoaşte cineva, a spus el gânditor. Nu l-am mai văzut pe contele de Silvermoor de când eram mic. Nu mi-a dat prea multă atenţie atunci. Tata m-a ţinut cât mai departe de oameni chiar şi înainte de a mă declara mort. Înfăţişarea mea este deosebită, dar nu e foarte cunoscută.

— Dar nu spuneai că semeni cu tatăl tău? l-am întrebat. Mi-ai spus asta într-una dintre primele noastre conversaţii.

— Da, dar la culoarea pielii şi a părului suntem total opuşi. El are părul negru şi ochii ca ai lui Josie. Eu sunt aşa cum mă vezi.

Ne-am uitat cu toţii la părul lui foarte deschis la culoare, la ochii săi albaştri şi la pielea extrem de palidă.

— Culoarea pielii şi a părului e cea care atrage atenţia la tine, nu conformaţia ta, a recunoscut Dulcie.

— Dar familia Honeycroft, sau servitorii? a întrebat Josie. Te-ar putea recunoaşte?

— Familia Honeycroft nu, nu i-am văzut niciodată. Servitorii? Ei bine, teoretic presupun că ar putea fi cineva care lucrează la Silvermoor care să mă fi văzut acum treisprezece ani. E posibil...

Ne-am uitat unul la altul. Cu toţii voiam ca planul să funcţioneze; ne doream asta pentru Manus. Un scop, un răgaz, companie, după nebunia ultimilor treisprezece ani din viaţa lui. Nu era o opţiune sigură sau garantată. Gândind raţional, ar fi trebuit să plece în altă parte. Nu ştiu însă care dintre noi putea fi bănuit de gândire raţională. Iar în oricare dintre locurile evidente, Newcastle sau Londra, o familie importantă ca familia Barridge cu siguranţă avea relaţii. Nicăieri nu era un loc pe deplin sigur. Aici ar fi fost, după cum spusese chiar el, ascuns în văzul lumii. Dacă exista o expresie care să definească această stare de fapt, puteam presupune că avea şanse să funcţioneze.

— Cum ar trebui să acţionăm? a întrebat Dulcie. Am putea spune că eşti un văr de-al meu din Leeds, Manus, şi că aşa ai auzit de acest post. Nu putem însă să pierdem timpul mergând

până la Leeds şi înapoi ca să trimitem scrisori... Nu, mai bine mergi în persoană, spui că erai în vizită la mine şi că în conversaţia noastră a venit vorba de postul vacant...

— Stai, stai, dragă Miss Embry! Te grăbeşti prea tare. Cum aş putea să apar pe aleea de la Silvermoor şi să cer un loc de muncă? În plus, sunt sigur că fac o impresie mult mai bună în scris decât în persoană.

— O să faci o impresie foarte bună, l-a corectat Dulcie. Contele n-o să te poată respinge şi acesta e rezultatul pe care-l dorim.

CAPITOLUL 65

TOMMY

În consecință, două zile mai târziu stăteam cu Josie şi cu domnişoara Coralie într-un mic salon de la Silvermoor şi am avut strania experiență de a o vedea pe Dulcie venind spre conac în şareta împrumutată de la mină, cu Manus alături. Manus arăta foarte tulburat şi foarte îngrijit! Ziua anterioară fusese bine valorificată: au plecat din Arden înainte de răsăritul soarelui şi s-au dus la Leeds cu trenul, unde Manus a fost la frizer şi şi-a cumpărat un costum nou, unul care nu era extrem de demodat. Dulcie îl convinsese că, deşi excentricitatea lui era înduioşătoare, ea nu-şi avea locul într-un interviu cu contele. S-au întors în timpul zilei, dându-şi seama că, în perspectiva deplasărilor viitoare, ar fi fost prea greu să ascundă faptul că avea un oaspete.

— Atunci o să fii vărul meu, ca să evităm scandalul! a chicotit Dulcie.

A fost un chin pentru mine şi Josie să ne prefacem că nu ştiam nimic despre asta când Coralie a auzit zgomotul şaretei şi s-a dus la fereastră.

— Este negustoreasa din satul alăturat însoțită de un bărbat foarte palid, a anunțat ea. Crezi că a venit să te vadă pe tine, Josie?

— Miss Embry? s-a interesat Josie cu inocență. Nu, nu aveam planuri să ne vedem astăzi. Poate tu, Tommy?

— Nici eu.

— Ei bine, a spus Coralie, sunt sigură că Portis îi va pofti înăuntru dacă vor să ne vadă pe noi.

Abia ne-am abținut să nu sărim în sus şi să nu mergem să vedem cum erau primiți. Cum avea să reacționeze contele la un vizitator neaşteptat? Pe măsură ce minutele treceau fără ca şareta să plece, am presupus că Portis îi poftise înăuntru. Oare mai aşteptau încă sau Manus vorbea chiar acum cu înălțimea sa? Suspansul ne ținea ca pe jar.

Josie era ocupată cu o broderie. Aş fi vrut să am şi eu ce să fac cu mâinile. Când Cedric a intrat în salon şi mi-a oferit un pahar de lichior, am acceptat chiar dacă nu mă dădeam în vânt după el, doar ca să am ceva de ținut în mână.

— Spuneai că vrei să vorbeşti cu mine, domnule, i-am amintit. Ai vrea să vorbim acum sau preferi altă dată?

— Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul, a zâmbit el. Preferi să mergem în bibliotecă sau vrei să vorbim aici? N-am nimic împotrivă să audă şi doamnele. De fapt, am discutat deja despre asta cu sora mea.

M-am uitat la fața lui Josie şi am râs. Dacă o lăsam să mai aştepte până să afle misterul, m-ar fi ucis.

— Aici e foarte bine, domnule.

Cedric nu uitase ideea sa de a mă angaja ca asistent când avea să intre în politică.

— În sfârşit o să încep, mi-a spus. Ştiu că eşti încă prins cu şcoala, dar am auzit că o să stai aici mai bine de o lună şi mă întrebam dacă ai fi dispus să lucrezi pentru mine cu jumătate de normă în săptămânile următoare. Îl ajut pe unchiul să facă o campanie pentru ca îmbunătățirea condițiilor din mine să devină o cerință legală, iar acum, cu greva asta iminentă, m-am apucat să fac şi un pic de jurnalism, adică să trimit articole şi scrisori la diferite ziare, înțelegi? Am însă nevoie să înțeleg mai bine viața minerilor. O, mă duc tot timpul la Grindley şi minerii mă tolerează, dar sunt conştient că nu vor avea niciodată încredere deplină în mine. Mentalitatea „noi şi ei" este prea adânc înrădăcinată.

— Da, suntem în general închişi în noi, am convenit.

— Dar tu, Tommy, nu eşti... închis. Şi ai dus ani de zile acea viață. Vrei să mă ajuți să înțeleg mai bine situația?

— Da, domnule, cu plăcere, dar nu trebuie să mă angajezi pentru asta. O să stau de vorbă cu dumneata oricând vrei.

— Mulțumesc, Tommy, e frumos din partea ta, dar aş prefera un aranjament oficial. Aşa n-o să mă simt vinovat să apelez la tine în mod repetat. Aş vrea de asemenea să citeşti câteva dintre articolele şi lucrările pe care le-am scris înainte de a le trimite, să le corectezi dacă e nevoie. Vreau să fiu sigur că imaginea pe care o transmit e cât se poate de corectă. Şi aş mai vrea să mă însoţeşti la întâlnirile cu ceilalți proprietari de mine şi cu minerii. Sper că o să fie mai dispuşi să mă asculte dacă sunt însoțit de unul de-ai lor.

— O să vin bucuros, domnule, dar nu ştiu dacă prezența mea o să fie de folos. Semenii mei mă consideră deja ciudat, iar unii cred că sunt un trădător pentru că am abandonat viața asta. S-ar putea să fiu mai mult o piedică decât un ajutor.

— Ei bine, vom vedea, dar, dacă şi tu eşti dispus, Tommy, aş vrea să încerc. Deci, după cum vezi, ceea ce-ți propun este o slujbă în toată regula. Această chestiune este foarte importantă pentru mine şi, deşi nu vreau să-ți ocup întreaga vacanță, câteva ore pe săptămână ar trebui să fie suficiente, aş dori să profit la maximum de prezența ta aici, eşti o resursă extraordinară.

Am zâmbit. Crezusem că anii petrecuți în subteran fuseseră o pierdere de timp, dar nu a fost nevoie decât de o persoană influentă cu adevărat interesată de subiect pentru ca experiențele mele din întunericul infernal să capete deodată valoare. Dacă ele puteau fi de ajutor altora care veneau după mine... atunci poate că până la urmă mai fuseseră şi alte bogății în mină în afară de cărbune. Iar domnul Talbot nu avea de ce să afle!

— Cu adevărat? Atunci cum aş putea spune nu? Mulțumesc, domnule, aş fi foarte recunoscător pentru ocazia de a lucra cu dumneata.

Şi, desigur, orice salariu pe care l-ar fi considerat potrivit era şi el binevenit. Nu vedeam nici un motiv să cer o anumită sumă având în vedere că, aşa cum spusesem, aş fi fost dispus să lucrez şi gratis. Ştiam însă că el nu ar fi fost de acord şi m-am văzut plecând în septembrie cu bani în buzunar, ceea ce însemna că-mi

puteam permite să vin acasă de Crăciun *şi* de Paşte. Nu mai trebuia să suport o despărţire de şase luni de Josie!

— Cred că e minunat, a spus Coralie. Te admir, Cedric. Nu demult erai doar un tânăr indolent cu ochii după femei, dar între timp te-ai maturizat şi aduci o schimbare în lume.

Cedric a zâmbit.

— Nu sunt sigur că pot schimba ceva, dar mă străduiesc.

— Mulţumesc, domnule, pentru tot ceea ce încerci să faci, a spus Josie. Mulţumesc în numele fratelui meu Bert, care lucrează în mină. Chiar şi acum, după ce m-am distanţat de familia mea, încă mă mai tem să nu primesc vestea că a păţit ceva.

Am ciocnit cu lichior pentru noua mea slujbă şi puţin mai târziu şareta de la mină în care se aflau Dulcie şi Manus a plecat.

— Probabil au venit să-l vadă pe unchiul, a reflectat Coralie. Mă întreb de ce.

— Şi eu mă întreb, a spus Josie, uitându-se după ei.

CAPITOLUL 66

TOMMY

A urmat o perioadă stranie şi prin stranie bănuiesc că vreau să spun fericită. Nu mă aştepta nici un pericol, nici un necaz şi îi aveam aproape pe toţi cei dragi. O vedeam pe Josie în fiecare zi, îmi vedeam familia la câteva zile, pe Dulcie cam o dată pe săptămână şi cel mai ciudat lucru era că Manus locuia la Silvermoor.

Se prezentase în faţa contelui drept vărul lui Dulcie, domnul James. I-a relatat o poveste simplă: fusese preceptor în Leeds, îşi încheiase activitatea când elevii săi au crescut, venise să-şi viziteze verişoara, iar ea i-a spus despre postul de la Silvermoor.

Nici măcar nu s-a pus problema referinţelor. Cunoscându-l pe Manus în persoană, contele a putut aprecia inteligenţa sa evidentă şi calităţile sale de gentleman. Cei doi bărbaţi au vorbit despre literatură, matematică, istorie şi cai. Au vorbit şi despre politică, iar contele a fost, se pare, surprins de cât de bine cunoştea Manus industria minieră.

— E greu să nu fii cât de cât informat, trăind în Yorkshire, comentase Manus, lucru care, firesc, era adevărat.

Contele a trimis după Walter şi i l-a prezentat „domnului James". Cei doi prieteni ai mei s-au înţeles de minune, iar contele şi-a dat seama că găsise pe cineva pasionat de cai care putea câştiga admiraţia fiului său, dar şi cu calităţile intelectuale necesare pentru a-l instrui. Când l-a condus pe Manus la plecare, domnişoara Embry îl aştepta. Ea i-a vorbit atât de frumos despre calităţile vărului său încât contele a considerat că a primit suficiente referinţe despre caracterul acestuia. Cred că, presat de

dorința de a evita greva şi disperat să găsească pe cineva cât de cât potrivit să-l instruiască pe Walter, contele era hotărât să nu-l lase pe Manus să-i scape printre degete.

— Când poți începe? l-a întrebat.

— Săptămâna viitoare? a sugerat Manus.

Şi aşa a rămas stabilit.

Au urmat zile uşoare pentru domnul James din Leeds. Petrecea ore întregi cu tânărul său elev, dar în acele săptămâni de vară nu se făceau lecții, aşa că nu au făcut altceva decât să se împrietenească. Petreceau mult timp călărind pe moşie sau pe câmpul din apropierea casei, unde Manus îi instruia pe Walter şi pe Windfall. Walter era încântat de progresele lui Windfall şi de propriile sale progrese în materie de echitație.

Era firesc ca domnul James să dorească să-şi vadă „verişoara", iar eu şi Josie am fost puțin surprinşi de cât de hotărâtă părea Dulcie să-şi joace rolul în această poveste. Venea în vizită la Silvermoor mai des decât venise vreodată când nu o vizita decât pe Josie. Nu reuşise să vândă magazinul universal. După câteva luni în care a făcut reclamă şi a trimis scrisori tuturor persoanelor care, în opinia ei, ar fi putut avea relațiile potrivite şi după ce a făcut curat în magazin de două ori mai mult decât de obicei astfel încât să arate cât de tentant putea arăta o prăvălie din Arden, se lăsase pradă descurajării.

— Încep să mă simt ca şi cum aş avea o piatră de moară atârnată de gât, ne-a spus ea, în timp ce aici, la Silvermoor, se află cei trei prieteni dragi ai mei şi mă simt total ruptă de acel loc. Ah, dragul meu unchi. L-am iubit, dar mi-aş dori atât de mult să nu-i fi preluat moştenirea. Voiam însă să demonstrez că sunt în stare..., a recunoscut ea cu tristețe. Ei bine, sunt şi am demonstrat asta, dar nu mă face fericită.

Manus se grăbise să ne „cunoască" pe mine şi pe Josie şi între noi s-a format ceea ce pentru toți ceilalți părea o prietenie fulgerătoare. Eu şi Josie asistam deseori la lecțiile de călărie ale lui Manus şi Walter şi câteodată venea şi contele.

— Neobişnuit individ, remarca el, dar e o persoană cumsecade, fără îndoială. E un adevărat noroc că se pricepe la cai; l-a făcut

pe Walter să-i mănânce din palmă. Sper că se va descurca la fel de bine la lecții începând din toamnă.

— Sunt sigur de asta, domnule, i-am spus. Şi chiar eram. Firea blândă a lui Manus, care îl făcuse să sufere abuzurile tatălui său, îl făcea perfect pentru a lucra cu caii şi cu Walter. Nu l-ar fi forțat pe băiat să facă nimic, ci l-ar fi încurajat şi entuziasmat, iar acestea erau impulsurile de care avea nevoie Walter pentru a învăța.

Ebony, a cărui prezență rămăsese neexplicată timp de câteva zile, era pur şi simplu calul domnului James. Dacă cineva remarcase că animalul domnului James sosise cu câteva zile înainte ca acesta să obțină slujba, nu a spus nimic. De asemenea, dacă cineva credea că e ciudat că preceptorul nu avea decât un costum şi nici o carte, aceste ciudățenii păreau neînsemnate în contextul unui aranjament care era în mod evident satisfăcător pentru toată lumea.

Nimeni de la Heston nu a venit vreodată să pună întrebări la Silvermoor. Nu ştiu cum a decurs discuția dintre Paulson şi Barridge, dar, serios vorbind, cum ar fi putut Barridge să vină la aristocraticul său vecin şi să-l acuze că îl adăposteşte pe fiul său mort? Şi cum ar fi putut să vină după mine? Eram pe potecă, nu făcusem nimic altceva. Nu mă puteau acuza de furt, pentru că Manus plecase călare pe propriul său cal şi mă luase cu el. Nu puteam decât să presupunem că se hotărâseră să trăiască cu speranța că Manus plecase să-şi făurească o viață nouă departe. Am auzit însă că Paulson i-a făcut o vizită unui extrem de nedumerit Al Crace. Fusese întuneric în noaptea în care Paulson mă reținuse, iar el era băut; cred că întrevederea nu a fost prea plăcută până când Paulson a înțeles că Al nu era cel pe care-l căuta.

Se pare că planul decursese mai bine decât am fi putut spera noi. Totul era perfect, cu excepția unui singur detaliu. Manus îşi făcea griji în fiecare zi pentru Equinox. Nu suporta să fie despărțit de calul care fusese unul dintre cei doi prieteni ai săi timp de atâția ani. Şi îşi făcea griji pentru soarta sa.

— Dacă tata o să-l maltrateze ca să se răzbune pe mine? Dacă îl duce la Alderway Chase şi îl călăreşte până la epuizare şi îi înfrânge spiritul? O, nu pot nici să mă gândesc la asta, Tommy!

Nici eu nu puteam. Însă care dintre noi s-ar fi putut aventura pe moşia Heston să-l salveze? După evadarea lui Manus, probabil că paza se triplase. Şi nu se punea problema să îi facem o vizităm familiei Barridge şi să spunem: „Nu vă supăraţi, se întâmplă cumva să aveţi un cal alb în plus pe care l-aş putea cumpăra?" Ne-am stors creierii, dar nu am reuşit să găsim nici o soluţie.

Celălalt nor de la orizont era nemulţumirea care cuprinsese satele. Am aflat care era situaţia când m-am dus acasă în vizită. Greva urma să izbucnească la toamnă dacă patronii nu creşteau salariile în toate satele. Relatările despre atitudini insolente faţă de şefii de echipă au devenit tot mai frecvente, de parcă lucrurile se schimbaseră deja; jugul apăsător se ridica, iar boii pufneau.

Predicatorul Tawney şi-a dublat eforturile încercând să-i îndemne pe oameni la supunere, dar prezenţa la biserică a scăzut în favoarea întâlnirilor „secrete" despre care ştia toată lumea, care aveau loc în vechiul şopron unde oamenii din Grindley îşi ţineau cândva porumbeii călători. Tata nici nu voia să audă de aşa ceva şi, deşi nimeni nu îndrăznea să-i ceară socoteală în faţă, am auzit de la fraţii mei că oamenii începuseră să-l comenteze pe la spate şi să afirme că, de când eu eram atât de bun prieten cu contele, tata devenise mai îngăduitor.

Tatei nu-i păsa.

— Să-mi spună asta în faţă, afirma el sec, dacă subiectul apărea în discuţie. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, a spus el într-o după-amiază. Ei vor să se implice şi cei din Grindley pentru că vor să se implice contele, înţeleg asta. El e singurul dintre patroni căruia îi pasă de ce ni se întâmplă şi singurul care are autoritatea, *poate,* de a schimba ceva. Aş merge până acolo încât să spun că acum totul depinde de contele tău, Tommy. Totul ţine de el.

— Iar el îşi dă seama, am spus. E o greutate pe umerii lui. O să facă tot ce poate, tată, sunt sigur de asta, dar nu uita cu cine are de-a face.

— Da, Barridge, a încuviinţat tata posomorât. Nu am multe speranţe, băiete. Numai Dumnezeu ştie cum se va termina asta, unde vom ajunge. Totuşi, a adăugat, luminându-se la faţă pentru o clipă, gândeşte-te cum ar fi dacă am reuşi! Cum ar fi dacă am avea toţi lefuri mai mari...

Am zâmbit. Greva era ca o furtună care se apropia, ca un tunet de rău augur la orizont. Era însă un vânt nefast care nu aducea nimic bun şi era un vânt puternic, dacă reuşise să-l facă pe tata să viseze puţin.

CAPITOLUL 67

JOSIE

Winthrop Barridge nu intenționa însă să treacă cu vederea evadarea fiului său. Ne-am dat seama de asta într-o dimineață, când Manus a dat buzna peste noi în crâng, întrerupând un moment rar şi prețios de intimitate între mine şi Tommy, fără ca măcar să-şi ceară scuze. Nu m-a deranjat foarte tare. Sărutările noastre erau sălbatice şi dulci precum trandafirii sălbatici şi m-aş fi putut delecta cu ele cât era ziua de lungă, dar ştiam amândoi unde ne-ar fi putut duce şi ne era tot mai greu să ne oprim. Tommy trebuia să-şi termine mai întâi studiile, iar eu nu trebuia să-mi pierd onoarea, aşa că a fost probabil un lucru bun că Manus a venit chiar în clipa aceea. În plus, era fratele meu! În fiecare zi mă trezeam cu gândul fericit că aveam un frate şi un logodnic. Nu mai eram o Westgate, dar cumva, ca prin farmec, aveam o familie. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

Manus gâfâia şi flutura un ziar.

— Priviți! ne-a îndemnat. Priviți!

Ne-am ridicat în grabă, scuturându-ne iarba de pe haine şi frunzele din păr.

Îndoise ziarul nu în dreptul vreunei ştiri dramatice, cum m-aş fi aşteptat, ci la pagina cu anunțuri despre animale. M-am încruntat. Voia oare să cumpere o vacă? Apoi Tommy mi-a arătat un anunț în coloana cu anunțuri despre cai. Equinox era de vânzare!

— Face asta ca să mă scoată din bârlog! a exclamat Manus. Ştie că n-o să permit să ajungă cine ştie unde. Ştie că, dacă sunt în

zonă, o să văd anunțul şi speră că mă va determina să iau o decizie pripită.

— Atunci nu te lăsa influențat, pentru numele lui Dumnezeu, am spus, studiind anunțul. Ai prea multe de pierdut. Cel puțin acum ştim unde e Equinox şi ne putem gândi la un plan.

— Încă unul! a remarcat Tommy.

— Da, încă unul, am zâmbit. Se pare că facem o mulțime de planuri, nu-i aşa? Unul mai îndrăzneț decât celălalt. Dar sunt sigură că ne putem gândi la *ceva.*

Răspunsul era simplu şi evident: cineva trebuia să meargă să îl cumpere pe Equinox. Întrebarea era cine. Tommy nu putea merge, pentru că Paulson l-ar fi putut recunoaşte. Evident că Manus nu putea merge nici el. Iar eu, având în vedere asemănarea mea izbitoare cu mătuşa Pheeney, nu mă puteam gândi să-l înfrunt pe Barridge în bârlogul său. Rămânea doar Dulcie, dar de unde să aibă negustoreasa din Arden bani să cumpere un cal de rasă şi de ce şi-ar fi dorit un astfel de cal? Era o problemă complicată şi nu aveam timp de pierdut; dacă cineva îl cumpăra pe Equinox înaintea noastră, avea să fie pierdut pentru totdeauna.

Până la urmă nu era decât o soluție. Am fost nevoiți să-i împărtăşim secretul lui Coralie. Am vorbit cu ea chiar în acea după-amiază. Uimirea sa a fost evidentă, dar, aşa cum îi era obiceiul, nu a pierdut timpul şi a trecut la fapte. S-a dus la conte şi i-a spus că intenționa să cumpere pentru Walter un cal pe care îl văzuse la rubrica de anunțuri din ziar.

— Este calul perfect pentru el! s-a entuziasmat ea, aşa cum numai Coralie era în stare să se entuziasmeze. Uite, unchiule, optsprezece palme şi un țol. Nici măcar Walter nu poate creşte mai mult de atât. Un cal de dresaj, perfect pentru abilitățile sale acum că domnul James îl instruieşte atât de frumos. Şi *pe deasupra* la un preț rezonabil!

Contele s-a arătat în mod firesc nedumerit de interesul ei neaşteptat față de lecțiile de călărie ale vărului său şi de motivul pentru care dorea să-i cumpere un cadou atât de extravagant la două luni după ziua sa de naştere.

— Walter nu are încă nevoie de un cal nou, a argumentat el dezaprobator. El şi Windfall fac încă echipă bună. Şi de ce să cumperi un cal de la rubrica de anunțuri din ziar?

— Nu este orice cal, a susținut stăpâna mea cu hotărâre. Familia Barridge îl vinde.

— Un motiv în plus să stăm deoparte, nu crezi? Probabil că bătrânul Winthrop l-a călărit până la epuizare. Şi nu sunt sigur că în momentul de față mai vreau să am şi alte relații cu el, îmi ajung problemele pe care le am cu greva.

— Asta ar putea ajuta! S-ar putea să uşureze situația dacă ai avea o interacțiune cu el pe altă temă. O, spune-mi că o să mă însoțeşti, unchiule, nu pot să merg singură la Alderway Chase. Mă tem că o să mă mănânce de vie. Cedric e la Londra până marți, după cum ştii, altfel nu te-aş fi deranjat. Trebuie să acționăm imediat!

— Chiar nu am timp pentru asta, Coralie. Nu poate merge altcineva cu tine? Ia-l pe domnul James, el se pricepe la cai şi o să te poată sfătui.

— O, nu! Nu el, a exclamat Coralie, după care a adăugat cu stângăcie. Vreau să spun că e foarte ocupat.

— *Şi eu* sunt foarte ocupat! s-a plâns contele, privind-o printre gene. Coralie ne-a spus după aceea că şi-a dat seama că făcuse o gafă, dar, spre uşurarea ei, contele nu a mai insistat pe tema asta. Îmi pare rău, a spus scurt. Chiar nu am timp.

— O, dragă unchiule, a spus Coralie. *Te rog!*

Trei zile mai târziu, Equinox a ajuns la Silvermoor nevătămat.

CAPITOLUL 68

TOMMY

Alături de familia mea, Josie, Manus, Dulcie şi Cedric, săptămânile mele la Silvermoor se scurgeau rapid. Nu am ştiut niciodată că timpul poate să treacă atât de repede.

Cele „câteva ore pe săptămână" de lucru pentru Cedric au devenit în scurt timp mult mai multe. M-am transformat rapid într-un asistent în toată regula, redactându-i întreaga corespondenţă, care era considerabilă, făcându-i diverse servicii, luând notiţe la întâlniri. Situaţia nu se schimbase. În ciuda ameninţărilor venite din partea familiei Barridge şi a rugăminţilor transmise de familia Sedgewick, minerii continuau să se răzvrătească, iar perspectiva de neconceput a unei greve se arăta la orizont.

— O cină, a spus contele într-o după-amiază. Voi organiza o cină. Winthrop Barridge este tot mai încăpăţânat cu fiecare zi ce trece. Îşi taie singur craca de sub picioare. Puţin mi-ar păsa dacă nu ar tăia şi craca de sub picioarele noastre. Nu ştiu dacă e posibil ca cineva să-i bage minţile în cap, dar să încercăm odată pentru totdeauna. Dacă tot e să ne ducem la fund, măcar să ne ducem la fund ştiind că am făcut tot ce se putea face. Vom invita familia Spackles, pe cei de la Tysen's, familia Barridge – presupun că va veni şi cu fiii săi cei nesuferiţi – şi îi vom sili să stea de vorbă la un pahar de coniac până când vom avea un plan de acţiune viabil, chiar dacă ne va lua toată noaptea!

— E o idee excelentă, unchiule, a spus Cedric. Voi invita unul sau doi politicieni pe care-i cunosc ca să ofere o perspectivă mai amplă şi aş putea să-i trimit o scrisoare şi unui domn din Ţara

Galilor despre care am auzit, care a soluționat o problemă similară în urmă cu un an şi ceva. Ar putea da mai multă greutate argumentelor noastre. Şi Tommy trebuie să vină... Le vom prezenta o imagine atât de completă încât ar trebui să fie orbi să nu înțeleagă punctul nostru de vedere.

— De acord, de acord, a mormăit contele, ridicându-se şi începând să se plimbe de colo-colo. Să spunem peste două săptămâni? Ar trebui să avem timp suficient pentru a face pregătirile necesare şi pentru a trimite invitațiile, dar nu vreau să amânăm povestea asta mai mult de atât. Hai să-i punem capăt odată!

Eu şi Josie ne-am privit alarmați. Ştiam că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. O cină la care să vină toată lumea, inclusiv Winthrop Barridge! Singurul lucru de care eram siguri când l-am încurajat pe Manus să vină la Silvermoor era că tatăl lui nu ar fi venit niciodată aici.

Dar, pe măsură ce zilele treceau, ne-am liniştit. Cina dura doar o seară; Manus nu trebuia decât să stea la distanță. Nu exista absolut nici un motiv pentru ca preceptorul să îşi facă apariția, iar, în cazul în care contele ar fi insistat să-l invite, putea pur şi simplu să spună că e bolnav. Totul putea fi gestionat foarte uşor.

Manus însă era pe bună dreptate speriat. Chiar şi gândul de a fi sub acelaşi acoperiş cu tatăl său era suficient pentru a zdruncina noua stare de fericire pe care o afişa. Amintirile erau prea dureroase, asocierile prea negative. Într-o după-amiază însorită am organizat un picnic de urgență în pădure eu, Manus, Josie şi Dulcie.

Ne-am aşezat pe o pătură de picnic cafenie de care Josie făcuse rost de undeva şi ne-am ospătat cu pui rece, cartofi fierți şi bere cu ghimbir. Josie era foarte frumoasă într-o nouă rochie roz, pe care Coralie, cu pasiunea ei pentru culorile aprinse, o încurajase s-o cumpere. Manus părea mai necăjit decât îl văzusem în ultima vreme şi mă întrista să-l văd aşa. Am observat că Dulcie arăta neobişnuit de elegantă, cu o floare albă prinsă în părul său negru şi un şirag de perle ce îi sclipea la gât. Nu o mai văzusem niciodată pe Dulcie purtând perle. Nu erau prea potrivite pentru Arden.

Ca de obicei, sfaturile sale au fost decisive.

— Eu nu mi-aş face griji pentru asta, l-a asigurat ea. Probabil că nici n-o să-l vezi, dar, chiar dacă vă vedeți, care e problema? De obicei, primii născuți care îşi dezamăgesc, îşi discreditează sau îşi necinstesc în orice alt mod părinții se tem să nu fie dezmoşteniți. În cazul tău, ce era mai rău s-a întâmplat deja. Ce poate să-ți facă acum când eşti considerat mort?

Era un argument bun, dar Manus nu s-a liniştit.

— Poate strica tot ce am construit până acum. Îi poate spune contelui că sunt un depravat, că am nişte defecte majore, că am înclinații diabolice, toate lucrurile pe care obişnuia să mi le spună mie. Contele l-ar putea crede. În cel mai bun caz, îşi va da seama că l-am mințit şi mă va concedia. Nu aş vrea să plec de aici căzut în dizgrație. Țin mult la Walter. Îmi place mult la Silvermoor.

— Uiți însă un lucru, a spus Josie, nu te poate da pe tine de gol fără să se dea şi el de gol! El este cel care te-a declarat mort şi te-a ascuns de ochii lumii. El are mult mai mult de pierdut decât tine, Manus. Dacă aş fi în locul tău, aş merge direct peste ei la cină doar ca să te vadă şi ca tu să-i poți vedea fața. L-ar trece toate transpirațiile.

Atunci ne-am dat seama cu toții că, evident, Winthrop Barridge era şi tatăl ei! Era un fapt atât de greu de crezut şi atât de nou pentru noi încât era uşor să-l trecem cu vederea. Tatăl lui *Josie*, care probabil nici nu ştia de existența ei şi pe care ea nu-l văzuse niciodată, venea la cină.

— O să mă uit bine la el, a declarat ea. O să vorbesc cu Ally, servitoarea, şi o s-o rog să se prefacă bolnavă. O să servesc eu la masă în locul ei. Vreau să fiu şi eu prezentă la cină. Vreau să-l văd pe Barridge.

— E oare o idee înțeleaptă? a întrebat Manus. Asemănarea... şi-ar putea da seama.

Ea a ridicat din umeri.

— Puțin îmi pasă. De ce să nu-l urmărească greşelile pe care le-a făcut?

— Dar *poți* să serveşti la masă? s-a întrebat Dulcie. Există nişte reguli destul de stricte pentru un astfel de eveniment. Nu ai mai făcut niciodată o astfel de muncă, nu-i aşa?

Josie a pufnit.

— Pot să pun cartofi pe o farfurie la fel de bine ca oricine. Coralie o să fie acolo, Cedric o să fie acolo, tatăl meu o să fie acolo şi Tommy o să fie acolo. Crezi că *eu* o să ratez ocazia? O, nu. O să fiu acolo, să nu vă îndoiți de asta.

Nu ne îndoiam.

CAPITOLUL 69

JOSIE

M-am trezit în dimineața zilei în care urma să aibă loc cina cu stomacul întors pe dos. Cu toată bravada mea, urma să dau ochii cu Winthrop Barridge – tatăl meu – pentru prima dată în viață. Era suficient să mă simt intimidată; dacă adăugăm la asta faptul că era cunoscut drept individul cel mai hain din cinci comitate, nu ştiam cum să fac să-mi păstrez sângele-rece.

Voiam ca Tommy să mă îmbrățişeze şi să-mi spună că totul avea să fie bine, dar era puțin probabil să ne vedem astăzi. Coralie avea nevoie de mine; Cedric şi contele aveau nevoie de Tommy. Petrecuserăm mult timp împreună în această vară. Frații Honeycroft şi contele ne făcuseră o favoare şi ştiam asta. Era vorba doar de o zi şi nu ar fi contat deloc... dacă nu ar fi fost cea mai importantă zi din viața mea.

Mi-am îndeplinit îndatoririle de dimineață ca în transă. Mă durea stomacul şi eram îngrijorată. O mituisem pe Ally (cu bani şi cu promisiunea de a-i aranja boneta cea veche până la sfârşitul săptămânii, când urma să se întâlnească cu un nou pretendent) să susțină că o durea stomacul în seara aceea. În ritmul ăsta, cea care urma să se îmbolnăvească eram eu.

Deşi nu l-am văzut deloc pe Tommy în vârtejul treburilor gospodăreşti, l-am văzut în schimb pe Manus, *fratele* meu! Gândul ăsta încă mă mai umplea de bucurie şi mă făcea să zâmbesc. Eram bucuroasă şi la gândul că nu eram înrudită cu Coralie; minunatul nostru aranjament putea fi menținut.

De când era la Silvermoor, Manus părea mai sănătos. Pielea sa îşi pierduse paloarea extremă şi căpătase o nuanță radiantă

estivală, care făcea ca părul să îi pară şi mai alb prin contrast, dar i se potrivea. Nu mai văzusem de ceva timp la el gesturile care îl trădau când era tulburat; în preajma cailor era întotdeauna relaxat şi încrezător. Hainele de modă veche pe care le purta înainte îl îmbătrâneau; acum, cu hainele cele noi, îşi arăta vârsta reală, adică treizeci şi cinci de ani. Acum avea tot timpul un zâmbet pe faţă, care îi schimba înfăţişarea mai mult decât orice. Per ansamblu, se dovedise a fi un bărbat atrăgător. Ştiam că Dulcie remarcase asta, lucru care mă făcea să nutresc gânduri nebunatice.

Astăzi însă, Manus era atât de alb la faţă încât părea aproape bolnav. De fapt, arăta exact aşa cum mă simţeam eu.

— Josie, a murmurat el când am trecut unul pe lângă altul pe scări, eşti atât de palidă!

Am râs.

— Suntem în aceeaşi situaţie, i-am spus. Arăţi ca fantoma care se presupune că eşti. Iar *tu* nici măcar n-o să-l vezi! O, Manus, m-am avântat prea tare. Nu pot să stau în aceeaşi cameră cu el toată seara, ştiind cine este, ştiind ce ţi-a făcut ţie şi mamei mele. Mai că îmi vine să-i spun lui Ally că planul a picat, dar, dacă vine aici şi nu reuşesc să-l văd... aş regreta, ştiu asta.

— Poţi s-o faci, Josie, a spus el cu fermitate. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Nu voi uita niciodată noaptea în care te-am cunoscut. Dacă cineva mi-ar fi spus atunci că eşti sora mea, ar fi fost o alinare pentru mine. Poate chiar aş fi plecat mult mai devreme. Oricum, sunt mândru de tine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Fosta mea familie nu-mi arătase niciodată atâta încredere, cu excepţia Marthei. Fratele meu Bert era un tip de treabă, dar era diferit. Nu vedea dincolo de suprafaţa lucrurilor, nu vorbea prea mult. Faptul că Manus era de părere că am calităţi admirabile mă făcea să mă simt apreciată şi deosebită. Mi-am amintit că mama mă acuza mereu că mă cred specială, iar eu negam cu disperare. Ei bine, poate chiar *eram* specială. Poate că îmi doream să fiu.

Am reuşit cumva să supravieţuiesc acelei zile. De mult nu mai trecuse timpul atât de încet. La ora cinci m-am strecurat cu Ally în bibliotecă să mai trecem o dată în revistă planul. Ea trebuia să

se bage în pat, iar eu urma să-i dau doamnei Roundsby vestea că e bolnavă şi în acelaşi timp să-i ofer şi soluția: să îi țin eu locul. Urma să îi îndeplinesc îndatoririle şi în ziua următoare pentru a fi mai convingătoare şi să mă ofer să verific din când în când cum se simte, pentru ca ceilalți să nu-şi dea seama că era perfect sănătoasă. Peste încă o zi avea să-şi reia îndatoririle cu stoicism, deşi trebuia să-şi amintească să caşte mult şi să sufere câteva reprize de amețeală. Apoi urma să-i ornez pălăria cu flori galbene din satin, la care tânjea de mult.

Când am reluat pentru a zecea oară planul pentru următoarele două zile, şi-a pierdut răbdarea.

— În regulă, Josie, în regulă! a exclamat. Stomacul ca stomacul, dar mă ia durerea de cap! Mă duc să mă bag în pat. Poți să te duci să-i spui doamnei Roundsby când crezi de cuviință. Ştiu planul.

Uşa bibliotecii era întredeschisă şi în clipa aceea am auzit voci în hol. Erau contele şi Portis.

— Serios, Portis, este un moment extrem de nepotrivit, a spus contele. Tocmai azi şi-a găsit! Nu-i poți spune să revină mâine?

— Aş vrea să fac asta, milord. De fapt, am şi făcut-o! Dar el insistă că nu poate aştepta. Am avut ceva de furcă cu el, altfel nu v-aş fi deranjat. Pe scurt, milord, nu pot să scap de el.

— O, foarte bine, Portis, condu-l în bibliotecă. Îi voi acorda zece minute, atât şi nimic mai mult.

— Foarte bine, domnule.

— În bibliotecă! a gemut Ally şi a ieşit ca din puşcă. A dispărut imediat, în timp ce paşii contelui se auzeau tot mai aproape.

Ar fi trebuit să-i urmez exemplul, dar regretabila mea curiozitate a fost mai puternică. Am ezitat o secundă în plus. Nu aveam nici un motiv să fiu în bibliotecă. Nu voiam să încep să bâigui o explicație şi să trezesc suspiciuni înainte de cină. Cel puțin aceasta a fost scuza pe care mi-am găsit-o pentru gestul şocant pe care l-am făcut în continuare. M-am ascuns repede în spatele draperiilor lungi şi m-am aşezat pe pervaz, încercând să nu fac nici o mişcare. În clipa în care m-am instalat acolo m-am simțit îngrozitor. Să trag cu urechea în mod deliberat la conversația contelui, care se purtase întotdeauna atât de frumos

cu mine, era un lucru groaznic. Era însă prea târziu; contele intrase în bibliotecă şi îşi turna băutură într-un pahar, înjurând în barbă. Am făcut o grimasă. Nu era în cea mai bună dispoziţie. Trebuia să rămân unde eram.

O clipă mai târziu, Portis l-a condus pe vizitatorul nepoftit în bibliotecă, iar contele l-a salutat scurt.

— Bună ziua. Este un moment foarte nepotrivit, dar Portis mi-a spus că e o chestiune care nu mai poate aştepta. Te rog să fii concis.

— Regret că am venit într-un moment nepotrivit, milord, a spus o voce pe care n-am recunoscut-o. Este o problemă care mă preocupă de ceva vreme şi nu mai poate aştepta.

Contele a oftat, dar nu i-a oferit nimic de băut.

— E ca un ghimpe în coasta mea de ani de zile. Trebuia să o spun, doar că nu ştiam cum sau când sau *ce* să spun... Nu este uşor, milord.

— Totuşi, inspiraţia ţi-a venit tocmai azi, a spus contele ironic.

M-am simţit prost pentru vizitator, dar următoarele sale cuvinte au făcut ca toată compasiunea mea să dispară.

— Nu mai pot suporta felul în care îl copleşiţi cu favoruri pe Tommy Green. L-aţi remarcat, l-aţi trimis la şcoală... tot satul vorbeşte că îl trataţi ca pe un fiu. Iar acum stă toată vara la Silvermoor, lucrând cot la cot cu nepotul domniei voastre, de parcă ar fi un domn! Şi *nu* este! Este doar fiul unui miner, singurul sânge care-i curge prin vene e înnegrit de cărbune.

Am rămas cu gura căscată. *Cine* era individul ăsta care vorbea despre Tommy al meu cu atâta duşmănie? Pe cine interesa atât de mult cum îşi petrecea Tommy vara încât să abordeze subiectul într-o discuţie cu contele chiar acasă la el? Ardeam de dorinţa de a ridica puţin draperia pentru a vedea cine era persoana în cauză. Nu vorbea ca un miner. Dar nu am îndrăznit. Îngăduinţa cu care ne privea contele pe mine şi pe Tommy se datora încrederii pe care o avea în noi şi, în ciuda privilegiilor neobişnuite de care ne bucuram, erau întotdeauna menţinute anumite bariere. Lucrurile stăteau altfel cu Cedric şi Coralie, care făceau parte dintr-o generaţie mai tânără. Contele era însă contele şi cu siguranţă nu ar fi vrut să aud conversaţia sa.

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles, a spus contele cu o voce joasă. Ţi-ai asumat sarcina de a veni acasă la mine, neinvitat, în cea mai ocupată şi mai importantă zi din acest an pentru mine ca să-mi spui că dezaprobi felul în care îl tratez pe un tânăr protejat de-al meu? Consideri că este potrivit să ai opinii despre felul în care îmi organizez viaţa personală şi să mi le *împărtăşeşti*? Vii aici să-mi vinzi gogoşi, *bârfe* de doi bani, cum că eu cred că e fiul meu? Ce-i în capul tău, omule? Nu-ţi pasă deloc de situaţia ta?

Nu-i păsa de situaţia lui? Asta însemna că traiul său depindea de conte, chiar dacă părea o persoană instruită. Oare era *predicatorul*?

— Milord, nu v-am spus tot.

— Nici nu vreau să aud mai mult! Presupun că ai venit aici pentru a ponegri şi mai mult caracterul lui Tommy. Întotdeauna l-ai vorbit de rău, în mod fals, după cum s-a dovedit. Nu este un comportament demn de un gentleman. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ţi-ai pierdut minţile? De ce te interesează ce fac sau nu fac pentru Tommy Green? Ce treabă ai tu cu el?

— Nici una, domnule, nici una, a îngăimat el. Simţeam din spatele draperiilor chinul prin care trecea. Doar că nu merită favoarea domniei voastre...

— Latimer! contele i-a strigat numele şi aproape că mi-a sărit inima din piept.

Latimer. Învăţătorul. Oh, acum înţelegeam. Mi-am dat seama ce avea să urmeze înainte să deschidă gura.

— Să-ţi intre bine în cap! Nu mă interesează părerile tale despre Tommy Green. Cu siguranţă nu am de ce să mă explic în faţa ta, dar, dacă tot avem această conversaţie bizară, dă-mi voie să te asigur că *nu* cred că este fiul meu, nu am crezut asta niciodată. Îl ajut pe Tommy pentru că este un tânăr extraordinar, deştept, ambiţios, hotărât, dar niciodată înverşunat. El nu îşi urmăreşte visurile în defavoarea altora şi nu încearcă să-i doboare pe alţii...

— *Nu asta am vrut să spun!*

Am făcut ochii mari când Latimer a ridicat vocea ca să se facă auzit.

— Nu merită favoarea domniei voastre, dar *eu* o merit. El nu e fiul domniei voastre, dar eu sunt.

Deci asta era. Ştiam eu. O, pe lângă vestea asta, faptul că eu eram fiica lui Winthrop Barridge era o nimica toată. Îmi venea să chicotesc, atât de tulburată şi încordată eram.

— Poftim? a spus contele, pe un ton mai amenințător decât îl auzisem vreodată.

— E adevărat. Am vrut să vă spun de când am aflat, dar n-am putut. Şi da, astăzi e ziua în care mi-am făcut curaj. Vreau să faceți ceva şi pentru mine, aşa cum faceți pentru Tommy. Sunt fiul domniei voastre. Merit asta.

— Minți. Eşti un instigator invidios şi meschin. Ieşi afară, Latimer. Du-te acasă, fă-ți bagajele şi nu te aştepta să primeşti referințe.

Eram şocată. Omul era insuportabil, dar să-l alunge fără să-i asigure traiul?

— Nu sunt minciuni, domnule. Mama mea era Kitty Makepeace. Era fiica lui Makepeace, brutarul. Ați întâlnit-o într-o zi din întâmplare în Harrogate. Era frumoasă. Ați recunoscut-o din sat şi ați intrat în vorbă cu ea şi un lucru a dus la altul, domnule. Iertare că vorbesc de lucruri atât de delicate, dar ea a fost distrusă când şi-a dat seama că aştepta un copil. Tatăl ei n-a mai vrut să audă de ea. Brutăria s-a închis, iar el s-a mutat. Ea nu v-a deranjat niciodată, domnule, nu v-a cerut niciodată nimic. M-a crescut în Leeds şi nu mi-a spus niciodată nimic despre tatăl meu decât când era pe moarte. Când am auzit că era un post liber la şcoala din sat în Grindley, am venit aici ca să fiu lângă domnia voastră. Am crezut că ceva vă va face să mă recunoaşteți drept fiul domniei voastre. Dar nu a fost aşa. Am crezut că, dacă eram răbdător, respectuos cu familia domniei voastre, avea să vină şi momentul acela. Am crezut că, dacă munceam bine şi sârguincios, aveam să vă câştig aprecierea. Dar nu ați remarcat niciodată nimic. În timp ce Tommy Green a obținut premii, v-a captat atenția şi v-a câştigat afecțiunea. Ei bine, nu mai pot tolera aşa ceva. Vreau să mă recunoaşteți. Sunteți tatăl meu.

Cred că ochii îmi ieşiseră din orbite. Ce întorsătură luaseră lucrurile! Cum ar fi fost ca eu să îi țin un astfel de discurs bătrânului Barridge? Nici o şansă! A urmat o tăcere lungă. Mi-am ținut respirația. Nu se auzea nici musca în bibliotecă.

În cele din urmă, contele a vorbit din nou.

— În regulă. Ai spus ceea ce ai venit să spui şi ai scăpat de această povară. Acum trebuie să pleci, pentru că am probleme urgente de rezolvat în seara asta.

— Mai trebuie să-mi fac bagajele, domnule?

— Nu astăzi.

— Să mă întorc mâine, domnule? Sau vineri?

— Nu mai ai ce căuta în casa asta. Te voi căuta eu când voi fi pregătit. Nu spune nimic despre asta nimănui.

Era o sentinţă dură, dar nimic nu le displăcea mai mult nobililor decât să li se arunce în faţă defectele. Cu siguranţă Latimer nu era singurul; nu avea cum, având în vedere reputaţia contelui. Era însă singurul care stătea în faţa contelui şi îi mărturisea adevărul.

— Ziua bună atunci, a spus Latimer, cu o demnitate care m-a impresionat.

Am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se, după care s-a aşternut tăcerea.

„Ah, pleacă", l-am implorat în gând pe conte, sperând din tot sufletul că nu avea de gând să stea în bibliotecă o oră sau două pentru a-şi analiza situaţia. Pe lângă temerea că doamna Roundsby ar fi căutat-o pe Ally, iar planul meu ar fi eşuat, începusem să şi amorţesc. Am auzit scârţâitul pielii când contele s-a lăsat să cadă pe un scaun.

— La naiba! a înjurat el. Isuse Hristoase, la naiba cu tot!

Mi-am muşcat buza. A scos un geamăt puternic şi furios.

— Fir-ar să fie, a mormăit. Latimer. *Tocmai* Latimer. Ce păcat că nu poate fi Tommy!

Au mai urmat câteva gemete şi nişte înjurături extraordinare pe care nu le mai auzisem niciodată. Scaunul a scârţâit din nou şi am auzit clinchetul unei carafe. Apoi a venit suspinul melancolic ce urmează deseori după o băutură dată pe gât, apoi, în cele din urmă, s-au auzit paşi şi zgomotul uşii. Contele ieşise.

CAPITOLUL 70

TOMMY

Cu o oră înainte de marea cină, eram în salon cu Cedric şi cu contele, trecând în revistă cu Cedric ultimele detalii ale strategiei, în timp ce contele rearanja locurile la masă şi o scotea din minți pe doamna Roundsby. Vorbea cu toată lumea pe un ton neobişnuit de tăios. Am presupus că importanța acelei seri îşi spunea cuvântul.

Josie era şi ea acolo, urmând un curs intensiv privind ceremonia servirii la masă. Îşi schimbase rochia cu dungi albe şi gri cu uniforma neagră şi şorțul alb al servitoarelor, iar părul ei învăpăiat era strâns sub o bonetă albă, din care deja scăpase o şuviță.

În cele din urmă, masa a fost aranjată la perfecție. Josie fusese trimisă la bucătărie. Lady Amelia a intrat parcă plutind în salon. În toată perioada pe care o petrecusem la Silvermoor nu o văzusem decât cu ocazia unor evenimente publice. Mi-am amintit de prima dată când o văzusem, când aveam cinci ani. În seara asta era la fel de frumoasă. Cu câțiva ani mai în vârstă, fireşte, dar cu nimic diferită. Părul său blond era împletit într-un coc, cu o floare vişinie prinsă într-o parte, care se asorta cu rochia vişinie croită dintr-o țesătură mătăsoasă şi sclipitoare, ce îi dădea culoare în obraji.

— Haide, Rufus, a spus cu o voce profundă şi blândă, care m-a făcut să mă gândesc la păduri pline de elfi şi la nimfele râurilor. Oaspeții tăi urmează să sosească, iar tu nici nu te-ai îmbrăcat.

— Oaspeții *noştri*, draga mea, a corectat-o el. Da, ai dreptate. Ar trebui să mă îmbrac. Cedric, ai terminat cu mine?

— Da, unchiule. Bună ziua, mătuşă Amelia, arăţi minunat. Mătuşă, ţi-l aminteşti pe Tommy Green? A fost mâna mea dreaptă în ultimele săptămâni.

M-a privit şi am fost orbit de frumuseţea ei. Eram sigur că ochii îi sclipeau precum stelele, ca nişte stele autentice. Cum putea contele să-i fie necredincios? Când s-a uitat însă la mine, stelele s-au transformat în cremene.

— Ah, da, băiatul minerului, a spus ea cu indiferenţă. Bună seara.

Pentru mine vraja s-a rupt. Mi-am dat seama că mă credea fiul contelui. La fel ca mulţi alţii, fără îndoială. Prezenţa mea aici era incredibilă, într-o asemenea măsură încât explicaţia greşită părea singura posibilă. Am oftat.

— E o femeie remarcabilă, a spus Cedric, privind în urma ei în timp ce ieşea, dar poate fi un pic... distantă. Bietul unchi! Nu a fost o căsătorie din dragoste. Dar are dreptate! Trebuie să ne îmbrăcăm, Tommy. Să mergem!

Am fugit înapoi acasă la gazda mea şi m-am îmbrăcat cu costumul negru cu vestă şi papion pe care mi-l împrumutase Cedric. Mi-am netezit părul cu apă şi puţină pomadă, pe care o aveam tot de la Cedric. Cârlionţii îmi erau cu greu ţinuţi în frâu, dar măcar de data asta arătam respectabil. De fapt, arătam ca un gentleman. Am respirat adânc de câteva ori. Chiar nu aveam de ce să fiu nelinişţit. Era sarcina contelui şi a lui Cedric să-i influenţeze pe cei prezenţi. Eu mergeam doar pentru că Cedric era atât de generos şi voia să mă răsplătească după munca pe care o depusesem pentru el. Eu urma să fac conversaţie lipsită de importanţă şi să mă menţin în planul secund; oricare ar fi fost rezultatul, viaţa mea nu ar fi fost afectată semnificativ. Viaţa familiei mele şi a contelui ar fi fost afectate, dar eu urma să mă întorc la Westonbury peste o lună, iar după terminarea studiilor intenţionam să plec şi să-mi caut de lucru oriunde doream şi de un lucru eram sigur: nu urma să aibă nici o legătură cu mineritul.

Eram însă nelinişţit, pentru că nu mai participasem niciodată la un astfel de eveniment. Ce părere aveau să-şi facă despre mine oamenii aceia bogaţi, care ar putea crede şi ei că sunt fiul

contelui? Ar putea fi o seară neplăcută. Promisesem însă să particip şi aveam de gând să-mi ţin promisiunea. Trebuia să fiu acolo şi pentru Josie; urma să-l vedem pe Winthrop Barridge pentru prima dată. Am inspirat adânc şi am pornit spre conac, traversând pajiştea.

Oaspeţii se adunaseră deja în salon la un pahar de băutură înainte de cină. Am ezitat în pragul uşii, intimidat de numărul mare de smochinguri. Arătau ca un stol de stăncuţe, în timp ce femeile stăteau mai la distanţă, semănând cu un mănunchi de flori. Cedric s-a desprins de stol pentru a mă conduce înăuntru şi pentru a mă prezenta. Erau trei invitaţi doar de la Tysen's: domnul Tysen în persoană, fondatorul companiei, domnul Wickleton, partenerul acestuia care avusese îndoielnica onoare de a da numele său noii mine, şi domnul Hallow, un alt partener. Trei persoane din conducerea companiei la un dineu! Asta însemna că luau problema în serios şi doreau să se facă auziţi.

Mai erau domnul Spackles din Steepley şi domnul Howells, galezul pe care Cedric îl invitase să ne relateze cum gestionase o situaţie similară în văile din sudul Ţării Galilor. Cu excepţia domnului Howells, toţi veniseră cu soţiile. Contele era şi el prezent, fireşte, împreună cu Lady Amelia, Lady Flora şi Coralie. Nu era nici urmă de Josie sau de familia Barridge.

Nu puteam să scap de senzaţia că o ameninţare plutea în aer şi îmi doream ca seara să se încheie mai repede. Contele se uita în mod repetat la ceas şi mi-am dat seama că era iritat de întârzierea familiei Barridge. De fapt, părea să fie în continuare extrem de încordat, de parcă cel mai mic detaliu l-ar fi putut provoca. Îmi amintea de gazul inflamabil care stătea la pândă în mină.

Winthrop Barridge şi cei doi fii ai săi au sosit exact când ne pregăteam să ne aşezăm la masă. O astfel de întârziere era extrem de nepoliticoasă; mă aşteptam să aud o remarcă tăioasă din partea contelui, dar educaţia era, se pare, mai puternică decât impulsul. I-a salutat amabil, i-a prezentat rapid celorlalţi invitaţi şi i-a condus la locurile lor. Manierele sale erau impecabile; nimeni nu i-ar fi ghicit frământarea dacă nu-l cunoştea bine.

I-am privit fascinat pe nou-veniţi. Îmi dădeau impresia unui trib de vrăjitori. Nu aveau nici o companie feminină; nu îi însoţea nici

doamna Barridge, nici surorile Barridge. La fel ca Manus, toți erau înalți şi deşirați. Toți purtau haine negre peste smoching, în ciuda temperaturii plăcute. Toți aveau nasuri coroiate, iar părul negru şi drept pieptănat pe spate le lăsa descoperită fruntea trufaşă. Gemenii erau identici. Ştiam că nu aveam nici o şansă să-i deosebesc şi am sperat că Jocelyn avea să stea tot timpul la dreapta lui Willard. Fireşte că nu aveam nici cea mai mică intenție să mă angajez în vreo conversație cu ei, mi-am dat seama imediat după felul în care şi-au trecut peste mine privirea disprețuitoare şi lipsită de curiozitate.

Tatăl – tatăl lui Josie – era un căpcăun, mi-am dat seama imediat. Avea pomeții ascuțiți şi nasul acvilin. Prezența sa era de netăgăduit, deşi nu era nici chipeş, nici agreabil. Pe lângă el, contele – atrăgător, manierat, carismatic – părea, ca şi cum caracterul tenebros al unuia îi răpea toată culoarea celuilalt.

Trăsătura cea mai frapantă a lui Barridge era privirea. Ochii săi erau negri ca obsidianul, ca o noapte fără stele, ca ai lui *Josie*, am avut brusc o revelație şocantă. Doar că ochii *ei* negri erau plini de întrebări şi de veselie şi de căldură. Ai lui erau reci şi goi precum fundul unui puț. L-am înțeles şi mai bine pe Manus. Oricărui fiu i-ar putea fi greu să țină piept unui tată autoritar; ştiam şi eu prea bine lucrul ăsta. Omul acesta avea însă ceva diferit. Era o forță, ca forța gravitației, a cărei simplă prezență avea darul de a subjuga sau de a influența. M-am uitat la el şi m-am gândit: „În seara asta nu o să avem câştig de cauză".

Am fost recunoscător pentru faptul că stăteam la masă lângă Lady Flora. Cel puțin aveam lângă mine o persoană pe care o cunoşteam puțin. În dreapta mea stătea doamna Wickleton, care era înaltă şi impunătoare şi nu părea interesată de discuție. Coralie stătea în fața mea şi mi-a făcut cu ochiul după ce ne-am aşezat cu toții.

Contele a ridicat paharul, urându-le tuturor bun-venit şi vorbind despre vremurile în schimbare şi despre nevoia de armonie, de soluții creative şi de abordări noi. M-am simțit încurajat şi am îndrăznit să arunc o privire spre Winthrop Barridge. Optimismul mi-a dispărut. Cei doi fii ai săi aveau aceiaşi ochi negri, dar, în timp ce ochii tatălui lor erau goi şi

întunecați, ai lor sclipeau precum cărbunii. Păreau animale sălbatice pregătite să ucidă. De unde venise această familie diabolică? Izvorâse oare din adâncurile pământului, chiar din inima zăcămintelor de cărbuni? Ei erau oare demonii pe care mi-i imaginasem în perioada pe care o petrecusem în galeriile minei?

A fost anunțat primul fel, o supă de țelină şi mentă, văratică şi elegantă. Josie a apărut dintr-odată lângă mine, servind mâncarea ca şi cum asta ar fi făcut toată viața.

— Mulțumesc, am murmurat.

— Cu plăcere, domnule, a murmurat la rândul ei. A înaintat spre ceilalți comeseni şi am urmărit-o apropiindu-se de frații ei vitregi şi de tatăl ei. Au ignorat-o, firește, iar când toate farfuriile au fost umplute şi-a ocupat locul pe o latură a încăperii, alături de Portis şi de o altă slujnică. Părea modestă şi profesionistă. Ştiam însă că urmărea fiecare detaliu şi fiecare cuvânt.

Invitații la cină au făcut o conversație politicoasă pe diverse teme generale preț de aproximativ zece minute, până când unul dintre fiii lui Barridge, cred că Jocelyn, având în vedere locul la masă, a deschis subiectul care ne preocupa pe toți.

— Aşadar, Sedgewick, ce e de făcut cu greva asta? a întrebat, ca şi cum contele ar fi fost şef de echipă sau director. Sper că nu îți menții propunerea să cedăm şi să le creştem salariile, nu-i aşa?

În jurul mesei s-a propagat o undă palpabilă de şoc la auzul tonului său insolent. Tatăl său nu a făcut nici o încercare de a-l ține în frâu sau de a-l dojeni. Mi-am amintit de Paulson, flancat întotdeauna de câinii săi fioroşi. Părea o situație similară.

Am remarcat că un muşchi de sub ochiul contelui începuse să zvâcnească, dar tonul său era relaxat şi uniform.

— Ba da, tinere Jocelyn, a spus el. Am zâmbit. Insolența era combătută prin ironie. Era remiză. M-am gândit mult la problema asta. Adevărul este că au dreptate.

A început să enumere toate argumentele pe care le trecuserăm în revistă toată săptămâna. Nu mai fusese nici o creştere salarială în minele locale de cincisprezece ani. Drept urmare, unele dintre minele din sudul comitatului Yorkshire, printre care Hepzibah, Drammel Depth şi mina lui Wickleton, plăteau cele mai mici salarii din Marea Britanie.

— Dacă am accepta, a spus el, nu am stabili un precedent periculos şi nici nu ne-am angaja într-o strategie nebună, care nu s-a mai văzut până acum. Nu am face decât să creştem cuantumul salariilor până la un nivel proporţional cu restul ţării. Cred că nimeni dintre cei prezenţi nu poate nega că forţa noastră de muncă reprezintă temelia pe care ne sprijinim. Avem o lungă tradiţie de a atrage cei mai buni lucrători, cei mai puternici, cei mai puţin conflictuali.

— Ha! a pufnit bătrânul Barridge. Vor să facă grevă! Cred că asta înseamnă că sunt conflictuali, Sedgewick. Poate că avem definiţii diferite ale cuvântului!

— *În general*, cei mai puţin conflictuali, a continuat contele netulburat. Ne-am bucurat de o perioadă neobişnuită de linişte pentru industria noastră. Aceasta este prima revoltă cu care ne confruntăm după mult timp. Cred că este un motiv întemeiat să îi acordăm mai multă atenţie. Lucrătorii noştri nu sunt provocatori, nu sunt dispuşi să se răzvrătească pentru orice nemulţumire închipuită. Desfăşoară o activitate esenţială pentru salarii mai mici decât standardul industriei. Haideţi să îndreptăm greşeala. Eu zic că este simplu.

— Imposibil, a spus Wickleton. Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla cu profitul nostru!

— S-ar reduce, a ridicat din umeri contele. Gândiţi-vă însă ce efect ar avea o *grevă* dacă nu ne putem produce cărbunele, nu putem onora comenzile, dacă pierdem contracte...

— Trebuie să ne ţinem tari, a spus Winthrop Barridge cu nonşalanţă. Suntem bărbaţi. Nu putem fi la cheremul unei gloate de ticăloşi nespălaţi. Vorbeşti ca o femeie, Sedgewick.

De data aceasta s-a auzit un freamăt. Îl insultase şi pe conte *şi* pe toate femeile care erau de faţă dintr-o singură lovitură. Şi abia se servise primul fel! Nu-mi puteam lua ochii de la conte şi cred că toată lumea se întreba acelaşi lucru. Cum putea cineva să răspundă la o astfel de afirmaţie?

Contele a fost fermecător. Fermecător ar fi putut fi cel de-al doilea nume al său.

— Dacă a vorbi ca o femeie înseamnă a răspunde cu prudenţă şi a anticipa viitorul, dacă înseamnă a avea inteligenţa necesară

pentru a învăța din decenii întregi de experiență, dacă înseamnă a avea înțelepciunea de a nu ne tăia craca de sub picioare, atunci îți mulțumesc pentru compliment, a spus cu un zâmbet. Asemenea neprețuitelor femei care iau masa cu noi în această seară, sper că încăpățânarea prostească tipic masculină mi-a fost temperată de calități superioare. Eu şi restul bărbaților aflați aici în această seară nu suntem nişte tineri necopți, cel puțin cei mai mulți dintre noi nu suntem, a adăugat adresând un zâmbet disprețuitor gemenilor Barridge. Privim spre viitor, facem parte dintr-un întreg care este mai important decât preocupările noastre egoiste. Haideți să facem cu toții un gest curajos şi să evităm dezastrul.

— Aşa este, a afirmat domnul Spackles. Sunt de acord, Sedgewick. Haideți să ne unim forțele şi să ne asumăm o decizie comună. Haideți să asigurăm viitorul minelor noastre şi să facem în acelaşi timp ceva pentru binele general. Ce e rău la un astfel de plan, Barridge? Dumnezeule, ei nu cer decât un şiling!

— Ce e rău? *Ce e rău?* Îți spun eu! Nu extragem cărbune pentru sănătatea noastră. Îl extragem ca să facem bani. Avem o forță de muncă uriaşă. *Doar un şiling*, înmulțit cu toți minerii care lucrează pentru noi, înseamnă o mulțime de şilingi, Spackles. Este prohibitiv, este imposibil. Sunt norocoşi că au locuri de muncă, toți. Era o vreme când ştiau asta. Acum au idei, fără îndoială din cauză că au auzit despre beneficiile de la minele lui Sedgewick. O, da, Sedgewick, măsuri de siguranță şi bani pentru văduve şi petreceri în zilele speciale... *tu* le-ai dat idei, iar acum ele se răspândesc. Şi ne confruntăm cu o revoltă. Ei bine, poate că în opinia lor e o revoltă, dar eu îl consider un război!

Toți cei aşezați la masă au început să vocifereze, fiecare întorcându-se spre persoana de lângă el pentru a-şi împărtăşi în şoaptă opiniile pe care nu îndrăzneau să le prezinte în fața lui Barridge sau a contelui. Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat pentru prima dată la Josie. Avea ochii mari şi neîncrezători. Îmi imaginam la ce se gândea: „Omul ăsta e tatăl meu?”

— Război? a strigat contele. Barridge, tu auzi ce spui? Hai să încercăm să ne păstrăm cumpătul. Suntem nişte patroni care decid cel mai bun plan de măsuri atât pentru noi, cât şi pentru

angajaţii noştri, asta-i tot. Nu suntem lideri ai unor naţiuni care invadează ţări îndepărtate.

— Nu! l-a întrerupt Barridge. Poate că tu încerci să te gândeşti şi la noi, şi la ei, dar eu nu! Eu nu mă gândesc decât la mine. Pentru că *suntem* cu adevărat liderii naţiunii. Unde ar fi Marea Britanie fără noi? Economia noastră, căile ferate, industria noastră de export. Noi suntem zeii acestei societăţi!

— *Zei?* a strigat Cedric, cu ochii scânteind de furie. Cum poţi fi atât de arogant? Cum poţi să te bazezi pe astfel de certitudini victoriene când lumea se schimbă în jurul nostru? Industria este fragilă! Structura puterii riscă să cedeze! Am veşti proaste pentru tine, Barridge, şi acesta este adevărul: nu suntem zei. Suntem oameni, cu defectele şi eşecurile noastre. Ne-am adunat aici în seara asta ca să ne ajutăm reciproc, să ne împiedicăm unul pe altul să cădem pradă propriilor noastre slăbiciuni, astfel încât împreună să decidem un plan de acţiune punându-ne la bătaie toată priceperea. Tu eşti însă surd şi orb la orice argumente şi nu te gândeşti decât la tine.

— Aşa este, a declarat Coralie cu fermitate. Bine spus, Cedric.

M-am uitat din nou la Josie. Avea faţa îmbujorată.

— Ah, acesta este tineretul necopt despre care vorbeai, Sedgewick, a spus Barridge. Văd idealism, văd naivitate, văd un liberalism periculos care ne va duce la sapă de lemn. Dar nu văd nici urmă de raţiune.

— Să ne aducă la sapă de lemn? Barridge, suntem toţi oameni bogaţi. Suntem mai mult decât bogaţi. Dacă nu putem rezista unei scăderi temporare a profitului înseamnă că ne-am gestionat foarte prost averea.

— Sedgewick, suntem mai buni decât oamenii ăştia. Este firesc să ne menţinem standardele şi stilul de viaţă. Să facem compromisurile pe care le propui ar însemna să ne împotrivim ordinii fireşti a lucrurilor. Eu n-o să fac asta, te asigur. Poţi să-ţi plăteşti lucrătorii mai mult dacă vrei, te priveşte. Eu însă n-o s-o fac, iar asta mă priveşte pe mine.

S-a ridicat şi şi-a aruncat şervetul în farfurie. Am mai aruncat o privire spre Josie. Oare Barridge avea de gând să plece?

— Şi cred că îţi vei da seama că şi cei de la Tysen's sunt de acord cu mine, a adăugat el.

Cei trei reprezentanţi ai companiei Tysen's nu păreau însă siguri. Mi-era clar că veniseră aici cu aceeaşi părere, dar îşi schimbaseră opiniile datorită logicii persuasive a contelui şi sprijinului dat de Cedric şi Spackles. Nici unul nu a spus nimic.

— Dar, după cum bine ştii, Barridge, a răspuns contele încet, nu are nici un rost să-mi plătesc oamenii mai mult dacă nu vei face şi tu la fel. Vor face oricum grevă. Acum oamenii tăi şi ai mei, ai lui Tysen şi ai lui Spackles acţionează la unison pentru prima dată. Dacă îţi menţii poziţia, ne vei trage pe toţi după tine.

— Asta e.

— Domnule Barridge, nu vreţi să vă aşezaţi şi să savuraţi mielul fript care urmează să fie servit? a întrebat Lady Amelia pe un ton liniştitor. Poate că ar trebui să amânăm pentru o vreme discuţiile despre această chestiune şi să ne bucurăm de cină. Josie, te rog, adu-i domnului Barridge un şervet curat.

Josie a ţâşnit spre o masă unde erau înşirate şervete curate, pahare şi tacâmuri şi i-a dus tatălui ei un şervet alb ca zăpada.

— Domnule, a spus ea încet, întinzându-i-l.

El l-a înşfăcat fără să o privească măcar. A rămas în picioare, întrebându-se parcă dacă să mai stea sau să plece, în timp ce gemenii îl observau cu atenţie cu ochii lor scânteietori, ca nişte câini de pază. Josie îl privea şi ea; mi-am dat seama că îi scruta fiecare trăsătură a feţei de la apropiere. Văzuţi aşa unul lângă altul, exista o asemănare remarcabilă între ei. Am aruncat o privire circumspectă către ceilalţi comeseni să văd dacă mai observase cineva, dar, firește, alte drame mai importante erau în curs de desfăşurare.

— Josie, s-a răstit Lady Amelia, iar Josie a tresărit şi s-a trezit la realitate, reluându-şi locul într-un capăt al încăperii.

A fost adus mielul, iar servitorii au început să se agite pentru a servi mai departe cina, în timp ce Winthrop Barridge a rămas în picioare încruntat şi nu şi-a reluat locul la masă decât când o farfurie cu carne de miel aromată i-a fost pusă în faţă. A început să mănânce cu o atitudine îndârjită şi încă un fel de mâncare a

fost servit, urmat de gheață cu lămâie pentru împrospătarea respirației, fără ca invitații să mai discute subiecte importante.

Când a fost însă adus desertul, Barridge a reluat discuția. Doamna Henrietta Tysen povestea despre triumful fiicei ei mai mari, care cântase la un concert regional, când el a întrerupt-o în mijlocul unei fraze, ca şi cum ultimele patruzeci de minute de linişte nici nu existaseră.

— Atunci spune-mi, Sedgewick, a intervenit el. Cum *anume* îți propui să plăteşti aceşti bani în plus la salarii? Probabil că ți-ai gestionat averea cu înțelepciune dacă poți finanța o astfel de majorare anuală fără să te afecteze.

Contele şi-a pierdut în cele din urmă răbdarea.

— La naiba! a urlat el, dând cu pumnul în masă şi făcându-i pe oaspeți să tresară, iar tacâmurile să zornăie. Ce maniere sunt astea, Barridge? Vorbea o doamnă. Vă rog să îl scuzați pe amicul nostru surescitat, doamnă Tysen, a adăugat el schimbând tonul, după care şi-a îndreptat iar atenția asupra lui Barridge. Scopul acestei măsuri nu este ca noi să nu fim afectați. Îndrăznesc să afirm că nu vom muri din asta!

— Deci cum o să faci? a insistat Barridge neînduplecat.

— Dacă va fi nevoie, voi vinde diamantele fiicelor mele! a răcnit contele, fără a se mai putea stăpâni.

Toată lumea a părut uimită, începând cu Lady Flora, care şi-a dus fără să vrea mâna la gât, unde un magnific colier sclipea în lumina candelabrului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! a continuat contele. Numai soția şi fiicele mele poartă în seara asta bijuterii care valorează mai mult decât câştigă într-un an oamenii ăştia, care îşi riscă viața şi viața fiilor lor în fiecare zi! Am putea să renunțăm la toate şi să fim în continuare bogați. Am putea să renunțăm la toate şi să ne gândim că peste un an averea noastră va creşte din nou şi vom putea cumpăra mai multe diamante!

— Eşti cam nervos, domnule, a spus Barridge amuzat. Soția şi fiicele mele nu poartă diamante.

Nimeni nu l-ar fi contrazis. Soția şi fiicele lui purtau fără îndoială buruieni şi cenuşă. Nu aveau nici un motiv să strălucească sau să se facă remarcate.

În clipa aceea, Lady Flora a făcut un gest care m-a ajutat să înțeleg de ce simțisem întotdeauna afecțiune pentru familia Sedgewick şi de ce îmi doream să fiu ca ei.

— Uite, tată, a spus ea, desfăcându-şi colierul scânteietor de la gât. Ceea ce spui este perfect adevărat.

S-a întins peste masă şi a lăsat să cadă colierul de diamante lângă farfuria tatălui ei.

— Ce gest frumos! a rânjit Barridge. Bănuiesc că următorul pas va fi să dăruieşti rochiile tale elegante femeilor din sat. Bănuiesc că le vei da următoarea ta cină copioasă constând din carne de miel şi vei mânca, în schimb, pâine cu brânză.

Lady Flora a ridicat din umeri.

— Poate din când în când, a încuviințat ea.

În sfârşit, Tysen a luat cuvântul.

— Sunt de acord cu Sedgewick, Barridge, a spus el. Nu credeam că o să fiu, dar sunt de acord; ne aşteaptă vremuri şi mai grele dacă ne menținem cu încăpățânare poziția. Consider că o creştere a salariilor este o investiție în companie, aşa cum ar fi construirea unui nou sediu sau săparea unui nou puț. Aşa e în afaceri. Să le dăm mărirea de salariu şi să terminăm odată cu asta.

Barridge a clătinat pur şi simplu din cap, cu buzele strânse.

— Ah, nu o va face! a exclamat Spackles. E un om dur şi nemilos. Da, aşa eşti, Barridge, ştim cu toții asta. E un lucru cunoscut în tot comitatul. Ştim cu toții că nu dai doi bani pe oamenii tăi. Mai curând ai vrea să-i vezi pe toți muncitorii tăi şi pe noi toți în iad decât să cobori de pe mărețul piedestal pe care te-ai instalat. Nu-ți pasă câtuşi de puțin!

— Domnilor, a intervenit contele hotărât, ridicându-se în picioare. Discuția devine tot mai aprinsă. Doamnele nu au de ce să ne suporte nervii. Să ne retragem în salon şi să ajungem la o concluzie civilizată la un pahar de coniac şi un trabuc. Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați şi să vă savurați desertul.

CAPITOLUL 71

JOSIE

Bărbații s-au ridicat, iar femeile au părut oarecum uşurate. Nu m-aş fi putut clinti din loc nici pentru toată ciocolata din York. În timp ce îi priveam pe bărbați ieşind, nu-mi puteam lua ochii de la tatăl meu, ştiind că era probabil ultima dată când îl vedeam.

Apoi, când Willard Barridge a trecut pe lângă mine, s-a oprit brusc şi a întins mâna să-l facă atent pe fratele său geamăn.

— Hei, Joss, uită-te la asta! a strigat el.

Aveam din nou treisprezece ani şi eram în magazinul lui Dulcie, ținând în mână o pungă cu făină. Jocelyn Barridge s-a oprit să mă privească şi, odată cu el, s-au oprit şi toți ceilalți.

— Îmi pare cunoscută, a spus el. Cine e, Will?

— M-am întrebat toată seara. Am încercat să-mi amintesc de alte dineuri şi servitori, dar nu e asta. Mai uită-te o dată.

Jocelyn s-a apropiat. Îmi dădeam seama că mă înroşisem la față, dar mi-am ridicat bărbia cât am putut de mult. Chiar şi aşa, simțeam că mă făcusem mică. Oricine ar fi avut aceeaşi reacție dacă s-ar fi trezit față în față cu acel individ respingător. Dintr-odată, fără un cuvânt, Tommy a venit lângă mine.

— Ştiu! a declarat Jocelyn. Să mă trăsnească Cel de Sus dacă nu este copia fidelă a mătuşii Pheeney.

— Suficient! a exclamat Cedric. Nu e treaba voastră să îi studiați în felul ăsta pe angajații noştri. Nu voi tolera aşa ceva. Să mergem. Josie, dacă doreşti, te poți retrage.

Acum însă se oprise şi Winthrop Barridge.

— Josie? a întrebat el. Te cheamă la fel ca pe sora mea? A cui eşti, fetițo? Cine e mama ta?

Voiam să-i răspund; oh, cât de mult voiam! Dar nu am putut. Prezența lui mă făcuse să amuțesc.

— Barridge! a strigat contele. Lasă fata în pace! Vino în salon să soluționăm problema care ne preocupă sau ieşi din casa mea!

Barridge m-a studiat din nou cu atenție, apoi s-a întors pe călcâie.

— Nu contează, a spus el. Să mergem, Will, Joss. E timpul să plecăm. Nu va fi nici un acord în seara asta.

Au ieşit din cameră, Willard privind înapoi peste umăr cu un amestec neplăcut de curiozitate şi aversiune pe față. Tommy era în continuare lângă mine, dându-le de înțeles că nu eram singură pe lume. Coralie privea scena cu ochii mari.

În cele din urmă au plecat. Cedric s-a uitat la noi şi a încuviințat din cap, înțelegând că Tommy intenționa să rămână cu mine. Atunci însă mi-am recăpătat puterile şi mi-a revenit graiul. Aceasta *era* într-adevăr ultima dată când aveam să-l văd pe tatăl meu şi nu puteam să-l las să plece aşa. Nu puteam să-i permit să mă ignore, să mă studieze şi apoi să plece, fără ca eu să fac altceva decât să stau ca un şoricel speriat. Nu eram Manus! *Pe mine* nu mă intimidase de mică. Am ieşit din cameră şi m-am îndreptat spre hol, unde Barridge şi fiii lui îşi cereau hainele, iar Spackles şi oamenii lui Tysen erau conduşi în salon. M-am dus direct la Winthrop Barridge şi l-am abordat, conştientă de faptul că în tot acest timp Tommy nu s-a clintit de lângă mine.

— Da, domnule, port numele surorii domniei voastre. Mama mea e Maggie Westgate şi am aflat de curând, spre marea mea dezamăgire, că sunteți tatăl meu. Dar aveți dreptate cu privire la un singur lucru. Nu contează.

Am fost mulțumită că vocea mi-a răsunat puternică şi tăioasă.

Tăcerea s-a lăsat în hol. Ceilalți bărbați s-au grăbit să intre discret în salon, dar fără să închidă uşa. Scandalul era prea savuros. Unul dintre copiii din flori ai lui Barridge îl servise cu supă chiar sub nasul lui! Contele a ridicat din sprâncene.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Barridge. Văd că ai reuşit cumva să răzbați în viață. Ai stăpâni influenți şi vrei, fără îndoială, să reclami vreun drept care crezi că ți se cuvine, să mă storci de nişte bani. Ei bine, n-o să primeşti nimic.

— Ce perspicace sunteți, domnule, şi cât de bine cunoaşteți natura umană! am spus pe un ton sarcastic. Nu, nu vreau nimic de la domnia voastră. Mă dezgustați. Vreau doar să ştiți că ştiu adevărul şi că nu mi-e frică de domnia voastră. Mă bucur din toată inima că nu am avut de-a face cu domnia voastră şi intenționez ca lucrurile să rămână aşa.

M-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat cu demnitate spre scări. În spatele meu, contele a intervenit:

— Cred că ar trebui să ştii, Barridge, că Josie ocupă un loc important în această casă. Vreau să-mi promiți că tu şi fiii tăi nu îi veți face probleme. Beneficiază de protecția mea fără rezerve.

Am zâmbit şi am început să urc scările.

— Dure cuvinte! a spus Barridge tărăgănat. Nu-ți fac nici o promisiune, Sedgewick. Mi-ai pus răbdarea la încercare în seara asta. Ce-mi pasă mie dacă una dintre greşelile mele trăieşte sub acoperişul tău? Ce-mi pasă mie dacă oamenii mei fac grevă, iar ai tăi li se alătură? Averea mea e mare, pot să aştept să treacă furtuna fără să mă supun sau să cedez. Nu degeaba țara asta are o ierarhie. Se pare că ai uitat care ar trebui să fie mersul firesc al lucrurilor. Eu sunt Winthrop Barridge. Nimeni nu mă poate atinge.

— Serios? a spus contele.

Am sesizat o schimbare în tonul lui, ca şi cum dintr-odată ar fi descoperit că avea în mână cartea câştigătoare. De parcă ar fi ştiut că totul era în puterea lui şi că următoarea aruncare a zarurilor avea să ducă la înfrângerea adversarului său. M-am oprit la jumătatea scărilor şi m-am întors. Am observat că uşa salonului se deschisese puțin mai mult. Ceilalți bărbați ascultau.

— Nimeni nu te poate atinge?

— Nimeni, a spus Barridge. Îți doresc o noapte bună.

— Nici măcar un scandal care ți-ar închide toate uşile din țară? Nici dezvăluirea unui secret care te-ar pune în cea mai proastă lumină posibilă şi ar aduce ruina întregii tale familii? Să ştii, Barridge, că nimeni nu ar mai face afaceri cu tine dacă ar afla că odrasla ta trăieşte neştiută de nimeni în casa mea.

Barridge l-a privit cu dispreț.

— Nu-mi pasă! a spus rar, de parcă ar fi vorbit cu un idiot. Nu-mi pasă că ea lucrează aici, nu-mi pasă dacă se ştie că am unul sau doi copii din flori. Nu sunt primul şi nu voi fi nici ultimul. Copilul ăsta nu e o ameninţare pentru mine.

— Nu, într-adevăr, a spus contele, dar eu nu mă refer la Josie. Mă refer la fiul tău.

Uşa sufrageriei s-a deschis şi le-am văzut pe Lady Flora şi pe Coralie iţindu-se în prag. Barridge s-a încruntat.

— Despre ce naiba vorbeşti? a întrebat, aruncându-i o privire lui Tommy de parcă s-ar fi temut că şi el ar putea fi fiul său.

— Vorbesc despre fiul tău legitim, moştenitorul tău de drept, a cărui moarte ai înscenat-o şi a cărui existenţă ai ţinut-o secretă în toţi aceşti ani, a spus contele.

Eram şocată. Contele ştia despre *Manus*?

Fraţii mei vitregi nu ştiau ce să facă, pierzându-şi în sfârşit stăpânirea de sine.

— Vorbesc despre fiul tău cel mare, James Barridge, pe care l-ai ţinut ascuns Dumnezeu ştie unde timp de zece ani şi care trăieşte acum în casa mea, dându-se drept preceptorul fiului meu.

Ah, ce moment de glorie! Nu se auzea nici musca. Am auzit o exclamaţie uşoară din sufragerie, iar doamnele au ieşit în tăcere. Domnul Spackles a venit şi el în hol. Barridge s-a uitat în jur la toţi cei care ascultau, la toţi cei care doreau ca el să capituleze. Preţ de o clipă a părut să analizeze cum l-ar fi putut ruina acest lucru. Apoi a râs.

— Stresul de a-ţi gestiona minele ţi-a afectat mintea, Sedgewick, a spus. Îmi pare rău pentru tine, dar nu suntem toţi făcuţi să rezistăm în vremuri de restrişte. Te înşeli amarnic. Fiul meu a murit.

— Nici vorbă de aşa ceva, a spus contele. Îl instruieşte pe fiul meu şi este cunoscut drept domnul James. Un tată care înscenează moartea propriului fiu şi moştenitor şi îl închide departe de lume timp de mai bine de zece ani e un lucru neobişnuit. Dacă s-ar afla, scandalul ar fi de neoprit. Sunt destule persoane prezente aici în seara asta care au auzit adevărul şi în mod normal aş spune că sunt prea multe ca să ai vreo şansă să păstrezi secretul. Sunt sigur însă că toţi ar fi

dispuşi să păstreze tăcerea... *dacă* renunţi la hotărârea de a ne pune pe toţi în faţa unei greve.

— Întotdeauna am ştiut că era ceva dubios în legătură cu moartea acelui băiat, a afirmat Spackles, făcând un pas înainte. Cum naiba ai reuşit, Barridge? Unde l-aţi ţinut pe bietul băiat toţi anii ăştia? Cum Dumnezeu a ajuns aici?

— L-au ţinut la Heston Manor, am spus, zâmbind cu inocenţă, în timp ce coboram scările. O ieşire demnă nu era o idee rea, dar era un moment prea frumos ca să-l ratez. Nimeni nu avea voie să intre pe moşie, iar ziua era ţinut în casă. Nimeni nu l-a văzut la faţă mult timp. A reuşit însă să fugă în urmă cu câteva săptămâni şi a venit aici să-şi trăiască propria viaţă.

— *Tu* ai avut de-a face cu asta? s-a răstit Barridge, săgetându-mă cu privirea.

— Fireşte. E fratele meu.

Barridge s-a întors spre fiii săi.

— Duceţi-vă acasă! le-a poruncit.

— Dar... tată..., s-a bâlbâit Jocelyn.

— Dacă toate astea sunt adevărate..., a intervenit Willard.

Se gândea la moştenirea lui, era evident.

— Duceţi-vă *acasă*! a repetat Barridge, pe un ton care nu admitea replică. Cei doi au plecat. Apoi Barridge s-a întors spre conte. O să vorbim între patru ochi.

— Să mergem în bibliotecă, a spus contele. Josie, Tommy, veniţi şi voi.

— *Între patru ochi* am spus, a mormăit Barridge.

— Eu, domnule? a întrebat Tommy.

— Dacă Josie ştie ceva, n-am nici o îndoială că ştii şi tu. E momentul să aflu tot adevărul. Cedric, du-te, te rog, sus şi spune-i domnului James că îl aştept în bibliotecă. Cere-i scuze pentru deranj.

Cedric a urcat scările câte două deodată.

— Domnilor, îmi cer iertare că vă părăsesc, le-a spus contele oaspeţilor săi curioşi. Vă rog să vă serviţi cu ce băuturi doriţi şi voi veni şi eu în scurt timp.

Prin urmare, eu şi Tommy am ajuns din nou în biblioteca contelui. Alături de conte şi de *Winthrop Barridge*, nici mai mult, nici mai puțin! Avea în continuare o atitudine obraznică.

— Nu cred nimic din toate astea, a spus pe un ton degajat. E o poveste bizară. Nimeni nu ar crede aşa ceva. E cu siguranță o manevră menită să mă determine să mă supun voinței tale. Nu va funcționa.

Chiar atunci uşa s-a deschis şi Manus a intrat în bibliotecă. Când l-a văzut pe bătrânul Winthrop, s-a făcut alb ca varul la față. Tatăl nostru arăta şi el de parcă văzuse o fantomă, ceea ce într-un fel era adevărat.

CAPITOLUL 72

TOMMY

— Îți dau o avere, a spus imediat Barridge, dacă pleci şi nu te mai întorci niciodată.

Cuvintele au plutit în aer pentru o clipă, apoi Manus a spus:

— Nu am nevoie de nici o avere, tată. Nu vreau nimic de la tine.

— Nu sunt de aceeaşi părere, a intervenit rapid contele. E dreptul tău. Înscenându-ți moartea, tatăl tău te-a lipsit de moştenirea ce ți se cuvenea. Gândeşte-te mai bine şi asigură-te că ceri ce-ți trebuie. Nu spun să-i iei toată averea, dar nu vei putea să duci o viață confortabilă din salariul de preceptor.

— Nu ştiu, a şoptit Manus. Care este suma potrivită în astfel de situații? Câți oameni acceptă bani de la tații lor pentru a continua să se prefacă morți?

— Nu pot să-ți răspund, a spus contele. Tu ce sugerezi, Barridge?

Barridge era la fel de alb la față ca fiul său.

— Cinci mii de lire, a propus. Cinci mii ca să pleci din Anglia şi să nu mai foloseşti niciodată numele Barridge.

— Zece, a sugerat contele pe un ton prietenos.

— Zece să fie.

— Şi opt sute pentru Josie, a adăugat contele.

— Opt sute pentru fată, a repetat Barridge ca un automat.

Josie s-a uitat la mine, iar ochii ei negri străluceau.

— Şi vreau să cred că le vei oferi minerilor tăi creşterea salarială despre care am discutat şi vei pune capăt acestei greve.

— Da.

— Minunat. După ce pleci, le voi spune celorlalți că ți-ai schimbat părerea. Vor fi încântați. Vei câştiga bunăvoința multora, care este neprețuită. Cred că vei fi mulțumit pe termen lung. Aşadar, ai carnetul de cecuri la tine? Uite un stilou, dragul meu.

Barridge s-a lăsat să cadă pe un scaun la birou şi a scris un cec pe care contele l-a verificat, după care i l-a înmânat lui Manus. Manus a rămas cu hârtia în mână, fără să spună un cuvânt. Barridge s-a uitat la Josie.

— Care e numele tău, fetițo? Numele de familie?

Josie a ezitat. Ştiam că nu se mai considera o Westgate şi cu siguranță nu avea de gând să-şi ia numele Barridge.

— Green, am spus. O să fie în curând, am adăugat uitându-mă la conte şi la Manus.

Barridge a mormăit şi a mâzgălit un al doilea cec.

— Atunci am terminat aici, a afirmat, aruncându-i cecul lui Josie.

— Stai puțin! a exclamat Manus, tremurând. Mai vreau ceva de la tine, tată.

— Naiba să te ia! a înjurat tatăl lui. Ți-am dat banii. Asta e extorsiune. Aş putea cere să fii arestat.

— Nu este nimic material, a spus Manus. Nu voi cere niciodată mai mulți bani, nu voi dezvălui secretul şi nici nu-ți voi face probleme. Voi rămâne mort, aşa cum îți doreşti, jur. Vreau însă să obțin o promisiune.

— Atunci ce e?

— Vreau să-mi văd surorile. Adică pe Violet şi pe Ivy. Iar după ce plec vreau să li se permită să corespondeze cu mine. Vreau să ni se permită să păstrăm legătura. Cred că vor fi la fel de binevoitoare şi de dispuse să păstreze secretul ca şi mine în schimbul şansei de a-şi cunoaşte fratele şi de a se bucura de puțină libertate.

Sentimente întunecate au străbătut chipul lui Barridge ca nişte şerpi. Era evident că nu voia ca fiicele sale să aibă parte de fericire sau de libertate, dar ce motiv putea invoca pentru a le interzice acest lucru? Modul inuman în care îşi trata familia fără

ca nimeni să ştie ieşea acum la lumină în văzul tuturor. Un om hain încolţit nu era o imagine plăcută.

— O dorinţă modestă, a comentat contele. Ai scăpat uşor, Barridge. Îmi imaginez că o să fii de acord, ca să nu fiu nevoit să mă duc la poliţie să le spun despre învierea fiului tău cel mare.

— De acord. Pot veni luni la Silvermoor.

— Şi îmi pot scrie după aceea?

— De acord.

— Minunat! Acum îţi urez drum bun, prietene. Contele a sunat după Portis. Mâine le vei comunica decizia oamenilor tăi, după care vei lua măsurile necesare pentru creşterea salarială. Să spunem începând de la sfârşitul lunii septembrie? N-ar fi o idee bună să-i laşi pe ei să ia *toate* deciziile, ştii doar. Trebuie să facem toate astea în condiţiile impuse de noi. Ah, Portis, domnul Barridge doreşte să plece. Vrei să-l conduci la trăsură? Noapte bună, Barridge! Trebuie să luăm din nou masa împreună cât mai curând.

Winthrop Barridge s-a oprit în pragul bibliotecii şi s-a încruntat.

— Blestemat să fii, Sedgewick! a răbufnit cu o voce încărcată de ură. Te blestem să îţi petreci eternitatea în adâncul infernului.

Pomeţii săi ascuţiţi îi aruncau o umbră îngustă pe faţă, iar ochii săi erau mai negri decât mina Crooked Ash. Din nou am avut impresia că era un demon, o fiinţă supranaturală şi perversă, şi m-am înfiorat. Contele însă a râs.

Când Barridge a dispărut, fără să arunce nici măcar o privire înapoi la nici unul dintre copiii săi, am început şi eu să râd. Contele nu-mi fusese niciodată mai drag ca în clipa aceea. Speram că, odată cu vârsta, aveam să dobândesc şi eu fie şi a zecea parte din siguranţa şi inteligenţa lui. Josie a început să râdă şi ea, dar Manus încă stătea ca o statuie.

— O, mulţumesc, domnule, a exclamat ea, întinzându-i mâna. Contele a ezitat, apoi i-a strâns mâna. Mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut pentru noi în seara asta. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva.

— Cu plăcere. Mi-am dat de curând seama că un bărbat are responsabilităţi şi faţă de copiii pe care îi are în afara căsătoriei, nu numai pentru cei legitimi. Uneori calea corectă nu e uşoară

sau dezirabilă, dar în cazul de faţă părea clară. James? Sau ar trebui să spun Barridge? Nu, nu mai poţi folosi acest nume, nu-i aşa? Pot să-ţi spun Manus?

Manus a încuviinţat din cap.

— Eşti bine, bunul meu prieten? M-am lăsat dus de val? Voiai să-i mai spui ceva tatălui tău?

— Nu, nu voiam. Doar că... nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. În toţi aceşti ani m-a îngrozit ideea de a da din nou ochii cu el. Mă temeam de o astfel de situaţie. Iar acum s-a întâmplat, el a plecat, iar eu sunt cu *zece mii de lire* mai bogat? Domnule, nu aş fi reuşit aşa ceva de unul singur. Ceea ce aţi făcut pentru mine... M-aţi fi putut da afară pur şi simplu când aţi aflat că v-am minţit, când v-aţi dat seama cine eram de fapt.

— Când mi-am dat seama cine eşti, nu am simţit decât simpatie pentru tine. Cât despre faptul că m-ai minţit, te rog să nu o mai faci, dar înţeleg că situaţia era foarte neobişnuită. Nu-mi pare rău decât că nu vei mai fi preceptorul lui Walter. Are o părere foarte bună despre tine, iar tu faci minuni cu el.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, aş vrea să mai stau un an. Ştiu că tatăl meu vrea să dispar imediat, dar am vorbit serios când i-am spus că nu îi voi face probleme. Aş trăi aici la fel de liniştit ca în ultimele săptămâni. Şi eu ţin la Walter şi nu mă grăbesc să-l părăsesc. Şi, oricare ar fi viitorul meu, îmi doresc ca din el să facă parte Tommy şi Josie. Dacă nu ar fi prea ieşit din comun pentru domnia voastră, domnule, aş putea rămâne până termină Tommy şcoala, după care voi lua o decizie.

— Nu ar fi mai ieşit din comun decât faptul că te-ai prefăcut că eşti altcineva, iar eu m-am prefăcut că nu ştiu.

O, dar era nemaipomenit! Încă un an la Westonbury, după care urma să mă căsătoresc cu Josie şi să intru în afaceri cu Manus, iar viaţa mea avea să fie... oricum mi-aş fi dorit.

— Domnule, cum v-aţi dat seama că eram eu? a întrebat Manus. Şi de ce nu mi-aţi cerut socoteală?

Contele a râs.

— Eram cu mintea în altă parte când ai venit aici, Manus, suficient de mult încât să cred că *erai* vărul negustoresei, suficient de mult încât să nu mă deranjez să-ţi verific povestea.

Ceva însă nu-mi dădea pace. Mai multe lucruri. Felul tău de-a fi, prea supus şi rezervat pentru un preceptor obişnuit să dea lecţii băieţilor. Înfăţişarea ta, extrem de neobişnuită, dar în acelaşi timp extrem de cunoscută. Nu am putut face legătura timp de mai multe săptămâni. Prietenia ta strânsă cu Tommy şi Josie... de la o zi la alta. Iar apoi nepoata mea s-a hotărât brusc să cumpere calul lui Barridge, dar a insistat că *tu* nu trebuie să mergi la Alderway. Atunci mi-a picat fisa. Atunci mi-am dat seama de ce îmi păreai cunoscut; îmi aminteai de tatăl tău. Doar la înfăţişare, slavă Domnului. Mi-am dat aşadar seama că era ceva la mijloc şi că ei doi, împreună cu miss Embry şi cu nepoata mea pe deasupra, erau cumva implicaţi. De ce nu ţi-am cerut socoteală? Din două motive. În primul rând, aveam prea multe pe cap; nu mai aveam nevoie de alte încurcături care să mă preocupe. Şi, în al doilea rând, instinctul îmi spunea că ai fi putut deveni asul din mânecă dacă aş fi ajuns într-un impas cu tatăl tău. Nu aveam de gând să-l folosesc dacă nu era nevoie. Dar a fost. Şi cred că totul s-a terminat cu bine.

Chiar că se terminase cu bine. M-am gândit la tata şi la fraţii mei, care urmau să câştige câte un şiling în plus pe săptămână. Viaţa avea să fie mai uşoară în sfârşit în mica lor gospodărie. Iarna nu avea să fie la fel de grea pentru ei anul ăsta. Iar eu intenţionam să-i ajut şi mai mult după ce terminam şcoala.

— Cât despre voi doi... Contele s-a întors spre mine şi Josie. Vreau să ştiu ce rol aţi jucat în povestea asta. Mi-am neglijat însă oaspeţii, pe care i-am abandonat în două camere diferite. Voi merge să mă ocup de ei şi să închei discuţiile. Mâine însă vreau să-mi spuneţi întreaga poveste, dacă nu vă deranjează. Tommy, vii cu mine sau rămâi aici?

— Aş prefera să rămân aici, domnule, dacă domnul Honeycroft nu are nevoie de mine.

— Sunt sigur că Cedric nu va avea nimic împotrivă. Puteţi să vă faceţi confortabili aici dacă doriţi. Pe mâine atunci.

— Noapte bună, domnule! am murmurat la unison, iar uşa s-a închis în spatele lui.

Rămaşi singuri, ne-am uitat unul la altul uimiţi. Dintr-odată, viitorul arăta foarte diferit pentru fiecare dintre noi.

EPILOG

TOMMY

Vara anului 1905

Unsprezece luni mai târziu m-am întors la conacul Silvermoor. Trecusem cu brio examenele finale, terminând primul din clasă. A fost un an foarte diferit de primul meu an la Westonbury. Faptul că eram sigur de dragostea lui Josie, că ştiam că urma să fim împreună când terminam şcoala, schimbase totul. Aveam mai multe motive ca niciodată să muncesc din greu, pentru a-mi putea câştiga existenţa şi pentru a avea ce să-i ofer unei tinere femei cu o avere de opt sute de lire!

În ziua întoarcerii acasă, mi-am făcut bagajul şi m-am uitat pentru ultima oară de jur împrejurul camerei. Am dat mâna cu profesorii şi cu câţiva dintre băieţi; cu doi dintre ei intenţionam chiar să păstrez legătura. I-am spus un sincer mulţumesc şcolii, în gând, bineînţeles. Nu-mi plăcuse întotdeauna la Westonbury, dar îmi oferise educaţia la care visasem întotdeauna şi resursele pentru a-mi găsi un loc de muncă pe potriva talentelor mele, care să mă facă fericit. Încă nu ştiam exact ce va fi, dar ştiam că va fi ceva minunat, într-un loc minunat. Eu, Josie şi Manus ne scriseserăm multe scrisori în acel an, visând la locurile pe care le-am putea vizita.

Parcă nu trecuse deloc timpul când trăsura în care mă aflam a străbătut din nou aleea largă de la Silvermoor. Walter a ieşit în fugă să mă întâmpine. Împlinise cincisprezece ani; ar fi lucrat deja în mină dacă s-ar fi născut într-o altă familie. Începea să arate ca un tânăr şi ne-am strâns mâinile ca între fraţi. Tatăl său a ieşit după el şi m-a invitat în biroul lui la un pahar de Porto. M-

a felicitat pentru rezultatele de la examene şi mi-a dat două sute de lire.

— Ca să ai o bază pentru orice te decizi să faci, a spus el. Sunt mândru de tine, Tommy.

În seara aceea, fraţii Honeycroft şi Josie s-au întors după două zile petrecute la Sheffield, unde vizitaseră nişte rude ale familiei Honeycroft. Josie mi s-a aruncat în braţe de parcă nu mă văzuse de ani de zile.

— Niciodată, am murmurat în timp ce îi strângeam la piept trupul cald şi subţire. Niciodată nu ne vom mai despărţi, Josie. De acum încolo toate aventurile noastre vor fi împreună.

— Împreună, a oftat şi m-a sărutat pe gât, făcându-mă să uit pentru o clipă unde eram.

O săptămână mai târziu, ne-am căsătorit în micuţa capelă de pe moşia Silvermoor. Era o zi frumoasă de iunie. Mi s-a interzis cu desăvârşire să o văd pe Josie înainte de ceremonie, care avea loc la prânz şi era urmată de un picnic pe pajişte. Întreaga mea familie era acolo. Mama şi tata, toate surorile mele şi chiar şi toţi fraţii mei. Tata vorbise cu Bulford şi insistase ca toţi să primească o zi liberă; era dispus chiar şi să piardă salariul pe o zi. La sfârşitul verii anterioare petrecute la Silvermoor împărţisem banii primiţi de la Cedric şi îi dădusem jumătate din ei tatei.

— Şi nici măcar nu ai terminat încă şcoala, a spus pe un ton uşor bănuitor. Eşti plin de surprize, nu-i aşa?

Am luat-o ca pe o mulţumire.

Au intrat în micuţa capelă arătând ponosiţi şi încântători precum o carte veche preferată sau o jucărie îndrăgită din copilărie. Mama şi surorile mele aveau bonete noi aranjate într-un stil surprinzător; vreau să spun surprinzător pentru Grindley. Erau împodobite cu flori de satin şi panglici lucioase în culori estivale: violet, verde smarald, galben ca untul. Josie cumpărase din York patru bonete simple şi ieftine şi le decorase singură. Nu le mai văzusem niciodată pe femeile din familia mea arătând atât de cochete.

Tata mi-a strâns mâna cu chipul ca de piatră, ca şi cum căsătoria era o treabă sumbră.

— Ştii că voi păstra mereu legătura cu voi, nu-i aşa? l-am întrebat. Ştii că voi fi întotdeauna un Green.

— Da, băiete, a oftat. Ştim asta.

Mama m-a îmbrăţişat atât de tare încât am crezut că n-o să-mi mai dea drumul.

— O, băiatul meu, a şoptit. Primul din clasă, iar acum te însori. O, sunt atât de mândră de tine că nu-mi încap în piele. Arăţi atât de bine, Tommy, n-am văzut niciodată un bărbat mai chipeş.

Cheltuisem cealaltă jumătate din salariul primit de la Cedric pe un costum gri elegant şi pe acesta îl purtam acum, în ziua nunţii, cu o cravată verde de mătase şi o batistă verde de mătase în buzunar. Josie insistase să port verde, susţinând că se asortează cu ochii mei. Credeam că arăt destul de bine, dar când Josie a străbătut culoarul presărat cu margarete la braţul lui Cedric, m-am întrebat ce văzuse la mine. Părul ei roşu ca focul era înfoiat şi cârlionţat, rivalizând cu cel al domnişoarei Coralie. Era împletit cu panglici crem şi nu purta nimic altceva pe cap. Faţa ei era palidă şi strălucitoare, iar ochii săi negri surâdeau uşor. Rochia avea nuanţa caldă şi profundă a smântânii proaspete. Ţesătura era mătăsoasă şi simplă; partea de jos era dreaptă şi îi ajungea până la botine. Avea însă zeci de năsturei pe spate, iar mânecile erau împodobite cu panglici în ton cu culoarea părului său. La gât purta un pandantiv delicat cu un diamant de forma unei margarete, darul său de nuntă de la Coralie.

Mi-a părut rău pentru ea când s-a oprit la uşa capelei. Toată familia mea era acolo – băncile rezervate rudelor mirelui erau pline de membri ai familiei Green – în timp ce Josie nu o avea decât pe sora ei Martha şi pe proaspătul soţ al acesteia, Edward. Îl văzusem pe Edward de câteva ori şi era atât de potrivit pentru Martha pe cât de nepotrivit fusese Luke Stevens. Josie se simţea extrem de împăcată, în timp ce făcea planuri pentru viitorul nostru, ştiind că Martha era fericită. Fratele lor, Bert, dorise să vină, dar a trebuit să meargă la muncă în ziua aceea. Nici măcar Alice nu a venit, probabil deranjată de faptul că sora ei vitregă cu părul roşu şi fără perspective urma să se căsătorească pe moşia Silvermoor, în timp ce ea fusese nevoită să se mulţumească cu biserica din Arden.

Josie s-a uitat însă în jur şi a zâmbit. Din partea ei mai veniseră fratele ei Manus, draga ei prietenă Dulcie, care îşi strecurase mâna înmănuşată pe sub braţul lui Manus, şi, fireşte, Coralie. După ce a lăsat-o pe Josie în faţa rândurilor de bănci, Cedric s-a aşezat lângă sora lui. Mai erau două persoane pe latura rezervată rudelor miresei din biserică: Violet şi Ivy Barridge, care scăpaseră pentru o zi de sub supravegherea tatălui lor pentru a asista la nunta surorii lor vitrege, despre care auziseră atâtea din scrisorile fratelui lor.

Toţi membrii familiei Sedgewick erau acolo, cu excepţia lui Lady Amelia, care se afla pe continent. Contele îl recunoscuse cu ceva timp în urmă pe Latimer drept fiul său. Lady Amelia nu voia să audă de acest subiect, iar acum călătorea mai mult de şase luni pe an. Şcoala din Grindley avea o nouă profesoară, o femeie! Latimer se stabilise în Leeds, la o distanţă respectuoasă de familia Sedgewick, unde contele îi aranjase un apartament confortabil şi îşi petrecea o după-amiază în fiecare lună încercând să-l cunoască mai bine. Se spunea că nu îi făceau nici o plăcere după-amiezele respective, dar era hotărât să facă ceea ce trebuia. Nu puteam decât să sperăm că Latimer era mai fericit acum.

Ceremonia a fost oficiată de predicatorul Tawney, care părea extrem de descumpănit de schimbarea situaţiei mele. Speram că acest lucru nu avea să-i provoace o criză religioasă.

Nu peste mult timp slujba s-a terminat, iar Josie a devenit soţia mea. A fost un moment minunat, ca un balon de săpun în mii de culori. Aş fi vrut să îl prelungesc la nesfârşit, dar ştiam că, după ce avea să treacă, începea restul vieţii noastre. Am păşit sub razele soarelui sub o ploaie de orez şi petale de trandafiri. Vechiul clopot de bronz bătea ca şi cum ar fi vrut să ducă vestea bună până la York Minster. Prietenii şi familiile ne-au îmbrăţişat, ne-au felicitat şi ne-au zâmbit. Toţi, cu excepţia surorii mele Connie, acum în vârstă de treisprezece ani, care stătea timidă la o oarecare distanţă de mulţimea de oameni, părând uşor abătută.

— Ce-i cu tine, Con? am şoptit, luând-o deoparte.

— Oh, Tommy! a suspinat ea cu ochii plini de lacrimi şi buza de jos tremurând puternic. Sunt atât de fericită pentru tine. Dar

acum o să pleci departe, dincolo chiar şi de Derby, şi o să-mi fie tare dor de tine! Şi pe deasupra...

— Şi pe deasupra ce?

— Ei bine, a coborât glasul cu un aer vinovat, nu prea-mi place Grindley. Nu vreau să rămân aici să spăl cărbuni sau să fiu soția unui miner. Vreau să fac ceva... *minunat*! Tata spune însă că asta e o prostie şi că am gărgăuni.

Am zâmbit larg.

— Mă bucur să te aud spunând asta, i-am spus.

— Ce ciudat! De ce?

— Pentru că eu şi Josie avem o idee despre care vrem să vorbim cu tine. Ştii că intenționăm să plecăm, poate mai departe, într-o lume complet diferită.

— Da.

— Şi mai ştii că vom călători cu Manus şi vom începe toți o viață nouă împreună.

Ea a suspinat.

— Ei bine, speram că poate vrei să ne însoțeşti.

S-a uitat la mine de parcă îmi crescuseră două capete.

— Vom înțelege dacă preferi să rămâi aici. Nu avem de unde să ştim ce ne rezervă viitorul, iar tu eşti prea mică să-ți părăseşti părinții. Dar, *dacă* vii, o să te trimit la şcoală şi o să am grijă de tine, poți să fii sigură de asta. Ai putea să vezi lumea, scumpa mea. Ai putea să faci şi să ajungi orice vrei.

— Chiar şi să cânt?

— Chiar şi să cânți.

— Aş putea... Aş putea lua... *lecții de muzică*?

Arăta de parcă ar fi cerut o pereche de aripi. Într-un fel, chiar aşa şi era.

— Poți.

— Ah, Tommy! Mi-ar plăcea mult să vin, dar tata n-o să mă lase niciodată.

— Am vorbit cu el. I-am spus că o să te întrebăm.

— Şi nu te-a omorât?

— Încă nu.

— O, Tommy!

Am strâns-o în brațe şi m-am întors la Josie.

Nuntaşii l-au urmat pe conte spre locul unde avea să se desfăşoare picnicul. Dintr-odată, Josie s-a oprit. I-am urmărit privirea. O siluetă tăcută, înveşmântată în negru, ne urmărea de dincolo de gard. Când am văzut cine era, am vrut să îmi continui drumul, gândindu-mă că Josie avea nevoie de puțină intimitate, dar ea m-a prins de mână.

— Nu, Tommy, vino cu mine!

Aşa că am străbătut pajiştea şi ne-am trezit față în față, chiar dacă de o parte şi de alta a gardului, cu Maggie Westgate.

— Ziua bună, mamă, a spus Josie.

Mama ei a oftat.

— Presupun că trebuia să văd cu ochii mei, a spus pe un ton impasibil, ca şi cum ar fi încheiat o discuție cu sine însăşi.

— Mă bucur să te văd, a spus Josie. Nu vrei să intri? Eşti binevenită să ni te alături la ospăț.

Maggie a pufnit.

— Nu. Nu e pentru cei de teapa mea.

— Ba da, a spus Josie cu blândețe. Sărbătorile sunt pentru toată lumea, mamă.

— Vă rog, doamnă Westgate, am intervenit. Ne-am bucura să veniți.

Maggie a clătinat însă din cap. Mi-am dat seama că avea în suflet o stâncă ce nu-i permitea să cedeze. Cunoscusem oameni ca ea toată viața şi mi s-a rupt inima pentru ea şi pentru toate barierele care o îngrădeau, dintre care zăbrelele porții erau cele mai neînsemnate.

— Ştiu cine este tatăl meu, a şoptit Josie. Îmi pare rău, mamă, îmi pare atât de rău. E un om rău. Nu te condamn că mă urăşti.

— O, Josie!

Maggie a gemut, ca şi cum o viață întreagă de obidă ar fi fost dintr-odată prea mult. A părut să se dezumfle. Nu a mai rămas mare lucru din ea după asta. Ridurile rigide şi amare i s-au şters de pe față şi pentru o clipă nu am mai recunoscut-o.

— În curând vom pleca în străinătate, a continuat Josie. Nu ştim încă unde ne vom stabili. Presupun că nu vrei să-ți scriu, dar, dacă ai nevoie vreodată de mine, poți trimite vorbă la

Silvermoor. Vreau să ştii că nu voi păstra în inimă nici un resentiment faţă de tine.

Josie i-a întins mâna printre zăbrele. Mi s-a părut că a rămas mult timp cu mâna întinsă, dar apoi, spre uimirea mea şi a lui Josie, fără îndoială, Maggie i-a luat-o în mâna ei muncită şi i-a strâns-o.

— La revedere atunci, a spus, după care s-a întors şi a plecat.

Am rămas acolo uitându-ne după ea până când a dispărut printre copaci.

Câteva ore mai târziu, când petrecerea, care a inclus, fireşte, şi focuri de artificii, s-a terminat şi oaspeţii au plecat acasă, eu şi Josie am rămas afară bucurându-ne de seara de vară. După o vreme, Manus a ieşit şi ni s-a alăturat. S-a lăsat să cadă pe banca de lângă noi şi a scos un oftat profund de mulţumire, ridicând privirea spre cerul liliachiu şi spre primele stele aurii. Era greu de recunoscut drept figura fantomatică pe care o văzusem prima dată la Heston. Era bronzat, părul său alb era tuns scurt şi îi cădea neuniform pe frunte şi îşi lăsase mustaţă. Ochii îi sclipeau ştrengăreşte şi avea un aer relaxat şi optimist.

— Aşadar, a spus, lăsându-se pe spate şi întinzându-se, sunt un om bogat, care se poate lăuda cu o experienţă impresionantă ca preceptor şi ca dresor de cai. Voi sunteţi proaspăt căsătoriţi şi aveţi împreună o mie de lire. Josie a avut ani de zile o slujbă excelentă şi este o doamnă cu o oarecare cultură şi rafinament. Tommy are o educaţie de primă clasă, iar lumea e la picioarele lui. Rămâne stabilit planul de a împărtăşi acelaşi destin pe vreun ţărm îndepărtat?

Am aruncat o privire spre Josie, care afişa o expresie mulţumită în amurg şi avea ochii plini de vise.

— Rămâne, a spus ea.

— Sigur că da, am adăugat. Mi-am petrecut toată viaţa într-o sală de clasă sau într-un tunel. Acum vreau să-mi întind aripile spre un orizont îndepărtat. Vreau să-mi trăiesc visurile. Vreau să trăiesc într-un loc care nu e acoperit în permanenţă cu praf de cărbune.

— Şi sunteţi siguri că vreţi să trăiţi aceste aventuri împreună cu mine? a întrebat Manus. Sunteţi un cuplu tânăr care abia îşi

începe viața. Poate vreți să fiți singuri şi romantici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă simțiți obligați să mă luați sub aripa voastră. Nu mai sunt acelaşi om care eram cu un an în urmă. O să-mi fie bine.

— Sigur că o să-ți fie, a spus Josie, dar asta e ceea ce vrem. Ne facem planuri de mult timp. Eşti fratele meu. Faci parte din planurile noastre. Întotdeauna vei face parte din planurile noastre. Vine şi Connie. O să ne distrăm pe cinste.

Manus a zâmbit.

— Atunci am mai putea adăuga o persoană pe listă, a spus el.

— Pe cine? am întrebat, deşi aveam deja o bănuială.

— Pe Dulcie, bineînțeles, a oftat Josie fericită. Da, Manus. Sigur că trebuie să vină şi Dulcie.

Am tăcut şi am privit cum cerul căpăta o culoare albastru închis, apoi indigo, iar stelele deveneau reci şi albe deasupra pădurilor şi pajiştilor de la Silvermoor.

— Deci unde mergem? a întrebat Josie. La Londra? Paris? Roma?

— Mai departe, a sugerat Manus. New York sau Istanbul.

— M-am gândit şi eu la asta, le-am spus, şi cred că am găsit locul potrivit.

Amândoi m-au privit curioşi. Erau atât de multe locuri pe care voiam să le văd, dar ştiam exact de unde trebuia să începem. O ştiusem dintotdeauna.

— Ce părere aveți despre India?

MULȚUMIRI

În primul rând, îi mulțumesc fabuloasei mele agente Eugenie Furniss pentru toată munca depusă în numele meu şi mai ales, de data aceasta, pentru că mi-a oferit sămânța de inspirație: „Cred că cineva ar trebui să scrie un roman care să se desfăşoare în bazinul carbonifer din South Yorkshire”, a spus ea într-o zi, cu mult timp în urmă! După mai mulți ani de meditație şi concepție, am ajuns la aceeaşi concluzie, iar rezultatul este *Conacul Silvermoor*. Nu numai că este o carte de care sunt mândră, dar mi-a oferit o nouă apreciere asupra muncii făcute de bunicul meu, Len, pentru a-şi câştiga existența, şi un respect reînnoit pentru curajul său.

Nu a fost o carte uşor de scris. A fost foarte greu să fiu în subteran atât de mult timp, chiar dacă doar psihic, şi a fost, de asemenea, FOARTE MULTĂ cercetare de făcut, deoarece locul, perioada şi industria au fost toate noi pentru mine la început. Le mulțumesc enorm lui Bev şi Paul Rogers pentru săptămâna fantastică de documentare petrecută în Yorkshire. Entuziasmul, sprijinul şi încurajarea voastră au fost de neprețuit. Nu am ştiut niciodată că documentarea poate fi atât de distractivă. Mulțumesc, de asemenea, tuturor prietenilor mei din York pentru că m-au însoțit în călătoriile de documentare, pentru ospitalitatea şi prietenia lor fabuloasă. Sunteți cu toții minunați. Şi mulțumesc Muzeului Național al Minelor de Cărbune şi lui Beamish, muzeul viu al Nordului, pentru că mi-au oferit resurse atât de neprețuite.

Le mulțumesc, ca întotdeauna, prietenilor mei din Țara Galilor şi Londra, care mă conving să mă ridic de la birou din când în când şi să îmi amintesc de viața reală, mai ales următorilor: Rosie Stanbridge, Ludwig Esser, Marjorie şi Dale Hawthorne, Donna

Piper, Lisa Mears, Lucy Davies, Ann Davies, Patsy Rodgers, Kathryn Taussig, Liane-Louise Smith... Să ştiu că sunteţi acolo schimbă totul.

Un „mulţumesc” special se cuvine grupului meu de prieteni autori. Sprijinul şi prietenia altor scriitori sunt cu adevărat speciale; am scris chiar şi un articol despre asta! Apreciez foarte mult empatia şi sfaturile voastre. Mulţumită legendei care este Twitter şi sociabilităţii generale a industriei editoriale, ar fi imposibil să-i numesc pe toţi scriitorii pe care îi apreciez, dar mulţumirile speciale şi dragostea mea se îndreaptă către Rebecca John, Lucinda Riley, Gill Paul, Rosanna Ley, Rachel Hore şi Louisa Treger, pentru conversaţiile noastre scriitoriceşti purtate în vremuri grele, dar şi în vremuri bune!

Mulţumesc, ca întotdeauna, echipei de la Quercus. Au trecut deja cinci ani şi îl apreciez pe fiecare dintre ei. Îi mulţumesc redactoarei mele, Emma Capron, pentru toată munca şi sprijinul acordat. Şi îi mulţumesc lui Lorraine Green pentru că a fost cel mai bun corector din toate timpurile. Şi celor de la vânzări, publicitate, marketing, drepturi, digital şi tuturor echipelor minunate care fac parte din experienţa mea editorială. Sunteţi cu toţii geniali.

Nu în ultimul rând, le mulţumesc părinţilor mei minunaţi pentru că m-au încurajat să trec printr-un alt an şi un alt proiect. Vă mulţumesc din toată inima pentru că mă citiţi, mă ascultaţi, mă încurajaţi şi sunteţi atât de implicaţi în ceea ce fac pentru a trăi. Şi mulţumesc partenerului meu extraordinar, Phil, care mi-a susţinut moralul când Tommy era blocat în tunel, şi care a transformat totul. Vă iubesc foarte mult pe toţi.

CUPRINS

1. PARTEA ÎNTÂI
    1. CAPITOLUL 1
        1. Tommy

2. CAPITOLUL 2
    1. Tommy
3. CAPITOLUL 3
    1. Josie
4. CAPITOLUL 4
    1. Josie
5. CAPITOLUL 5
    1. Tommy
6. CAPITOLUL 6
    1. Josie
7. CAPITOLUL 7
    1. Tommy
8. CAPITOLUL 8
    1. Tommy
9. CAPITOLUL 9
    1. Josie
10. CAPITOLUL 10
    1. Tommy
11. CAPITOLUL 11
    1. Tommy

12. CAPITOLUL 12
    1. Josie
13. CAPITOLUL 13
    1. Tommy
14. CAPITOLUL 14
    1. Tommy
15. CAPITOLUL 15
    1. Josie
16. CAPITOLUL 16
    1. Tommy
17. CAPITOLUL 17
    1. Tommy
18. CAPITOLUL 18
    1. Josie
19. CAPITOLUL 19
    1. Josie
20. CAPITOLUL 20
    1. Tommy

2. PARTEA A DOUA
    1. CAPITOLUL 21

    1. Josie
2. CAPITOLUL 22
    1. Tommy
3. CAPITOLUL 23
    1. Josie
4. CAPITOLUL 24
    1. Tommy
5. CAPITOLUL 25
    1. Tommy
6. CAPITOLUL 26
    1. Josie
7. CAPITOLUL 27
    1. Tommy
8. CAPITOLUL 28
    1. Tommy
9. CAPITOLUL 29
    1. Josie
10. CAPITOLUL 30
    1. Tommy
11. CAPITOLUL 31

1. Tommy
12. CAPITOLUL 32
1. Tommy
13. CAPITOLUL 33
1. Josie
14. CAPITOLUL 34
1. Tommy
15. CAPITOLUL 35
1. Josie
16. CAPITOLUL 36
1. Tommy
17. CAPITOLUL 37
1. Josie
18. CAPITOLUL 38
1. Tommy
19. CAPITOLUL 39
1. Josie
20. CAPITOLUL 40
1. Tommy
21. CAPITOLUL 41

1. Tommy

22. CAPITOLUL 42

1. Tommy

23. CAPITOLUL 43

1. Tommy

24. CAPITOLUL 44

1. Tommy

3. PARTEA A TREIA

1. CAPITOLUL 45

1. Josie

2. CAPITOLUL 46

1. Josie

3. CAPITOLUL 47

1. Josie

4. CAPITOLUL 48

1. Josie

5. CAPITOLUL 49

1. Tommy

6. CAPITOLUL 50

1. Tommy

7. CAPITOLUL 51
    1. Tommy
8. CAPITOLUL 52
    1. Josie
9. CAPITOLUL 53
    1. Josie
10. CAPITOLUL 54
    1. Tommy
11. CAPITOLUL 55
    1. Tommy
12. CAPITOLUL 56
    1. Josie
13. CAPITOLUL 57
    1. Tommy
14. CAPITOLUL 58
    1. Tommy
15. CAPITOLUL 59
    1. Josie
16. CAPITOLUL 60
    1. Tommy

17. CAPITOLUL 61
    1. Tommy
18. CAPITOLUL 62
    1. Josie
19. CAPITOLUL 63
    1. Josie
20. CAPITOLUL 64
    1. Tommy
21. CAPITOLUL 65
    1. Tommy
22. CAPITOLUL 66
    1. Tommy
23. CAPITOLUL 67
    1. Josie
24. CAPITOLUL 68
    1. Tommy
25. CAPITOLUL 69
    1. Josie
26. CAPITOLUL 70
    1. Tommy

27. CAPITOLUL 71
    1. Josie
28. CAPITOLUL 72
    1. Tommy
29. Epilog
    1. Tommy
4. Mulţumiri